

Xung Quan Nhất Nộ Vi Lam Nhan

Contents

Xung Quan Nhất Nộ Vi Lam Nhan	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	29
13. Chương 13	33
14. Chương 14	35
15. Chương 15	38
16. Chương 16	41
17. Chương 17	44
18. Chương 18	46
19. Chương 19	49
20. Chương 20	52
21. Chương 21	55
22. Chương 22	57
23. Chương 23	60
24. Chương 24	63
25. Chương 25	67
26. Chương 26	69
27. Chương 27	73
28. Chương 28	75
29. Chương 29	78
30. Chương 30	81
31. Chương 31	84
32. Chương 32	87
33. Chương 33	90
34. Chương 34	93
35. Chương 35	97
36. Chương 36	100
37. Chương 37	104
38. Chương 38	107
39. Chương 39	110
40. Chương 40	114
41. Chương 41	117

42. Chương 42	119
43. Chương 43	123
44. Chương 44	128
45. Chương 45	131
46. Chương 46	134
47. Chương 47	137
48. Chương 48	141
49. Chương 49	145
50. Chương 50	147

Xung Quan Nhất Nộ Vi Lam Nhan

Giới thiệu

Đại thiếu gia luôn luôn ở bên cạnh người hơn mình sáu tuổi là Thổ Oa Tử Tiêu Tráng Quả. Thấm thoát đã chục năm t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xung-quan-nhat-no-vi-lam-nhan>

1. Chương 1

“Quả Quả ôm, ôm một cái...” Thân hình nho nhỏ mềm mại mở hai tay ra, chập chững vọt vào ngực y, mang theo mùi sữa của trẻ con, dùng đôi tay nho nhỏ ôm chặt tiểu ca ca mình thích nhất. Cái miệng anh đào nho nhỏ còn chưa đủ răng, hôn chụt chụt loạn xạ lên mặt tiểu ca ca, vừa hôn vừa gọi, “Quả Quả, Ứng Ứng rất nhớ Quả Quả. Quả Quả ôm, ôm Ứng Ứng...”

Trong chốc lát, mặt người được hôn toàn nước miếng.

“Ứng nhi, sao con lại chạy đến đây?” Trang chủ phu nhân xinh đẹp cao quý đưa tay ôm lấy tâm can bảo bối của mình, lấy khăn tay lau khuôn mặt nộn nộn nhỏ nhắn, đau lòng nói, “Xem coi con bần thê nào này.” Phu nhân ôm lấy tiểu trang chủ, chán ghét nhìn về phía tiểu quỷ vẫn còn đang ngơ ngác, “Đã nói với người không ít lần rồi, không được ôm thiếu gia khi đến phòng gia nhân! Người nghe có hiểu không?”

Sợ hãi cúi đầu, y nhìn xuống đất, “Là do tiểu thiếu gia tự chạy tới mà...”

“Người nói cái gì! Nó còn nhỏ như vậy, ngay cả đi còn chưa vững, sao có thể tự chạy tới được? Đừng cho ta nghe lý do thế này lần thứ hai; nếu không, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, hiểu không?”

“Vâng, phu nhân.” Đầu đã cúi thấp nay càng thấp.

“Quả Quả, con muốn Quả Quả, con muốn Quả Quả...” Đứa bé liều mạng khua tay khua chân, muốn nhảy xuống khỏi ***g ngực mẫu thân; nhưng mãi vẫn không giã khỏi đôi tay kiên cố của bà, đứa bé oa oa khóc to.

Nhưng tiếng khóc của nó ngược lại càng làm mẫu thân nó tách nó khỏi người tiểu ca ca, cũng không quay đầu lại mà bước về hướng trang viên mỹ lệ.

Y tên Thổ Oa Tử, bởi nhà quá nghèo nên mới bị phụ mẫu bán vào Tạng Hương sơn trang, từ đó không còn liên lạc được gì với phụ mẫu nữa. Khi y bị bán vào mới được sáu tuổi; bởi vì còn quá nhỏ nên bị phân vào trù phòng (phòng bếp) phụ giúp linh tinh. Cùng năm ấy, tiểu thiếu gia của trang sinh ra, lúc ấy mây tím bao quanh phủ. Thầy tướng số nói, tương lai tiểu thiếu gia là người đại phú đại quý; làm cho trang phủ phu nhân vô cùng mừng rỡ.

Ở trong trang khá lâu, cũng biết không ít chuyện; như là trang chủ trên danh nghĩa của gia trang này không thường đến đây. Y nhớ rõ, mỗi lần trang chủ đến, trong trang sẽ được quét tước sạch sẽ, phu nhân cũng ăn vận đẹp như thiên tiên, tiểu thiếu gia cũng thành búp vật, bị phu nhân ôm đến cho trang chủ xem.

Mà mỗi lần trang chủ ở lại cũng không lâu; sau khi rời đi thì phu nhân lại nóng nảy hơn trước.

Có một lần, Oa Tử tình cờ thấy phu nhân ôm tiểu thiếu gia khóc trong hoa viên mây bị phu nhân dùng gia pháp trừng phạt đến đỏ sống đỏ chết. Nghe trù nương trong lúc tán gẫu đã nói, trước khi phu nhân được gả đến đây là người rất ôn nhu, còn là nữ hiệp nổi danh trong chốn võ lâm, vì sợ trượng phu ghét bỏ mà còn tự phế võ công của mình. Nhưng khi bà được gả vào đây mới biết mình phải làm thiếp, căn bản không được làm người trong tộc. Tạng Hương sơn trang này có một chữ ‘Hương’ – là lấy từ khuê danh của phu nhân mà thành.

Tiểu thiếu gia dần dần trưởng thành, nhưng không biết vì sao mà luôn dính lấy Thổ Oa Tử hơn nó sáu tuổi. Phu nhân ngăn vài lần không cho nó đến phòng hạ nhân nhưng rồi phát hiện không thể ngăn được, sau mới gọi y tới, cho y làm dong nhân bên cạnh.

Có lẽ lo lắng cho sự an toàn của tiểu thiếu gia mà phu nhân bắt nó luyện võ công, nhân tiện cũng cho Thổ Oa Tử học luôn, để y có thể bảo vệ nhi tử của mình.

“Quả Quả, buổi tối chúng ta đi bắt thỏ thỏ được không?” Đứa bé sáu tuổi làm nũng, ôm cổ Thổ Oa Tử.

“Tiểu thiếu gia, buổi tối không thể ra ngoài. Nếu để phu nhân biết thì phu nhân sẽ lột da ta mất.” Thổ Oa Tử nhớ tới lần uy hiếp lúc trước của phu nhân, rùng mình một cái.

“Không... Ưng nhi muốn đi thôi, chỉ cần không cho nương biết là được rồi mà.”

“Nhưng trời đã tối như vậy rồi, cái gì cũng không thấy nữa, nếu...” Thổ Oa Tử thành thật căn bản không biết nên cự tuyệt tiểu thiếu gia thế nào.

“Àn, Ưng nhi không sợ nga, Ưng nhi sẽ mang Quả Quả về.” Nó tiếp tục dụ dỗ Quả Quả. Bởi vì nương không cho nó gọi y là tiểu ca ca, nên khi nó muốn gọi tiểu ca ca, vì không muốn thay đổi cách xưng hô thì đều gọi y là Quả Quả.

“Ngô...” Thổ Oa Tử gờ ngác. Y nữa không muốn bị quản gia lột da, nữa cũng không muốn cự tuyệt tiểu thiếu gia mình thích nhất. Đúng là rất khó xử.

Tục ngữ nói, tiểu hài tử ba bốn tuổi đáng yêu, năm sáu bướng bỉnh. Giờ Ưng nhi đã được sáu tuổi đúng là rất bướng, làm người ta phải đau cả đầu. Nó không thèm quan tâm Thổ Oa Tử còn đang do dự, lập tức kéo y ra ngoài trang.

“Chúng ta chuồn ra từ cửa sau, sẽ không có ai biết đâu.”

Quả nhiên, khi bọn nó chuồn ra từ cửa sau đúng là không có ai nhìn thấy. Thổ Oa Tử bắt đắc dĩ công tiểu thiếu gia đến hậu sơn (sau núi); nó cao hứng dùng cái miệng nho nhỏ hôn lên cổ y.

Đến hậu sơn liền hiện ra chỗ sườn dốc mà hai đứa hay đến chơi. Thả tiểu nhân nhi xuống, y bắt đầu tìm kiếm tiểu thỏ tử (con thỏ). Ưng nhi đã sớm nhìn không được, nhanh chóng nhặt một cái cây dài, cứ thấy có cái hang nào là chọc vào, thấy có con gì như sơn thỏ (chuột núi) gì gì đó chui ra đều rất hứng thú mà la to.

Thổ Oa Tử dù sao cũng chỉ mới mười hai tuổi, vẫn còn là hài tử mà thôi, thấy tiểu thiếu gia chơi vui như vậy thì cũng bị lây cái hồn nhiên khoái hoạt của nó, cũng thả lỏng mình mà cùng chơi đùa với Ưng nhi.

Cũng không biết là Ưng nhi có phải chọc đúng chỗ rồi không, hay là con thỏ muốn chơi đùa với hai đứa nhóc này mà một con thỏ màu đen chui ra từ trong động, nhảy loạn xạ trước mặt hai đứa.

Ưng nhi thấy, cao hứng hô to, “Quả Quả, mau nhìn, là thỏ thỏ!” Kêu lớn tiếng như vậy cũng không sợ làm con thỏ hoảng sợ chạy mất.

Thổ Oa Tử hẹ chân lại gần chỗ con thỏ, muốn bắt nó cho Ưng nhi. Từng bước một, chậm rãi...

“A!” Đột nhiên kêu to, làm cho con thỏ đang đứng yên bỗng giật mình chạy mất, cũng dọa Thổ Oa Tử đang cẩn thận bắt thỏ một trận hết hồn. Ngắc đầu, thấy nó vừa vỗ tay vừa cười to, “Quả Quả, thỏ thỏ chạy rồi.”

“Người kêu như vậy mà nó còn không chạy nữa sao?” Thổ Oa Tử nhỏ giọng nén giận.

Nó đã bắt chấp tất cả, đuổi theo hướng con thỏ chạy trốn. Thổ Oa Tử lo lắng, vội vàng theo sát.

Hai đứa trẻ đuổi theo con thỏ khắp cả quả đồi, đến khi chuẩn bị về nhà thì sắc trời đã tối sầm xuống.

“Nên trở về trang thôi, thiếu gia, người cũng đói bụng rồi đúng không?” Thỏ Oa Tử nhìn khói bếp lượn lờ xa xa phía gia trang, lo lắng nhìn đứa bé đang nắm chặt tay mình.

“Àn.” Nó có thể nói là một muốn chết rồi, ngoan ngoãn dựa vào người Thỏ Oa Tử, gật gật đầu, giật nhẹ xiêm y của y “Quả Quả, người xem trong trang hôm nay đốt cái gì vậy? Sao từ chỗ này cũng có thể thấy ánh lửa a?”

Thỏ Oa Tử ngẩn ra, quả nhiên làn khói kia không giống khói bếp mà như là đám cháy; mới nãy còn là đám khói mỏng lượn lờ, hiện giờ đã thành đám cháy lớn lan khắp nơi rồi.

“Quả Quả...” Nó tuy còn nhỏ nhưng thông minh hơn đám cùng lứa nhiều, hiển nhiên nhìn ra sự bất thường.

Thỏ Oa Tử không nói hai lời, lập tức công tiểu thiếu gia xuống núi, chạy về phía gia trang.

Đến khi y thở hồng hộc chạy về đến gia trang, hỏa hoạn trong trang đã không thể khống chế nữa rồi; nhưng kì lạ nhất là không thấy ai ra cứu hỏa (dập lửa). Thỏ Oa Tử rất cực kiệt sức quỳ rạp xuống đất.

Ứng nhi nhìn ngọn lửa rừng rực, lại nhìn nhìn Thỏ Oa Tử bên cạnh, miệng hét lớn, “Nương! Nương...” Cao giọng khóc rống lên, lao vào đám lửa.

Thỏ Oa Tử hoảng sợ, nhảy dựng lên ôm cổ Ứng nhi, ôm chặt nó vào lòng, dỗ nó, “Không sao đâu, mọi người sẽ không sao đâu. Phu nhân chắc chắn đã chạy thoát rồi, không sao đâu...” Ứng nhi ôm Thỏ Oa Tử khóc đến thấm thiết; đến khi nó khóc không thành tiếng nữa mới chuyển sang những tiếng nấc nghẹn, một mỗi ghé vào ngực Thỏ Oa Tử gurg. Thỏ Oa Tử ôm Ứng nhi, ngơ ngác nhìn Tạng Hương sơn trang còn đang âm ỉ cháy, không biết nên làm thế nào cho phải.

2. Chương 2

Đêm đầy sao, xem ra ngày mai trời đẹp.

Tiếng vó ngựa từ xa tới gần, dần dừng lại bên cạnh hai đứa trẻ.

“Xem ra ta đã đến muộn một bước, nhưng...” Nhìn tiểu hài tử sống sót sau tai nạn, “May mà nhi tử của ta không sao, quả nhiên là ông trời che chở cho Tiểu gia.”

Ngẩng đầu nhìn người mới tới, Thỏ Oa Tử nhất thời mở to hai mắt, “Lão gia?”

Trang chủ rất ít khi đến trang viên vậy mà lại tới vào lúc này.

“Đưa Ứng nhi cho ta.” Trang chủ bình tĩnh mà nghiêm túc, nghiêm mặt nói với Thỏ Oa Tử.

Do dự một chút, y đưa tiểu thiếu gia cho trang chủ.

Ứng nhi tỉnh lại từ cơn chấn động, nhìn gương mặt nghiêm túc nhưng không xa lạ trước mắt, ngơ ngàng kêu một tiếng ‘cha’.

“Hài tử ngoan, sau này con ở bên cha đi, nương của con... có thể không chăm sóc con được nữa.”

“Nương? Nương đâu rồi?”

“Đi thôi.” Trang chủ không đáp, phi thân lên ngựa, cầm cương chuẩn bị rời đi.

Ứng nhi đột nhiên giãy dụa, “Quả Quả, Quả Quả! Con muốn Quả Quả!” Khí lực lớn đến nỗi làm đại nhân như ông cũng thấy khó khăn lắm mới giữ được.

Không có cách nào, trang chủ đành phải cúi đầu nói với Thỏ Oa Tử vẫn quỳ trên mặt đất, “Còn không mau theo.”

Mười năm sau.

Đại Á vương triều lập nước được hai trăm ba mươi bốn năm, hoàng đế là Thăng Chính, hiệu là Chính Hoàng, niên hiệu là ‘Hòa’, năm đó là năm ‘Hòa’ thứ hai mươi mốt.

Tiêu vương phủ, thiên hạ đệ nhất gia. Gia chủ Tiêu Trì Viễn kế thừa phong hào của Tiêu vương, trong tay nắm trọng binh – quyền khuynh thiên hạ, đứng trên vạn người. Năm ‘Hòa’ thứ sáu, bị hoàng đế hiện tại – Chính Hoàng gọi tới ngự hoa viên thưởng rượu, cười giải một nửa binh quyền, sau bị Chính Hoàng giam lỏng trong trong kinh. Tuy thế nhưng kì thực vẫn không thể coi thường, hơn nữa ông cũng không có sai phạm lớn nào nên Chính Hoàng không thể dễ dàng quy kết tội trạng gì.

Người trong nội tộc Tiêu vương phủ có hơn chín trăm, nô bộc hơn ba trăm, súc vật hơn một vạn, trực hệ và mỗi chi đều có gia chủ riêng. Chủ chi Tiêu Trì Viễn này chỉ có một người nhi tử độc nhất, huynh đệ chi bên của Tiêu Trì Viễn chỉ có chín nhi nữ.

Tiêu vương phủ, ngoại ô phía tây kinh thành, hồ nước vây quanh, kiến trúc bao ngoài, bên trong chia thành năm viện đông, tây, nam, bắc, chủ.

Chủ phòng (phòng cho người đứng đầu) — Nhâm Tâm cư, cũng là nơi ở của tiểu vương gia Tiêu Chấn Nhân.

“Ô... Thiếu gia, tha ta đi, thật sự... đã... không chịu nổi rồi...” Hán tử khỏe mạnh cười trên người nam nhân khác không ngừng va chạm người đang xin tha.

Nhưng hiển nhiên nam tử đang chìm đắm trong vận động trêu sáo xem nhẹ lời cầu xin của người dưới thân hắn, chỉ lo thỏa mãn dục vọng dâng cao của chính mình.

“A... Minh...” Cắn chặt răng, không dám làm cho chính mình phát ra tiếng kêu đau đớn, sợ thiếu gia tức giận sẽ càng tàn phá chính mình hơn. Đầu gối quỳ trên đất, bởi vì phải chịu sức nặng của cả hai người, lại phải chịu lực trùng kích từ phía sau đã sớm chảy máu, sàn nhà lại lát đá, làm hành vi này giống hệt như đang phải chịu khổ hình.

Thật sự không thể chịu đựng được, y mở miệng cầu khẩn, “Ô... Ách, thiếu gia... Cầu, cầu người... Chờ một chút, ta... Oa...” Muốn nói với hắn, mình còn muốn theo hắn ra ngoài, hy vọng thiếu gia có thể thủ hạ lưu tình.

“Câm miệng!” Nam nhân đang mất hồn ghé vào trên người y một mạch thẳng lưng, làm y không thể nói hết lời.

Không dám lên tiếng cầu xin nữa, y bây giờ chỉ có thể hy vọng thiếu gia nhanh chóng làm cho xong, sớm chấm dứt tra tấn không chút gián đoạn suốt hai năm nay.

Rốt cuộc, tần suất càng ngày càng nhanh, va chạm càng lúc càng mạnh, cả thân mình của hắn ép tới trước, một tiếng rống vang, “Quả Quả...” Chất lỏng nóng bỏng phun mạnh vào chỗ sâu trong cơ thể y.

Y — Tiêu Tráng Quả, là Thổ Oa Tử năm đó, đến Tiêu phủ đã mười năm. Mười năm nay, y một lòng hầu hạ tiểu thiếu gia khi đó, hiện nay đã là tiểu vương gia.

Hai năm trước, tiểu vương gia mười bốn tuổi. Từ khi đó tiểu vương gia bắt đầu thay đổi, trở nên lãnh khốc vô tình, trở nên bất cần ngôn tiểu (ăn nói thậm trọng/ không nói cười tùy tiện), trở nên...

Cũng từ hai năm trước, tiểu vương gia cùng y luận võ, đánh y đến ngã gục không dậy nổi, lập tức trói chặt tay chân y rồi ném lên giường.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì đã làm cho tiểu nhân nhi khả ái thảo hỉ (đáng yêu vui vẻ) khi đó, luôn thích dính trên người y biến thành nam nhân như thế? Đến nay Tráng Quả vẫn không thể hiểu được.

Làm xong xuôi, sửa lại y phục, tiểu vương gia Tiêu Chấn Nhân xoay người muốn rời khỏi, lại nhìn thấy Tráng Quả vẫn nằm yên trên mặt đất không nhúc nhích nổi, hắn không khỏi nhăn đôi mày kiếm, tức giận trách mắng, “Người còn muốn nằm tới khi nào? Đứng lên chuẩn bị một chút, đợi lát nữa người theo ta đến Trung Xu phủ!” Nói xong, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

“Vâng!” Cố gắng giãy dụa bò lên khỏi mặt đất, nhặt y phục vương vĩ xung quanh lên, miễn miễn cưỡng cưỡng mặc vào.

Y phải xử lý tốt thương thế của mình trước khi tiểu vương gia xuất phủ, đổi một bộ y phục sạch sẽ, chuẩn bị ngựa, chờ tiểu vương gia.

Tráng Quải bước chân tập tễnh, trở lại căn phòng nhỏ kế bên của mình đổi y phục, một hơi cũng không dám ngừng đi đến chuồng ngựa, dắt con ngựa Hỏa Diễm của tiểu vương gia Tiêu Chấn Nhânra, chuẩn bị yên ngựa, chờ ngoài chủ viện.

Ước chừng một chén trà nhỏ (~ 15 – 20'), Tiêu Chấn Nhânung dung đi ra khỏi chủ ốc; tuy hấn mới chỉ mười sáu tuổi nhưng thân mình đã thon dài cao ngất, nghiêng người lên ngựa.

Tráng Quải dắt con ngựa của mình ra, cười bên cạnh Chấn Nhân đi ra khỏi Tiêu phủ.

Nhìn trộm thiếu gia, y không rõ, thừa hưởng khuôn mặt mỹ diễm của mẫu thân, tổng hợp đường cong rõ ràng của phụ thân: cái mũi thẳng bằng, đôi môi mỏng như gọt, cái cằm cương nghị, không biết đã làm khuynh đảo bao nhiêu khuê nữ xinh đẹp, làm nhộn nhạo bao nhiêu xuân tâm của các phụ nhân (phụ nữ góa chồng) tịch mịch, hấn muốn dạng nữ nhân gì mà không có? Vì sao hấn luôn bắt lấy y mà tiết dục chứ?

Tính tình Tráng Quả tuy hàm hậu(thật thà chất phác), nhưng luôn tự hiểu, mình ngoại trừ thân thể rắn chắc thì dung mạo cũng không có chỗ nào đặc biệt, nhất là mình còn lớn hơn thiếu gia đến sáu tuổi; theo lời thiếu gia hay nói thì chỉ là vì mình có thân thể mạnh khỏe, lại là người trẻ tuổi, có thể chịu được hấn thao mà thôi.

Ngẫm lại hành vi mỗi lần thiếu gia phát tiết, quả thật nếu là đổi thành một nữ tử nhu nhược, chỉ sợ khôngđược hai ba cái đã hương tiêu ngọc vãn (chết) mất rồi.

Cũng sắp tới đại môn Tiêu phủ, phủ vệ(thị vệ trong phủ)giữ cửa đã mở cửa ra, hai tay để bên sườn, cúi đầu chờ đợi.

“A, không phải tứ đệ đây sao? Muốn đi đâu đây? Lão nãi nãi(bà cố nội) vừa rồi còn nhắc tới người, nói buổi tối muốn gặp người đó, chắc giờ đã sai người đi gọi rồi.” Từ đông ốc đi đến cửa phủ là đại nhi tử của Tiêu gia— Tiêu Chấn Tổ.

Ngồi trên lưng ngựa, ngay cả xoay người cũng không, lạnh lùng liếc mắt nhìn đại ca gần ba mươi bụng đầy tâm kế, “Người nói vớilão nãi nãi, buổi tối ta sẽ đi thỉnh an.” Quay đầu quát Tráng Quả bên cạnh một tiếng, “Đi dẫn ngựa ra phủ đi.”

“Gặp qua đại thiếu gia.” Tráng Quả ôm quyền với Tiêu Chấn Tổ. Ra khỏi phủ, y mới xoay người lên ngựa, thúc roi đuổi theo sau, không biết đến ánh mắt thống hận độc ác của đại thiếu gia ở phía sau nhìn theo bóng dáng Tiêu Chấn Nhân.

3. Chương 3

Yên ngựa xóc nảy, lại đi vội vàng khiến thương thế của y càng nặng thêm, Tráng Quả chỉ cảm thấy khó hạ đã ướt đầm.Nhìn thiếu gia phiatrước vội vàng bồn tẩu, y cắn chặt răng, duy trì sự trầm mặc.

May mà Trung Xu phủ cách Tiêu phủ cũng không xa, chưa đến một nén nhang đã đến bên ngoài phủ. Tráng Quảihãy xuống ngựa, đưa thiếp tử lên.

Đại môn được mở ra, Đông Ngôn nhânVương Minh Nhiên đã gần trung niên – người quan trọng nhất bên người Chính Hoàng, tự mình mở cửa chào đón. “Ha ha, Tiêu thế tử đến đây, quả nhiên là rồng đến nhà tôm . Mời vào mời vào.”

Tiêu Chấn Nhân xoay người xuống ngựa, cầm cương ngựa trong tay giao cho hạ nhân, ôm quyền hành lễ, “Không dám, Vương đại nhân, mời ngài vào trước.” Khách sáo một hồi, hấn đượcVương Minh Nhiên đưa vào khách thính trong phủ, phân chủ khách mà ngồi xuống thượng trà . Tráng Quả lập tức đi đến phía sau Tiêu Chấn Nhân.

Trà quá một tuần mới nói đến chủ đề chính.

“Không biết lần này quản lý thủy đạo Hoàng Hà, thánh ý muốn giao cho vị đại nhân nào?” Tiêu Chấn Nhân phẩm trà thơm trong miệng, làm bộ như không chút để ý, hỏi vu vơ.

Vuốt vuốt bộ râu dài, Vương Minh Nhiên suy xét một hồi, “Thánh ý không rõ. Phải biết rằng, vấn đề lũ lụt ở Hoàng Hà lần này không phải là lần đầu tiên. Các tiên hoàng đời trước đều vì nó mà đau đầu, đến nay vẫn không có ai có thể giải quyết tận gốc; ngược lại, túi tiền của các quan viên ngày càng rủng rinh.” Thở dài một hơi, “Hoàng Thượng anh minh, nhưng cũng bởi vậy mà ngày đêm phiền lòng, làm thuộc hạ như chúng ta không thể không phân ưu với hoàng thượng. Thật là hổ thẹn, hổ thẹn a!”

Buồng chung trà trong tay, “Tiểu chất có thể đề cử người, không biết đại nhân có thể nói vài câu trước mặt hoàng thượng được không?”

“Nga? Cái này đúng là đại ân rồi, không biết vị ấy là người tài giỏi nào? Hạ quan có thể quen biết không?” Tuy Chấn Nhân không làm quan trong triều, nhưng năng lực của hắn cao hơn hẳn những huynh đệ khác, được kì phụ liệt vào những người có khả năng thừa kế vương vị, là Tiêu vương tương lai, cho nên Vương Minh Nhiên tuy là người quan trọng nhất của Trung Xu cũng tự xưng là ‘hạ quan’ trước mặt hắn.

“Không dám xưng là người tài ba, chính là kẻ hèn này.” Tiêu Chấn Nhân mặt mang nụ cười nhìn Vương Minh Nhiên.

“A! Đây...” Vương Minh Nhiên sửng sốt, ông không ngờ đường đường tiểu vương gia luôn yêu thích cuộc sống yên ổn nhàn dật lại muốn đâm đầu vào công việc trị thủy ở Hoàng Hà, vừa tốn sức mà còn không thu được kết quả tốt gì; nhất thời không biết phải trả lời thế nào mới được.

“Đại nhân xin yên tâm, nếu tiểu chất đã tự tiến cử thì đương nhiên cũng có phần tự tin, sẽ không bôi nhọ thanh danh của đại nhân đâu.” Tiêu Chấn Nhân rèn sắt khi còn nóng.

“Ha ha, không phải hạ quan lo lắng. Đã sớm nghe nói tiểu vương gia tài trí hơn người, mưu kế sâu như biển; bây giờ ngài đã nói vậy thì đương nhiên có bản lĩnh đào núi lấp biển; nhưng không biết Tiêu vương có biết việc này không?” Ngụ ý của ông là: Vì sao người không đi tìm phụ thân lợi hại của người, để lão nói với Hoàng thượng mà phải chạy đến đây tự tiến cử với ta làm gì?

Tiêu Chấn Nhân cười khổ nói, “Ta nghĩ Vương đại nhân cũng hiểu được gút má trong đó chứ.” Tạm dừng một chút, “Huống chi, hiện giờ nếu bàn về lời nói của vị đại nhân nào có thể làm cho thánh thượng tiếp thu, trong triều này còn có ai nữa? Đương nhiên không phải là đại nhân sao?”

Người nào không thích lời tăng bốc? Huống chi còn là Vương Minh Nhiên hiểu rõ Hoàng thượng và Tiêu vương.

Ông biết rõ Tiêu Chấn Nhân nói thật, nhưng cái mà ông cân nhắc đến là nếu mình đề cập chuyện này trước mặt hoàng thượng thì có thể làm Tiêu vương tương lai thiếu mình một phần nhân tình. Về phần hoàng thượng có tiếp thu ý kiến của mình hay không, hắn là Trung Xu cơ nho nhỏ như mình không thể quyết định. Thế là ông lập tức gật đầu chấp nhận.

“Được, vậy tiểu chất sẽ ở nhà chờ tin tốt của đại nhân, còn thỉnh đại nhân phí tâm nhiều hơn một chút.” Từ tay áo lấy ra một quyển họa trục, “Đây là do tiểu chất tình cờ mua được, nghe nói đại nhân có nghiên cứu cái này, nay mang đến tặng riêng cho đại nhân tiêu khiển.” Nói xong, hai tay dâng lên.

Trung Xu cơ cười tủm tỉm tiếp nhận, cũng không mở ra, đưa chủ tớ hai người Tiêu Chấn Nhân tới tận ngoài phủ, thấy ngựa đã rời xa mới mở quyển họa trục trong tay ra – đúng thực là bút tích của Vương Hi Chi. Ông không khỏi thoải mái cười ha hả, nói thẳng ra rằng tiểu vương gia quả thực biết cách lấy lòng người!

Ngồi trên lưng ngựa, quay đầu lại nhìn người đang cười trên con ngựa lớn màu nâu, Quả Quả chưa từng rời khỏi mình suốt mười sáu năm qua. Thấy y xanh cả mặt, hắn đoán có lẽ là hậu quả do lúc trưa mình miệt mài quá độ.

Lòng Tiêu Chấn Nhân thấy ngỡ ngàng. Hắn biết người tri kỉ nhất bên mình là y, biết người yên lặng vì mình trả giá tất cả là y; biết mình đã mắc kẹt cảm nhận của y mà làm quá nhiều chuyện. Cho tới bây giờ, người yên lặng chịu đựng không một câu oán hận cũng là y.

Trên cõi đời này, nếu có người đáng để hấn tin tưởng nhất thì chỉ có Quả Quả của hấn mà thôi.

Nhưng không có cách nào! Hấn không thể không bảo trì thái độ lãnh khốc với Quả Quả. Nếu quen ôn nhu chăm sóc cho y thì sẽ không thể che dấu trước mặt người khác. Nếu để cho địch nhân của hấn biết Quả Quả là người quan trọng nhất với hấn mà làm tổn thương y, vậy thì hấn tình nguyện làm mọi người hiểu lầm, rằng hấn đối với ai cũng đều lãnh khốc vô tình, bao gồm cả Quả Quả của hấn.

Cứng rắn cắt đứt tình cảm thương yêu với Quả Quả, chỉnh lại sắc mặt, bước vào Tiêu phủ mà hấn vạn phần căm ghét.

4. Chương 4

Trở lại Tiêu phủ, mới vừa vào đến sân trong Nhâm Tâm cư, lão phu nhân ở nam ốc đã sai nha hoàn thỉnh thiếu gia qua đó.

Tiêu Chấn Nhân chau mày, không thèm liếc mắt nhìn nha hoàn vẫn đang đỏ mặt trộm đánh giá mình. “Bảo lại với lão phu nhân là ta sẽ qua ngay.”

“Vâng.” Nha hoàn cúi chào, xoay người quay về nam ốc phục mệnh.

“Đã như vậy, thiếu gia, ta đây cáo lui.” Tráng Quả cố chịu đau đớn, xoay người nhìn thiếu gia chờ lệnh.

“Ân.”

Tráng Quả đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên, “Cầm cái này! Ta không muốn lần sau đến lúc muốn dùng lại dùng không được.”

Không hiểu gì cả, y ngơ ngác nhìn thiếu gia, thấy một vật gì đó bị ném đến cửa. Cốp! Nhặt lên thì thấy hóa ra là một cái bình sứ, may mà vẫn chưa vỡ. Tráng Quả vẫn không hiểu gì.

“Cho tiểu súc hoa của ngươi dùng.” Thiếu gia nham hiểm giải thích, nhìn gương mặt y đỏ hồng lên, tâm trạng hấn tốt lên thấy rõ.

Cả người run rẩy, Tráng Quả đỏ mặt rời khỏi khách thính của Nhâm Tâm cư, lê bước trở lại phòng bên trái dưới lầu trệt của Nhâm Tâm cư. Vì muốn tiện cho thiếu gia ở lầu hai tùy thời có thể sai bảo, y cũng không ở phòng dành cho hạ nhân ở bắc ốc.

Ngồi trên tấm ván gỗ đầu giường, cầm bình sứ trong tay, Tráng Quả không biết có nên mở ra dùng hay không. Nghĩ đến lời nói độc địa của thiếu gia, máu toàn thân y như muốn vọt hết lên mặt.

Mở hé ra một chút, y do dự cỡ khổ tử (quần), bưng nước lạnh còn thừa hồi sáng để rửa hạ thể, và cả sản khổ (đồ lót ngày nay, ngày xưa là cái khổ ý) nhiễm máu. Mở bình ra, một mùi thơm ngát xông vào mũi, xem là thuốc tốt rồi. Đồ bưng cả mặt, y lấy tư thế không được tự nhiên bôi thuốc lên vết thương không thể để người khác thấy kia.

Phút chốc, miệng vết thương vốn đau rất kia bỗng mát lạnh, không còn đau như lúc trước nữa. Tráng Quả nắm chặt bình sứ trong tay, ngây ngốc trầm nghĩ: miệng thiếu gia tuy hơi độc địa một chút nhưng tâm vẫn tốt lắm. Tuy bây giờ hấn đã trở thành người lãnh khốc không còn thân thiết với mình như trước nữa nhưng có lẽ cũng là do hoàn cảnh ép buộc mà thôi. Làm phó nhân bên cạnh thiếu gia, y càng hiểu hơn ai hết nỗi khổ của thiếu gia.

Trong cái đại gia đình này, không có mẫu thân chống đỡ, lại có đại thiếu gia như hổ rình mồi, lão phu nhân và phu nhân luôn chăm chăm tìm lỗi sai của hấn, mà lão gia còn tăng thêm công khóa cho hấn, căn bản không có ai quan tâm đến cuộc sống và tâm tình của hấn, ngoại trừ mình y.

Y không sợ khổ, cũng chẳng sợ sẽ khổ hơn nữa, chỉ cần tiểu lão ung trân quý nhất trong lòng y đến ngày nào đó có thể giương cánh bay cao, thì có phải trả giá bằng chính sinh mệnh mình, y cũng không để ý. Nhưng... nếu thiếu gia có thể đổi cách làm y đau khổ, y sẽ càng cao hứng. Bởi dù sao y cũng là một đại nam nhân, sao có thể mở hai chân ra với một nam tử còn nhỏ hơn mình tới sáu tuổi. Nếu để người khác biết... Y không khỏi rùng mình một cái.

(tiểu lão ưng: điều hầu nhỏ. Bởi vì tên của Tiêu Chấn Nhân khi còn nhỏ là Ưng Ưng nên có thể hiểu Quả Quả đang nói đến Tiêu Chấn Nhân, cũng có thể hiểu là Quả Quả ví người kia như con chim ưng.)

Tiêu Chấn Nhân xuyên qua trung đình sau chủ ốc, đi vào nơi lão phu nhân ở – nam ốc. Thông qua trung đình có thể tới chỗ bá phụ Tiêu Trì Hiếu và nhi tử — đại ca Tiêu Chấn Tổ, nhị ca Tiêu Chấn Thiện, tiểu muội Tiêu Ngọc Cầm ở tại đông ốc. Tiêu Trì Hiếu còn có hai nữ nhi (con gái) khác, đã được gả ra ngoài.

Người ở tây ốc chính là thúc phụ Tiêu Trì Thanh và tam ca Tiêu Chấn Hành, ngũ đệ Tiêu Chấn Vũ, lục đệ Tiêu Chấn Nam, còn có một vị nhị tỷ ở khuê phòng, nghe nói đã đính hôn, chỉ còn chờ ngày nghênh thân (đón dâu) nữa thôi.

Bắc ốc là chỗ ở của đám nô bộc trong phủ, chuồng ngựa, đại trù phòng (phòng bếp) linh tinh đều ở đó.

Mỗi lần đi vào Bàn mẫu các – chỗ ở của lão phu nhân ở nam ốc, Tiêu Chấn Nhân thấy biển đề tên trên viện đều nhin không được cười lạnh. Lão bà này có lẽ nghĩ mình chính là Vương mẫu nương nương a. Lão bà này luôn coi mình là nữ chủ nhân duy nhất của Tiêu phủ, bởi Tiêu lão vương gia là đi ở rể, trước mặt Vương phi như bà, ông không bao giờ góc đầu dậy nổi; trừ bà ra cũng không dám thú thêm bất kì nữ nhân nào nữa, nhưng thật ra lại dưỡng một đồng nhi tôn bên ngoài, thế thiếp thành đàn (nhiều vợ nhiều con).

Nghe nói Tiêu lão vương gia vì bao dưỡng một danh kĩ (kĩ nữ) bên ngoài, bị bà phái người chia cách, thương tâm cộng thêm phần nộ, cứ vậy nên bệnh không dậy nổi mà thăng thiên.

Nói cho nha hoàn, bảo nàng báo lại cho lão phu nhân một tiếng, rằng hần đến đây thỉnh an.

“Chấn Nhân nha, bây giờ sao cháu lại vội như vậy? Ngay cả thời gian gặp lão bà tử ta đây cũng không có thời gian?” Lão phu nhân được hai nha hoàn đỡ, từ trong phòng đi ra khách thính.

Tiêu Chấn Nhân vội vàng đứng dậy, ý cười giả tạo đầy mặt, bước nhanh tới, đỡ lấy cánh tay lão phu nhân từ tay của nha hoàn, đỡ bà qua, “Sao dám. Tôn nhi vừa nghe tin lão nãi nãi phân phó không phải đã lập tức chạy tới đây rồi sao? Không biết kẻ tiểu nhân nào nói bậy về tôn nhi trước mặt lão nãi nãi?” Cẩn thận đỡ lão phu nhân ngồi lên ghế, hần cười hỏi.

“Hừ, nào có người dám nói bậy về người! Sợ người lên chĩnh chết hần mà, tiểu hoạt đầu (thằng nhóc con) nhà người.” Lão phu nhân vui vẻ cười mắng.

“Ha ha,” Hần cười ha ha, “Không biết tôn nhi có thể giúp lão nãi nãi chia sẻ chuyện gì? Buổi chiều nay khi tôn nhi xuất môn đã gặp đại ca, nghe nói ngài hình như có gì đó phân phó cho tôn nhi.” Ngồi xuống cái ghế bên trái, hần dò xét.

“Ân, còn có thể có chuyện gì nữa, còn không phải là chuyện chung thân đại sự của đám tiểu tử các người sao. Bình thường hay thấy người vội này vội nọ giúp phụ thân người triều sự này nọ mà cũng không lưu ý một chút đến nữ nhân nào thích hợp với người a. Bây giờ chỉ có lão bà tử ta đây xuất mã (ra tay), mai mối cho người một người.” Lão phu nhân nheo hai mắt lại, từ khe hở giữa hai mắt lộ ra quang mang giảo hoạt.

Hừ! Từ lão bà tử! Đã khổng chế hôn sự của những người khác trong phủ còn chưa đủ, còn dám vọng tưởng thao túng nhân sinh (cuộc đời) của hần, đúng là rất đặc ý!

Cẩn thận đề phòng lấy cớ, “Lão nãi nãi, đa tạ ngài đã quan tâm. Nhưng tôn nhi còn muốn thừa dịp còn trẻ mà tích lũy thêm kinh nghiệm, tranh thủ làm quan trong triều, lấy được sự tín nhiệm của hoàng thượng; mà phụ vương tôn nhi cũng nghĩ như vậy.”

“Đừng có đưa phụ thân người ra mà áp ta. Ta cho người quyết định mà còn sợ nó không đồng ý sao? Huống chi ta cũng không bắt người phải thành thân ngay, trước cứ định ra đã, chờ đến khi người vào triều làm quan rồi thú cũng không muộn.” Sắc mặt lão phu nhân nghiêm khắc.

Cố gắng nhẫn nhịn, Tiêu Chấn Nhân tự nói với mình ‘tiểu bất nhân, loạn đại mưu’, không thể tranh đấu với lão bà này ngay được, tốt nhất là phải phá hoại an bài của bà ta.

(Tiểu bất nhân, loạn đại mưu = , : việc nhỏ không nhin được sẽ làm hỏng việc lớn)

Thoáng suy nghĩ một chút, hắn mở miệng, “Lão nãi nãi, không phải tôn nhi không muốn nghe ngài, mà là ngài cảm thấy khuê tú nhà ai có thể sánh được với nữ nhi vạn kim chi khu (thân thể đáng giá ngàn vàng aka cành vàng lá ngọc) của hoàng thượng?”

“Nga? Ý của ngươi là...” Lão bà bắt đầu mắc câu.

“Đúng, ý của tôn nhi là nếu muốn thú thì phải thú nữ nhi của hoàng thượng, cho nên tôn nhi mới muốn có thêm kinh nghiệm.” Thấy đối phương đã hoàn toàn mắc câu, hắn bồi tiếp, “Ngài hẳn cũng hy vọng huyết mạch của Tiêu vương phủ ta có thể dung hợp với huyết mạch của hoàng thượng chứ?”

“Đúng! Phụ vương ngươi hiện giờ đang bị hoàng thượng giam lỏng trong kinh, uy vọng không lớn như trước. Nếu ngươi có thể lấy được tín nhiệm của hoàng thượng, lại được trọng dụng, Tiêu phủ ta có thể ngẩng cao đầu lần nữa.” Bị quyền lực trong tương lai hấp dẫn, che mắt, lão phu nhân tán thưởng thêm vào, “Ta còn đang hao tổn tâm trí, rốt cuộc phải là thiên kim nhà ai mới có thể xứng đôi với tiểu vương gia của Tiêu phủ ta; nay ngươi đã coi trọng công chúa, như vậy ta cũng không tìm những dung chi tục phẩm đến quấy nhiễu tiền đồ của ngươi nữa.”

“Lão nãi nãi nói rất đúng. Tôn nhi sẽ cố gắng trùng chấn hùng phong của Tiêu phủ, làm cho người trong thiên hạ nhìn lên, ngoại trừ hoàng gia thì còn có Tiêu gia chúng ta nữa.”

5. Chương 5

Ba ngày sau, Chính Hoàng hạ chiếu, “Lệnh Tiêu Chấn Nhân thay mặt cho Tiêu vương quản lý thủy đạo Hoàng Hà. Ngày tiếp chỉ phải lập tức khởi hành, không được chậm trễ, vật tư cứu tế sẽ chuyển đến sau. Đặc biệt ban cho Tiêu Chấn Nhân chức khâm sai Ngự sử, có thể điều động năm nghìn châu binh.”

Chính Hoàng đã có tính toán hết rồi. Tiêu Chấn Nhân thay Tiêu vương ra mặt, nếu có chuyện gì thì có thể lập tức lấy lý do để vấn tội Tiêu vương. Còn nếu thành thì sẽ cho Tiêu Chấn Nhân vào triều làm quan, vì mình làm việc, cũng coi như giúp mình một tay. Dù có thể nào đi nữa thì cũng có thể ngăn được tiếng đồn trong dân, rằng Tiêu vương chỉ là ngụ lại trong kinh làm việc vì hoàng thượng chứ không phải bị Chính Hoàng giam lỏng.

Mà Tiêu Chấn Nhân cũng đã dự đoán được, không chờ thánh chỉ đến đã lệnh cho Tráng Quả chuẩn bị xong xuôi tất cả; đến khi nhận được thánh chỉ liền rời nhà xuất phát.

Đương nhiên Tráng Quả cũng đồng hành theo hắn. Tiêu Chấn Nhân lấy lý do thánh mệnh bắt phải đi ngay, cự tuyệt không cho những nô bộc khác theo; nhưng không biết vì sao mà nhị thế tử Tiêu Chấn Thiện luôn ở trong phủ lại lấy lý do giúp huynh đệ, xin chỉ thị của Tiêu vương, đã được đáp ứng, cường ép thêm người vào hành trình đến Hoàng Hà vốn chỉ có chủ tớ hai người Tiêu Chấn Nhân.

Thêm nhiều cái đuôi theo sau, Tiêu Chấn Nhân vô cùng khó chịu. Tuy nhị ca không giống lão đại hay lão tam làm xằng làm bậy, lòng dạ hẹp hòi, nhưng tri nhân tri diện bất tri tâm, ai cũng không biết trong hồ lô gã bán được gì, tất cả vẫn phải cẩn thận là trên hết, đừng cho gã biết được mục đích thực sự của việc hắn làm là gì.

Tráng Quả là người hòa ái dễ gần, đối xử với hạ nhân cũng không đánh chửi như nhị thiếu gia Tiêu Chấn Thiện.

Trong mắt y, người tốt và người xấu là như thế này: Tiêu lão phu nhân tâm địa như rắn rết, là bại hoại lớn nhất; đại gia Tiêu Trì Hiếu thái độ làm người bình thường, không phân được tốt xấu, nhưng lại vô cùng háo sắc, thê thiếp thành đàn; tam gia Tiêu Trì Thanh là người đọc sách; lão gia — cũng chính là Vương gia Tiêu Trì Viễn, trong mắt chỉ có quyền lực; đại thiếu gia Tiêu Chấn Tổ âm hiểm độc ác, mọi chuyện đều đối nghịch với thiếu gia, là đại phôi đản; tam thiếu gia Tiêu Chấn Thành háo sắc bạo ngược, thường đánh chửi hạ nhân, nha hoàn có tư sắc một chút ở tây ốc đã có vài người không chịu nổi tra tấn mà tự sát, đương nhiên miễn bàn đến chuyện tam thiếu gia cường thượng dân nữ, chiếm ruộng chiếm đất làm người ta căm ghét, là tên vô cùng bại hoại.

Trong đó, được coi là người tốt chỉ có hai người ngũ, lục thiếu gia. Có lẽ là vì cận chu giả xích . Mẫu thân của ngũ thiếu gia và lục thiếu gia là chi giao (bạn thân) thuở khuê nữ (con gái chưa xuất giá) của mẫu thân nhị thiếu gia; khi bà qua đời liền giao hai nhi tử của mình cho nhị thiếu gia; cho nên ngũ, lục thiếu gia có thể nói là được nhị thiếu gia nuôi nấng cũng không quá đáng.

Tráng Quã cũng rất thích ngũ thiếu gia hoạt bát đáng yêu, còn có lục thiếu gia thẳng như ruột ngựa . Về phần hai vị tiểu thư chưa gả, y chỉ biết từ miệng bọn hạ nhân hầu hạ hai nàng rằng họ vô cùng tùy hứng điêu ngoa, thật không biết tốt xấu.

Cho nên y cũng không bài xích nhị thiếu gia đồng hành cùng, không những thế còn vô cùng hoan nghênh.

Cùng thiếu gia cùng một chỗ, ngoại trừ lúc giúp thiếu gia phát tiết dục hỏa thì cũng chỉ có thể ‘trò chuyện’ với hân một hai câu, còn những khi khác chỉ sợ chỉ có thể trải qua trong im lặng. Có nhị thiếu gia đi cùng, ít nhất còn có người vượt qua những lúc im lặng như thế với y.

Đối với sự thân cận của Tráng Quã và Tiêu Chấn Thiện, Tiêu Chấn Nhân đầy một bụng hỏa a...

Dục hỏa thêm nộ hỏa (tức giận), giờ lại còn ngọn lửa đổ kị nữa, luôn cháy hừng hực trong lòng hân, so với màu lông con Hỏa Diễm mà hân đang cưới còn đỏ hơn.

Thật vất vả qua nửa tháng, cuối cùng cũng tới được hạ du Hoàng Hà — Khai Phong phủ ở Trung Châu (hiện nay là tỉnh Hà Nam), cũng là châu phủ bị ảnh hưởng nặng nhất của lũ lụt này. Kì thật không cần phủ doãn Trung Châu nói gì, chỉ cần nhìn dân chạy nạn cũng đã có thể nhìn được tính nghiêm trọng của lũ thiên tai này.

“Đại nhân lần này đường xa mà đến, hạ quan thay mặt bách tính Trung Châu bái tạ đại nhân.” Nói xong, phủ doãn Trung Châu – Hà Vân – quỳ xuống, dập đầu trước khâm sai Ngự sử Tiêu Chấn Nhân.

“Hà đại nhân mau đứng dậy, tại hạ không đảm đương nổi. Chấn Nhân ta tuy quyền hành hữu hạn, nhưng sẽ cố gắng làm hết sức, tuyệt không làm việc gì có lỗi với bách tính Trung Châu.” Vội vàng xoay người nâng phủ doãn Trung Châu thoát nhìn vô cùng rắn chắc khỏe mạnh.

Hà Vân không chịu ngồi xuống, đứng thẳng người báo cáo tình hình nạn lụt ở Trung Châu cho Tiêu Chấn Nhân nghe. “Trung Châu từ tháng năm tới nay, mưa rào liên miên, nước sông dâng cao, Bình Lục thành sông, giá lúa tăng cao, nhân súc (người và vật nuôi) phiêu bạt, người chết vô kể.” Hà Vân liên tiếp sáu lần cho khoái mã báo về triều đình; bây giờ triều đình đã phái đại nhân đến, mong đại nhân hãy nhìn bách tính đang chờ ngoài cửa chờ cứu tế, lập tức phát vật tư cứu tế ra, đừng chuyển qua các tầng quan viên khác nữa.

Xem ra phủ doãn Trung Châu phủ có cảm giác lo lắng đối với người trẻ tuổi như hân đã được triều đình phái tới, sợ hân không hiểu chốn quan trường vốn mờ ám thế nào, quan viên tham lam ra sao, sẽ làm chậm thời cơ cứu tế.

Xuất phát từ sự tôn trọng thật sự đối với vị đại nhân yêu dân như con này, Tiêu Chấn Nhân cũng không đứng đó nghe Hà Vân nói. “Đại nhân xin yên tâm, vật tư ta đã lệnh cho người đặc biệt cấp tải, sẽ không để đám quan lại tham ô đục khoét. Về phần trước mắt, ta đã huy động các châu phủ khác tiếp lương đến, nếu không chậm trễ thì tối nay sẽ đến.”

“Đại nhân vất vả rồi. Đại nhân một đường thuyền xe mệt nhọc, có lẽ đã mệt mỏi rồi, ta đã chuẩn bị yến hội cho đại nhân đón gió tẩy trần.” Phủ doãn Trung Châu thoáng an tâm, bắt đầu nghĩ đến chuyện xã giao.

“Không cần, lúc này đại nhân cũng không có gì để khoản đãi ta. Cứ tùy tiện đi, chỉ cần no bụng là tốt rồi, tối nay còn phải thảo luận tiếp chuyện cứu tế.” Tiêu Chấn Nhân nói gọn.

Đi vào phòng mà Hà Vân đã chuẩn bị cho bọn họ, lúc Tráng Quã hầu hạ Tiêu Chấn Nhân tắm rửa, rốt cục nhìn không được hỏi hân, “Không biết thủy tai (lũ lụt) ở Hoàng Hà lần này, thiếu gia định xử lý thế nào?”

Không ngờ Tráng Quã lại mở miệng nói chuyện, tâm trạng hân tốt hơn hẳn. “Tai ương lần này ở Hoàng Hà không phải nói xử lý là có thể xử lý được. Vừa là do tự nhiên, vừa là do con người gây ra. Người đừng thấy bây giờ là lũ lụt mà đã nói là nạn lụt, không chừng sau này sẽ biến thành hạn hán nữa. Bây giờ cái phải làm chính là khơi thông dòng nước cho Hoàng Hà, làm nó không chảy qua thành trấn nữa mà đổ thẳng ra

biển.” Đang nói thì có người gõ cửa. Tráng Quả mở cửa ra thì thấy nhị thiếu gia, vội vàng nghiêng người mời gã vào.

“Tứ đệ, quấy rầy rồi.” Tiêu Chấn Thiện mỉm cười với đệ đệ này.”Ta tới xem có thể giúp được gì hay không.”

“Nhị ca có ý này là tốt rồi.” Tiêu Chấn Nhân hơi khó chịu.

Tiêu Chấn Thiện không chút nào để ý đến ngữ khí của hắn. “Vi huynh vì lần hành trình này đã tìm quyển tông (tài liệu) lịch đại về Hoàng Hà để đọc. Dù sao muốn giải quyết tận gốc của vấn đề thì phải hiểu được nguyên nhân trước.”

“Úc, nếu đã vậy thì mời nhị thiếu gia nói đi, có lẽ có thể tham khảo thêm được chút gì đó. Để Tráng Quả dọn chỗ cho nhị thiếu gia.”

Tráng Quả mang ghế cho Tiêu Chấn Thiện ngồi xuống, chính mình lại vòng ra phía sau Tiêu Chấn Nhân đứng.

“Ta đã tổng hợp lại quyển tông đã đọc, cuối cùng kết luận được là: đất màu bị trôi, đường sông ứ đọng, đó là nguyên nhân sinh ra lũ lụt ở Hoàng Hà.”

Nghe Tiêu Chấn Thiện nói xong, hắn không khỏi nhìn gã với cặp mắt khác xưa, không ngờ gã lại có cùng quan điểm với mình, đúng là không mưu mà hợp (không hẹn mà gặp/ ý tưởng lớn gặp nhau). “Nếu đã biết nguyên nhân thì có thể có phương pháp nào không?”

“Cái này... Nói thực ra, ngoại trừ cách khơi thông dòng chảy để chảy ra ngoài thì vi huynh cũng không còn nghĩ được phương pháp nào khác.” Tiêu Chấn Thiện có vẻ hổ thẹn.

Tiêu Chấn Nhân gật gật đầu. Gã là một thế gia đệ tử (con cháu nhà quan lại/ nhà giàu), có thể nghĩ được đến thế đã là rất khá rồi. “Đương nhiên vẫn còn có một biện pháp khác, cứ chờ phủ doãn đại nhân đến đây đêm nay rồi thương lượng lại sau.”

6. Chương 6

Tráng Quả đứng phía sau thiếu gia, nghe hắn cùng Trung Châu phủ doãn Hà đại nhân, nhị thiếu gia Tiêu Chấn Thiện ba người trao đổi cách xử lý thủy tai (nạn lụt) ở Hoàng Hà.

Nguyên nhân hình thành thủy tai ở Hoàng Hà thì nhiều, trong đó chủ yếu nhất là nguyên nhân mà nhị thiếu gia vừa nhắc tới ban nãy: đất màu bị trôi, đường sông ứ đọng. Nhưng đến khi bàn đến cách làm thế nào để xử lý thì có ý kiến khác nhau.

Hà đại nhân đề xướng đầu tiên phải cứu tế để trấn an dân chúng, tiếp theo làm cho hồng thủy chảy theo đường khác; cuối cùng chờ cho hồng thủy qua đi sẽ khai hoang vùng núi mới, thêm màu cho phần đất vừa bị xói mòn.

Nhị thiếu gia bởi vì không hiểu lắm, nên không có ý kiến, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía thiếu gia.

Thiếu gia đồng ý với ý kiến đầu tiên của Hà đại nhân, nhưng nói đến cách xử lý sau đó lại phủ quyết ý kiến của Hà đại nhân, nói làm hồng thủy chảy theo đường khác tuy nghe có vẻ đơn giản nhưng kì thật lại hao tài tốn của, hơn nữa nếu làm không tốt thì chỉ là thay đổi vùng tàn phá của hồng thủy sau này mà thôi.

Phương pháp tốt nhất là tạo kè trong những con lạch, đập chắn nước, những con đê nhỏ; tháo nước bùn vào ruộng; chờ cho đến khi đập chắn hoàn chỉnh thì bắt đầu đắp lũy chắn ở sườn núi thoải hơn hoặc phải có hệ thống đập liên tục để dẫn nước phù sa vào ruộng; phải làm ngay tại đây, cho vùng phụ cận cũng có thể hưởng lợi. Ở vùng đất màu mỡ thì trồng những cây thân cao thì cây ngô và cao lương là thích hợp nhất, cũng phổ biến nhất.

Thiếu gia quyết định như thế cũng không phải là ăn nói lung tung. Năm nay lũ lụt hàng loạt, tin tức mới truyền đến kinh thành, các quan viên đã thi nhau trốn tránh. Thiếu gia đã mang ý đến Trung Châu xem qua địa hình, nghiên cứu kĩ lưỡng, bái phỏng (đến nhà học hỏi) không ít học sĩ; sau khi đã có kế hoạch hoàn chỉnh mới lặng lẽ quay về kinh thành, đến chỗ Vương đại nhân tự đề cử mình.

Khi nói đến việc hồng thủy hết thì đi khai hoang vùng núi mới, thiếu gia cũng không đồng ý. Hấn cho rằng đất màu bị xói mòn nghiêm trọng như thế, một phần nguyên nhân là do dân chúng loạn khai loạn khẩn (khai khẩn bậy bạ).

Hấn bày tỏ rõ nhận định của mình với Hà đại nhân: nếu cứ mạo hiểm khai hoang ở vùng sườn dốc, có thể làm nguồn nước bị mất đi, không bằng trồng trọt bồi đắp cho đất trên sườn núi, tu sửa thủy lợi, làm ruộng trồng trọt, trồng ruộng theo khoảnh để giữ nước, sườn núi hoang thì trồng các loại cây cỏ, kênh rạch nhỏ phải làm kè chắn, sông hồ lớn thì phải làm đập chắn. Đó mới là phương pháp thực tế.

Nói xong, Hà đại nhân không ngừng gật đầu, thu hồi hoàn toàn lòng coi thường ban đầu của mình, một lần nữa phải nhìn lại vị vương gia chưa có danh tiếng gì này. Quốc gia có người tài thế này, hà có gì phải sầu khổ lo lắng nữa?

Mãi cho đến canh ba đêm đó, ba người vẫn thảo luận không ngớt, đại đa số những đối thoại đó Tráng Quả nghe cũng không hiểu lắm, nhưng y có thể nhìn ra được ý chính trong những lời bọn họ bàn luận, rằng bảo vệ thiên nhiên là biện pháp căn bản để xử lý thiên tai ở Hoàng Hà.

Rốt cục ba người đã có biện pháp cụ thể để xử lý thủy tai ở đây, nhưng vẫn không về phòng nghỉ ngơi, xem ra là đang chờ thứ quan trọng nhất vẫn chậm chạp chưa đến – lương cứu tế từ các châu huyện khác.

Lúc này, khi đã gần đến canh tư, thiếu gia vẫn luôn trấn định từ nãy đến giờ cũng đã lộ vẻ lo lắng. Lương thực là do một tay thiếu gia gom góp. Vì tự bảo vệ mình, quan viên của các châu phủ giả hoạt như hồ ly giữ trong tay trù lương. Thiếu gia hao hết tâm tư, vì sợ bọn họ đến lúc đó lại lật lọng, còn đặc biệt điều động giáo úy nổi danh trong châu binh đến các châu áp tải, theo lý thuyết hẳn là phải tới rồi.

Ngay lúc Hà đại nhân nhin không được chuẩn bị mở miệng hỏi thì ngoài cửa truyền đến tiếng báo vui vẻ của châu nha, “Báo cáo Ngự Sử đại nhân, Hà đại nhân, thế tử đại nhân, Lưu giáo úy phụ trách áp tải trù lương lần này cầu kiến.”

“Mau mời!” Ba người trong phòng nghe tiếng liền nhảy dựng lên.

Tiếp kiến Lưu đại nhân áp tải lương thực, Tiêu Chấn Nhân giao toàn quyền cho Hà đại nhân phụ trách việc phân lương thực. Cuối cùng, khi trăng đã mờ dần thì hẳn mới chuẩn bị nghỉ ngơi. Đây là lần đầu tiên trong nửa tháng trở lại đây hẳn mới có thể buông lỏng tinh thần mà an tâm đi vào giấc ngủ.

Thực sự nếu Tráng Quả không phải đã luyện qua võ nghệ, thân thể lại cường tráng thì chỉ sợ sớm đã ngã xuống từ lâu. Phải biết rằng y chính là người vất vả nhất. Dây trước khi thiếu gia dậy, ngủ sau khi thiếu gia đã ngủ, đi trước thiếu gia, việc to việc nhỏ cả đường không việc nào không đến tay; hơn nữa lần này ngoại trừ phải hầu hạ thiếu gia thì y còn phải cáng đáng thêm cả một vị nhị thế tử.

Vực lại tinh thần, hầu hạ thiếu gia ngủ xong, Tráng Quả đang chuẩn bị tắt đèn rồi đi thì bỗng nhiên bị người phía sau ôm lấy, ném lên giường.

“Gấp gấp rồi đi như vậy là muốn đi đâu? Nhớ?” Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai.

Tráng Quả kinh hoàng không thôi, cố gắng giãy dụa, muốn đứng dậy. “Thiếu gia, đến chiều không phải còn muốn đi thăm hỏi nạn dân hay sao? Đi ngủ sớm một chút đi.” Y vẫn cố gắng thoát khỏi vòng tay hắn.

Cánh tay rắn chắc bóp cổ Tráng Quả, theo sau đó là một cơ thể rắn chắc nằm đè lên y.

“Sao? Vội đến hầu hạ Chấn Thiện thiếu gia của ngươi sao?”

“Không phải, ta chỉ muốn ngủ sớm một chút, để có sức mà làm việc vì thiếu gia.” Tráng Quả thành thật đáp.

Tiêu Chấn Nhân cười tà, “Ta muốn ngươi làm việc cho ta ngay bây giờ!” Nói xong, tay liền luồn vào y sam Tráng Quả, theo con đường quen thuộc nhanh chóng tìm được hai quả tiểu bồ đào kia, lập tức hai ngón tay hắn vờn ve, xoa bóp mạnh mẽ; tay kia cũng không nhàn hạ, duỗi đến dưới khố tử của y.

Tráng Quả nắm chặt khố đầu (underwear – “-”) của mình, khóc lóc, “Thiếu gia, dừng...” Y thật sự đã mệt chết đi được, nếu còn phải nhận sự tra tấn này nữa thì y không biết mình có còn chống đỡ nổi không.

Căn bản không để ý tới lời cầu xin của Tráng Quả. Tiêu Chấn Nhân đã ghen căm rủa tháng nay, dực vọng hần đã sớm chờ được thượng thân thể y, nháy mắt đã trưởng to thành màu tím đỏ, hận không thể lập tức trực đảo hoàng long (‘làm’ ngay lập tức).

“Thiếu gia... Đây là nha môn châu phủ a...” Tráng Quả muốn nhắc nhở thiếu gia đang dực hỏa đốt người. Nếu để cho người khác biết hai người họ ở chỗ này làm gì, không cần người ta nói, Tráng Quả y có thể xấu hổ đến đâm đầu chết luôn cho rồi.

“Thế thì sao?” Biết Quả Quả không dám chống cự, Tiêu Chấn Nhân lập tức xé y phục y, thuận tay nhét xuống dưới giường.

Thấy gương mặt mỹ diễm của thiếu gia đang chăm chú nhìn nửa thân dưới của mình, còn lộ ra nụ cười *** tục, Tráng Quả thực sắp khóc thét lên. Tính dực thiếu gia luôn cường thịnh, khi còn ở nhà lúc nào cũng muốn y, mỗi lần không biến y thành thê thê thăm thăm thì nhất định không dễ dàng buông tha. Mà lần này đã cách gần hai mươi ngày, dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết chính mình có bao nhiêu bị thăm.

Tiêu Chấn Nhân nuốt nước miếng, nhìn bữa tiệc lớn đã trông mong lâu nay giờ hiện ra trước mắt, hần nghĩ phải làm cách nào mới tận tình thưởng thức được. Thân thể luôn làm việc được rèn dũa cẩn thận lộ vẻ chắc nịch tinh tráng, mao phát lúa thừa nhạt màu, tứ chi thon dài hữu lực, màu da ngăm đen, đôi tay không trắng nõn trơn mịn, nhưng vẫn có thể khơi mào dực vọng tối nguyên thủy ẩn sâu trong lòng hần.

Từ lần đầu tiên di tinh tới nay, mỗi lần nhìn đến Quả Quả hàm hậu khỏe mạnh, háng bộ hần đều xôn xao. Mười bốn tuổi năm ấy lần đầu muốn y, về sau lại muốn ngừng mà không ngừng được. Nhìn Quả Quả hai mắt hồng hồng, đáng thương hê hê nhìn mình, hi vọng mình hạ thủ lưu tình, sắc dực cuộn trào như biển của hần rốt cuộc không khống chế nổi nữa!

7. Chương 7

Tiêu Chấn Nhân được tận tình phát tiết giờ cả người nhẹ nhàng khoan khoái đi gặp nạn dân; trên đường còn đụng phải Tiêu Chấn Thiện, hai người cùng nhau lên đường. Khi Tiêu Chấn Thiện hỏi vì sao không thấy Tráng Quả, Tiêu Chấn Nhân nhẹ nhàng bâng quơ cho biết, Tráng Quả bị mình phái đi chỗ khác làm việc rồi.

Mà Tráng Quả lúc này mang thân thể đầy dấu vết bị tra tấn trong ba canh giờ, nằm trên chiếc giường lớn hoa lệ trong gian phòng phủ sắp xếp cho Khâm sai ngự sử, hôn mê bất tỉnh.

Nhiệt tình tiếp kiến, dân chúng chỉ còn thiếu điều không đem hần coi như thần mà thờ. Tiêu Chấn Nhân cố gắng chịu đựng, mỉm cười an ủi dân chúng đang chen chúc nhau, báo cho bọn họ biết, hoàng thượng không quên bọn họ, thể cùng chư vị bách tính cùng vượt qua cửa ải khó khăn này; ngụ ý: thỉnh đừng quên ân đức của hoàng đế.

Về phần vì sao Tiêu Chấn Nhân lại ở đây, trong thời cơ tốt nhất này vì Chính Hoàng mua chuộc lòng người, hần đều có thâm ý cả. Mặt khác, hần cũng biết rõ từng câu từng từ hần nói ở đây hôm nay, chắc chắn sẽ truyền đến tai đương kim thánh thượng không sót một chữ.

Rốt cục cũng thoát khỏi nạn dân đang kích động, khi hần đang chuẩn bị đi xem Tráng Quả thế nào thì bị người gọi lại. Nghe thanh âm, không cần quay đầu cũng biết đó là nhị ca Tiêu Chấn Thiện của mình.

Tiêu Chấn Nhân mặt nhăn nhu mày, cân nhắc có nên làm bộ như không nghe mà bước nhanh rời khỏi hay không, nhưng khi hần còn chưa quyết định thì người đã tới phía sau rồi. Tiêu Chấn Nhân nhanh chóng xoay người. Ngoại trừ Quả Quả, hần không có thói quen để cho người khác đứng trong phạm vi có thể uy hiếp đến mình, nhất là ở phía sau.

Nhớ rõ khi mình mới đến Tiêu phủ đã bị người từ phía sau đánh một chưởng, thiếu chút nữa thành bệnh căn. Nếu không phải Quả Quả liều mạng lên Âm Sơn hái Chu quả cho mình ăn thì... Hừ!

Mà lúc ấy Quả Quả mới mười hai tuổi, chỉ vì nghe đại phu nói chỉ có Chu quả mới có thể trị mà không quản安危 của bản thân... Nhân họa đắc phúc (phúc trong họa/ người gặp họa nhưng lại có cái may mắn khác), hần ăn Chu quả vào lại có thêm ba mươi năm công lực, cũng không uống công Quả Quả của hần.

“Ách, Tứ đệ, ta có lời muốn nói với ngươi, không biết ngươi có rảnh không?” Tiêu Chấn Thiệncó vẻ khó xử. Đến đây, cái gã muốn nói có lẽ là mục đích gã đi chuyến này a. Tiêu Chấn Nhân thầm nghĩ.

“Vây đến phòng nhị ca đi.” Nhìn bộ dáng Tiêu Chấn Thiệnkhông hiểu, hắn giải thích, “Chỗ nhị ca thanh tĩnh, chỗ của ta lại hay có người đến bất ngờ, khôngđược yên.” Nếu mình khônglưu tâm thì cũng khôngđược cho phép người đến quấy rầy. Mặt khác, hắn cũng không muốn cho người khác biết chuyện mình và Tráng Quả thân mật thể nào, nhất là người trong Tiêu phủ.

“Được rồi, vậy phiên Tứ đệ đi đến đó một lát.” Tiêu Chấn Thiệncười nói.

Nghe lời Tiêu Chấn Thiệnnói xong, Tiêu Chấn Nhân càng khẳng định kế hoạch hành động của mình. Nếu lời Tiêu Chấn Thiệnnói là thực, như vậy không thể nghi ngờ gã chính là cánh tay đắc lực; sau này nếu muốn mở rộng sự nghiệp thì hắn cũng cần người giúp đỡ đắc lực. Kiểm tra lời thật giả của gã là cách tốt nhất, ngay cả gã cũng không thể bỏ qua phú quý đã vào tay.

Hắn suy xét trong lòng, nên nhân lúc này mà sửa chữa và thay đổi lại một chút.

Trở lại trong phòng, Tráng Quảvẫn chưa tỉnh lại, xem ra là mình đã làm y mệt chết rồi. Cũng khó trách, gần nửa tháng nay bôn ba như thế, ngay cả mình cũng mệt mỏi không nguôi, không ngã gục mới là lạ.

Nhắc chần lên, lộ ra thân thể cường tráng đầy dấu vết hoan ái, lại tách hai chân không thể khép chặt, hắn nhanh chóng theo đường cũ tìm được tiểu huyết nho nhỏ bị mình tra tấn đến sưng đỏ không chịu nổi kia, móc lượng lớn bạch trọc ứ đọng bên trong ra. Có lẽ là không cẩn thận, đụng vào miệng vết thương, làm thân mình Tráng Quảrun rẩymột chút.

Tiêu Chấn Nhân cầm lấy khăn ướt giúp y lau rửa thân thể sạch sẽ, lại bôi được lên, rồi mới đắp lại chăn. Các động tác liên tiếp nhau có vẻ vô cùng thuần thục.

Chờ tới tối, hắn lại gọi y dậy ăn cơm, ăn xong lại cho y ngủ, không cần y phải hầu hạ nữa. Ở bên ngoài, nếu có thể đối tốt với y chút nào thì đối tốt chút ấy, đợi sau khi trở về...

Tiêu Chấn Nhân sờ sờ mái tóc đen của Quả Quả. Đây là cách duy nhất bây giờ ta có thể bảo vệ ngươi. Cố gắng chờ một chút, đến khi tất cả chấm dứt, ta sẽ dẫn ngươi rời khỏi Tiêu phủ; khi đó ta sẽ cho ngươi biết, ta có bao nhiêu...

Thừa dịp Tráng Quả ngủ say, Tiêu Chấn Nhân chuồn raphủ nha, đi hoàn thành mục đích khác mà hắn phải tới đây.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba... Suốt một tháng đều ở khu vực bị nạn.

Hai vị thiếu gia cùng những người dân khời thông đường sông, cùng nhau thương lượng xem làm thế nào mới có thể loại bỏ cát đọng một cách hiệu quả nhất. Đến khi thực hiện, thậm chí có mấy lần đụng phải đoạn hồng (), làm vài người đã mất tích hoặc tử vong; ngay cả Tráng Quả cũng thiếu chút nữa bị dòng lũ cuốn trôi. Y không biết bơi, nếu không phải thiếu gia kịp thời cứu thì chỉ e y cũng đã chết mất xác rồi.

Mệnh cứu được, nhưng y suýt chút nữa bị ngon từ thô bạo của thiếu gia mắng chết. Ai, quên đi, mệnh là do thiếu gia cứu, hắn muốn mắng thế nào thì cứ để hắn mắng đi; chỉ là thiếu gia cứu hắn lần này, làm cho Tráng Quả y cảm động đến rơi nước mắt!

Hôm nay lại giống như mấy ngày bình thường, bọn họ điđếnThái Khang đề ở Trần Châu phủ xem xét.

Chỉ thấy bởi vì mấy ngày liên mưa to, nước sông dâng cao, sức nước tăng mạnh.

Tiêu Chấn Nhân chỉ bờ sông nói, “Các ngươi xem, mực nước dưới lòng sông sẽ còn cao hơn bờ sông, xem ra nơi này cũng nguy hiểm. Tô đại nhân, thỉnh ngài lập tức sơ tán dân chúng xung quanh Thái Khang đề ngay.”

Huyện lệnh Trần Châu phủ tùy thời chờ mệnh luôn miệng vâng dạ, lập tức phái nha dịch sơ tán dân chúng.

Mấy ngày liên tiếp, vị Ngự sự đại nhân trẻ tuổi này phân tích rõ ràng, phán đoán của hắn gần như đúng hết, đã sớm được duy tôn là thần nhân (thần tiên), tất nhiên đối hắn là nói gì nghe vậy.

Huyện lệnh Trần Châu phủ chờ bọn nha dịch tuân lệnh rồi đi liền nịnh bợ Tiêu Chấn Nhân, “Đại nhân quả nhiên là thần cơ diệu toán, bác học nghiêm tri (học rộng biết nhiều), chẳng biết có thể chỉ cho đệ tử một vài thứ được không?”

Tiêu Chấn Nhân căn bản là mặc kệ, đến khi đảo mắt nhìn thấy Tráng Quả cũng là vẻ khâm phục và khó hiểu lộ rõ trên mặt thì không khỏi đắc ý cười rộ lên. Dù sao hắn vẫn còn là hài tử mới mười sáu tuổi, muốn biểu hiện mình trước mặt bề trên mà.

Tiêu Chấn Nhân thanh thanh giọng, thản nhiên nói, “Nguyên nhân là do bùn lầy tích tụ lâu năm. Một lượng bùn lớn tích tụ tại hạ du (hạ nguồn), thời gian lâu dài như thế sẽ làm lòng sông cao hơn mặt đất trên bờ sông, đây là nguyên nhân làm hồng thủy phá vỡ cả đê.”

“Như vậy chỉ cần chặn thượng du (thượng nguồn) Hoàng Hà lại là được, không phải sao?” Huyện lệnh Trần Châu phủ tự cho là thông minh nói.

“Vậy người cứ chờ cả Đại Á hoàng triều sẽ ngập một nửa trong nước đi.” Tiêu Chấn Nhân lạnh lùng châm biếm.

Đột nhiên không trung âm u như bị Ngọc hoàng đại đế làm đổ nghiêng mực, lập tức tối đen.

“Nguy rồi, xem ra là mưa to đó, mọi người mau rời khỏi đê, chạy đến chỗ cao đi!” Tiêu Chấn Nhân hét gọi mọi người chạy đến chỗ cao. Lời còn chưa dứt, mưa to đã ập tới, nháy mắt làm mọi người ướt sũng.

Xem ra huyện lệnh chưa bao giờ chịu gian khổ thế này, chạy trốn còn nhanh hơn cả đại nhân Tiêu Chấn Nhân. Cũng không sợ đắc tội Tiêu tiểu vương gia, mà chạy vượt cả mặt gã.

Tráng Quả một lòng bảo vệ phía sau Tiêu Chấn Nhân để ngừa vạn nhất.

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết, “Vỡ đê——!”

Nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy Tiêu Chấn Thiện đẩy nha dịch được Hà đại nhân phái đến bên cạnh mình; đê vỡ lập tức bị nước sông cuốn trôi đi. Sự tình xảy ra quá nhanh, chờ đến khi Tráng Quả phản ứng được mới hô lớn một tiếng, “Nhị —— thiếu gia!” Thân ảnh gã đã bị dòng nước xiết cuốn trôi mất tăm.

Tráng Quả quỳnh lên, bị Tiêu Chấn Nhân giữ chặt. “Người đi thì được ích gì? Muốn thủy quỷ (quỷ nước aka người chết đuối >.<) nhiều=” hơn=” một=” người=” sao?=” chờ=” nước=” rút=” sẽ=” phái=” người=” tìm=” sau.”” kị=” năng=” bơi=” của=” nhị=” ca=” không=” tời,”” cát=” nhân=” thiên=” tướng,=” hãn=” là=” không=” sao=” đâu.”” tiêu=” chấn=” nhân=”” ửi=” tráng=” quả=” như=” đang=” an=” ửi=” chính=” mình.”” huyện=” lệnh=”” trần=” châu=” phủ=” thấy=” sức=” nước=” như=” vậy=” đã=” sớm=” sợ=” tới=” mức=”” hai=” chân=” phát=” run,=” hiện=” giờ=” tiểu=” thế=” tửcủa=” tiêu=” vương=” quan=”” giai=” lớn=” hơn=” mình=” không=” biết=” bao=” nhiều=” lần,=” lại=” bị=” nước=” lũ=”” cuốn=” đi=” ở=” khu=” vực=” mình=” cai=” quản,=” mất=” thấy=” cơ=” hội=” sống=”” là=” ít=” đến=” đáng=” thương,=” không=” khỏi=” ngồi=” đó=” than=” thở,=” xem=”” ra=” mữ=” ô=” sa=” của=” mình=” khó=” mà=” giữ=” được.”” cả=” mười=” ngày=”” tiếp=” theo,=” châu=” phủ=” phái=” ra=” tận=” năm=” nghìn=” châu=” binh=” vẫn=”” không=” tìm=” được=” tin=” tức=” hay=” thi=” thể=” gì=” của=” nhị=” thể=” tửc=”” tiêu=” phủ.”” kỳ=” thật=” trong=” lòng=” mọi=” người=” đều=” biết=” rõ,=” hồng=”” thủy=” như=” thế,=” nếu=” muốn=” cứu=” sống=” được=” là=” điều=” không=” thể,=”” có=” lẽ=” thi=” thể=” đã=” không=” biết=” ở=” đâu,=” bây=” giờ=” có=” thể=” đã=”” trôi=” ra=” biển=” rồi=” cũng=” nên.”” mười=” ngày=” sau,=” khâm=” sai=” ngự=”” sử=” đại=” nhân=” hạ=” lệnh=” ngừng=” tìm=”>

8. Chương 8

Hành trình đến Hoàng Hà cuối cùng diễn ra trong ba tháng. Tên của Khâm sai Ngự Sử Tiêu Chấn Nhân lần đầu tiên được ghi lại trong chính sử Đại Á hoàng triều.

Sách sử viết, “...Nhi tử của Tiêu vương - Tiêu Chấn Nhân phong đầu sơ hiển (làm việc lần đầu tiên đã hiển danh), trị thủy ở Hoàng Hà có lợi cho bách tính, công tại thiên thu (công lao ghi lại nghìn đời), Đại Á hoàng triều được củng cố chính quyền, trấn an dân tâm, công này không thể nói hết được...”

Cùng ngày, trong Tiêu vương phủ. Tiêu tiểu vương gia chiến thắng trở về, mang đến vinh dự vẻ vang, cũng mang theo tiếng khóc bi ai – Nhị thế tử Tiêu phủ chết trong dòng nước dữ.

Tiêu Ngọc Cầm đến tiếp kiến tiệc tẩy trần cho tứ ca Tiêu Chấn Nhân, lão phu nhân cũng khó có dịp ra khỏi nam ốc, đi đến Nhâm Tâm cư.

Đương nhiên, Tiêu vương cũng trở về phủ gặp nhị tử của mình. Lúc đầu, khi biết tin hoàng thượng lệnh cho Tiêu Chấn Nhân đi xử lý thủy tai ở Hoàng Hà, cứu viện nạn dân, ông đã không đồng ý; bây giờ hẳn lại có thể thuận lợi làm xong nhiệm vụ, trở về nhà, đương nhiên là bỏ xuống bất an trong lòng, trên mặt hiện rõ vẻ rạng rỡ vui mừng.

Ngũ thế tử Tiêu Chấn Vũ, lục thế tử Tiêu Chấn Nam vội tới Nhâm Tâm cư, lên án Tiêu Chấn Nhân không chiếu cố nhị ca cho tốt, làm nhị ca táng thân trong nước. May mà Tiêu Chấn Vũ có thể khống chế tính tình của mình. Tiêu Chấn Nam cất tiếng khóc lớn, vừa khóc vừa mắng. Phút chốc, Nhâm Tâm cư bỗng ồn ào náo nhiệt.

Mọi người trong khách thính ở Nhâm Tâm chia nhau ngồi xuống.

Tiêu vương Tiêu Trì Viễn giận dữ khiển trách Tiêu Chấn Nam, “Lúc trước là Chấn Thiện tự mình muốn theo, bây giờ xảy ra vạn nhất, ngươi khóc lóc với tứ ca ngươi cái gì?”

Tiêu Chấn Nhân vẻ mặt bị ai nhìn lục đục của mình, há mồm nói, “Lục đệ, đều do ta. Nếu lúc trước ta có thể chú ý hơn một chút, hoặc là không cho nhị ca theo, nhị ca sẽ không...” Thanh âm có vẻ rất đau lòng.

“Không phải, là ta không chiếu cố nhị thiếu gia tốt, là ta không tốt. Thiếu gia lúc ấy muốn dẫn mọi người, căn bản không có cách nào chú ý đến nhị thiếu gia đã bị rơi xuống. Nếu ta có thể theo sát bên cạnh nhị thiếu gia...” Tráng Quả không muốn thấy thiếu gia tự trách, vội vàng đứng ra thỉnh tội với mọi người.

“Một tên hạ nhân như ngươi mở miệng cái gì! Câm miệng cho ta!” Tiêu Chấn Nhân cả giận nói. Cái đồ ngốc này! Ý muốn đâm đầu vào chỗ chết sao?

“Vâng... Thiếu gia.” Tráng Quả bị hấn khiển trách trước mặt mọi người, xấu hổ đỏ bừng cả mặt, thối lui đến phía sau Tiêu Chấn Nhân.

“Là thế sao? Lục đệ, tứ ca đã cố gắng hết sức rồi. Tứ ca cũng không muốn nhị ca xảy ra chuyện như vậy mà, đúng không?” Tiêu Ngọc Cầm ở đông ốc ra mặt an ủi Tiêu Chấn Nam.

Tiêu Chấn Nhân nhìn Tiêu Ngọc Cầm, không khỏi cảm thấy rét lạnh. Nữ nhân này là cùng phụ dị mẫu với nhị ca, điều ngoa xảo trá, dù có không gặp nhau đi nữa mà nàng cũng không có một chút tình cảm xót thương nào. Tuổi còn nhỏ mà đã như thế! Hừ! Xem ra phải cẩn thận với nàng ta, không thể bởi vì nàng là nữ tử mà khinh thường nàng. Đại sự thường thua trên tay những người như thế này đây.

Tiêu Chấn Vũ kéo Tiêu Chấn Nam qua, ý bảo cậu đừng làm khó Tiêu Chấn Nhân nữa.

Thấy tâm trạng mọi người đã bình ổn, Tiêu vương lúc này mới phân phó, nên vì nhị tử mà làm tiệc đón gió tẩy trần. Bỗng nhiên lão phu nhân ngồi ở vị trí chủ vị lên tiếng, “Chuyện này không ai trách được, muốn trách thì trách đám nô tài không trông coi chủ tử cẩn thận. Để tên kia đi nhận gia pháp đi, cũng cấp cho đông ốc một công đạo. Ngươi cho hạ nhân đến chủ ốc bày yến hội đi.”

Tiêu vương nhú mày, theo lời lão bà mà phân phó.

Tráng Quả nghe lão phu nhân lên tiếng, chỉ xoay người rời khỏi, đi đến hình phòng, tự thỉnh gia pháp.

Tiêu Chấn Nhân siết chặt hai tay, liều mạng nhấn nạy, không dám liếc nhìn Tráng Quả một cái, mỉm cười cùng mọi người tán gẫu hương tục dân tình (tập quán sinh hoạt và nguyện vọng của dân) vùng Hoàng Hà, đối với câu hỏi của lão phu nhân và Tiêu vương cũng tri vô bất ngôn, thái độ cũng là tất cung tất kính.

Đang nói vui về sôi nổi, quần gia ở chủ ốc tiến đến báo, yến hội đã chuẩn bị tốt.

“Tiêu Trọng, đi thỉnh phu nhân đến yến hội.” Tiêu vương như là đột nhiên nhớ tới, nói với quần gia.

“Đã phái người đi thỉnh, nhưng phu nhân nói thân thể cảm thấy không khỏe, không muốn làm ảnh hưởng đến hưng trí của mọi người.” Quần gia Tiêu Trọng trả lời rành mạch.

“Mỗi lần đều như vậy! Nàng muốn tới lúc nào thì thân thể mới tốt được?” Tiêu vương cả giận nói.

“Nữ nhân gia luôn luôn có cái ốm đau mà nam nhân gia không thể hiểu. Ta thấy nếu nàng nói không khỏe thì tối nay miễn đi.” Lão phu nhân nhìn Tiêu Chấn Nhân lên tiếng. Tiêu Chấn Nhân không thèm để ý, cười với Tiêu vương, “Phụ vương, nếu phu nhân không khỏe, con thấy cũng không cần miễn cưỡng. Chờ xong việc, con lại đi thỉnh an phu nhân là được rồi.”

“Ân.” Tiêu vương thấy sao cũng được, gật gật đầu.

“Đại thiếu gia đang làm việc bên ngoài, nói là đang trên đường trở về. Tam thiếu gia... Tam thiếu gia nói thiếu gia bề bộn nhiều việc, không có thời gian lại đây. Đại gia cùng tam gia đã ở yến thính chờ.” Quần gia Tiêu Trọng bổ sung.

Trong yến hội, Tiêu vương hỏi Tiêu Chấn Nhân có tính toán gì sau này không, Tiêu Chấn Nhân hồi đáp, “Một tháng sau chính là khoa khảo, con chuẩn bị dự thi, lấy thực lực đoạt quan chức.”

“Người có cần phải làm vậy không? Chỉ với nhiệm vụ lần này hoàn thành xuất sắc như thế, thỉnh Chính Hoàng chức quan tứ phẩm là chuyện tất nhiên, tội gì phải...” Tiêu vương buông chén rượu, khó hiểu hỏi nhi tử này. Ông vẫn không biết nhi tử này đang suy nghĩ cái gì.

“Nếu làm như vậy sẽ cho người khác mượn cớ, cũng để cho người khác biết rằng nhi tử của Tiêu vương cường tướng thủ hạ vô nhược binh (dưới tay tướng mạnh không có binh hèn aka hổ phụ vô khuyến tử), không chỉ trông chờ vào sự che chở của phụ vương.” Tiêu Chấn Nhân nhả nhặn lau lau ngón tay vừa bóc tôm khi nãy, không nhanh không chậm nói.

“Nếu người nắm chắc như thế, ta đương nhiên cũng không có gì để phản đối; nhưng đừng để bây giờ tự tin như thế, đến lúc đó lại làm chuyện khiến ta mất mặt.” Tiêu vương cảnh cáo hần trước.

“Đó là đương nhiên.” Tiêu Chấn Nhân đáp.

Cứ như vậy, bữa cơm nói làm yến tiệc đón gió tẩy trần, không bằng nói là đại yến mọi người khảo vấn, thật vất vả mới chờ đến lúc chấm dứt.

Tiêu Chấn Nhân một người vẫn trấn định như thường, bộ dạng như cơm no rượu say thỏa mãn đi về Nhâm Tâm cư; kỳ thật trong lòng hần đã gấp đến độ bốc khói. Không biết Quả Quả ra sao rồi? Thương thế có nặng không?

Chính hần vốn đang muốn đêm nay cùng Quả Quả tận tình mây mưa một phen, giờ lại... Lão bà chết tiệt kia!

Sắp đến phạm vi Nhâm Tâm cư, Tiêu Chấn Nhân nện bước nhanh hơn.

“Tứ ca, từ từ, tứ ca, từ từ chờ ta với...” Thanh âm mềm mại từ phía sau truyền đến.

Tiêu Chấn Nhân xoay người, dùng ánh mắt khinh thường nhìn đường muội Tiêu Ngọc Cẩm. Tâm ý nàng ta đối với mình, có lẽ từ trên xuống dưới ở phủ này ai mà không nhìn thấy. Lần trước lão bà nói phải giúp mình chọn lựa thê tử, có lẽ là muốn đề cử nàng rồi. Pháp luật của Đại Á hoàng triều có quy định, đường huynh muội hay biểu huynh muội đều có thể hôn giá (kết hôn).

Hần cố kìm tính tình, xoay người, “Không biết tiểu muội có chuyện quan trọng gì không?”

“Ta... Ngọc Cẩm nghĩ, tứ ca lần này bôn tẩu bên ngoài vì chuyện thủy tai của Hoàng Hà, lại chỉ dẫn theo một hạ nhân, đương nhiên là hạ nhân không chu toàn. Ta cố ý lại đây hỏi xem tứ ca có gì cần không, tiểu muội

có thể chuẩn bị cho tứ ca. Đợi lát nữa, ta sẽ cho nha hoàn tiểu Lệ đưa chút bổ tinh (thuốc bổ nói chung, không phải loại bổ thận tráng dương đâu) đến đây.”Vò vò cái khăn trong tay, Tiêu Ngọc Cầm xấu hổ nói.

“Không cần, ta không thiếu cái gì, nếu thiếu sẽ bảo người đưa đến cho ta, không nhọc tiểu muội phải quan tâm. Về phần bổ tinh hay gì gì đó cũng đừng đưa đến. Hôm nay ta mệt mỏi, muốn nghỉ sớm.” Tiêu Chấn Nhân mặt không chút thay đổi nói.

Bộ dáng lã chã chực khóc, Tiêu Ngọc Cầm ngẩng đầu, cầm lấy khăn tay chấm chấm khóe mắt, “Nếu vậy thì Ngọc Cầm không quấy rầy tứ ca nghỉ ngơi nữa. Tứ ca...”

Không kiên nhẫn đánh gãy lời nàng còn muốn nói, Tiêu Chấn Nhân gật gật đầu, “Ta về đây, tiểu muội cũng nghỉ sớm đi.” Nói xong liền xoay người đi luôn.

Phía sau, ánh mắt Tiêu Ngọc Cầm mang nỗi oán hận lẫn hâm mộ nhìn theo bóng dáng Tiêu Chấn Nhân rời đi.

Trở lại Nhâm Tâm cư, Tiêu Chấn Nhân cũng không đi đến phòng mình mà là đến căn phòng bên trái ở lầu dưới của Tráng Quả.

Đẩy cánh cửa khép hờ ra, đi vào gian phòng được thu dọn gọn gàng sạch sẽ, đồ vật thưa thớt, theo ánh trăng liền nhìn thấy Quả Quả đang nằm trên giường.

Tiêu Chấn Nhân thấp ngọn đèn trên bàn, chuyển qua thân ảnh trên giường, hắn không khỏi hít một ngụm lạnh khí!

Quả Quả của hắn bị người đánh cho mình đầy thương tích! Trên lưng không biết đã chịu bao nhiêu roi, vết roi giăng khắp nơi; cũng không biết y làm sao có thể trở về phòng.

Tuy hắn có lúc cũng đánh Quả Quả, nhưng chỉ là vết thương trên da thịt, sẽ nhanh chóng lành lại, chưa bao giờ hắn thật sự nhẫn tâm tra tấn y như thế này; mà có nhiều lần tính sự giữa hai người, đối với Quả Quả đơn thuần lại không có kinh nghiệm mà nói thì mới xem như tra tấn, nhưng phương thức biểu lộ tình yêu của hắn đối với y thì y chỉ có thể tiếp nhận thôi, chờ sau này quen rồi, nói không chừng còn có thể thích nữa.

Nói tóm lại, Quả Quả là người của hắn, hắn muốn tra tấn thế nào, phá hư ra sao đều tùy ý hắn; nhưng điều đó không có nghĩa là người khác cũng có thể làm vậy!

Bộ mặt Tiêu Chấn Nhân lộ vẻ hung dữ, trở lại phòng mình lấy thuốc mỡ, dọc đường còn tính xem nên đòi lại thế nào.

Đầu tiên phải tìm được lý do nào đó, phết đám người trong hình phòng đi. Sau đó... Tiêu Chấn Nhân lạnh lùng cười. Hắn chưa bao giờ cho rằng mình là người tốt. Từ trước đến nay, người khác kính hắn hai thước, hắn kính người ta một trượng; người khác đánh hắn một quyền, hắn chính là điển hình của kẻ làm thế nào cũng phải đòi về nửa cái mạng của kẻ đó.

(nói đơn giản thì anh là người ân oán rõ ràng, người nào tốt với anh thì anh đối tốt gấp bội với người ta, mà người nào xử tệ với anh (hay người của anh) thì... amen, chúa phù hộ cho kẻ đó >.<) vốn="" hấn="" muốn="" đối="" phó="" với="" kẻ="" giết="" mẫu="" thân,="" chủ="" mưu="" đốt="" tạt="" hương="" sơn="" trang="" trước;="" nhưng="" bây="" giờ="" hấn="" không="" muốn="" buông="" tha="" cho="" tên="" nào="" dám="" làm="" chuyện="" có="" lỗi="" với="" quả="" quả="" và="" hấn="">

9. Chương 9

Đại Á hoàng triều, năm Hòa thứ hai mươi mốt, kim thu ân khảo(khoa thi cử hành vào mùa thu), chia thành hai khoa: văn khoa và võ khoa, cuối tháng mười, ân khảo chấm dứt.

“Trời bắt đầu lạnh rồi, thiếu gia.” Hai tay Tráng Quả run rẩy, phủ thêm áo choàng cho Tiêu Chấn Nhân.”Thiếu gia khoác cái này vào, đừng để bị lạnh.”

Không lên tiếng, yên lặng để Tráng Quả khoác thêm áo choàng thâm tử sắc (màu tím sẫm) bằng nhung. Tiêu Chấn Nhân hất cằm lên, làm y có thể dễ dàng thắt nút áo.

Hôm nay là ngày thứ hai sau khi ân khảo hoàn thành. Đã buồn chán ở trường thi những hai ngày, Tiêu Chấn Nhân mang theo Tráng Quả ra ngoài tản bộ, hít thở không khí.

Vì hai ngày liên tiếp tham gia văn thí võ thí (thi văn thi võ), khiến cho tâm tình hần buồn bực; hơn nữa hần vô cùng chắc chắn kết quả của mình trong lần thi này. Ngày mai, Chính Hoàng có lẽ sẽ công bố hần là song khoa Trạng Nguyên (người đứng đầu ở cả văn và võ) a. Có hần tham gia khoa thí này, ngoài hần ra, Chính Hoàng cũng không còn lựa chọn nào khác. Nghĩ như vậy, hần liền thừa dịp hôm nay nhàn rỗi, đi ra ngoài giải sầu.

Tráng Quả tựa như cái bóng của hần, theo sát phía sau thiếu gia của y, đôi lúc sẽ ngẩng đầu nhìn mấy quầy hàng nhỏ ven đường, vẻ mặt hâm mộ. Y không có hoài bão lớn lao gì, chỉ cầu đời này có thể ăn no mặc ấm hoặc làm nông hoặc mở một cửa tiệm nhỏ buôn bán là được rồi, sau đó sẽ thú một nữ hài nông gia (con gái nhà nông), sinh hai hài tử, cứ thế mà sống yên ổn cả đời. Y không muốn cả đời bị đối đãi như gia nô, lại càng không muốn hài tử của mình cũng thành nô bộc.

Nếu có thể, y sẽ vô cùng vô cùng yêu thương thế tử của mình, tuyệt đối không đánh nàng mắng nàng, làm hết khả năng để nàng được hạnh phúc. Y sẽ cho hài tử của y mỗi ngày đều vui vui vẻ vẻ, không cần nhỏ tuổi mà phải xem sắc mặt người khác để sống, cũng không để chúng nơm nớp lo sợ mỗi ngày đều bị người kị hận (đố kỵ, ghen ghét, thù hận), mỗi ngày đều phải tính toán này nọ.

Đương nhiên muốn thực hiện điều đó, điều kiện tiên quyết là y phải thành một người tự do, mà cả đời này của y sớm đã bị thiếu gia mua đứt rồi.

Nhớ khi rời khỏi Tạng Hương sơn trang, đi theo Vương gia cùng thiếu gia đến Tiêu phủ, y được Vương gia cho biết, nếu muốn ở lại Tiêu phủ thì phải kí khế ước bán mình. Thiếu gia không hiểu, hỏi cái gì là khế bán mình? Vương gia nói cho hần, chính là bán mình cho một người khác, cả đời không được rời khỏi. Thiếu gia cái hiểu cái không gật đầu.

Khi y từ trên tay quản gia Tiêu Trọng tiếp nhận khế bán mình, mới vừa in lại dấu ngón tay cái của mình, khế bán mình đã bị đoạt đi. Phía trên khế bán mình (chỗ tên người mua), hần in nguyên một bàn tay phải dính đầy mực lên, lưu lại một dấu tay nho nhỏ. Sau này y mới nghe được quản gia nói, hình như thiếu gia không giao nó cho người ở từ đường (người trong gia tộc, ý chỉ người nhà họ Tiêu) giữ. Như vậy, khế bán mình của y chỉ có thể là do thiếu gia giữ.

Vài năm sau, y đã từng hỏi thiếu gia, xem có thể cho y làm một thường dân được không. Y chỉ nghĩ đơn giản, đến lúc đó, thiếu gia cũng lớn, thế lực cũng lớn hơn, người hầu hạ bên người thiếu gia hần cũng không cần y nữa. Y nghĩ thiếu gia sẽ xem xét mình hầu hạ thiếu gia nhiều năm, nói không chừng sẽ đáp ứng thỉnh cầu của mình cũng nên.

Về phần... Tráng Quả đỏ mặt, nghĩ thầm, khi đó mình cũng đã lớn tuổi, có lẽ thiếu gia cũng không còn hứng thú nữa.

Tráng Quả không biết mở lời với thiếu gia thế nào, một đường ảo tưởng đến cuộc sống tự do sau này của mình, bảo trì trầm mặc đi theo phía sau thiếu gia.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên đường phố đại loạn, Tráng Quả cảnh giác chăm chú nhìn tình huống xung quanh, phòng hộ tốt bên người thiếu gia.

Hình như là ngựa bị hoảng loạn! Hai con tuần mã màu trắng kéo theo một chiếc hương xa (xe thơm. Ý chỉ xe của phụ nữ) hoa lệ, nổi điên phóng như bay trên đường phố. Mất thấy ngựa sẽ vọt thẳng vào mình, tiểu hài tử đứng chết trân tại chỗ. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tráng Quả lập tức vọt ra, xông đến ôm lấy tiểu hài tử.

Tiêu Chấn Nhân vừa thấy Tráng Quả liều mình xông ra, hần cũng không suy nghĩ nhiều, lắc đầu, cũng phi thân đi ngăn cản con ngựa điên kia.

Hai người một trước một sau xuất chiêu, bổ xuống cổ hai con ngựa kia một chương.

Hai con ngựa lay động, bốn chân cong xuống, quỳ rạp trên đường.

Đám người đang kinh hoảng bốn phía dần tụ tập lại, nhìn về phía đường sự hai người họ, chỉ thấy hắc y nhân kia tựa hồ đi theo nam tử dáng người thon dài, mặt đầy xấu hổ xoay người giải thích gì đó với chủ tử khoác áo choàng tử sắc; nhìn kĩ lại thì thấy vị chủ tử kia còn rất trẻ tuổi. A! Thì ra là một nam nhân tuấn mỹ, không biết nữ tử nhà ai có phúc khí mà có thể lấy được quý công tử ấy.

Nhìn người mặc áo choàng tử sắc kia thì biết nhất định là quan viên tứ phẩm trở lên, nhưng nhìn tuổi hắc như vậy cũng không giống người đã làm quan trong triều; đã không phải quan viên mà lại mặc đồ tử sắc thì chỉ còn có thể là vương tôn công tử mà thôi.

Mặt Tiêu Chấn Nhân lộ vẻ tức giận, nhìn Tráng Quả đang cúi người.

Đại khối đầu (aka đầu gỗ, thường dùng để mắng những người ‘chạm tiêu’) chết tiệt này! Vết thương trên người vừa khỏi liền làm xằng làm bậy! Xem ra không hảo hảo giáo huấn y thì y không nhớ được – Phải làm y nhớ được, thân thể y cũng là của ta!

“Được rồi! Hứng thú hôm nay cũng bị ngươi làm hỏng hết rồi! Hồi phủ!” Tiêu Chấn Nhân làm bộ phần nộ.

“Vâng, thiếu gia. Thiếu gia, thật xin lỗi! Tráng Quả không phải cố ý phá hư hứng thú của ngài, nhưng tiểu hài tử kia...” Đầu lưỡi Tráng Quả thắt lại cứng đờ, tận lực giải thích với thiếu gia nhà y.

“Đủ rồi!” Cố ý đánh gãy lời y, Tiêu Chấn Nhân liếc nhìn y một cái, không nói tiếng nào mà quay người đi, làm Tráng Quả sợ tới mức càng không biết nói gì cho phải.

Bình thường thiếu gia đã không muốn nói chuyện với y, cơ bản là bởi hắc là người trên, có lẽ đến tám chín phần mười là sợ người ta nói này nói nọ.

Tiêu Chấn Nhân giận dữ bỏ đi và Tráng Quả nhanh chóng đuổi theo phía sau đều không chú ý tới, từ trong chiếc xe ngựa hoa lệ kia là đôi mắt đẹp đến động lòng người đang chăm chú nhìn họ. Chính xác mà nói, đôi mắt này vẫn luôn chú ý đến chủ tử Tiêu Chấn Nhân. Dù có thể nào thì bọn họ cũng đã cứu mệnh của nàng, một hạ nhân như thế mà cũng gây sự chú ý không dứt của vị vạn kim chi khu (~ càng vàng lá ngọc) này.

Cấm vệ quân chạy tới, trong đó đã muốn có người bắt đầu lớn tiếng quát tháo, sơ tán dân chúng đang tụ tập cạnh mã xa.

Thanh âm như chuông kích đánh vào chỗ nước trũng, âm thanh phốc phốc! không ngừng từ trong phòng truyền ra, gần như xen lẫn của tiếng rên rỉ thút thít.

Tiêu Chấn Nhân gác đùi Quả Quả lên vai mình, đứng dưới giường ra sức công kích Quả Quả đang nửa dựa vào giường.

Từ khi trở lại phủ đến giờ, đã khoảng một canh giờ trôi qua rồi.

Kết quả của bao nhiêu lần đối đủ các loại tư thế là bên trong cơ thể của Quả Quả lưu lại một đồng tình thủy (tinh: tinh chất, thủy: nước. Ta hỏi mọi người, cái thứ ‘nước tinh chất’ của đàn ông là cái gì? Nó đó! >.<) của==” hắc==” hơn==” nữa==” thể==” dịch==” của==” quả==” quả==” ri==” ra,==” làm==” nhục==” động==” của==” y==” vốn==” thít==” chặt,==” bị==” kiên==” sấp==” một==” hồi==” cũng==” trở==” nên==” ẩm==” ướt==” trơn==” trượt==” mỗi==” lần==” sấp==” vào==” đều==” truyền==” ra==” thanh==” âm==” như==” đánh==” vào==” nước,==” đương==” nhiên==” làm==” tiêu==” chấn==” nhân==” vui==” vẻ==” không==” ngót.không==” chảy==” máu==” là==” tốt==” nhất,==” có==” như==” vậy==” thì==” thời==” gian==” đùa==” giỡn==” y==” mới==” lâu==” hơn==” được==” chút==” một==” tay==” đưa==” đến==” trướcngực==” quả==” quả,==” đem==” nhục==” đầuđũa==” kích==” động==” đến==” cứng==” rắn==” kia==” mà==” sờ==” mà==” niết,==” làm==” cho==” chỗ==” kết==” hợp==” của==” hai==” người==” bỗng==” nhiên==” co==” rút==” kịch==” liệt,==” “ngô...”==” tiêu==” chấn==” nhânthoải==” mái==” mà==” bấn==” hết==” ra,==” hắc==” hung==” ác==” niết==” chặt==” hồng==” đầu==” trong==” tay,==” “ngươi==” là==” đồ==” chết==” tiệt!==” ta==” khiến==” ngươi==” ***==” loạn==” thể==” này,==” xem==” ngươi==” lại==” phá==” hoại==” thể==” nào!==” đừng==” tưởng==” ta==” bấn==” ra==” rồi==” sẽ==” cho==” ngươi==” thoải==” mái==” dễ==” chịu!==” tới==”

nay=" đùng=" hòng=" ta=" bỏ=" qua=" cho=" người!=" "ô=" ô..." quả=" quả=" đầu=" đến=" co=" rút=" cả=" người,=" đương=" nhiên=" lại=" khơi=" dậy=" bắt=" măn=" của=" tiêu=" chấn=" nhân.= "hảo!=" người=" làm=" ta=" bắn..." ta=" sẽ=" bắn=" đủ=" cho=" người!=" nếu=" người=" dám=" làm=" chảy=" ra,=" xem=" đêm=" nay=" ta=" đâm=" nát=" chỗ=" ấy=" của=" người=" thế=" nào!=" đã=" làm=" nó=" bắn=" ra=" thì=" nhanh=" liếm=" cho=" nó=" ngạnh=" lên=" đi!=" có=" nghe=" thấy=" không?"=" ngón=" tay=" rời=" khỏi=" nhũ=" đầu=" bị=" bóp=" niết=" đến=" tím=" bầm,=" ngược=" lại=" lại=" đem=" hai=" đầu=" ngón=" tay=" tiến=" vào=" miệng=" quả=" quả.= "nắm=" đầu=" lưỡi=" y=" mà=" đùa=" giỡn,=" lại=" sợ=" hai=" ngón=" tay=" chơi=" không=" đủ=" tận=" hứng,=" hấn=" lại=" sáp=" vào=" thêm=" một=" ngón=" nữa,=" làm=" khoang=" miệng=" quả=" quảbị=" nhét=" đầy=" chặt.= "nước=" miếng=" không=" kip=" nuốt=" xuống,=" thuận=" theo=" khéo=" miệng=" và=" ngón=" tay=" chấn=" nhân=" chảy=" xuống.= "tốc=" độ=" dưới=" hạ=" thân=" bỗng=" nhanh=" hơn,=" xem=" ra=" là=" chấn=" nhân=" hấn=" đã=" không=" nhịn=" nổi=" nữa=" rời.= "đại=" sàng=" đàn=" hương=" mộc=" (giường=" lớn=" bằng=" gỗ=" đàn=" hương)= "chắc=" chấn=" được=" chạm=" trở=" công=" phu=" cũng=" bắt=" đầu=" dao=" động,=" càng=" động=" càng=" nhanh;=" cuối=" cùng=" sau=" một=" tiếng=" ngâm=" dài=" liền=" yên=" lặng=" trở=" lại.= "không=" được=" ngủ!=" mở=" mắt=" ra=" cho=" ta!=" ai=" cho=" người=" ngủ?=" mở=" miệng=" ra=" cho=" ta!=" khóa=" ngời=" lên=" đầu=" quả=" quả,=" dùng=" phân=" thân=" của=" chính=" mình=" phát=" vào=" mặt=" quả=" quả,=" bắt=" y=" phải=" tỉnh=" lại.= "mở=" đôi=" mắt=" met=" mỗi,=" trước=" mắt=" là=" một=" thứ=" thô=" to=" dựng=" thẳng;=" phân=" thân=" nổi=" đầy=" gân=" xanh=" thoát=" nhìn=" trông=" vô=" cùng=" đáng=" sợ.= "mau=" mở=" miệng=" ra!=" ngậm=" nó=" vào!=" tiêu=" chấn=" nhânkhông=" nhịn=" nổi=" nữa.= "thiếu..." ô..." muốn=" nói=" với=" thiếu=" gia,=" ta=" không=" muốn=" thế=" này,=" nhưng=" khi=" quả=" quả=" y=" mới=" vừa=" mở=" miệng=" đã=" bị=" nhét=" vào,=" thanh=" âm=" không=" thể=" phát=" ra=" được=" nữa.= "trời=" ạ!=" mới=" mười=" sáu=" tuổi=" mà=" của=" thiếu=" gia=" đã=" lớn=" kinh=" người=" thế=" này,=" nếu=" còn=" là=" sau=" này=" nữa..." quả=" quả=" càng=" nghĩ=" càng=" thấy=" sợ.= "mau=" liếm=" cho=" ta..." đúng,=" chính=" là=" như=" vậy..." ngô,=" thoải=" mái..." mau=" nuốt=" đi,=" nhanh..." bên=" ngoài=" mặt=" trắng=" cong=" cong=" mới=" vừa=" nhô=" ra,=" đêm=" còn=" rất=" ">

10. Chương 10

Ngày thứ hai, trước điện, Chính Hoàng tự thân điểm (tự công bố) song khoa Trạng Nguyên Tiêu Chấn Nhân, tứ phong chính nhị phẩm, quan phong (phong chức) Hình bộ thượng thư, chương quản hình bộ, lệ thuộc chính nhất phẩm Đại Lý khanh. Tứ quan, giải trí quan. Phục, thanh hà liên thụ. Đái, ngọc đái. Bội ngư đại, kim ngư đại. Hốt, tượng hốt. (ban thưởng mũ: mũ hải trãi; trang phục: thanh hà liên thụ, đái: đái ngọc; ngọc bội: kim ngư đại; hốt: tượng hốt. Từng cái sẽ chú thích rõ hơn ở phần dưới.)

Mặc dù cũng có người cho rằng Tiêu Chấn Nhân còn trẻ tuổi đã đảm đương chức vị ấy là không ổn, nhưng nghĩ hấn là nhi tử của Tiêu vương, lại có công lao trị thủy ở Hoàng Hà nên cũng im lặng.

Tất cả đều im lặng nhìn Tiêu Chấn Nhân hấn hướng đến mục tiêu.

Tiêu vương phủ cũng bởi vậy mà khai yến (mở tiệc) bảy ngày, đại yến (tiệc lớn mời) văn võ bá quan, phút chốc trong phủ ngựa xe như nước, hưng thịnh chưa từng có.

Văn võ quan viên chỉ biết a dua nịnh hót làm Tiêu Chấn Nhân thấy càng lúc càng phiền hà. Hấn lệnh cho quản gia cứ theo lễ vật nhiều ít của các quan viên dâng tặng mà sắp xếp trình tự, làm thành danh sách giao cho hấn. Hấn muốn từ những lễ vật này mà khai đao những tham quan này, bởi chỉ dựa vào sổ lục của quan viên mà nói thì không thể có được những thứ kỳ trân dị bảo này.

Tiêu Chấn Nhân mang Tráng Quả đi vào Hình bộ. Khi hắn chuẩn bị tìm đọc hồ sơ thì thấy nhảy ra một vụ trọng án chưa được xử lý xong liền lấy nó xử lý trước, cũng tiện thể xem các quan viên lớn nhỏ dưới quyền có thể dùng được người nào.

Vừa đến đại đường Hình bộ liền thấy một đồng người đang chờ để báii kiến. Tiêu Chấn Nhân ngồi trên đại đường, để Tráng Quả đứng phía sau, tiếp nhận báii kiến của các quan viên.

“Tam phẩm hình bộ thị lang Trương Dự báii kiến đại nhân.”

“Tứ phẩm ngự sử đại phu Tống Ngạn gặp qua đại nhân.”

“Ngũ phẩm...”

“...”

“Chư vị đại nhân, Chấn Nhân có lễ.” Tiêu Chấn Nhân hơi khom người, “Chấn Nhân niên ấu thực thiển (còn nhỏ, học chưa tinh thông), lại mới nhậm chức hình bộ, còn cần các vị đại nhân chỉ điểm nhiều hơn. Có lỗi thì bảo, cũng thỉnh chư vị thông cảm nhiều hơn, nhưng...” Thanh âm ngừng một chút, “Nếu vị đại nhân không thể tiếp nhận cách xử lý của bản quan thì thỉnh nhanh chóng rời khỏi, đừng âm thầm cản trở bản quan phá án, ngấm báo tin cho phỉ loại (trộm cướp, ý chỉ những người trái pháp luật nói chung, bao gồm cả dân và quan), chấp pháp trái pháp luật, người hành sự bất lực, đến lúc đó chớ nên trách bản quan không thông tình lý, sẽ nghiêm xử lý theo luật pháp.”

“Vâng! Đại nhân!” Dưới hạ đường cùng kêu lên.

“Đại nhân, đây là phần trọng tâm nhất của vụ án vẫn chưa phá được từ đó đến nay, thỉnh đại nhân xem qua.” Hình bộ thị lang Trương Dự dâng lên một tập hồ sơ dày, không biết vị thượng thư trẻ tuổi này có thực lực gì hay không hay chỉ là thùng rỗng kêu to.

Ý bảo Tráng Quả tiếp nhận hồ sơ, đặt lên án (bàn dài), Tiêu Chấn Nhân nói, “Trương Dự, ta biết, bất quá ta vốn cũng có ý này, nếu người không ngại giúp ta một tay thì lát nữa ở lại.”

“Vâng, đại nhân, hạ quan nguyện ý vì đại nhân cống hiến sức lực. Ta nghĩ, không riêng gì hạ quan, đại phu Tống Ngạn cũng có ý này.” Trương Dự chấp tay, vô cùng hưng phấn, rốt cuộc thì hoài bão của gã cũng đã có dịp thể hiện rồi.

“Úc, phải không?” Tiêu Chấn Nhân giãn mày, xem ra hình bộ thị lang chính trực tráng niên này và Ngự sử đại phu tuy già nhưng trong mắt lại lóe ra tinh quang này là người có thể dùng. Hắn đã nghe nói Thượng thư tiền nhiệm là kẻ thích bắt nạt kẻ yếu, là tên hỗn đản chỉ biết ăn rồi chờ chết, hắn đã nghĩ rằng thuộc hạ của tên đó chỉ sợ cũng là một đồng quả hồng mềm (ăn hại) mà thôi.

Từ đó trở đi, Hình bộ Thượng thư vốn vô năng giờ được thăng thành thiếu khanh Đại lý tự, quan hàm nhất phẩm, được cả người trong thiên hạ nói, người mạnh mẽ vang dội là nhi tử của Tiêu vương-Tiêu Chấn Nhân. Hình bộ cũng có thị lang ngày xưa tốc độ làm việc vốn chậm rì rì, nay đã thành người không sợ cường quyền – thị lang Trương Dự, cùng đại phu Tống Ngạn – kinh nghiệm phá án phong phú. Được hai người này hiệp trợ, Tiêu Chấn Nhân đã xử xong năm vụ đại án: một án sao gia diệt môn, một án giết người hàng loạt ở kinh đô, một án phú gia Tào phủ kế thừa ở Giang Nam, một án diêm vận ti (sở chuyên quản lý việc buôn bán muối) lũng đoạn thủy vận (đường sông), một án trung gian kiếm lời, một án phiên phẩm (phúc phẩm) một tử thi (xác chết) trên sông Tần Hoài ở Kim Lăng.

Phút chốc, hình bộ thượng thư Tiêu Chấn Nhân vang danh thiên hạ, được dân chúng ca ngợi.

Hôm nay, Tiêu Chấn Nhân đang ở hình bộ sắp xếp lại án kiện; Tráng Quả, Trương Dự, Tống Ngạn tùy thị ở bên.

“Đại nhân, bên ngoài có người đánh trống kêu oan.” Người ngoài cửa báo lại.

“A, đưa người vào đây.” Tiêu Chấn Nhân không khỏi cảm thấy hứng thú. Dám đến trước đại đường Hình bộ của Đại Á hoàng triều đánh trống kêu oan, nếu oan tình không phải là sự thật thì sẽ xem như trọng tội. Rốt cuộc là ai có oan khuất lớn mà dám làm thế?

“Đại nhân, bên ngoài có một lão hán tự xưng là Lý Đại Bộ đang đánh trống kêu oan.”

“Oan thế nào?”

“Này...”

“Cứ nói đừng sợ. Có phải liên quan đến trọng thần trong triều không?” Thấy người tới lộ vẻ khó xử, Tiêu Chấn Nhân đã đoán được một ít.

Cẩn rằng một cái, người tới lớn mật báo ra, “Đúng vậy. Người này cáo trạngTiêu vương tam thể tử Tiêu Chấn Hành, cưỡng hiếp tôn nữ (cháu gái), đốt *** phò (cửa hàng), đánh chết nhi tử, thiêu chết tức phụ (con dâu), muốn đại nhân làm chủ.”

Tráng Quả không khỏi”A” một tiếng, thở nhẹ ra tiếng.

Trương Dự cùng Tống Ngạn cũng không chịu được mà nhìn về phía Tiêu Chấn Nhân, xem hắn xử trí như thế nào.

“Truyền lệnh xuống, khai đại đường hình bộ, gọi người kêu oan vào.”

“Vâng!”

Trên đại đường.

“Dưới đường là ai? Có oan tình gì? Vì sao đánh trống kêu oan? Người có biết hậu quả đánh trống là thế nào không?” Tiêu Chấn Nhân vỗ kinh đường mộc(cây gỗ Bao đại nhân hay vỗ ý), lớn tiếng quát.

Dưới đường, lão hán bị sự uy nghi trong đại đường làm cho sợ hãi, cả người run lên, phủ phục xuống, run rẩy nói, “Lão hán tên là...Lý Đại Bộ, năm nay sáu mươi ba. Nhà lão vốn có năm ô ô... dựa vào việc mở một phạn phò (tiệm cơm nhỏ) mà sống; bây giờ cả nhà chỉ còn mỗi mình lão. Đại nhân a! Ô ô...” Lão hán nhớ tới nỗi oan ức, nhớ lại việc cả nhà năm người chết trong chốc lát, hiện giờ chỉ còn duy nhất một tôn nữ lại không biết sống chết thế nào, rốt cuộc nhịn không được bi phần, lên tiếng khóc lớn.

Đứng phía sau Tiêu Chấn Nhân trên đại đường, Tráng Quẩ cũng vì cảnh ngộ của lão hán mà cảm động, hai mắt phấp phồng.

“Người tới, tứ tọa (cho ghé ngồi).” Tiêu Chấn Nhân trên đại đường chau mày, phát tay sai người an trí cho Lý Đại Bộ đang khóc lớn. Nhìn lão run rẩy ngồi trên ghế, hắn lại đi xuống đại đường, “Lão đừng đau xót nữa, mau kể cho ta nghe oan tình của lão, bản quan sẽ làm chủ cho lão.”

“Đại nhân, lão hán đã dâng cả ba bản cáo trạng lên nhưng không có ai để ý đến, bởi chỉ cần nghe lão cáo trạng thể tử của Tiêu vương là không có người nào dám nghe lão kể oan tình nữa. Đáng thương cho ta a...” Lão hán lại che mặt khóc.

“Vậy lão cũng biết, người mà lão cáo trạng là tam thể tử của Tiêu Vương, cũng chính là đường huynh của Hình bộ thượng thư đại nhân chứ?” Tống Ngạn đột nhiên chen vào, không biết là muốn cảnh cáo Lý Đại Bộ hay là có dụng ý gì khác.

Tiêu Chấn Nhân nhìn gã một cái, không để ý đến.

“Đại nhân, lão hán biết. Nhưng lão hán cũng nghe nói Tiêu đại nhân là thanh thiên đương triều, khi xử án không phân biệt quý tiện(giàu nghèo sang hèn), là người có tội thì đều nghiêm trị như nhau. Nha sai đại ca trong nha môn nói, người có thể giúp lão bây giờ chỉ sợ là có mình Tiêu đại nhân thôi. Nên lão mới cả gan đến Hình bộ đánh trống.” Nói xong, lão ngược đôi mắt trông mong nhìn Tiêu Chấn Nhân.

“Lão thuật lại chuyện đã xảy ra xem.” Tiêu Chấn Nhân lộ vẻ an ủi.

Lão hán Lý Đại Bộ nghe Tiêu Chấn Nhân nói thế liền an tâm kể hết sự tình.

Cửa hàng Lý gia chuyên bán những thức ăn linh tinh, nếu có khách nhân nào yêu cầu thì sẽ làm mấy món cho họ nếm thử. Cửa hàng tuy rằng không lớn, nhưng thức ăn thực sự là mỹ vị, có thể thu hút khách nhân, duy trì gia kế.

Lý gia chỉ có năm người, là Lý Đại Bộ gia lão và lão bạn, một nhi tử và tức phụ, thêm một tôn nữ nhu thuận hiểu chuyện. Mà tất cả sự việc cũng đều từ tôn nữ này mà ra.

Tiểu tôn nữ của lão tên Như Ngọc, năm nay vừa đôi tám(aka mười sáu tuổi), xinh đẹp như hoa; mới đến tuổi cập kê đã bị các bà mối đập hư cả cửa(ý chỉ nhiều người muốn cưới). Nhưng Lý gia chỉ có một tâm can bảo bối là nàng, vốn không muốn gả nàng sớm như thế.

Nhưng không ai ngờ, khi Lý Như Ngọc đang làm việc trước nhà thì bị tam thế tử Tiêu phủ Tiêu Chấn Hành nhìn trúng, cố ý muốn dẫn nàng về phủ, Lý gia dùng toàn lực ngăn cản, rốt cuộc cũng khiến Tiêu Chấn Hành mất hứng mà về. Vốn tưởng rằng chuyện này đã chấm dứt, người Lý gia cũng lo lắng, bắt đầu tìm trượng phu cho Như Ngọc.

Không ngờ, ngay ngày hôm sau, Tiêu phủ sai người đến báo, họ muốn dùng hai mươi lượng bạc để mua Như Ngọc về phủ làm nha hoàn. Người Lý gia đáp, trong nhà không thiếu tiền, không muốn bán nữ nhi duy nhất trong nhà làm nha hoàn để nàng chịu khổ. Người đưa tin cười lạnh hai tiếng rồi hồi phủ nhận lệnh.

Ba ngày sau, một cơn đại hỏa từ trên trời giáng xuống thiêu rụi cả phố tử (cửa hàng) Lý gia. Lý Đại Bộ cùng lão bạn(bạn già, ý chỉ người vợ), nhi tử và tôn nữ chạy thoát khỏi biển lửa, nhưng tức phụ bị dẫm mái đè xuống, không thể chạy được mà bị chết cháy.

Ngày thứ hai sau khi phố tử bị thiêu, Tiêu phủ lại phái người đến, nói sẽ chi năm mươi hai lượng bạc để mua Như Ngọc về Tiêu phủ, nhưng lại bị nhi tử của Lý Đại bộ cự tuyệt, nói phố tử có thể dựng lại nhưng nữ nhi chỉ có một, trăm triệu lần không để người ta tùy tiện đập hư. Người tới nghe nhi tử Lý gia nói như thế, thốt ra mấy câu ngoan độc rồi hồi phủ.

Cùng đêm đó, khi gần đến canh hai (~ 21 – 23 giờ aka giờ Hợi. Có sớm quá không nhỉ???), khi Lý gia đang trú tạm ở nhà thân thích thì đột nhiên xuất hiện một tên cướp, cướp Lý Như Ngọc nhét vào mã xa. Nhi tử Lý gia tiến lên tranh đoạt thì bị đánh chết, lão bạn của Lý Đại Bộ bị biến cố đó làm kinh hách, bệnh không dậy nổi, cứ thế mà lỵ thế(chết).

Biết là Tiêu Chấn Hành gây nên, Lý lão hán đầy ngập bị phẫn đến Tiêu phủ đòi lại tôn nữ, nhưng còn chưa tiến được vào phủ đã bị loạn bồng đánh ra, đến giờ vẫn không biết tin tức gì của tôn nữ.

Nghe xong lời kể của Lý Đại Bộ, Tiêu Chấn Nhân hỏi Lý Đại Bộ, “Lão tới Hình bộ cáo trạng có ai biết không?”

“Chỉ có Tiền tú tài giúp lão viết đơn kiện là biết, cũng là hần chỉ lão đến Hình bộ.”

Trầm tư một lát, “Như vậy đi, vì phòng Tiêu Chấn Hành biết được tin tức sẽ đi hủy chứng diệt nhân, lão và Tiền tú tài kia hãy vào Hình bộ của ta; mà chỗ an toàn nhất Hình bộ là đại lao, luôn được canh giữ sâm nghiêm. Phải để hai người các người ném chút khổ sở rồi.” Sắc mặt Tiêu Chấn Nhân hòa ái nói với Lý Đại Bộ.

“Chỉ cần có thể lấy lại công đạo, tìm lại tôn nữ, lão đây không sợ khổ, chỉ là sợ Tiền tú tài không chịu.”

Thấy Lý Đại Bộ đã đáp ứng đề nghị của mình, Tiêu Chấn Nhân quay đầu hạ lệnh cho Trương Dự, “Người mang Lý lão hán đi tìm Tiền tú tài, cần phải an toàn đưa đi. Mặt khác, truyền lệnh xuống, việc Lý lão hán đến cáo trạng, nhất thiết không thể tiết lộ ra ngoài!”

11. Chương 11

Tiêu Chấn Nhân trở thành Hình bộ thượng thư, trải qua những mưa gió đã hơn nửa năm, hiện tại là năm Hòa thứ hai mươi hai, cuối xuân đầu hạ.

Lúc trước hần thỉnh người trong triều rỉ tai Chính Hoàng cho hần chấp chương Hình bộ, chính là vì có thể danh chính ngôn thuận tìm ra hung thủ trong Tiêu phủ năm đó đã ra lệnh hại chết ba mươi bốn mạng người trong Tạng Hương sơn trang, đem kẻ đó ra ánh sáng. Bây giờ khéo sao Tiêu Chấn Hành lại bị hần nắm trong tay, vừa đúng lúc có lý do tốt cho hần đả kích Tiêu phủ!

“Tráng Quả.”

“Có!”

“Người đi tây ốc có thấy cô nương tên Lý Như Ngọc không?” Khép lại quyển sách trong tay, Tiêu Chấn Nhân hỏi.

“Hồi bẩm thiếu gia, Tráng Quả không thấy.” Che bớt ánh sáng ngọn nến trên án, Tráng Quả hồi đáp.

“A, phải không?” Tiêu Chấn Nhân rơi vào trầm tư.

“Thiếu gia...” Tráng Quả muốn nói lại thôi.

“Àn? Chuyện gì?”

“Mấy vị thiếu gia ở Tây ốc cư xử không tốt; Tráng Quả đi tìm ngũ thiếu gia và lục thiếu gia hỏi thăm, đều không biết thêm được chuyện gì. Hai vị thiếu gia mỗi khi nhắc tới tam thiếu gia đều bày ra vẻ mặt chán ghét, không muốn nhắc đến nữa. Nhưng...” Tráng Quả do dự, không biết có nên nói chuyện đó cho thiếu gia nghe không.

“Nhưng cái gì? Nói ta nghe thử.” Tiêu Chấn Nhân thực sự cảm thấy hứng thú.

“Ta nghe bọn hạ nhân hầu hạ tam thiếu gia ở đó tán gẫu, nói... Nói Chấn Hành thiếu gia có một tiểu trang viên bên ngoài phủ; mà tiểu trang viên kia lại được tam thiếu gia chi một số tiền lớn để mời cao thủ võ lâm đến bảo vệ, còn về phần bảo vệ cái gì thì họ không biết.” Tráng Quả một hơi nói hết.

“Chính là nơi này! Hừ, bảo vệ cái gì? Còn không phải bảo vệ nữ nhân như trân bảo mà gã mới cướp được sao! Người chưa từng nghe qua ‘Kim ốc tàng kiều’ sao? Chẳng qua có người là cam tâm tình nguyện, có người là bị bức thôi, giống như nương ta chính là điển hình cho cái loại cam tâm tình nguyện ấy...”

Nghe thiếu gia nhắc tới mẫu thân của hắn, Tráng Quả không khỏi chần chừ.

Từ thiếu gia đi vào Tiêu phủ, bị người ám toán nằm trên giường không dậy nổi, hắn đã khóc lớn hô to muốn gặp mẫu thân, không ngờ lại bị Tiêu vương nổi giận quát, cũng nói cho hắn, từ nay về sau mẫu thân của hắn chính là Tiêu vương phi; từ đó về sau y cũng không bao giờ nghe hắn nói gì về thân nương (mẹ ruột) của hắn nữa.

Nhưng không biết vì sao mà Tiêu vương phi không có nhi tử cũng không muốn nghe hắn gọi bà là ‘mẫu thân’, vì thế từ đó đến nay, thiếu gia hắn vẫn gọi Tiêu vương phi là phu nhân. Bây giờ lại nghe hắn nhắc đến mẫu thân mình, thật sự không biết tâm trạng thiếu gia thế nào nữa.

Ánh mắt ngập tràn lo lắng, Tráng Quả nhìn về phía thiếu gia. Tiểu thiếu gia đáng thương, từ nhỏ đã không có mẫu thân, cũng không biết hắn làm thế nào mà sống qua từng đó năm.

Tráng Quả thiện lương vẫn chưa bao giờ nghĩ tới, y còn nhỏ như thế đã bị phụ mẫu bán cho người khác làm gia nô, bị người ta hết đánh lại mắng mà lớn lên, so với tiểu vương gia Tiêu Chấn Nhân của Tiêu phủ thì còn thê thảm hơn nhiều.

Tiêu Chấn Nhân còn có y thương hắn, đau lòng vì hắn. Còn y, có ai vì y mà thương yêu, có ai vì y mà đau lòng?

Có lẽ hiểu được ánh mắt Tráng Quả nói gì, Tiêu Chấn Nhân ra vẻ không sao mà nói, “Người không cần thương hại ta, người người phải thương hại là nữ nhân ngu ngốc đó mới đúng, biết rõ không có kết cục tốt mà còn một lòng ảo tưởng. Người nghĩ phụ thân ta – Tiêu vương chỉ có mỗi mẫu thân ta là nữ nhân của ông ta thôi sao? Hừ, sao có thể thế được! Ngoài sáng thì ta biết có đến bốn, năm người, chưa kể những người ta không biết, hơn nữa một đêm phong lưu thì... Nếu không phải lão thái bà kia không cho ông ta nạp thiếp vào phủ, làm chuyện có lỗi với nữ nhi Ninh vương – Tiêu vương phi hiện tại, chỉ sợ thị thiếp của ông ta cũng không thua kém đại ca Tiêu Trì Hiếu của ông đâu.

“Về phần ta, nếu không phải tất cả các nữ nhân đó không sinh thêm cho ông ta được một nhi tử nữ nào thì sao có thể đưa ta vào Tiêu phủ! Nếu không phải lão thái bà kia không có tôn tử nào khác, hoặc chờ không nổi, hoặc là quá nhỏ thì sao có thể để ta ngồi lên vị trí tiểu vương gia này chứ!”

Nghe những từ ngữ bất kính của thiếu gia đối với mọi người trong Tiêu phủ, Tráng Quả cũng không cảm thấy kinh ngạc. Bởi từ nhỏ đến lớn, y nghe cách thiếu gia gọi mọi người trong Tiêu phủ như vậy cũng nhiều lắm rồi.

“Người thử từ trong miệng dám hạ nhân xem có thể biết được cụ thể chỗ của tiểu trang viên đó không; nếu không thể thì cũng cố tìm hiểu nhất cử nhất động của Tiêu Chấn Hành. Chắc chắn gã không thể nhẫn nại được đến mức mười bữa nửa tháng mới đến đó một lần. Chỉ cần tìm được chỗ Lý Như Ngọc bị giấu, lại biết được giá cả gã thuê người trong giang hồ thì tìm được chứng cứ gã chỉ thị cho người phóng hỏa đốt nhà, đánh chết mạng người, cường thường dân nữ cũng không khó, đến lúc đó không lo không trị được gã! Chứng cứ đã vô cùng xác thực, không sợ Tiêu phủ ra mặt cầu tình can thiệp. Nhớ kỹ, khi người dò la tin tức không được để lộ sơ hở, biết chưa?” Tiêu Chấn Nhân lo lắng căn dặn.

“Vâng, thiếu gia, Tráng Quả sẽ cẩn thận làm việc. Vậy thỉnh thiếu gia nghỉ ngơi sớm một chút, Tráng Quả cáo lui.” Tráng Quả cúi đầu rồi lập tức xoay người ra khỏi phòng, nhưng chưa kịp đi thì đã bị Tiêu Chấn Nhân kéo lấy cánh tay phải.

“Cáo lui? Người phải lui đến chỗ nào?” Nói xong liền thuận tay kéo Tráng Quả xuống.

Bất an mà vặn vẹo thân hình, Tráng Quả không khỏi buột miệng, “Thiếu gia, người cũng có thể kim ốc tàng kiều nha! Ta tin rất nhiều nữ nhân cam tâm tình nguyện để thiếu gia ‘tàng kiều’ đó.”

Nheo mắt, “Ý của người là, ta ra ngoài tìm nữ nhân, không cần đến làm phiền người nữa?”

Tráng Quả vẫn chưa cảm thấy nguy hiểm, vẫn không sợ chết nói, “Đúng vậy, thiếu gia. Ta là một đại nam nhân, thiếu gia ôm cũng chẳng thoải mái gì, không bằng đi thử những nữ tử thiên kiều bách mị xem sao, chắc chắn thiếu gia sẽ thích hơn nhiều.”

“Sao, muốn tìm nữ nhân? Lại dám nói với ta nữ nhân tốt hơn chỗ nào, người dám lên ta ra ngoài ăn vụng?”

Nghĩ đến Tráng Quả lại dám đem thân thể chỉ có mình mới có thể hưởng dụng cho người khác dùng chung, mặc dù chỉ là tưởng tượng thôi cũng đã làm cho Tiêu Chấn Nhân hấn tức chết.

“Chỉ bằng thân thể này của người? Cái thân thể đã bị ta ngủ cùng ba năm? Sao? Cảm giác ôm nữ nhân thế nào? Có bắn được ra không? Có cảm giác chỗ nào bị lấp đầy không? Ân? Tên *** đang nhà người?” Hấn nắm lấy chỗ hiểm giữa hai chân Tráng Quả, âm thầm dùng sức, vừa dùng sức vừa nhìn mặt Tráng Quả mà hỏi.

Tráng Quả đau đến vặn vẹo, dùng tay trái đẩy đẩy cánh tay Tiêu Chấn Nhân đang nắm lấy chỗ hiểm của mình, nói không thành tiếng, “Thiếu gia, ta... không có, không có... ôm... nữ nhân. Thật sự, cầu ngài, mau... mau... buông ra, cầu... ngài!”

“Người không phải nói muốn cáo lui sao? Bây giờ thì sao?” Tiêu Chấn Nhân xấu xa ép hỏi Tráng Quả.

“Không... không... lui nữa, thiếu gia...”

“Vậy ý của người là, đêm nay người muốn ở lại đây, dùng cái miệng phía dưới của người hảo hảo hầu hạ ta? Ân? Đúng không?” Lực đạo trong tay hấn lại tăng thêm một chút.

“A... Thiếu gia, không! Không...” Tráng Quả đã không thể chịu được loại thống khổ mà không nam nhân nào chịu được này.

“Không? Không muốn?” Hai mắt mang ý cười nhìn Tráng Quả đã đau đến đỏ mồ hôi lạnh, Tiêu Chấn Nhân không chút mềm lòng hỏi.

“Không... nguyện... nguyện ý! Thiếu gia...”

Nhận được hồi đáp vừa lòng, Tiêu Chấn Nhân cười cười, buông tay trái ra, không cần mất chút sức ôm lấy Tráng Quả đi vào phòng trong. Hấn muốn cho Quả Quả của hấn biết, trên đời này, người có thể chạm vào y chỉ có mình Tiêu Chấn Nhân hấn, mà người duy nhất có thể lấy thân báo đáp Tráng Quả cũng chỉ có Tiêu Chấn Nhân hấn.

Ngày hôm sau, qua chính Ngọ (‘ 12g trưa), Tráng Quả mới từ trên giường đứng dậy, chuẩn bị đi làm việc thiếu gia đã phân phó.

Vừa mặc y phục vừa nghĩ, may mà Nhâm Tâm cư này ngoài y ra cũng không lưu lại hạ nhân nào khác, người hầu hạ công tử cũng ít; ngoại trừ bộc phụ (vợ của nô bộc trong phủ) thỉnh thoảng đến quét dọn bên ngoài thì chỉ còn một người được trừ phòng ở chủ ốc phân phó đưa đồ ăn tới, nếu không thì thân thể này... cần bản là không thể gặp người!

Đột nhiên nghĩ, không biết bộc phụ kia hôm nay đã đến chưa, y liền quay đầu nhìn quanh, thấy hình như không khác gì hôm qua, xem ra là chưa đến. Thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngược lại y nghĩ thầm, có thể là thiếu gia phân phó không cho vào chăng?

Tưởng tượng như vậy làm y cảm thấy có một cảm xúc quái dị nói không nên lời đối với sự chăm sóc này của thiếu gia. Lại nghĩ đến chuyện sáng nay, khi thiếu gia rời giường từ sớm, y cũng giãy dụa muốn đứng dậy hầu hạ thiếu gia, thiếu gia lại bảo y cứ ngủ tiếp, không cần hầu hạ hần. Tuy lý do thiếu gia sử dụng làm y mặt đỏ tai hồng, nhưng thiếu gia lại có sự ôn nhu nói không nên lời...

Cuối cùng, vẫn là thiếu gia khó có lúc một mình đến Hình bộ.

Lắc đầu, loại bỏ cảm giác là lạ này, Tráng Quả nhanh chóng tẩy rửa sạch sẽ, xuất môn thám thính tin tức.

Lúc đi ngang qua hoa viên, lão hoa tượng (người chăm hoa) Trần bá đang tu bổ lại hoa cỏ bỗng gọi y lại, “Tráng Quả a, người đi đâu vậy?”

“Trần bá, ta đi tây ốc tìm ngũ thiếu gia lấy ít đồ, là do thiếu gia phân phó.” Tráng Quả dừng bước hỏi đáp.

“Úc, ta còn nghĩ, sao Tráng Quả cũng học người khác bắt đầu nhàn hạ rồi. Suốt ngày nhìn người theo sau tiểu vương gia đều đã quên người cũng có lúc một mình a. Ha ha, không cần dốc sức như vậy đâu, lâu lâu cũng phải chú trọng thân mình một chút. Những hạ nhân như chúng ta ấy mà, nếu chính mình còn không biết tự quý trọng bản thân thì cũng không có ai đến thương người đâu.” Lão hoa tượng Trần bá cảm khái nói.

Không chút nào lộ vẻ không kiên nhẫn đối với những lời lải nhải cần nhần của Trần bá, Tráng Quả cười cười nghe Trần bá nói việc nhà. Trần bá có thể là bởi vì đã lớn tuổi, miệng cũng lẩm nhẩm hơn nhiều, nhưng tâm tình vẫn rất tốt. Lão xem Tráng Quả như nhi tử của mình, luôn hỏi y ăn gì chưa, mặc ấm không; rất nhiều chuyện bí mật không thể nói ra ngoài trong Tiêu phủ đều là do lão nói cho y biết.

“Ta nói Tráng Quả nha, người luôn làm việc bên cạnh tiểu vương gia, cần phải cẩn thận một chút nha. Lúc trước, người trong hình phòng không biết đã làm gì mà đắc tội tiểu vương gia, mỗi người bị đánh những năm mươi roi, trong mùa đông như vậy mà bị ném ra khỏi phủ. Có lẽ tạo nghiệt nhiều quá, nên hạ nhân phạt trọng đám người dó của lão Vương phi không chút nể nang gì.

“Hừ, cái này cũng coi như ác giả ác báo! Bất quá, tâm tư tiểu vương gia đúng là đủ ngoan (độc ác). Tráng Quả nha, người phải nhớ cẩn thận làm việc, chớ chọc tiểu vương gia không vui a.”

“Ta biết rồi. Thiếu gia cũng không phải là người vô tình như vậy đâu, phần lớn thời gian thiếu gia đối với ta tốt lắm.” Tuy không rõ những người trong Hình phòng đó làm sao mà đắc tội với thiếu gia, nhưng những người đã đánh mình đến nằm trên giường không dậy nổi đã bị thiếu gia xử phạt, trong lòng y vẫn không kìm được mà cao hứng, nhưng đầu đó vẫn còn cảm thấy thương hại cho bọn họ.

Đang lúc Trần bá nói đến cao hứng, một nha hoàn nùng trang điểm mặt (trang điểm đậm nhưng đẹp) từ tây ốc đi đến, từ xa đã hô to, “Trần bá, Trần bá, tam thiếu gia bảo bá bá đi chăm cây bạch ngọc lan trước ốc của thiếu gia đó.”

Theo sau tiếng nói, người đã đến nơi. Nha hoàn thoạt nhìn cũng có chút tư sắc, nhìn đến Tráng Quả thì không khỏi ném cho y một cái nhìn quỵn rũ, nũng nịu yếu ớt nói, “Ta còn tưởng là ai, thì ra là Tráng Quả đại hồng nhân (người quan trọng) bên cạnh tiểu vương gia nha. Sao vậy, đại ân nhân như người cũng có thời gian nhàn rồi chạy tới đây nói chuyện phiếm với Trần bá sao?”

Xấu hổ cười cười, Tráng Quả không dám nhìn vào mặt nha hoàn, cúi đầu nhìn đóa hoa đang nở rộ rờ, thấp giọng nói, “Ta phải đi rồi, lát nữa còn phải giúp thiếu gia làm việc.”

“Hừ...” Nha hoàn vẫn nhìn Tráng Quả chòng chọc.

Thấy nha hoàn trêu đùa Tráng Quả thành thật không hiểu phong tình, Trần bá mở miệng nói, “Cô nương a, người về bẩm báo lại với tam thiếu gia, nói Trần bá ta sẽ đến ngay. Được rồi, người nhanh về đi, nếu để tam thiếu gia phải đi tìm người, tìm không thấy thì không tốt lắm đâu.”

Như là nhớ tới cái gì đó, nha hoàn biến sắc, vội vàng nói với Trần bá, “Vậy bá bá nhanh lên a, ta đi về trước đây.” Lúc chuẩn bị đi còn đá mắt với Tráng Quả một cái. Đáng tiếc tối qua Tráng Quả bị thiếu gia giáo dục đến bây giờ ngay cả liếc cũng không dám liếc nữ nhân một cái, lãng phí cả tâm tình của nha hoàn kia.

“Sách, thật đúng là chủ sao tố vậy, thượng bất chính hạ tắc loạn!” Về mặt Trần bá coi thường, ngược lại tỏ vẻ thần bí nói khê với Tráng Quả, “Đừng tưởng rằng mỗi người đều giống như chủ tử của người, nghiêm chỉnh không háo sắc. Tam thiếu gia này chính là cầm thú chuyên môn hủy hoại thanh danh những nữ tử đài hoang đó! Nữ hài tử bị gã đập hư cũng không biết bao nhiêu rồi, thật đáng thương!”

Tráng Quả háy dưng, nhưng cũng cố lấy âm thanh chậm rãi hỏi, “Ta cũng đã đến tây ốc rồi, sao chưa bao giờ thấy nữ tử trong đó? Có thể mọi người đã hiểu lầm tam thiếu gia không?”

“Hiểu lầm cái rắm! Người thì biết cái gì! Tam thiếu gia kì thực cũng không đến mức ngu ngốc như vậy đâu. Tốt xấu gì thì chỗ này cũng là Tiêu phủ, dù thế nào thì cũng muốn để lại thanh danh bên ngoài chứ. Người á hử, đều bị thiếu gia giấu đến chỗ khác rồi” Trần bá thấy Tráng Quả không tin lời lão nói, không khỏi sinh khí (tức giận).

“Úc? Là làm sao?” Tráng Quả kiềm nén hưng phấn, tiếp tục truy vấn.

“Người hỏi ta thì ta hỏi ai? Cái chỗ không sạch sẽ đó, người cho là tam thiếu gia sẽ khua chiêng gõ trống cho người trong cả thiên hạ này biết chắc.”

“A, ai... Bá bá nói đúng đúng, chỉ đáng thương cho nữ tử kia thôi.” Tráng Quả cảm thấy thập phần uể oải.

“Ừ, thật đáng thương! Đúng là tạo nghiệt mà! Nhưng ta nghe nói chỗ đó cách nơi này không xa đâu, bởi tam thiếu gia thường thì đến đêm mới đến đó. Thật hi vọng đến đêm có ai đó đến hại gã cho rồi! Được rồi, người đừng ở đây nghe ta lảm nhảm nữa, đi làm chuyện của người đi. Ta cũng phải đi chăm bạch ngọc lan cho tam thiếu gia đây. Đến chậm không chừng là đồn bài đầu đó (chuyện không hay xảy ra).” Lắc đầu, Trần bá thúc giục Tráng Quả đi làm chuyện của y.

Tráng Quả quyết định đem tin tức này truyền cho thiếu gia đang ở Hình bộ, đồng thời cũng muốn thiếu gia đồng ý cho mình tối nay đi theo hành tung của tam thiếu gia. Nghĩ đến việc thiếu gia đêm qua cho y ăn không ít đau khổ, mặt Tráng Quả vẫn còn đỏ bừng không thôi.

Cho dù đã ba năm, nhưng y vẫn không thể quen với hành vi này. Mỗi khi nhớ tới là lại mặt đỏ tai hồng...

12. Chương 12

Đến Hình bộ, phát hiện thiếu gia đang vội vàng, Tống Ngạn – Tống đại nhân đã ở một bên thỉnh thoảng nói với thiếu gia cái gì đó, không khí có chút khẩn trương. Tráng Quả không biết lúc này có nên chen vào hay không, đành phải đứng ở một bên chờ đợi.

Qua hồi lâu, Tiêu Chấn Nhân ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tráng Quả liền mỉm cười, “Người đã đến rồi? Lại đây.” Đồng thời quay đầu nói với Tống Ngạn, “Chuyện vừa rồi cứ làm theo những gì đã bàn. Tống đại nhân còn gì muốn nói không?”

“Không có, hạ quan đi xử lý việc này. Đại nhân nếu không có gì phân phó nữa thì hạ quan xin cáo lui.”

Tống Ngạn nhìn Tráng Quả rồi gật đầu ý chào y, Tráng Quả vội vàng đáp lễ. “Tống đại nhân vất vả.”

Tiêu Chấn Nhân gật gù đầu, cho Tống Ngạn rời đi.

Chờ Tống Ngạn đi tới cửa, Tiêu Chấn Nhân trừng mắt với Tráng Quả vẫn đang sững sờ ở một bên, “Còn không lại đây! Đứng gốc ở đó làm gì!”

Tráng Quả không biết lo sợ gì, đi đến bên cạnh Tiêu Chấn Nhân, lập tức bị hắn bắt lấy thắt lưng, ôm ngồi trên đùi mình. Sờ sờ khuôn mặt Tráng Quả, nhìn y không được tự nhiên mà lại không dám nhúc nhích chút nào, hắn không khỏi cười hỏi, “Còn đau không? Đi bộ tới hay cưỡi ngựa tới?”

“Cưỡi ngựa tới. Thiếu gia, Tráng Quả có việc bẩm báo...”

” Cưỡi ngựa tới được a, vậy chỗ kia chắc chắn đã sưng lên rồi. Đến đây, cởi quần ra cho ta xem xem.” Nói xong, Tiêu Chấn Nhân định đem Tráng Quả xoay ngược lại.

“Thiếu gia, không sao đâu! Thật sự không sao cả mà. Buổi sáng thiếu gia đã giúp Tráng Quả bôi thuốc rồi, cho nên bây giờ không sao cả.” Rốt cuộc cũng hiểu được ý thiếu gia khi hỏi ‘còn đau không’ là cái gì, Tráng Quả lập tức vươn khỏi cánh tay cứng như sắt của thiếu gia.

“Bảo người cởi thì cởi đi! Lăng nhăng cái gì!” Tiêu Chấn Nhân bày ra vẻ mặt dữ tợn.

“Thiếu gia, nơi này là nha môn Hình bộ a...” Tráng Quả đáng thương hề hề nhắc nhở thiếu gia.

“Thì sao? Không cần người nói ta cũng biết. Nhanh lên, người tự cởi hay để ta cởi cho người?” Tiêu Chấn Nhân không kiên nhẫn phát vào đùi Tráng Quả.

“Thiếu gia, thật sự không sao...” Tráng Quả còn muốn giãi dụa.

“Cởi!” Tiêu Chấn Nhân gầm lên giận dữ.

Tráng Quả hoàn toàn ngây người, ngồi trong lòng ngực Tiêu Chấn Nhân, y tựa hồ không thể nhúc nhích, nhưng sắc mặt cứ hết xanh lại trắng.

Không chịu nổi y lại gần người, Tiêu Chấn Nhân thuận thế đem Tráng Quả trong lòng ngực mình ấn ngã xuống án thư, mở trường y (áo ngoài), kéo thắt lưng, đem cả ngoại khổ (quần dài) và sấn khổ (underwear -_-!!!) cởi sạch xuống.

Thân thể tiếp xúc với khí lạnh đầu hạ, Tráng Quả lập tức tỉnh táo lại. Đến khi muốn giãi dụa tránh thoát thì mới phát hiện hai tay mình đã bị thiếu gia dùng thắt lưng trói chặt, nếu y cố dùng sức thì cũng không phải không thể tránh thoát được, nhưng hậu quả sau đó thì... Công lực của thiếu gia mạnh hơn y nhiều lắm.

Tráng Quả bi ai nghĩ, vì sao thiếu gia chưa bao giờ bận tâm đến suy nghĩ của mình, đem y cho người khác xem chứ? Nha môn Hình bộ lúc nào cũng có thể có đại nhân nào đó đến, bẩm báo chuyện gì đó cho thiếu gia thân đang là Hình bộ thượng thư. Nếu để cho người nào đó nhìn thấy... chẳng lẽ thiếu gia không để ý chút nào sao? Hay chính mình tiện đến mức thiếu gia không cần quan tâm đến?

“Thiếu gia...” Cúi đầu hô một tiếng, Tráng Quả không hề giãi dụa nữa.

Nheo mắt, đánh giá Tráng Quả bất động đang ghé trên án thư, hắn phải kiểm tra xem miệng vết thương của y thế nào, nhưng một phần đúng là vì muốn thấy bộ dạng thẹn thùng thống khổ kia của y. Thấy y bộ dạng như đã chấp nhận số mệnh, hắn lại không khỏi buồn cười. Người cho là chỉ đơn giản xem miệng vết thương thôi sao? Người càng lãnh tĩnh (lạnh lùng bình tĩnh) thì ta lại càng muốn người khổ sở!

Ngồi trên ghế, Tiêu Chấn Nhân đưa tay mở rãnh móng căng chặt của Tráng Quả. Thân thể Tráng Quả lập tức run lên một chút.

Một đồng huyết hồng sắc (đỏ như máu), xem ra đúng là ma sát không nhẹ. Dùng ngón trở đâm nhẹ vào tiểu khổng (lỗ nhỏ) đang đóng chặt, quả nhiên thấy Tráng Quả lập tức rụt người lại.

Lấy được cao trị thương luôn mang theo bên người, dùng tay lấy ra một ít, xoa nhẹ lên tiểu khổng đã chịu đủ giày vò kia. Được cao lành lạnh làm thân thể Tráng Quả căng lại, sau dần dần thả lỏng ra.

Tiêu Chấn Nhân dùng tay trái vuốt ve Tráng Quả, đồng thời tay phải xoay tròn bên ngoài tiểu khổng đã biến thành màu đỏ sẫm, chậm rãi xoa nhẹ phần da bên ngoài.

“Ngô...” Tráng Quả cảm giác như có một son sâu nhỏ trơn nhẵn bò qua bò lại tại giang môn mãi cảm, vô cùng quái dị, không cần thận liên tiết ra thanh âm.

“Sao vậy? Rất thoải mái đúng không? Hừ, chỉ biết cái miệng trên của người nói không muốn, phía sau lại có cảm giác như thế.” Tiêu Chấn Nhân cười nhạo Tráng Quả, lại dùng ngón tay cứng rắn của mình cắm vào tiểu huyết mạch hẹp của y.

“A, không...” Tráng Quả căng cứng cả người, muốn tránh thoát khỏi cái vật vừa xâm nhập vào người mình.

Thấy Tráng Quả đã bắt đầu khẩn trương, tay trái Tiêu Chấn Nhân lại dùng lực mạnh như lông hai cánh mòng y, như có như không tăng thêm lực công kích.

“Được rồi, ta chỉ giúp người bôi thuốc thôi, cũng không muốn làm gì người. Căng chặt thí mật (tiểu huyết đó) như vậy làm gì? Buông lỏng!” Tiêu Chấn Nhân khẩu thị tâm phi nở nụ cười, *** đang nói.

Hắn đã sớm dự liệu hết cả rồi, sẽ để Tráng Quả dùng miệng giải quyết dục vọng của mình. Cho nên bây giờ hắn nói thế cũng không tính là nói dối đâu nhỉ.

Tráng Quả nghe thấy thế thì thoáng thả lỏng tâm, người cũng không tự giác mà buông lỏng. Y vẫn muốn đêm nay có thể theo dấu tam thiếu gia được a.

Cảm thấy Tráng Quả đã buông lỏng thân thể, hắn lại bắt đầu chen vào một ngón tay nữa. Giang nội ẩm đến nỗi như có ngọn lửa nhỏ trong đó chặt chẽ bao vây lấy hai ngón tay vừa xâm nhập. Tiêu Chấn Nhân dùng hai ngón tay thường thức nội bộ non mềm của ai kia, thông thả đem hai ngón tay mở rộng tiểu huyết, dùng hai ngón tay làm thành hình số chín 1 mà bắt đầu chuyển động.

Chịu đựng sự nhục nhã của việc bôi thuốc và việc Tiêu Chấn Nhân dùng hai ngón tay chơi đùa, gây ra cảm giác vô cùng kì dị, Tráng Quả mất phẩm lệ, cắn môi dưới, cố không cho mình tiết ra bất kì thanh âm nào.”...”

Lúc này đột nhiên từ bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, đến cửa liền dừng lại, lập tức nghe thấy tiếng người nói, “Tiêu đại nhân, Trương đại nhân Trương Dự cầu kiến.”

Tráng Quả nghe tiếng, thân thể căng cứng, cố hết sức nâng nửa người lên, quay đầu nhìn về phía thiếu gia.

Thấy ánh mắt Tráng Quả tràn ngập ý cầu xin, Tiêu Chấn Nhân thần nhiên nói với người bên ngoài, “Trương đại nhân, thỉnh chờ một chút.” Ngược lại đưa tay ra bắt lấy cảm Tráng Quả, bắt y phải đối diện với chính mình, lấy giọng điệu vô cùng bình tĩnh mà hỏi, “Người có muốn để Trương Dự nhìn thấy bộ dạng hiện tại của người không?”

“Thiếu gia, cầu người... Tráng Quả không muốn bị...” Về mặt Tráng Quả như cầu xin.

“Không muốn bị nhìn thấy phải không? Vậy... Người ngồi dưới án thư, để ta bắn ra một lần trong miệng người. Sao?” Nét mặt Tiêu Chấn Nhân lộ vẻ thương lượng.

“Không! Thiếu gia...”

“Hừ, cẩn thận Trương đại nhân nghe thấy. Người đã không muốn, vậy thế này đi...” Đè Tráng Quả lại cho y nằm úp sấp, há mồm hô với người bên ngoài, “Trương đại nhân, người vào...”

“Thiếu gia, ta làm!” Tráng Quả sợ tới mức hồn phi phách tán (hồn vía lên mây), vội vàng ngăn thiếu gia đang muốn gọi người vào.

Tiêu Chấn Nhân cúi đầu, lộ ra nụ cười khi mưu kế đã thực hiện được, để Tráng Quả khom lưng cúi người ngồi dưới án thư. Hắn lấy dục vọng đã cứng rắn của mình, mạnh mẽ nhét vào miệng Tráng Quả.

Chờ đến Tráng Quả ngậm được rồi, hắn mới mở miệng gọi Trương Dự vẫn đang chờ ở ngoài. “Trương đại nhân, để đại nhân đợi lâu rồi, mời vào!”

Trương Dự nghe tiếng đẩy cửa vào, đứng thẳng trước mặt hắn, tựa hồ không phát hiện thượng cấp Tiêu Chấn Nhân chậm chạp không gọi mình vào ngay có gì không đúng.

“Đại nhân, ta đã dẫn dò huynh đệ trong đại lao, để bọn họ chú ý trông coi. Mặt khác, Tiền tú tài đã giúp Lý Đại Bộ viết đơn kiện kia, tựa hồ cũng có thù oán không giải thích được với người nào đó trong Tiêu phủ, nhưng gã lại không muốn nói người gã hận là ai. Có lẽ...”

Tiêu Chấn Nhân đang vô cùng sảng khoái nhưng vẫn cương trực nói, “Có lẽ gã cố kỵ ta. Nói thế nào thì ta cũng là Tiêu tiểu vương gia; Tiêu phủ có chuyện gì thì ta cũng không tránh khỏi liên lụy. Có lẽ đó là lí do gã sợ không dám nói.”

“Đúng vậy. Đại nhân sở liệu cũng đúng, hạ quan cũng đoán thế. Chuyện đại nhân phân phó, ta đã phái người làm, nếu không có sai sót gì thì chỉ trong vòng nửa tháng là có thể thu được khẩu cung của những hộ quanh nhà Lý Đại Bộ, cùng với lời khai của thân thích lão. Nhân chứng đã có, chỉ còn vật chứng nữa thôi.”

“Vật chứng gì gì đó thì ta đã có đầu mối rồi, chờ tất cả rõ ràng rồi ta sẽ nói cho biết. Báo cho Trương đại nhân mang huynh đệ trong nha môn đi áp giải nhân chứng đến đây.” Ngô, thoải mái... Tiêu Chấn Nhân âm thầm rên rỉ, cố gắng đẩy đẩy thân mình về phía trước.

“Đại nhân khó xử rồi, khó có được đại nhân đại nghĩa diệt thân như ngài, lưng đeo chỉ trích.” Trương Dự lượng giải nói.

“Vô phương! Nhân sinh một đời như đoạn, không rõ phải trái đúng sai, cũng coi như uống kiếp làm người. Tiêu mỡ không cầu lưu danh muôn đời, nhưng cầu đừng bị bêu danh là được. Hiện giờ Trương đại nhân và Tổng đại nhân dốc sức tương trợ, nếu có chuyện làm dân chúng thất vọng thì Chấn Nhân ta cũng không còn mặt mũi nào gặp hai vị đại nhân nữa.” Tiêu Chấn Nhân đồng dạng nói.

Trương Dự không khỏi cảm động sâu sắc, hai tay ôm quyền nói, “Trương Dự có tài cán gì mà được làm việc dưới trướng của đại nhân, thật là phúc khí từ nhỏ của Trương Dự. Trương Dự tạ xin thề, cả đời nguyện sống chết tận hiến (cống hiến hết sức lực) với đại nhân!”

Tiêu Chấn Nhân cười nói, “Cả đời thì không cần, chỉ cần Chấn Nhân ta ở Hình bộ này một ngày, đại nhân có thể giúp Chấn Nhân một tay là đã đủ rồi.”

“Đó là đương nhiên. Đại nhân nếu không có gì phân phó nữa thì Trương Dự xin cáo lui, đi xem các huynh đệ làm việc thế nào rồi.”

“Được, đại nhân đi xuống đi, tất cả còn thỉnh Trương đại nhân lưu tâm hơn một chút.”

Thấy Trương Dự đã rời khỏi, Tiêu Chấn Nhân cúi người, nói với Tráng Quả ở phía dưới đang há to miệng thỏa mãn dục vọng của mình, nói, “Người làm tốt lắm, ngậm sâu hơn một chút. Đừng chỉ có ngậm không, nhớ phải chuyển động đầu lưỡi nữa. Nếu người không thể làm được như thế thì cứ ngồi ở đây xem ta làm việc đi.”

Tráng Quả cố gắng chuyển động đầu lưỡi, liếm lộng cái thứ đang ở trong miệng mình, không biết việc ấy làm thiếu gia không hài lòng. Đột nhiên, thiếu gia ôm lấy đầu y, trước sau lay động.

Rút ra khỏi môi y một hồi, lại cắm sâu vào trong, đụng đến cả cổ họng y.

Cảm giác buồn nôn thỉnh thoảng lại trào lên.

“Ô... Ách...” Nước miếng trong miệng không cách nào nuốt xuống cùng với dịch thể trào ra theo cử động của phân thân thô to hết vào lại ra, thuận theo khoe miệng chảy xuống.

Đầu bị thiếu gia nắm chặt, vật trong miệng ra ra vào vào càng lúc càng nhanh. “Ngô... Ân...”

Một cú đẩy sâu, Tiêu Chấn Nhân đem bạch trọc nồng đặc bắn vào cổ họng Tráng Quả.

“Khụ khụ... Khụ... Ách...” Tráng Quả bị sắc đến ho khan, mặt trướng đỏ bừng.

Ngăn cản cảm giác buồn nôn, Tráng Quả nằm úp sấp lên đùi Tiêu Chấn Nhân, không ngừng thở dốc, cố gắng hít lấy từng ngụm lớn không khí. Cảm giác bị sỉ nhục, ủy khuất, khổ sở, tự ti như thủy triều dâng, hung ác ập xuống.

Đừng như vậy nữa! Đừng như vậy nữa! Trong lòng Tráng Quả không ngừng kêu gào. Y đã sắp không thể chịu nổi nữa rồi.

1. Hình số chín là cái hình thế này này: . Ta tra được cái động tác tay của Mật Tông là thế này nhá. Mọi người cứ tưởng tượng là anh ý dùng có hai ngón của một bàn tay thôi nhá, tức là chỉ thẳng lên trên thôi, không cần chấp tay phức tạp như cái hình đầu.

Ai đọc Naruto chắc biết cái tư thế này rồi. Cái tư thế hổ ẩn của thầy Kakashi để đối phó với Naruto đấy ^^

13. Chương 13

Cởi bỏ dây lưng đang trói tay Tráng Quả, giúp y mặc lại y phục, lấy khăn tay giúp y lau khước miệng, lại cho y uống một ngụm nước trà, mắt thấy Tráng Quả đã bình tĩnh trở lại, Tiêu Chấn Nhân lúc này mới nhắc tới, “Người mới vừa nói có việc bẩm báo, có phải Tiêu Chấn Hành đã lộ dấu rồi?”

Thu lại tâm trạng của mình, cách án thư xa ba thước, Tráng Quả bộ dạng phục tùng, cúi đầu nói, “Vâng. Nghe người trong phủ nói, tiểu trang viên của tam thiếu gia cách Tiêu phủ không xa, hầu như tam thiếu gia đều đến đó vào buổi tối. Hơn nữa... quả thật là có bộ dạng muốn giấu giếm người ta.”

“Àn... Không xa, lại có thể quay về ngay trong đêm, đại khái cũng chỉ có vài chỗ mà thôi. Ngoại trừ phủ đệ của quan viên, đại hộ nhân gia ra thì có thể gọi là trang viên chỉ có...” Tiêu Chấn Nhân xem quyển trục trên án thư.

“Chính là nơi này!” Gõ gõ quyển trục, mặt Tiêu Chấn Nhân giãn ra nói.

Sau khi biết được trang viên có tồn tại, Tiêu Chấn Nhân vừa đến Hình bộ liền truyền Tổng Ngạn đến, cho gã đến Lễ bộ tìm manh mối, điều tra toàn bộ đại hộ nhân gia xung quanh Tiêu phủ. Vừa rồi trước khi Tráng Quả đến, Tổng Ngạn đã từ Lễ bộ trở lại, trình lên quyển trục này. Tổng Ngạn này tuy tuổi đã lớn nhưng làm việc cũng thật nhanh nhẹn a.

Tiêu Chấn Nhân mở miệng nói với Tráng Quả cách xa mình ba thước, “Người không cần phải đi theo tên Tiêu Chấn Hành kia đâu, chỉ cần mai phục tại cửa trang viên kia, chắc chắn rằng gã đã ra vào trang viên đó là được rồi. Chờ xác định rõ ràng rồi thì sẽ nghĩ cách bắt gã phải lộ mặt – tốt nhất là ban ngày đi. Tiêu Chấn Hành kia nếu đợi đến đêm mới đến đó thì có lẽ ban đêm còn canh phòng cẩn mật hơn ban ngày nhiều.”

Nhìn biểu tình dờ dẩn ngây ra của Tráng Quả, Tiêu Chấn Nhân nghĩ mình có phải đã đùa giỡn quá trớn rồi không. Nhưng mình có làm thế nào đi nữa thì Quả Quả hẳn là sẽ không... Mặc kệ, nếu vẫn không kháng cự, vậy chứng tỏ Quả Quả cũng thích. Con người mà, đều như vậy cả thôi, miệng nói không muốn nhưng trong lòng vẫn là muốn cả.

“Vâng, Tráng Quả đêm nay sẽ đi. Vị trí cụ thể của trang viên phải...” Âm thầm kinh ngạc vì tốc độ làm việc của thiếu gia, nhưng y vẫn như cũ, không hỏi bất kì cái gì, chỉ im lặng chuẩn bị nhận lệnh.

“Lại đây. Người đứng xa như vậy làm sao thấy? Lại đây.” Tựa như gọi một tiểu cẩu do mình nuôi, hẳn vậy vẫy tay với Tráng Quả, ý bảo y tiến đến gần án thư.

Cố gắng không quan tâm đến sự đau đớn khổ sở trong lòng, Tráng Quả tới gần cái án thư mà y hận không thể lập tức đánh nát, cúi đầu xem chỗ ngón tay thiếu gia chỉ. Đó là cái bản đồ vẽ chi tiết tên và chỗ ở của các phủ đệ trong phạm vi năm trăm dặm quanh Tiêu phủ.

Gõ gõ vào chỗ có tên là ‘Phàn Chi Thai’, có người gọi đó là phủ đệ của người tên Vương Dũng. Tiêu Chấn Nhân cố áp chế nỗi bất an đột nhiên nảy lên trong lòng, nghiêm mặt nói với Tráng Quả, “Tối nay người đến đó nhưng không được xâm nhập, chỉ cần xác nhận Tiêu Chấn Hành đã đến trang viên đó là được. Biết chưa?”

“Tráng Quả đã biết.”

“Ăn cơm chưa?” Tiêu Chấn Nhân đột nhiên hỏi.

Y sững sốt một chút, nói, “Còn chưa...”

“Vừa lúc ta cũng cảm thấy đói. Đi ra ngoài ăn chút gì đi.” Nói xong, Tiêu Chấn Nhân đứng dậy.

Tháng năm, một năm sau khi Hoàng Hà xảy ra lũ lụt.

Chỉ mới có một năm trôi qua mà đã xảy ra không ít chuyện, mà chính mình cũng đã theo bên cạnh thiếu gia được mười bảy năm rồi. Chờ cho lần này xử lý xong chuyện của tam thiếu gia Tiêu Chấn Hành, y sẽ xin thiếu gia cho mình về quê một chuyến.

Vốn cũng muốn đợi vài năm nữa, nhưng... Y không muốn phải hận thiếu gia.

Năm đó phụ mẫu bán mình vào Tạng Hương sơn trang, trí nhớ khi đó của y đã mơ hồ lắm rồi, nhưng Tráng Quả không vì vậy mà cảm thấy oán hận. Y còn nhớ một đệ đệ, một muội muội; khi mình rời đi, tiểu đệ đệ vẫn còn nằm trong tã lót, muội muội cũng mới chỉ chập chững tập đi mà thôi. Trong nhà thật sự không thể chống đỡ nổi nữa mới có thể bán mình đi, có lẽ cha nương cũng muốn hài tử của mình có thể sống tốt hơn một chút.

Hy vọng cha mẹ khi bán mình đi có thể có tác dụng nào đó, có thể cho đệ muội ăn no hơn một chút cũng được. Nếu chính mình có thể trở về quê hương thì phải hảo hảo chiếu cố bọn họ.

Tráng Quả tiện lương vừa nghĩ như vậy vừa ghé vào bên cạnh một gốc cây đại thụ ngoài cửa trang viên Phàn Chi Thai, chú ý quan sát người đi lại.

Lúc này trời đã gần đến canh hai, ánh trăng vàng vàng mờ ảo bao phủ cả không gian im lặng; đám sao nhỏ cũng nghịch ngợm, không chút cam chịu yếu thế phô bày ánh sáng, như muốn chứng minh sự tồn tại của mình, tuy ánh sáng kém hơn mặt trăng rất nhiều nhưng vẫn kiên nhẫn cố tỏa sáng. Cứ thế làm cho ánh trăng thêm sáng rõ, đối với người tập võ cả mười bốn năm như Tráng Quả mà nói thì thế thôi cũng đủ cho y nhìn rõ tất cả xung quanh.

Đêm khuya như vậy, bình thường thì người khác đã sớm tắt đèn nghỉ ngơi, nhưng kỳ quái chính là trong Phàn Chi Thai tựa như hoa phổ liễu viên (aka lầu xanh) vào ban đêm, đèn đuốc sáng trưng. Là vì chờ tam thiếu gia Tiêu Chấn Hành sắp đến sao?

Xa xa xuất hiện một ngọn đèn nhỏ như cái chén, đến gần mới phát hiện hóa ra đó là ngọn đèn trên cổ kiệu được bốn người khiêng. Ngọn đèn lay động bởi nhịp bước của cả bốn người.

Tráng Quả mới vừa cao hứng nhưng bây giờ mới phát hiện, cổ kiệu kia không dừng lại ở cửa như y nghĩ mà trực tiếp nâng vào trong trang viên luôn.

Tráng Quả ngây người. Làm sao bây giờ? Không thể nhìn được người trong kiệu kia rốt cuộc là ai a! Vậy phải báo lại với thiếu gia thế nào đây? Nhưng thiếu gia cũng không cho mình dò xét Phàn Chi Thai này vào ban đêm a. Y rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Nghĩ đến lúc trở về, thiếu gia có thể lấy lí do mình hành sự bất lực mà...

Nghĩ như thế, y không còn chút do dự nào nữa. Dù sao chỉ cần mình cẩn thận một chút, vào đó thấy tam thiếu gia thì lập tức lui ngay. Bằng công lực của mình, y tin mình không đến đả thảo kinh xà đâu.

Vì phòng vụn nát(xui xẻo), y lấy ra một cái khăn che lên mặt, chỉ để lại một đôi mắt trong suốt để nhìn xung quanh. Xoay người, lướt qua Phàn Chi Thai, nhảy qua tường cao vào trong trang.

Dựa vào bóng cây loang lổ dưới trăng, Tráng Quả thuận lợi đi theo mép tường, phóng đến hướng dừng kiệu.

Tránh thoát một tên tuần tra, lại tránh thoát hai nữ tử nhìn như bộc phụ. Y phát hiện đình đài lầu các, hoa cỏ cây cối trong trang viên này rất giống với cách bài trí nơi ở của tam thiếu gia ở tây ốc. Tây ốc y đã đi qua nhiều lần, đường đi thế nào đã quá quen thuộc, thật tiện lợi cho y khi muốn tra xét Phàn Chi Thai.

Không cần cố sức cũng tìm được viện tự mà cổ kiệu kia dừng lại. Nếu không sai, nơi này hẳn là chỗ tam thiếu gia đặt chân tối nay.

Tiến vào sân, lách mình núp sau bóng của hòn giả sơn, nhìn về phía sương phòng đèn đuốc huy hoàng kia.

Cánh cửa trước đóng chặt, một người trung niên mặt đen vẽ lười nhác đứng đó. Tráng Quả thấy hai bên huyết thái dương cao hần lên, mắt lộ tinh quang, đoán gã có lẽ là một trong những cao thủ võ lâm mà Tiêu Chấn Hành mời đến bảo vệ Phàn Chi Thai.

Đang lo lắng không biết phải làm thế nào mới có thể tới gần sương phòng để tìm hiểu, đột nhiên mặt người trung niên kia hướng về phía Tráng Quả hô to, “Là ai?”

Tráng Quả kinh hãi, đang lo lắng không biết có nên hiện thân hay không, chợt nghe phía sau truyền đến, “Trầm gia, là ta, ta là tiểu Thúy đây, thật là! Hung dữ như vậy... cũng không sợ dọa chết người ta!”

Theo âm thanh là một nữ tử phục sức nha hoàn, từ hòn giả sơn chỗ Tráng trốn đi ra.

Thì ra là nghe được tiếng bước chân của nha hoàn, ta còn tưởng... Trộm lau mồ hôi, Tráng Quả lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Yêu, thì ra là người. Phàn Chi Thai chúng ta có một hoa nhi tối hương diễm là tiểu Thúy cô nương a. Người không đi hầu hạ chủ tử của người, ở chỗ này làm gì?” Người trung niên kia lộ ra biểu tình háo sắc, đưa tay sờ sờ mặt tiểu Thúy.

“Trầm gia, người cũng không phải không biết, trong khoảng thời gian này, ta sao có thể so được với cô nương vừa tới vẫn đang được sủng ái chứ. Ai, gia chỉ biết có mới nói cũ, đã sớm quên tiểu Thúy là ai luôn rồi.”

Ngoài miệng nói có vẻ ủy khuất, biểu tình lại không giống vậy. Bắt lấy cái tay đang sờ mặt mình, chuyển qua bộ ngực no đủ phía dưới, tiểu Thúy cười duyên.

“Trầm gia, đại gia đang ở trong phòng khoái hoạt, sao có thể để Trầm gia một mình đứng đây hứng gió lạnh được chứ. Tiểu Thúy nhìn mà thấy đau lòng quá nha.”

Chậm rãi nhu lỏng nhũ phòng (ngực) cao cao, gã trung niên tên Trầm gia kia âm hiểm cười cười, “Hắc, cũng là nha đầu người có lương tâm, biết lại đây nhìn xem. Không có biện pháp a, tối nay đến phiên ta trực đêm, nếu không thì Trầm gia ta cũng muốn vui vẻ với tiểu lăng đề tử (người phóng túng) người.”

Tiểu Thúy cũng cười phóng đảng, bắt đầu dụ dỗ, “Trầm gia, hiện tại gia chỉ ở trong phòng khoái hoạt, làm sao bận tâm bên ngoài có người này trực hay không chứ. Được rồi, đi thôi, đi bồi tiểu Thúy thôi.”

Nghe một chút động tĩnh trong phòng, Trầm gia tựa hồ cũng không nhận được tiểu Thúy khiêu khích như vậy, một phen ôm tiểu Thúy bước vào sương phòng phía bên phải đang mời gọi, có lẽ là đi tìm ái sào đêm nay đi.

(ái: yêu, sào: ổ => ái sào: chỗ yêu đương vụng trộm a >o<) trong="" lòng="" thăm="" than,="" tráng="" quả="" đợi="" cho="" đến="" khi="" trầm="" gia="" kia="" ôm="" tiểu="" thúy="" đi="" vào="" phòng,="" lại="" chờ="" nghe="" được="" tiếng="" cửa="" mở="" ra,="" mới="" từ="" chỗ="" núp="" sau="" hòn="" giả="" sơn="" đi="" ra.="" khom="" người="" xuống,="" thật="" cần="" thân="" tiếp="" cận="" sương="" phòng="" tên="" mặt="" đen="" kia="" vừa="" đứng="" canh.="" nhìn="" xung="" quanh,="" xác="" định="" không="" ai="" phía="" sau,="" tráng="" quả="" dùng="" nước="" miếng="" thấm="" ướt="" ngón="" tay,="" đục="" một="" lỗ="" nhỏ="" trên="" cánh="" cửa="" sổ="" được="" hồ="" giấy="" màu="" trắng,="" dán="" mắt="" vào="" ,="" chỉ="">

14. Chương 14

Tráng Quả trở ra Phàn Chi Thai, chạy ra ngoài gần năm dặm, rốt cuộc không thể chịu đựng được cơn nhọt nhạo trong ***g ngực, quỳ rạp xuống cạnh một cây liễu mà nôn ra.

Tráng Quả chưa bao giờ đi qua hoa nhai liễu hạng (chốn ăn chơi aka lầu xanh ^^), cũng không biết chuyện ban đêm của phu thê là thế nào.

Tất cả kinh nghiệm của y đều đến từ thiếu gia còn ít hơn mình sáu tuổi, tuy đại đa số những lần mập mờ đều làm y cảm thấy thống khổ, nhưng y vẫn nói với chính mình đừng suy nghĩ nhiều; hẳn là thiếu gia, mình là nô bộc, hầu hạ hẳn vốn là bổn phận của người. Hơn nữa thiếu gia ở trong Tiêu phủ, nguy cơ bốn phía, hiện giờ lại là Hình bộ thượng thư, thân phải chường quân hình pháp trong cả thiên hạ, chắc chắn là có rất nhiều lo lắng và áp lực mà không muốn cho người khác biết.

Thiếu gia không thích tìm hoan mua vui, chỉ có ở trên người y mới có thể phát tiết tất cả áp lực và tâm trạng. Nếu Tráng Quả y cự tuyệt thiếu gia, vậy chẳng phải là ngay cả nơi phát tiết mà thiếu gia cũng không có sao.

Đúng vậy, Tráng Quả y vẫn luôn yêu thương thiếu gia như thế, thương hẳn nhỏ như vậy đã mất đi mẫu thân, thương hẳn không có bạn chơi cùng, thương hẳn không có tình thương của bất kì ai; mà tiểu thiếu gia khi còn nhỏ vẫn luôn quần quít lấy y, coi y như huynh trưởng, bạn cùng chơi, coi mình là người thân cận nhất.

Đối với thiếu gia như vậy, y không thể xem tình cảm của mình đối với thiếu gia chỉ đơn thuần là quan hệ chủ tớ, mà y dùng tình cảm đối với tiểu đệ đệ đã chia lìa từ nhỏ đối với thiếu gia.

Bởi vì như thế, y mới có thể chịu đựng được hành vi của thiếu gia. Trong mắt y, thiếu gia chỉ như tiểu đệ đệ không biết biểu đạt tình cảm, tùy hứng. Tuy việc đó rất đau, rất khó chịu, nhưng chỉ cần không ai biết, y vẫn có thể cố gắng chịu đựng, đến khi thiếu gia thú thê(cưới vợ), không còn y luyện (thương yêu, ỷ lại, dựa dẫm) với mình nữa mới thôi, đến lúc đó y sẽ thỉnh cầu thiếu gia cho mình rời đi.

Nhưng hôm nay y đã thấy cái cảnh kia, làm y không khỏi cảm thấy khổ sở và sợ hãi. Thiếu gia hoàn toàn không cần biết y có xấu hổ hay không, tại đại diện chấp pháp thần thánh như thế, bắt y làm ra hành vi chỉ có thể làm ở chỗ riêng tư.

Đường đường ban ngày ban mặt, lại ở hình đường trần đầy không khí trang nghiêm, làm y cảm thấy tựa hồ như có một đôi mắt mà người thường không thể nhìn thấy, đang nhìn mình, khinh bỉ.Nhưng thiếu gia lại xem nhẹ tâm tình của y...

Y bắt đầu cảm nhận được thiếu gia đã hoàn toàn thay đổi. Từ năm mười bốn tuổi ấy, thiếu gia đã không muốn xem y là thân nhân nữa, thậm chí đã không còn xem y là người nữa!

Bây giờ, y lại thấy được... Thấy được Tiêu Chấn Hành cảm thú kia đập hư nữ tử như thế nào. Hành vi kia, quá trình kia, ngôn từ vũ nhục kia, đều như đã từng biết. Đúng, tất cả những thứ đó y đều đã trải qua...

Thì ra Tráng Quả y bất quá chỉ là một món đồ chơi của tiểu vương gia Tiêu phủ mà thôi, dù có giầy vò, đầy dọa hay tra tấn thế nào cũng sẽ không phản kháng. Nàng kia còn có người khác cứu giúp, được người đồng tình. Nhưng mình thì sao? Nếu bị người khác biết được, ngoại trừ cười nhạo hẳn chỉ còn nhục mạ mà thôi!

Nữ tử bị đập hư sẽ tố cáo hành vi của Tiêu Chấn Hành. Y bị thiếu gia đùa bỡn như vậy đã ba năm nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện cáo trạng với bất cứ ai hành vi của hắn. Thật đúng là hạ tiện (thấp hèn) biết bao!

Tất cả chẳng qua là chính mình tự tìm! Tự cho là đúng mà đồng tình với Tiêu tiểu vương gia quyền khuynh thiên hạ, Hình bộ thượng thư tay nắm quyền sinh sát, kết quả tất cả chẳng qua là tự mình đa tình thôi! Y thông cảm với thiếu gia, nhưng thiếu gia làm sao thông cảm với mình? Chỉ sợ đối với thiếu gia mà nói, mình chỉ là con chó đáng thương đi theo hắn suốt mười bảy năm mà thôi!

Chưa bao giờ cảm thấy hành vi của mình và thiếu gia là xấu hổ như vậy, khó coi như vậy, dơ bẩn như vậy!

Đúng! Dơ bẩn! Thật giống như cái mà mình vừa nôn ra, dơ bẩn, hôi thối khó ngửi!

Chờ vụ án của Tiêu Chấn Hành — Y đã không muốn gọi người có hành vi cảm thú như vậy là tam thiếu gia nữa — chấm dứt, y sẽ xin thiếu gia cho mình rời khỏi Tiêu phủ.

“Được rồi, Tráng Quả, người mau đứng lên cho ta! Trở về báo cáo với thiếu gia tất cả, làm cho vụ án này nhanh chóng kết thúc, người cũng sớm rời đi. Mau đứng lên cho ta!”

Tráng Quả quát mình đang quỳ rạp dưới tàng cây, bức mình nhịn tư tâm xuống, bám vào thân cây mà đứng lên.

Một đường thuận lợi trở lại Nhâm Tâm cư. Tâm tình bị gió đêm rét lạnh như những đợt sóng, không ngừng quất mạnh vào người cũng đã tạm thời tỉnh táo lại.

Leo lên lầu hai, Tráng Quả sửa sang lại y phục một chút, vừa chuẩn bị nhắc tay gõ cửa thì chợt nghe thanh âm thiếu gia truyền ra từ bên trong, “Là Tráng Quả phải không? Vào đi, cửa không khóa.”

“Vâng.” Nghe tiếng đẩy cửa mà vào.

Tiêu Chấn Nhân đang khêu đèn đọc sách, ngẩng đầu lên, “Thế nào? Có thấy được Tiêu Chấn Hành không?”

Thi lễ, Tráng Quả cúi đầu, “Bẩm thiếu gia, có thấy... Tam thiếu gia.”

Khép quyển tông lại, kiếm mi Tiêu Chấn Nhân nhếch lên, “Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta! Vừa rồi dò xét cái chỗ Phàn Chi Thai kia quả nhiên là nơi tàng kiều, bây giờ chỉ cần xác định tôn nữ Lý gia có phải được giấu trong đó là xong. Không có chứng cứ xác thực thì không thể phái người lục soát trang viên đó. Ân, xem ra ban ngày vẫn phải đến đó xem xét lại mới được.”

“Thiếu gia...” Tráng Quả do dự, không biết là có nên nói cho thiếu gia biết điều y đã thấy hay không. Thoáng nghĩ một chút, y nói tiếp, “Không biết Lý cô nương kia lớn lên bộ dạng thế nào.”

“Sao? Người thấy được cái gì rồi?” Tiêu Chấn Nhân lập tức phản ứng lại.

Tráng Quả sắp xếp lại ngôn từ một chút, nói hết việc tối nay y đã trải qua, bao gồm cả việc chọc cửa sổ nhìn lên người bên trong; nhưng đối với hành vi đã thấy kia cũng không miêu tả lại, chỉ nhắc đến chuyện nữ tử bên ngoài và chuyện Tiêu Chấn Hành đã ở trong đó. Khi nói chuyện, y tận lực không để mình bại lộ cảm giác chán ghét đối với cảnh tượng đó, cũng chính vì thế mà có vẻ lãnh đạm xa lánh với thiếu gia hơn bình thường.

Thông minh như Tiêu Chấn Nhân lập tức cảm giác được, Tráng Quả nói chuyện bây giờ và lúc trước khác nhau, nhưng rốt cuộc là khác chỗ nào thì hẳn lại không nói rõ được, chỉ cảm thấy Tráng Quả hình như xa cách hơn với mình... Không như ngày xưa, lúc nào trong giọng nói cũng lộ vẻ vui mừng hồ hởi... Quan hoài (quan tâm/nhớ/lo lắng)?

Nhưng tỉ mỉ nhìn kĩ biểu tình trên mặt Quả Quả lại không nhìn ra khác biệt chỗ nào. Phải chăng là do sự tình ở Hình bộ ban sáng?

Nhưng khi Tráng Quả rời khỏi Hình bộ cũng không có nhiều biến hóa a. Huống chi, tình cảm của y chiều nay vẫn không khác ngày xưa mà, mà mình hôm nay còn không làm y bị thương nữa. Có phải chính mình đã nghĩ nhiều quá rồi không?

Suy nghĩ nửa ngày, cũng chỉ có thể nghĩ ra một tình huống – hay có tên nào nói bậy gì đó trước mặt Quả Quả của ta? Là tên hỗn đản nào? Nói bậy cái gì?

“Thiếu gia?” Tráng Quả gọi một tiếng.

“Ân? A!” Tiêu Chấn Nhân từ suy nghĩ giật mình tỉnh lại, mới nhớ tới còn chưa trả lời vấn đề của Tráng Quả.

“Theo mô tả của người thì xem ra nữ tử kia rất có thể là Lý Như Ngọc. Đáng thương cho nữ tử tốt như vậy.” Miệng nói vậy nhưng biểu tình ngay cả một chút cảm giác thương tiếc cũng không có. Chỉ cần không phải Quả Quả của hắn thì bất luận là sống chết của kẻ nào cũng không đáng cho hắn quan tâm.

“Nếu có thể xác thực Lý Như Ngọc ở trong Phàn Chi Thai thì chuyện còn lại rất đơn giản. Chờ lấy được khẩu chứng (lời khai) của hàng xóm thân thích Lý Đại Bội thì sẽ dẫn người đi điều tra. Nhân chứng vật chứng đều có đủ, ta còn xem gã có thể chạy đằng nào! Cho dù là đương kim Chính Hoàng đến cầu tình, ta cũng sẽ không buông tha gã, huống chi Chính Hoàng ước gì Tiêu vương phủ xảy ra chuyện gì đó, để lão có lý do mà cắt giảm thế lực Tiêu vương.”

Ngừng lại một chút, Tiêu Chấn Nhân nhìn Tráng Quả cơ hồ vẫn cúi thấp đầu, mặt nhẩn nhừ mảy nói, “Tối nay người đi ngủ sớm đi, đêm nay không cần người hầu hạ.” Phất tay, ý bảo y có thể lui xuống.

Chờ Tráng Quả cáo lui, Tiêu Chấn Nhân tiếp tục dựa bàn thảo thư (viết). Hắn cũng hy vọng án kiện này nhanh chóng kết thúc, có thể tiến thêm một bước đả kích Tiêu phủ, truy bức chủ mưu năm đó hại chết mẫu thân hắn.

Về việc cảm thấy Tráng Quả khác với ngày xưa, hắn quyết định quy kết cho nguyên nhân y đã quá mệt mỏi. Hắn quyết định cho y hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày, buổi tối cũng tạm thời không để y lưu lại hầu hạ.

Đối với Quả Quả, hần vẫn luôn nghĩ, Quả Quả của hần hần là có tình cảm với mình, nếu không với thân phận là một đại nam nhân như y cũng sẽ không để mình đòi hỏi như thế suốt ba năm. Hần tin, mặc kệ mình làm cái gì, Quả Quả cũng không giận hần mà bỏ đi.

Bây giờ hần vẫn chưa thể công khai biểu lộ tình cảm của mình với Quả Quả, cũng không thể bảo hộ y trước mặt người khác, nhưng chờ làm xong việc ở Tiêu phủ này, hần sẽ làm Quả Quả hạnh phúc cả đời. Chuyện này hần tuyệt đối tin tưởng!

Dù Tiêu Chấn Nhân là người có thiên tư thông tuệ đến thế nào, giỏi quan sát sắc mặt đến đâu đi nữa thì vẫn là hài tử mới mười bảy tuổi mà thôi; hướng chỉ ngoại trừ Quả Quả của hần ra thì không còn ai mà hần phải phỏng đoán tâm ý nữa. Cho nên lúc này hần hoàn toàn xem nhẹ tâm lý tự ti của Tráng Quả, gây hậu quả mà hần thiếu chút nữa phải hối hận cả đời...

15. Chương 15

Mọi người ở Hình bộ bắt đầu nhanh chóng thu thập bằng chứng phạm tội của Tiêu Chấn Hành; trong quá trình đó lại ngẫu nhiên phát hiện ra tội nghiệt của gã đúng là càng thu thập thì càng nhiều.

Ngoại trừ Lý gia đến báo án thì còn vài vụ cưỡng đoạt nữ tử đến chết, tranh giành người ở kĩ viện mà đã thương nhi tử của phủ doãn Kinh Châu, cường thường mua dân gia nữ tử (ép người ta phải bán con gái) lại càng không thể đếm hết, thậm chí ngay cả Phàn Chi Thai cũng là chiêm được từ chỗ ăn chơi của cái công tử phú gia, đáng thương cho công tử phú gia kia cáo trạng không đến được nha môn, đành phải lưu lạc ăn xin đầu đường xó chợ.

Tất cả những thứ này là do Tiêu Chấn Hành ỷ vào danh hiệu Tiêu phủ tam thế tử của mình. Mọi người khiếp sợ uy vọng của Tiêu vương, ngay cả phủ doãn chương quản trị an kinh đô cũng phải âm thầm nuốt mỗi hận đã thương nhi tử nhà mình, đương nhiên cũng không thể vì dân chúng mà dám xuất đầu đắc tội Tiêu Chấn Hành!

Tiêu Chấn Nhân biết được những chuyện này, lệnh cho thuộc hạ không được bỏ sót bất cứ tội trạng nào, có vật chứng thì phải thu thập cho đủ. Hần không để cho Tiêu Chấn Hành kia có cơ hội xoay người thoát tội!

Việc điều tra lặng lẽ triển khai ...

Từ đại lao Hình bộ đi ra, sắc mặt Tiêu Chấn Nhân phi thường không tốt, hần vừa mới biết được một tin có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của hần. Hơn nữa không biết sao mà hai ngày nay, thái độ của Tráng Quả đối với hần không giống như trước nữa, tuy vẫn ân cần hỏi han như bình thường nhưng vẫn có thể cảm thấy ngữ khí kia thiếu thiếu cái gì đó.

Cố gắng áp chế sự nóng nảy, Tiêu Chấn Nhân lật xem danh sách cao thủ giang hồ bảo vệ Phàn Chi Thai mà Tổng Ngạn mới vừa trình lên. Hần cần phải biết những người ấy mới có thể lọt vào Phàn Chi Thai mà điều tra, giảm bớt thương tổn cho người trong Hình bộ này. Bởi trong đó có không ít nhân tài do hần tự mình bồi dưỡng nhiều năm, từ ‘bên kia’ phải đến giúp mình điều tra, hần không muốn làm họ có bất kì tổn thất nào.

“Đại nhân, từ danh sách này có thể nhìn ra cái gì không? Hạ quan không hiểu chuyện trên giang hồ lắm, nhưng nghe mấy huynh đệ nói, mấy người bảo vệ này hình như đều là nhất lưu cao thủ (cao thủ hạng nhất), phải không?” Tổng Ngạn ngồi ở ghế dưới, ngẩng đầu hỏi.

Tiêu Chấn Nhân lắc lắc đầu, “Không cần lo lắng, vài cao thủ thật sự có thể mua được đều đã được mấy vị hoàng tử thu về dưới trướng rồi. Người mà Tiêu Chấn Hành có thể mời đến chỉ là thứ nhị lưu hạ tam lạm (nói chung là loại tép riu ^^) thôi, không đáng lo. Thứ ta lo lắng chính là ngăn trở từ Tiêu phủ. Sáng nay, phụ vương đột nhiên cho người truyền lời, bảo ta về sớm một chút. Ta sợ ông ấy đã nghe được phong thanh gì đó...”

Tiêu Chấn Nhân mặt mang ưu sầu. Thế lực của hần bây giờ vẫn chưa thể đối chọi được với Tiêu vương; trước khi nắm rõ tất cả, hần không muốn liều mạng cá chết lưới rách. Cái đó không phải tác phong của hần, mà hần cũng không muốn đồng quy vu tận với Tiêu phủ!

“Ân...nhân mạch Tiêu vương quả thật rộng khắp, nếu nghe được chút gì cũng không phải là chuyện kỳ quái, sợ là sợ Tiêu vương vì mặt mũi Tiêu phủ mà đích thân ra tay. Đến lúc đó, nếu Tiêu vương nhúng tay vào thì mọi chuyện sẽ khó giải quyết đây.” Tống Ngạn quen tay sờ sờ chòm râu dài của mình, than thở.

“Cho nên không thể cho ông ta có thời gian mà nhúng tay vào. Tống đại nhân, đại nhân lập tức truyền lệnh xuống, lệnh các huynh đệ nhanh chóng thu thập chứng cứ phạm tội, có thể thu được bao nhiêu thì thu. Giờ tuất (~ 7 – 9 giờ tối) mang tất cả cao thủ Hình bộ đến đây, đêm mai chúng ta đến Phần Chi Thai!” Tiêu Chấn Nhân quyết định dứt khoát.

“Vâng! Tống Ngạn lĩnh lệnh!” Tống Ngạn nhiều lần trải qua phong ba chốn quan trường, đương nhiên biết lần này hành động không thành công liền xả thân (hi sinh vì nghĩa). Tiêu Chấn Nhân có thể sẽ mất địa vị Tiêu tiểu vương gia, mà mình và Trương Dự có thể sẽ mất mạng. Đắc tội Tiêu vương mà còn muốn sống là điều không thể!

Một mình cười ái mã (ngựa yêu) Hỏa Diễm trở lại Tiêu phủ — Sáng nay hắn đã để Tráng Quả ở lại Tiêu phủ giám thị nhất cử nhất động của Tiêu Chấn Hành.

Mới vừa trở lại Nhâm Tâm cư, đang chuẩn bị tìm Tráng Quả thì phát hiện có một người mà hắn cực độ không muốn gặp đang ngồi trong khách thính — đường muội Tiêu Ngọc Cầm.

Đã tiến vào khách thính, muốn làm bộ như không nhìn thấy cũng khó, đành phải ôn hòa mà kêu một tiếng, “Tiểu muội, sao muội lại tới đây?”

Tiêu Ngọc Cầm vừa thấy, vội vàng tiến ra đón, vén áo thi lễ, miệng cười ngọt ngào, “Tứ ca, huynh đã trở lại, tiểu muội đến đây thăm huynh thôi. Thấy huynh bận rộn như thế, chắc thân thể cũng đã mệt nhọc lắm rồi. Muội sợ huynh không chú ý đến sức khỏe của mình nên mang chút bổ phẩm đến đây. Đây là tiểu muội đích thân làm đó, thỉnh tứ ca nhất định phải nếm thử nha.”

Liếc mắt nhìn chung (chén) sứ đặt trên bàn, Tiêu Chấn Nhân thản nhiên nói, “Đa tạ lòng tốt của tiểu muội, nhưng ta không cần bổ phẩm gì gì đó. Cơ thể ta đã có Tráng Quả chiều cổ đến rồi. Mấy ngày nay y đã hầm không ít thứ cho ta uống, loại bổ phẩm này ta đã sợ ăn lắm rồi. Không bằng tiểu muội đưa đến cho Lão nãi nãi đi, bà sẽ cao hứng lắm.”

Tựa hồ đã đoán được Tiêu Chấn Nhân sẽ nói như thế, sắc mặt Tiêu Ngọc Cầm lập tức trở nên u oán bi thương, “Không dối gạt tứ ca, tiểu muội cũng tự biết, không dám đòi hỏi tứ ca phải thích muội. Nhưng tâm ý của tiểu muội... nói vậy chắc tứ ca cũng hiểu được. Từ hôm nay trở đi, muội sẽ không bao giờ làm gì để tứ ca ghét được nữa. Lão nãi nãi nói sẽ tìm cho ta.. Ô ô, cho nên thỉnh tứ ca nể tình huynh muội của chúng ta, uống chén ngân nhĩ này, xem như thỏa mãn tâm nguyện cuối cùng của tiểu muội. Ô ô... chẳng lẽ cái này cũng không được sao?”

Mặt nhẵn mày nhú, hắn thật sự không quen thấy nữ nhân khóc. Tiêu Ngọc Cầm đã hứa hôn làm cho lỗ tai hắn cũng được thanh tỉnh không ít.

“Tứ ca...” Tiêu Ngọc Cầm khóc thê thê lương lương, lệ hoa đái vũ.

Phiền chán cầm lấy cái gọi là bổ phẩm, Tiêu Chấn Nhân ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Từ khe hở sau khăn tay, nàng nhìn thấy Tiêu Chấn Nhân đã uống hết chén canh ngân nhĩ kia liền lộ ra sắc mặt vui mừng. Quả nhiên nha hoàn trong phòng tam ca nói đúng. Nam nhân sợ nhất là nữ nhân khóc, chỉ cần mình khóc một chút là cái gì cũng đáp ứng.

Buông chén canh trong tay xuống, hắn không hờn giận nói, “Được rồi, ta uống cũng uống rồi, muội đừng khóc nữa.”

“... Tứ ca, huynh có thể trò chuyện với muội một chút được không? Xong rồi muội sẽ...” Còn chưa nói xong đã bị hạ nhân ngoài khách thính đánh gãy.

“Tiểu vương gia, Vương gia cho mời, thỉnh ngài lập tức đến phòng của Vương gia.”

Vừa nghe lời ấy, Tiêu Chấn Nhân chưa bao giờ cảm thấy Tiêu vương gọi mà có thể làm hắn vui sướng như hôm nay. “Mau báo lại cho phụ vương, nói ta sẽ lập tức tới đó.”

“Vâng.” Hạ nhân nhận lệnh rời đi.

Hắn xoay người nói với Tiêu Ngọc Cầm, mặt lộ vẻ không còn cách nào khác, “Tiểu muội, xấu hổ rồi. Xem ra hôm nay ta không có thời gian nói chuyện với muội, để lần khác a... Ha ha.” Gượng cười hai tiếng.

“Tiểu muội đã biết. Bất quá, muội có thể chờ đến lúc tứ ca làm xong chuyện trở về a. Tứ ca huynh nhanh đi đi.” Tiêu Ngọc Cầm sắc nói.

Bất đắc dĩ thở dài. Nữ nhân chết tiệt này, thật đúng là khó chơi!

“Tùy muội, nhưng ta cũng không biết khi nào mới trở về đâu.” Nói xong liền xoay người rời khỏi khách thính Nhâm Tâm cư.

Tiêu Chấn Nhân bước nhanh đến nơi Tiêu vương ở – Xúc Thiên lâu, đi đến ngoài thư phòng liền ho khan một tiếng.

Cửa bị mở ra, tiểu thư đồng đưa hắn vào thư phòng. Tiêu vương hiển nhiên chờ hắn đã lâu, hơi có vẻ tức giận.

“Tham kiến phụ vương, hài nhi Chấn Nhân thỉnh an phụ vương.”

“Ngồi đi.” Tiêu vương phát tay ý bảo hắn ngồi xuống, “Người có biết lần này vì sao ta muốn người đến đây không?” Tiêu vương mắt bắn tinh quang hỏi.

“Hài nhi không biết.” Tiêu Chấn Nhân giả ngu.

“Hừ! Người không biết? Đừng cho là ta không biết người đã làm chuyện tốt gì! Người sao, cho rằng mình đã đủ lòng đủ cánh, có thể bay được rồi sao? Đừng tưởng bây giờ người là Hình bộ thượng thư là muốn làm gì thì làm. Nếu ta không muốn cho người làm nữa cũng không phải là chuyện khó khăn gì đâu!”

Tiêu Chấn Nhân bất động thanh sắc trả lời, “Phụ vương, nhi tử hiểu ý phụ vương. Nhưng... nhi tử làm như vậy cũng là có đạo lý của nhi tử.” Vừa nói vừa liếc nhìn tiểu thư đồng đứng một bên.

Tiêu vương hiểu ý, phát tay lệnh tiểu thư đồng đi ra ngoài.

Đợi tiểu thư đồng đóng cửa rồi, Tiêu Chấn Nhân mới tiếp tục nói, “Nhi tử không biết chính mình làm chuyện gì mà làm phụ vương tức giận. Nhưng mỗi việc nhi tử làm đều là vì lợi ích của Tiêu phủ, suy xét làm thế nào để Tiêu phủ ta càng thêm uy vọng và quyền hạn, tuyệt đối không hề gây bất lợi cho phụ vương và Tiêu phủ.”

“A? Vậy nếu theo người nói, đối phó với huynh đệ của mình cũng là vì lợi ích cả Tiêu phủ sao?”

“Đúng vậy.” Tiêu Chấn Nhân thần sắc trấn định. “Phụ vương cũng biết người trong thiên hạ nói như thế nào Tiêu phủ rồi, đương kim Chính Hoàng lại một mực tìm chỗ sơ hở của Tiêu phủ để đối phó phụ vương. Hiện giờ, trong kinh thành ồn ào huyên náo, tất cả đều nói tam thế tử Tiêu phủ chiếm đất chiếm nhà, cưỡng thường dân nữ, đoạt nhân trần bảo (cướp đoạt của cải của dân), giết hại mạng người. Nếu là dân chúng bình thường nói thế thì thôi, nhưng trong đó còn liên quan đến không ít quan viên. Nếu những quan viên này then quá thành giận, không để ý mặt mũi phụ vương nữa mà liên danh dâng tấu lên (đồng kí tên vào tấu sớ trình lên vua), đến lúc đó sẽ không phải là vấn đề của một mình Tiêu Chấn Hành nữa mà sẽ biến thành nguy cơ của phụ vương và cả Tiêu phủ. Không biết phụ vương đã nghĩ đến chuyện này chưa?”

Về mặt Tiêu vương bắt đầu dụi đi, “Nói thử xem, người có tính toán gì không?”

“Rất đơn giản, loại bỏ tai họa Tiêu phủ, bảo trì thanh danh, đề cao uy vọng trong dân, đồng thời thu nạp lòng người.” Thẳng người lên, Tiêu Chấn Nhân nói tiếp, “Phụ vương cũng đã dạy hài nhi, phải biết biến điều bất lợi thành có lợi, hợp thời thì xe giữ tướng, khi tất yếu còn phải quân pháp bất vị thân! Vứt bỏ một tên Tiêu Chấn Hành chỉ biết làm ác, chỉ biết mang đến phiền toái cho Tiêu phủ, không thể mang lại lợi ích gì cho Tiêu phủ để đối lấy sự kính sợ của bá quan văn võ, lấy được sự kính yêu của dân chúng, cũng có thể chặn miệng Chính Hoàng. Một công ba việc như thế, nếu không làm...”

Nhìn sắc mặt Tiêu vương một chút, hắn tiếp tục thuyết phục, “Huống chi, hiện tại có một cơ hội tốt như vậy, có thể cho Tiêu phủ ta lại nắm giữ quyền hạn năm đó của phụ vương... Bắc cảnh có dân Hung Nô phạm loạn, muốn xâm chiếm Đại Á hoàng triều của ta; nếu việc Tiêu Chấn Hành có thể xử lý thỏa đáng, được

Chính Hoàng tán thành thì có thể để các quan viên khác đề cử cho người của Tiêu phủ ta đảm nhiệm chức đại tướng Bắc chinh, nắm binh quyền trong tay, cơ hội như thế...”

Tiêu vương dựa người vào ghế, nhắm mắt lại nói, “Cứ dựa theo suy nghĩ của người mà làm đi.”

Tiêu vương cũng không phải là gốc tử, dưới tình huống bị cắt giảm đến một nửa thể lực mà năng lực của ông cũng đủ để uy chấn bách quan, đương nhiên là do cách làm việc nham hiểm. Cùng lắm là vứt bỏ một chút vô năng mà có thể đổi lấy lợi ích to lớn đến thế, ông căn bản là không thêm quan tâm xem nhĩ tử của mình có phải muốn giết đường huynh của hắn hay không; mà cái ông để ý chính là, phạm vi thể lực của mình có thể được khuếch trương một lần nữa, quyền hành nắm trong tay càng nhiều.

Đạt được cam đoan không nhúng tay của Tiêu vương, Tiêu Chấn Nhân cuối cùng cũng có thể quyết tâm. Vừa thả lỏng người mới phát hiện mình đã ướt đầm mồ hôi. Kì quái, ta có thể lo lắng đến độ này sao?

16. Chương 16

Cáo từ đi ra, trên đường quay về Nhâm Tâm cư đột nhiên nhớ tới Tiêu Ngọc Cầm còn ở trong khách thính chờ mình, hắn không khỏi cau chặt mày. Nữ nhân kia thật đúng là đáng ghét! A, càng lúc càng thấy nóng nực bồn chồn.

Quả Quả đâu? Sao lại không thấy y đâu cả! Nghĩ đến Quả Quả, thân thể hắn như bốc hỏa, máu bắt đầu sôi trào.

Đúng rồi, đã năm ngày nay mình chưa chạm đến Quả Quả, thật muốn ôm y, muốn thấy bộ dáng khóc lóc của y, muốn nhìn thấy y cả người vô lực ngã vào lòng mình, đáng về mặc mình âu yếm.

Về mặt và bộ dáng của Quả Quả khi đó không giống với ngày thường khi y luôn mang dáng vẻ bình tĩnh ôn hòa. Khi đó, gương mặt thành thật của y sẽ đỏ lên, xuân tình đã nhộn nhạo nhưng vẫn luôn bày ra bộ dạng ẩn nhẫn, làm y càng lưu nhân đến tận xương tủy.

Nhìn khuôn mặt kia sẽ làm người ta không nhịn được mà muốn khi dễ y, nghe thanh âm cầu xin tha thứ hay tiếng khóc thét...

Bỗng nhiên hắn phát hiện có chuyện không đúng. Chính mình luôn không chế cảm xúc rất tốt, sao có thể chưa nhìn thấy Quả Quả mà đã bắt đầu không khống chế nổi dục vọng rồi?

Tiêu Ngọc Cầm! Chén bỏ phẩm kia! Nữ nhân chết tiệt, dám tính kế hắn, muốn đem gạo nấu thành cơm! Hắn sẽ không để cho nàng có cơm chín mà ăn đâu!

Không tiến vào Nhâm Tâm cư từ viên môn nữa mà trực tiếp xoay người nhảy tường, vài lần lên xuống là đã đến phòng ở của Tráng Quả ở tầng dưới bên trái. Không hề do dự mà đẩy cửa đi vào.

Hắn phải ở đây chờ Tráng Quả trở về. Tiêu Ngọc Cầm có lẽ tuyệt đối không bao giờ ngờ được là mình lại chạy đến đây đâu.

Không nói đến Tiêu Ngọc Cầm có chờ ở khách thính thế nào cũng không thấy Tiêu Chấn Nhân trở về, nói đến chuyện Tráng Quả từ tây ốc trở về, chuẩn bị đến bữa báo cho thiếu gia điều y đã chứng kiến cả ngày nay thì trên đường đã được hạ nhân khác báo cho biết thiếu gia đã trở về, y vội vàng bước nhanh hơn, đi về phía Nhâm Tâm cư.

Vừa mới chuẩn bị theo thang đi lên lầu hai, đột nhiên khách thính truyền đến tiếng kêu, “Tráng Quả, người lại đây một chút.”

Quay đầu nhìn lại, thì ra là tiểu thư ở đông ốc. Không biết vị tiểu thư này sao lại không có việc gì mà thích chạy đến đây như thế, ngay cả Tráng Quả chất phác mà cũng nhìn ra được thiếu gia không thích nàng xuất hiện ở trong này. Y đành phải bắt đầu đi đến trước mặt nàng. “Tráng Quả gặp qua tiểu thư.”

Chống tay lên thắt lưng, ở trước mặt một hạ nhân như y thì nàng không cần phải bày ra vẻ mặt ôn hòa làm gì. “Ta hỏi người, có thấy thiếu gia nhà người không?”

“Không có, Tráng Quả cũng đang chuẩn bị đi vấn an thiếu gia.”

“Người chỉ là hạ nhân, phải biết tự xưng nô tài trước mặt chủ tử. Đừng tưởng rằng người đi theo tiểu vương gia Tiêu phủ là có thể làm càn trước mặt ta! Thật là, tứ ca luôn luôn nghiêm khắc với người khác, sao lại cho người xưng tên trước mặt mình như thế chứ!” Tiêu Ngọc Cầm nghĩ thầm, về sau chính mình chính là tiểu vương phi Tiêu phủ, hạ nhân ở Tiêu phủ nếu không hảo hảo giáo dục thì sẽ để người ta xem thường mình. Về phần tên hạ nhân này, có lẽ do tứ ca luôn bận rộn, chỉ sợ không có thời gian dạy y làm nô tài là thế nào, vậy nhiệm vụ này cứ giao cho nàng đi.

“Là thiếu gia phân phó như vậy.” Tráng Quả vô tội nói.

“Làm càn! Người còn dám cãi lại.” Đợi Tiêu Chấn Nhân nửa ngày cũng không thấy người quay về, Tiêu Ngọc Cầm đã vô cùng bức bối, vừa lúc mượn được tên hạ nhân vẫn đi theo bên người Tiêu Chấn Nhân làm chỗ cho nàng trút giận.

“Tráng Quả... Tiểu nhân không dám.” Tráng Quả khom người nói.

“Hừ! Ta hỏi người, người có biết thiếu gia nhà người có... nữ hữu thân mật, hoặc là có nơi khác hay không?”

“Tiểu nhân không biết.” Tráng Quả thành thực nói.

“Nói bậy! Người là thiếp thân cận tùy (người hầu luôn theo bên cạnh) của hần, tứ ca hần đi đến chỗ nào cũng đều mang theo người, sao người có thể không biết hần có nữ nhân nào khác hay không! Nếu dám lừa dối ta, cẩn thận gia pháp hầu hạ!”

“Tiểu nhân thật sự không biết. Thiếu gia luôn luôn bận công tác, chưa từng thấy thiếu gia đi tìm nữ nhân.” Tráng Quả khó xử nói, âm thầm thở dài, tiểu thư này rất điệu ngoa.

“Sao có thể như vậy! Hần đường đường là một đại nam nhân, sao có thể không đi tìm nữ nhân được! Vậy hần làm thế nào...” Dù sao cũng chỉ là nữ hài vừa tròn mười sáu tuổi, lời tiếp theo đương nhiên không thể không biết xấu hổ mà nói ra.

Tráng Quả ngây người. Y không thể nói cho nàng biết, chính mình đều giúp thiếu gia giải quyết vấn đề đó a.

Bỗng nhiên, chỉ thấy ánh mắt Tiêu Ngọc Cầm tỏa sáng, khuôn mặt vốn cay nghiệt hà khắc lập tức chuyển thành tươi cười, ôn nhu nhẹ nhàng gọi, “Tứ ca...”

Đúng là Tiêu Chấn Nhân đi tới khách thính.

Nàng muốn nắm bắt lấy cơ hội này. Nhìn sắc mặt hần đã ứng hồng, biết là được tính đã phát huy tác dụng rồi, chỉ còn chờ...

Nhìn thấy Tráng Quả còn ngây ngốc sững sờ đứng một bên, Tiêu Ngọc Cầm không khỏi âm thầm cả giận. Tên nô tài chết bẩm này, không biết thức thời chút nào, còn đứng chết ở đây làm gì!

“Tráng Quả, người đến trừ phong xem cơm tối đã chuẩn bị chưa. Bây giờ trời đã muộn, đã đến giờ dùng cơm rồi.” Tiêu Ngọc Cầm thúc giục Tráng Quả.

“Vâng”

Nghe thấy Tiêu Ngọc Cầm muốn kiếm cớ đuổi Tráng Quả đi, Tiêu Chấn Nhân đi nhanh lên trước, kéo Tráng Quả đi.

Nguyên lai Tiêu Chấn Nhân đang ở trong phòng đợi Tráng Quả, nhưng đợi cả nửa ngày cũng không thấy bóng dáng y đâu, đành phải liều mạng vận công chống lại dục hỏa đang cháy hừng hực này. Đột nhiên nghe được thanh âm của Tráng Quả, còn tưởng rằng y sẽ nhanh chóng lại đây, không ngờ đợi thêm lúc nữa mà vẫn không thấy y vào, hần đành phải đi tìm.

Đến khi vào đến khách thính, vừa thấy Tráng Quả, dục hỏa trong người hần đã không còn cách nào khống chế nữa rồi.

Tiêu Ngọc Cầm ngây người. Làm sao vậy, tứ ca bị dục hỏa vọt lên não rồi chăng? Ngay cả nam nữ cũng không phân biệt rõ ràng nữa. Nàng vội vàng đi qua, kéo tay áo Tiêu Chấn Nhân, “Tứ ca... Ta ở đây.”

“Cút!” Phẩy tay áo một cái, hất Tiêu Ngọc Cầm ra, mặc kệ sắc mặt Tráng Quả kinh hoàng thế nào, ngược lưng ra sao, hần ôm ngang Tráng Quả, rời khỏi khách thính, một cái vọt người liền lên lầu hai.

Tiêu Ngọc Cầm ngay ngốc đứng ở khách thính, còn tưởng rằng chuyện vừa xảy ra là một cơn ác mộng.

Bị ném lên giường, Tráng Quả lấy lại được tinh thần liền vội vàng muốn bò lên. “Thiếu gia, người làm sao vậy? Sao mặt lại đỏ như vậy? Có phải phát sốt hay không?” Nói xong liền đưa tay sờ lên trán Tiêu Chấn Nhân.

Tiêu Chấn Nhân ôm lấy tay Tráng Quả, cúi đầu gọi một tiếng, “Quả Quả...”

Không biết sao, Tráng Quả nghe thấy tiếng thiếu gia gọi mình lại nhin không được mà run rẩy, một cảm giác kì quái từ dưới bụng dâng lên.

Không hiểu sao mà trong khoảng thời gian này luôn có một cảm giác mà y không hiểu cứ tuôn trào. Bây giờ mình nghe được thanh âm của thiếu gia liền... có phản ứng. Ta bị sao vậy? Tráng Quả thầm nghĩ.

“Thiếu gia, sao vừa rồi người dám trước mặt tiểu thư mà ôm ta... ôm ta lên đây? Cho dù người không coi tiểu thư ra gì thì cũng không được làm vậy a. Nếu tiểu thư hiểu lầm...” Nói còn chưa xong đã bị thiếu gia đè lên người.

Tiêu Chấn Nhân mang theo sự quyết liệt chưa từng có, liều mạng gặm cắn cổ Tráng Quả, vừa mạnh mẽ xé rách y khó Tráng Quả, trong miệng lại mơ hồ nỉ non những lời không rõ ràng, “Quả Quả, Quả Quả... Cho ta, cho ta, Quả Quả...”

“Thiếu gia, dừng... Người dừng tay, ta không muốn! Thiếu gia, người làm sao vậy?” Tráng Quả bị hành động của Tiêu Chấn Nhân dọa sợ, sống chết muốn đẩy hần ra. Y có cảm giác như mình sẽ bị thiếu gia ăn tươi nuốt mất.

Âm thanh xoẹt xoẹt không dứt bên tai, chỉ trong chốc lát, y khó của y đã bị Tiêu Chấn Nhân đang bị được tính phát tác phá tan thành từng mảnh.

Thấy thân mình xích lõa của Tráng Quả, Tiêu Chấn Nhân phát ra một tiếng thét to, mạnh mẽ kéo hai đùi của Tráng Quả ra, giờ lên cự vật đã cứng rắn như thiết thạch từ lâu, phủ đầy gân xanh dữ tợn, chút dịch thể rỉ ra trên đầu đỉnh, dùng một lực mạnh mẽ đâm vào tiểu huyết chật hẹp kia.

“A!” Tráng Quả phát ra tiếng kêu thảm thiết, cảm giác như mình bị xé rách, trước mắt biến thành một màu đỏ như máu.

Không chút nào do dự, không có một chút thương xót, ngay cả chút tạm nghỉ cũng không có, hần đã bắt đầu mạnh mẽ trườn sát. Phốc! Phốc!... Thanh âm thân thể va chạm nhau không ngừng vang lên.

“Ách... Ô... Không... Không... Tha ta... Tha... Ta... Không...” Hai tay Tráng Quả không ngừng đẩy ngực Tiêu Chấn Nhân ra, mong muốn trốn thoát khỏi khổ hình này.

Không biết có phải cảm thấy hai tay Tráng Quả gây trở ngại hay không, Tiêu Chấn Nhân mặc kệ phân thân thô to đang cắm trong thân thể y, mạnh mẽ đem y xoay người lại, áp mặt y xuống.

“...” Đau đến cực điểm, Tráng Quả đã không thể phát ra âm thanh gì nữa, nằm úp sấp trên giường, chịu đựng sự va chạm của Tiêu Chấn Nhân ở phía sau. Nước mắt chậm rãi tràn ra từ trong mắt y.

Tiêu Chấn Nhân bị được tính mê hoặc, căn bản không có cách nào khống chế độ mạnh yếu của chính mình, lấy tốc độ gần như nhanh hơn gấp mấy lần người bình thường mà trườn tổng eo lưng mình. Nộn nhục hiện ra màu sắc đỏ sẫm, máu vừa trào ra lại bị ép vào trong từ những lần đưa đẩy của vật thể thô to. Nơi nhỏ hẹp chưa bao giờ phải chịu sự tra tấn đau đớn và dai dẳng như vậy...

Tốc độ càng lúc càng mau, âm thanh thảm thương của Tráng Quả cũng càng lúc càng thấp, không thể nghe thấy được nữa.

Đột nhiên, Tiêu Chấn Nhân điên cuồng hét lên một tiếng, bắn ra lần đầu tiên trong cơ thể của Tráng Quả.

Vẫn chưa rút ra, hần đã thuận thế ôm lấy thân mình Tráng Quả, để y đưa lưng ngồi xuống trên người mình.

“Ồ... A...” Giống như ngồi trên lạt thiết (bàn ủi (chỉ cái nóng) cứng như sắt) thô to, Tráng Quả cố gắng đứng dậy, muốn rút thân thể ra. Bị Tiêu Chấn Nhân từ phía sau ôm lấy hai đùi, giống như đang ôm tiểu hài tử đi tiểu, hai tay giữ chặt hai đầu gối y, bắt đầu lắc lư thân thể y lên xuống.

Miệng Tiêu Chấn Nhân cũng không chịu nhả rời, không ngừng gặm cắn lỗ tai Tráng Quả, cổ vai, sau lưng, lưu lại một đường dấu răng và dấu vết xanh tím.

“Thiếu gia... Tha... Ta... Tha... Cầu... Cứu, cứu ta... Cầu...” Thần chí đã dần dần lâm vào hôn mê, Tráng Quả bắt đầu nói năng lộn xộn.

Nhưng tính dục của Tiêu Chấn Nhân rất mạnh, hơn nữa lại bị dục vật kích thích nên không để ý đến lời cầu cứu của Tráng Quả, hắn chỉ biết vui đầu thỏa mãn dục vọng của mình. Bây giờ, lý trí đã cách hắn rất xa rất xa...

Trong tai nghe được tiếng kêu cứu thảm thiết của hạ nhân luôn đi theo Tiêu Chấn Nhân, tiếng kêu dần dần biến thành rên rỉ, sau đó cái gì cũng không nghe thấy nữa, Tiêu Ngọc Cầm cả người phát run đứng dưới lầu của Nhâm Tâm cư.

Nàng thật không ngờ, dục của nha hoàn tam ca cho lại có dục tính mãnh liệt như vậy! Nếu người ở dưới thân thể tứ ca bây giờ là nàng...

Cảm thấy may mắn vì mình không bị tra tấn như thế, lại vừa đổ kị với Tráng Quả đang hầu hạ Tiêu Chấn Nhân, Tiêu Ngọc Cầm âm thầm cắn răng. Nàng không muốn lại gặp phải thiếp thân cận tùy của tứ ca nữa!

Nàng vẫn không sao hiểu được, hồ ly trong suy nghĩ của mình lại là một tên hạ nhân thoát nhìn ngây ngốc, không hề có chút tư sắc như Tráng Quả. Y làm thế nào mà làm tứ ca hứng thú với y? Tiêu Ngọc Cầm vô cùng khó hiểu...

17. Chương 17

Tiêu Chấn Nhân mở mắt, hắn cảm thấy mình chưa bao giờ thư sướng như vậy.

Từ sâu trong cơ thể truyền đến sự lười biếng, cảm giác thỏa mãn khi đã được ăn no uống đủ; mà loại cảm giác này chỉ khi hắn đã hoan ái với Tráng Quả mới có... Quả Quả? Hắn mở to mắt, ý nghĩ lập tức trở nên hoàn toàn rõ ràng.

Cảm thấy trong lòng ngực ấm áp, lúc này mới thoáng an tâm. Nở nụ cười cực kì ôn nhu mà chính mình cũng không biết, cúi đầu nhìn chỗ giữa hai người... Mình vẫn còn chôn trong cơ thể y. Không muốn rút ra, hưởng thụ tư vị được nơi ấm áp mềm mại này bao bọc lấy mình.

Khẽ vén những sợi tóc hỗn độn che khuất khuôn mặt, nhìn xuống phía dưới... Tay cầm sợi tóc y bắt đầu run rẩy...

“Quả Quả?” Thử gọi một tiếng, không thấy người kia có phản ứng.

Đưa tay lau đi vết máu trên khóe miệng, Quả Quả vậy mà lại cắn môi mình đến biến dạng! Sắc mặt trắng bệch, có thể nhìn ra dấu vết của nước mắt... Quả Quả của hắn đã rơi lệ, hô hấp mong manh yếu ớt...

Dời ánh mắt xuống người trong ***g ngực... “Thiên! Ta đã làm cái gì?” Tiêu Chấn Nhân không thể tin kêu thảm thiết. Những dấu vết gặm cắn đến bật máu, những dấu hôn xanh tím, vết cào rất sâu... tất cả những thứ này là do mình làm? Trên thân thể đã thế này, hạ thân y thế nào? Đúng rồi! Chính mình vẫn còn dính lấy y cùng một chỗ!

Thật cẩn thận rút ra từng chút một, mắt thấy theo phân thân mình rút ra là một lượng lớn bạch trọc và máu lập tức mất đi vật cản mà chảy ra, như thủy triều ào ạt trút xuống. Thật vất vả mới rút ra hoàn toàn – máu, căn bản là không thể ngừng chảy!

Không đành lòng thấy máu y chảy không ngừng, tiểu huyết sưng đỏ đã biến thành màu đen, không thể khép lại được nữa, ngay cả bên trong bắp đùi y cũng bị mình nắm chặt. Tiêu Chấn Nhân nghiêng ngả lão đảo xuống giường, vọt đến trước tủ đựng dược vật, tìm loạn xạ một hồi rồi cầm lấy ba bốn loại thánh dược trị thương, ngay cả tủ cũng không đóng đã vội vã chạy về trước mặt Quả Quả.

Khắc chế cơn hoảng hốt, đưa tay run rẩy bôi thuốc cho Tráng Quả như đã bị mười người luân gian, khi tiếp xúc với cơ thể y, trong đầu hần thoáng hiện lên hình ảnh đêm qua mình đã điên cuồng đến thế nào, dần dần hình ảnh ấy ngày càng nhiều... Tay Tiêu Chấn Nhân càng run rẩy đến lợi hại.

Tính dục của mình luôn khác với người bình thường, hơn nữa chân lực trong cơ thể mình vẫn luôn cuộn cuộn không dứt, làm mỗi lần Tiêu Chấn Nhân ôm Quả Quả luôn phải khắc chế đến một mức độ nhất định, tận lực không để y bị nguyên khí của mình gây ra đại thương (vết thương lớn). Mà hôm qua...

Gặp quỷ! Vì sao máu vẫn mãi không cầm được? Đúng rồi, phải tìm đại phu... Không được! Không thể tìm đại phu!

Nếu tìm đại phu sẽ làm cho người trong Tiêu phủ biết, Quả Quả quan trọng với ta như thế nào, sau đó sẽ lấy y để đả kích ta! A! Chết tiệt! Chết tiệt! Tiêu phủ chết tiệt! Tiêu Ngọc Cầm chết tiệt! Nếu Quả Quả có chuyện gì, ta sẽ không bỏ qua các người! Tuyệt không!

Nhìn Quả Quả bị chính mình tàn phá như cây gỗ bị sét đánh trúng, Tiêu Chấn Nhân nhớ tới cái gì đó, nhảy đến trước tủ, mở ngăn bí mật, lấy viên thuốc được bao trong sáp mà mình vô tình có được, nghe nói nó chính là Cửu chuyển hồi hồn đan, có thể khởi tử hồi sinh, vốn hần cất để mình sử dụng đề phòng vạn nhất (khi không may).

Không chút do dự liền bóp nát lớp sáp bao ngoài, phút chốc mùi hương nồng đậm lập tức xông vào mũi. Cẩn thận mở miệng Tráng Quả ra, để y hé miệng liền ấn viên thuốc xuống, lại khép miệng y vào; đồng thời cũng nâng người Tráng Quả dậy, hai tay để sau lưng y, chậm rãi truyền chân khí vào, giúp y mau chóng hấp thu được hiệu (tác dụng của thuốc).

Vận công đi khắp người y mười lần, Tiêu Chấn Nhân thu lực.

Dùng nhục tử (đệm giường) sạch sẽ bao chặt lấy Tráng Quả rồi ôm y vào trong ngực, lúc này mới lệnh cho người vốn không có lệnh của y thì không được vào – bộc phụ chờ đã lâu ở phòng ngoài tiến vào thu dọn giường chiếu.

Bộc phụ tiến vào cũng không dám nhìn loạn xung quanh, cúi thấp đầu đối sàng đan. Đến khi bà nhìn thấy sàng nhục dính đầy máu thì sợ đến mức trợn mắt há hốc mồm.

“Nhớ kỹ, vô luận ngươi thấy gì ở đây thì cũng phải như không thấy! Nếu để ta biết trong phủ có bất kì lời đồn kì quái nào... Hừ! Ta nghĩ, ngươi hẳn là biết thủ đoạn của ta!”

“Vâng, tiểu vương gia, nô tỳ hiểu được.” Bộc phụ sợ hãi rụt rè đáp. Cho dù bà có gan lớn bằng trời cũng không dám nói đến chuyện của tiểu vương gia.

“Được rồi, đối xong thì ngươi có thể ra ngoài. Thứ này toàn bộ mang đi đốt hết! Hiểu không?” Tiêu Chấn Nhân không kiên nhẫn nhẹ chân nhẹ tay đặt Tráng Quả lên giường đã được trải mới, nói với bộc phụ.

“Vâng.” Bộc phụ ôm sàng nhục, thấp đầu cáo lui. Bà vẫn không dám ngẩng đầu nhìn người được tiểu vương gia ôm vào trong ngực rốt cuộc là ai.

Biết lão ngũ lão lục cùng Tráng Quả giao hảo (có quan hệ tốt), Tiêu Chấn Nhân liền bảo hạ nhân gọi bọn họ tới. Nói cho bọn họ, Tráng Quả sinh bệnh, hy vọng bọn họ có thể chăm sóc hộ Tráng Quả khi mình không có mặt.

Huynh đệ song sinh vừa tròn mười lăm tuổi tuy rất kinh ngạc vì tứ ca luôn lãnh đạm bỗng nhiên lại tìm hai người bọn họ, nhưng bởi hần bình thường cũng chiếu cố bọn họ; nhất là sau khi nhị ca ‘rời đi’, Tráng Quả cứ hai ngày ba lần lại chạy đến thăm hỏi mình nên bọn họ cũng vui vẻ đáp ứng yêu cầu của hần, đồng ý bồi Tráng Quả cho đến khi Tiêu Chấn Nhân hần trở về.

Tiêu Chấn Nhân làm như vậy, đơn giản là vì phòng ngừa Tiêu Ngọc Cầm biết được sự thật sẽ thừa dịp hần không ở đây mà làm chuyện gì đó bất lợi với Quả Quả. Hạ nhân có thể không ngăn được nàng, nhưng Tiêu Chấn Nhân và Tiêu Chấn Vũ vốn không thích đường tử điều ngoa bốc đồng này sẽ không cho nàng ta dễ dàng tiếp cận Tráng Quả mà bọn họ yêu thích.

Dặn dò hai người nhất định phải thường xuyên cho Tráng Quả uống nước; nếu y tỉnh phải bảo trù phòng đưa cháo tối cho y ăn no bụng; nếu sốt cao nhất định phải phái người đến Hình bộ báo cho hần... Từ từ.

Nghe thấy lời dặn dò như thế, Tiêu Chấn Nam và Tiêu Chấn Vũ cảm thấy vô cùng kì quái. Sao tứ ca lại dụng tâm như thế? Nhưng kì quái thế nào thì hai người vẫn thành thành thật thật gật đầu đồng ý.

Nói thật ra thì, bọn họ có hơi sợ tứ ca luôn lạnh mặt này. Cho nên cũng không dám hỏi nhiều.

Đồn nén sự lo lắng đối với Quả Quả, Tiêu Chấn Nhân cười Hỏa Diễm đến Hình bộ.

Bởi vì buổi sáng đã trì hoãn không ít thời gian, khi vào Hình bộ thì một ngàn người đã sớm chờ ở đó, môn mỗi trông chờ Tiêu Chấn Nhân đến an bài hành động đêm nay.

Tổng Ngạn đã thấy Tiêu Chấn Nhân từ xa, vội vàng tiến ra đón, nhỏ giọng hỏi, “Đại nhân, không biết Tiêu vương có làm khó đại nhân không?” Ông nghĩ Tiêu Chấn Nhân chậm chạp như vậy là vì bị Tiêu vương cản trở.

Tiêu Chấn Nhân cũng hạ giọng đáp, “Để Tổng đại nhân lo lắng rồi, phụ vương quyết định không nhúng tay vào việc này.”

“Thật sao? Thật tốt quá!” Tổng Ngạn lo lắng cả một đêm giờ cũng đã vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

“Cái gì thật tốt quá? Đại nhân, đừng có nói thầm thì cái gì chỉ có hai người, có chuyện gì tốt thì thỉnh chia sẻ với các huynh đệ đi.” Trương Dự cười lớn tiếng nói, khiến cho cả ngàn người ở Hình cười ồ. Nhất thời, cảm giác khẩn trương lo lắng vừa rồi trong Hình bộ lập tức tiêu thất không ít.

“Mọi người nghe rồi đó, đêm nay đến Phàn Chi Thai huynh đệ chúng ta có thể yên tâm tra án! Tiêu vương sẽ không nhúng tay vào chuyện Tiêu Chấn Hành!” Tiêu Chấn Nhân lớn tiếng nói.

“Oa, thật tốt quá! Ta còn lo lắng lần này làm thế có phải ôm cuộc về nhà trồng cây hay không.” Một huynh đệ thở phào một hơi nhẹ nhõm, biểu tình hơi khoa trương làm mọi người lại được một trận cười to.

Nếu Tiêu vương đã đáp ứng không nhúng tay việc này thì những chuyện còn lại đơn giản hơn nhiều.

Tiêu Chấn Nhân vừa trấn an những người phải hành động đêm nay, vừa hỏi hai vị đại nhân Tổng, Trương “Tội chứng của Tiêu Chấn Hành đã thu thập đến đâu rồi? Có tiến triển gì không?”

“Khải bẩm đại nhân, mặc dù có dân chúng nguyện ra mặt làm chứng, nhưng số lượng cũng không nhiều; ngoại trừ vài người bị hại thì rất nhiều quan viên nhân gia không nguyện ý ra làm chứng, muốn phải...” Trương Dự đáp.

“Vô phương, chỉ cần tối nay tóm được Phàn Chi Thai, để người ta biết vẫn có người có can đảm động vào tam thể tử Tiêu phủ thì tự nhiên ngày mai sẽ có không ít người nguyện ý ra trạng cáo Tiêu Chấn Hành. Phải biết rằng, đạo lý giầu đồ bìm leo là vĩnh viễn không thay đổi.” Tiêu Chấn Nhân cười lạnh nói.

18. Chương 18

Ban đêm, nguyệt hắc phong cao, cây rừng dày đặc, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng trẻ khóc chó sủa, trong không khí truyền đến mùi mưa như có như không; xem ra sắp có mưa to đầu hạ rồi.

Trên đường nhỏ ngoài Phàn Chi Thai, từ xa có một ngọn đèn nhỏ lay động đi đến. Kiệu phu khiêng cỗ kiệu không biết có phải cảm nhận được không khí xơ xác tiêu điều hay không mà không tự chủ được đi nhanh hơn.

Theo ngọn đèn biến mất, cỗ kiệu đã được nâng vào Phàn Chi Thai.

Một khắc qua đi, trong bóng đêm tối đen một đóa quang mang màu cam hiện ra. Ngay khi hào quang hiện ra, đột nhiên bên ngoài Phàn Chi Thai hiện ra một đồng đầu người không đếm hết được.

Lúc này, trong Phàn Chi Thai, Tiêu Chấn Hành đầy mỡ đang dùng hết thủ đoạn cường bức Lý Như Ngọc, bức nàng dùng miệng uy gã uống rượu, bên cạnh còn có mấy nữ tử ăn mặc yêu diễm đứng đó hầu hạ. Lý Như Ngọc có thể là bị Tiêu Chấn Hành chinh phục, gã nói cái gì thì nàng làm cái đó.

Tiêu Chấn Hành đang túy sinh mộng tử (sống mơ mơ màng màng), đột nhiên cửa phòng vốn đóng chặt bị mở ra, lập tức một thanh âm bốn cột truyền vào tai gã, “Tam ca, hảo hưng trí! Có thể được giai nhân tự

mình mớm rượu như thế, đúng là làm tiểu đệ thêm chết. Nhưng... vị cô nương này thoát nhìn cũng không phải là tình nguyện a. Tam ca chẳng lẽ đã làm chuyện bức lương vi xương(ép người tốt làm con hát, aka ép buộc con gái người ta làm kĩ aka ép buộc người khác làm chuyện xấu)?”

Mọi người trong phòng cùng ngẩng đầu nhìn về phía người mới tới – một giai công tử thật đẹp! Biểu tình tựa tiểu phi tiểu kìa, bộ dạng thần nhiên lạnh lùng kia lại toát ra vẻ phong lưu không nói lên lời; vừa nhìn thoát như thiếu niên chưa qua nhũ quán, nhưng nhìn kĩ lại thấy hắc như dã thú cực kì nguy hiểm. Những nữ tử yêu mị đã trải qua phong trần không khỏi xuân tâm nhộn nhạo.

Nghe hắc gọi chủ tử là tam ca, xem ra các nàng cũng sẽ có cơ hội hầu hạ mỹ nam tử này. Nghĩ nam tử này cũng ôm mình khinh ngôn mật ngữ (những lời đường mật aka lả lơi), xương cốt các nàng cũng đã mềm nhũn cả ra.

Không nói đến những nữ tử không liên quan này, ngay cả Lý Như Ngọc cũng hai mắt ngập nước nhìn Tiêu Chấn Nhân.

Lại nói Tiêu Chấn Hànhkia, vừa thấy người tới lập tức sắc mặt đại biến. Đồng thời, gã cũng nghe ra ngữ khí của Tiêu Chấn Nhân tựa hồ không có hảo ý, đẩy Lý Như Ngọc trong ***g ngực ra, đưa tay vào ngực.

“Ta còn tưởng là ai, hóa ra là tứ đệ. Sao? Chạy đến đây tìm ca ca là đến tìm vui sao? Nếu người nói cho ca ca biết người cũng có sở thích này thì ca ca ta đã sớm mang người đến đây rồi. Đại ca cũng rất thích chỗ này đó.”

“Tiêu Chấn Hành, tốt nhất người mau bỏ cái tay trong ngực ra, nếu không ta cũng không dám đảm bảo người có còn nguyên vẹn mà về đến Hình bộ chịu thẩm vấn hay không.” Tiêu Chấn Nhân lười biếng tựa vào trên tường, nói rõ ràng.

“Người nói cái gì? Cái gì thẩm vấn ở Hình bộ? Người nghĩ ta và người là ai? Ta là tam ca của người, tam thể tử Tiêu phủ! Người, người tới đây, bá phụ và lão nãi nãi có biết không?” Tiêu Chấn Hành đỏ mặt, giận sôi lên, vừa tức vừa sợ hỏi lại.

“Người nói sao?” Tiêu Chấn Nhân căn bản lười phản ứng với gã.

“Người... Người, người không sợ bá phụ và lão nãi nãi trách tội sao?”

“Tiêu Chấn Hành, ta thấy người cùng là người trong Tiêu phủ nên khuyên người một câu, nên thành thật theo ta đến Hình bộ đi, đừng vùng vẫy vô ích ở đây nữa. Về phần phụ vương ta và lão nãi nãi có thể trách tội ta hay không; thứ nhất, ta là nhi tử của Tiêu vương, người không phải. Thứ hai, ta là tiểu vương gia Tiêu phủ, người không phải. Thứ ba, ta là Hình bộ thượng thư, cần làm việc theo luật. Bây giờ người hiểu được chưa?”

Không đợi Tiêu Chấn Hành có phản ứng, Lý Như Ngọc nghe ra Tiêu Chấn Nhân là tới cứu nàng ra khỏi hố lửa này, đột nhiên nhào về phía Tiêu Chấn Nhân, trong miệng còn hô to, “Đại nhân cứu ta!”

Tiêu Chấn Hành thấy cơ hội không thể mất, vội vàng lấy chủy thủ trong ngực ra đâm vào Tiêu Chấn Nhân. Tiêu Chấn Nhân vừa phải né tránh chủy thủ vừa phải trốn khỏi Lý Như Ngọc đang nhào tới, đã để Tiêu Chấn Hành chuồn ra ngoài phòng.

Chỉ nghe Tiêu Chấn Hành vừa ra ngoài phòng, liền hét to, “Người đâu! Người đâu! Có cường đạo! Người mau tới!” Hiển nhiên là gã đang hô hoán mấy tên cao thủ mà gã đã mời đến.

Thật là, ta đường đường là Hình bộ thượng thư, khi nào thành cường đạo rồi? Thảm tính thời gian một chút, đoán rằng mấy tên hộ vệ kia đã bị đám người Trương Dự thu thập, hắc liên tuyệt không thương hương tiếc ngọc đẩy Lý Như Ngọc đang dính trên người ra, khoan thai ra cửa phòng.

“Tiêu Chấn Hành, không cần hô nữa, tất cả bọn chúng đã ngủ rồi, đánh thức không tốt lắm đâu.” Tiêu Chấn Nhân đưa cọt gã, đưa tay vỗ ba cái.

Tiếng vỗ tay vừa dứt, Phàn Chi Thái đã bừng lên ánh đuốc, chiếu trong viện sáng như ban ngày.

“Đại nhân, tất cả nghi phạm liên quan đã bị bắt giữ, hiện tại còn thỉnh đại nhân phân phó điều tra chứng cứ phạm tội.” Trương Dự đi ra từ giữa đám người Hình bộ, báo cáo với Tiêu Chấn Nhân.

“Được, làm phiên Trương đại nhân. Đại nhân phân phó xuống, lệnh các huynh đệ cẩn thận tìm tòi, cửa ngầm ám cách không được bỏ qua.” Tiêu Chấn Nhân hạ lệnh.

“Vâng, Trương Dự tuân lệnh!”

“Tiêu Chấn Nhân! Người sao có thể! Người... người nhớ kĩ cho ta! Ta phải về Tiêu phủ, gặp Tiêu vương, gặp lão nãi nãi, người, người không được ngăn đón ta... Người, người đừng lại đây, ta sẽ không đến Hình bộ, người mơ tưởng!” Tiêu Chấn Nhân mắt thấy thế cục đã mất, đã muốn không biết như thế nào cho phải, sợ tới mức cả người phát run.

“Người tới! Mang nghi phạm Tiêu Chấn Nhân về đại lao Hình bộ!” Tiêu Chấn Nhân không kiên nhẫn vung tay lên. Hắn muốn giải quyết chuyện này sớm một chút, trở về xem Quả Quả thế nào rồi.

“Không! Ta không đến đại lao Hình bộ! Ta là tam thế tử Tiêu phủ, người không thể! Người không thể! Ai dám lại đây?! Các người cũng không muốn sống phải không? Tiêu Chấn Nhân, người là tiểu dã chủng! Năm đó sao lại không lấy được đốt chết người luôn đi! Tên hỗn đản này! Người làm như vậy, lão nãi nãi sẽ không bỏ qua cho người! Tiêu vương phi sẽ không bỏ qua cho người! Người có nghe thấy không!”

Tiêu Chấn Nhân nghe lời cuối cùng của gã, không khỏi nheo hai mắt lại. “Thì ra người cũng có phần! Là nương hay cha người tham gia vào chuyện đó?”

“Người đừng mơ tưởng ta sẽ nói cho người! Người chờ đi! Các nàng sẽ không bỏ qua cho người!”

Tiêu Chấn Nhân vung tay lên, “Mang gã đi!” Lão thái bà và Tiêu vương phi! Quả nhiên có phần của hai người đó. Hừ!

Mắt thấy Tiêu Chấn Nhân đã bị bắt giữ liền đem công việc ở đây giao lại cho Trương Dự, còn hắn cười ngựa quay về Tiêu phủ.

Vội vàng trở lại phòng mình trong Nhâm Tâm cư, thấy Tiêu Chấn Vũ ở bên bảo vệ Tráng Quả, còn Tiêu Chấn Nam không thấy người đâu.

Nhẹ nhàng đi đến trước giường, Tiêu Chấn Nhân đưa tay sờ trán Tráng Quả, hỏi Tiêu Chấn Vũ, “Hôm nay có chuyện gì phát sinh không? Tráng Quả có... chuyển biến nào không?”

Tiêu Chấn Vũ đáp, “Tứ ca, huynh đã trở lại, hôm nay không biết sao mà Tiêu Ngọc Cầm ở đông ốc đã đến đây nhiều lần, nói muốn gặp Tráng Quả. Chúng ta nói với nàng, Tráng Quả sinh bệnh, không thể gặp nàng, nàng còn rất mất hứng, nói một đồng cái gì mà chủ tử với nô tài; chúng ta đã đuổi nàng đi rồi! Sau đó lại có một nha hoàn chạy tới, nói là Tiêu Ngọc Cầm đưa thuốc cho Tráng Quả...”

“Người có cho y dùng không?” Tiêu Chấn Nhân đại kinh thất sắc (vô cùng lo lắng sợ hãi)

Lắc đầu, “Không có. Vừa thấy nha hoàn kia là biết không có ý tốt gì rồi! Nữ nhân Tiêu Ngọc Cầm kia sao có thể vì một hạ nhân mà đưa thuốc tới chứ? Ta vốn muốn để lại thuốc kia cho tứ ca xem thử, nhưng sau Nam Nam tức giận quá nên đổ đi rồi.”

Cũng không biết Tiêu Ngọc Cầm đã đắc tội họ lúc nào mà khẩu khí của Tiêu Chấn Vũ tràn ngập chán ghét đối với tiểu thư Tiêu phủ này.

“Vậy là tốt rồi, hôm nay làm phiền các người rồi.” Thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngồi xuống mép giường, đưa tay vuốt ve hai má Quả Quả.

“Ách, tứ ca, vừa rồi Tráng Quả có tỉnh lại một chút, ta đã để Nam Nam đến trù phòng mang chút hi chúc (cháo loãng) lên rồi, có lẽ cũng sắp về tới.”

“Y có tỉnh lại? Thật tốt quá! Ta còn đang lo... Hôm nay y có còn phát sốt không?”

“Có hơi nóng một chút, nhưng tới tối thì tốt hơn nhiều rồi. Chúng ta đã đắp chút nước cho y, cũng đắp khăn lạnh lên rồi.”

Xem ra cả ngày nay đã làm hai vị tiểu thiếu gia quen được nuông chiều từ nhỏ này phải vất vả rồi.

Cửa bị đẩy ra, Tiêu Chấn Nam đã trở lại, trong lòng ngực còn cầm một cái thổ nhố, có lẽ là hi chúc.

“Tứ ca, huynh đã về rồi, huynh không biết hôm nay...” Tiêu Chấn Nam tính tình thẳng thắn đang chuẩn bị trách cứ Tiêu Ngọc Cẩm với Tiêu Chấn Nhân, đã bị ca ca song sinh đánh gãy, “Ta đã nói rồi, không cần người nói lại lần nữa đâu.”

Cười cười, Tiêu Chấn Nhân lần đầu tiên bày ra vẻ mặt ôn hoà nói chuyện với hai huynh đệ, “Thời gian không còn sớm, cả ngày hôm nay các người đã vất vả rồi, mau quay về ngủ sớm một chút. Cháo cứ để đây, tự ta sẽ dứt cho Tráng Quả, các người về trước đi.”

Ban ngày vì muốn giúp Tráng Quả chà lau thân thể để giảm bớt nhiệt độ, đã chứng kiến vết thương khắp người y, Tiêu Chấn Nam vốn trực tính đã muốn hỏi Tiêu Chấn Nhân, vết thương trên người Tráng Quả là do đâu mà có, nhưng lại bị Tiêu Chấn Vũ kéo tai lôi ra ngoài. Đồng thời cậu cũng không quên quay đầu lại chào một câu, “Vậy chúng ta về trước, tứ ca cũng ngủ sớm một chút.”

Tiêu Chấn Nam bị tha đi vẫn không chịu thuận theo mà còn nói, “Sao người không cho ta hỏi tứ ca xem Tráng Quả bị thương thế nào? Nếu để cho ta biết tên hỗn đản nào dám làm Tráng Quả bị thương như thế, xem ta có đánh tên đó thành đầu heo không!”

Tiêu Chấn Nam tính tình nóng nảy bộp chộp, ở Tiêu phủ luôn làm cho người ta không yêu thích nổi, chỉ có Tráng Quả không thèm để ý, còn đặc biệt chiều cố cậu. Ngay cả nhị ca cũng không hỏi han ân cần bằng y, cho nên tình cảm của cậu đối với Tráng Quả cũng thâm hậu hơn so với Tiêu Chấn Vũ.

Bởi vì như thế nên cậu mới thấy Tiêu Ngọc Cẩm luôn chỉ coi Tráng Quả là nô tài này nọ, khi nàng đưa tới thuốc gì cũng vứt hết xuống nhà xí. Bây giờ lại thấy cả người Tráng Quả đầy những vết thương, cậu đương nhiên muốn hỏi Tiêu Chấn Nhân xem ai là kẻ gây ra, đáng tiếc Tiêu Chấn Vũ không cho cậu có cơ hội này.

19. Chương 19

Trong tai nghe được tiếng quát mắng của Tiêu Chấn Nam, Tiêu Chấn Nhân dở khóc dở cười. Nhìn Tráng Quả vẫn còn đang ngủ say, nghĩ thầm, nên nhân lúc y còn chưa tỉnh lại, nên đổi được cho y trước thì hơn.

Chuẩn bị sẵn được vật, đặt lên bàn con trước giường, đưa tay cởi quần áo Quả Quả. Nhìn thấy miệng vết thương cách một ngày càng thấy ghê người, trái tim hắn không khỏi co rút đau đớn.

Cười khổ, nhìn thương thế rõ ràng như vậy, chỉ sợ Tiêu Chấn Vũ đã nhìn ra cái gì đó rồi.

Tiêu Chấn Nhân cẩn thận bôi thuốc mỡ lên các vết thương lớn nhỏ của Tráng Quả, theo di động của hai tay, hắn cảm giác cơ thể dưới tay mình càng ngày càng căng cứng. Hắn biết Quả Quả đã tỉnh lại, nhưng thấy y không mở mắt, có lẽ là y không muốn nhìn mình.

Bôi thuốc lên khắp người Quả Quả, lúc này mới giúp y mặc hết y vật vào. Lại thuận tay với lấy tô cháo nhỏ vẫn còn ấm chuyển đến bàn con, cẩn thận múc ra chén.

Làm bộ không biết Tráng Quả đã thanh tỉnh, Tiêu Chấn Nhân nhẹ nhàng gọi y, “Quả Quả, đã tỉnh rồi thì ăn một chút gì rồi ngủ tiếp. Quả Quả...”

Kỳ thật Tráng Quả đã tỉnh từ khi Tiêu Chấn Nam trở về. Nhưng y không biết nên đối mặt với thiếu gia thế nào, cho nên vẫn giả vờ như còn chưa tỉnh lại. Bây giờ nghe thấy thiếu gia gọi, Tráng Quả trời sinh tính thành thật không có cách nào khác, đành phải mở mắt ra.

“Quả Quả, người cuối cùng tỉnh, có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không? Đã đói bụng chưa?” Tiêu Chấn Nhân không quen nói những lời ôn nhu như thế này, lúng túng hỏi.

Không thoải mái, toàn thân cũng không thoải mái, toàn thân đều đau. Nhất là...

Nhưng Tráng Quả vẫn như cũ lắc lắc đầu với thiếu gia, tỏ vẻ chính mình không sao cả. Nói thì được ích gì? Chẳng lẽ nói thì thiếu gia sẽ thương tiếc người, không làm loại chuyện này với người nữa?

Hay là thôi đi, người chẳng qua là một thứ đồ vật cho thiếu gia dùng để phát tiết mà thôi.

Đã trải qua tối qua, Tráng Quả lại càng nhận ra rằng, ở trong mắt thiếu gia, chỉ sợ mình còn không bằng cả một thứ không có sinh mệnh, nếu không thì cũng không bị đối xử như vậy... Nhắm mắt lại, Tráng Quả không chế tâm tình, không cho mình nhớ lại nữa.

“Làm sao vậy? Có phải lại mệt mỏi không? Đến, ăn chút cháo rồi ngủ tiếp.” Tiêu Chấn Nhân thấy Tráng Quả lại nhắm mắt lại, sợ y muốn ngủ, vội vàng đem cháo đến trước mặt y, muốn dứt cho y.

Tráng Quả bất đắc dĩ, đành phải mở mắt ra, trong mắt là hình ảnh khuôn mặt thiếu gia đang quan tâm mình.

Quan tâm? Thiếu gia? Thiếu gia quan tâm đến ta sao?

“Quả Quả, đến, mở miệng ra. Lần này đều là nữ nhân Tiêu Ngọc Cầm kia, nếu không phải nàng kẻ đơn... Về sau nhớ kỹ, thấy nàng thì tránh xa một chút, biết chưa? Đến, ăn hết chén cháo này đi.” Tiêu Chấn Nhân chau mày. Hắn sẽ không dễ dàng buông tha cho Tiêu Ngọc Cầm như vậy.

Nhớ kỹ, ta phải tránh tiểu thư xa một chút. Thì ra thiếu gia không muốn tiểu thư hiểu lầm quan hệ giữa mình và thiếu gia a. Dù sao để cho Ngọc Cầm tiểu thư sẽ làm tiểu vương phi tương lai hiểu lầm gì đó, quả thật không tốt lắm.

Ngẫm lại xem, thiếu gia đã dùng được bởi vì không muốn làm tổn thương đến Ngọc Cầm tiểu thư nên mới chọn cách phát tiết trên người mình! Tiểu thư thiên kiều bá mị như vậy sao có thể chịu nổi loại tra tấn ấy, người nào chỉ cần biết thương hương tiếc ngọc một chút cũng sẽ không làm như vậy, huống chi Ngọc Cầm tiểu thư còn là đường muội của thiếu gia nữa.

Về phần ta — chỉ là một hạ nhân có thể thay đổi bất cứ lúc nào, dù có gây sức ép thế nào đi nữa cũng sẽ không biết đau, không phải sao?

Cố gắng bày ra nụ cười, Tráng Quả cố nhịn cơn đau nhức xuống mà nhếch khóe môi, “Thiếu gia, không cần lo lắng... Tráng Quả hiểu rồi.”

“Người biết ta lo lắng là tốt rồi.” Nhắc chén lên, ý bảo y há miệng ăn cháo.

“Thiếu gia, Tráng Quả tự làm được rồi. Còn nữa, Tráng Quả có thể đến phòng mình ở dưới lầu được không?” Tráng Quả giả vờ muốn đứng dậy.

“Thân thể người bây giờ còn chưa tốt, cứ nằm ở đây trước đã.” Tiêu Chấn Nhân buông chén xuống, vội ấn Tráng Quả trở lại nằm.

Tráng Quả bị thiếu gia đụng tới, thân mình không thể khắc chế mà run rẩy một chút. “Thiếu gia, Tráng Quả muốn quay về phòng mình, thiếu gia cũng cần chỗ nghỉ ngơi a.”

Thấy phản ứng của Tráng Quả, Tiêu Chấn Nhân không khỏi nghĩ rằng, hành vi của mình đêm qua đã làm Quả Quả sợ hãi rồi, có lẽ y cũng không muốn thấy ta nữa. Bất đắc dĩ, đành phải gật đầu đáp ứng yêu cầu của y, “Ta đây ôm người đi xuống, người phải nhớ ăn cháo.”

Ôm lấy Quả Quả đỏ bừng cả mặt đi theo thang trong phòng xuống lầu, mới vừa đem Quả Quả thu xếp xong, hắn lo lắng trở lại trên lầu, đột nhiên trước mắt sáng ngời, tiếng sấm đình tai nhức óc lập tức theo sau. Rào rào! sấm chớp mưa gió vẫn vũ tới; trong lúc nhất thời, vạn vật chìm vào im lặng, chỉ nghe thấy thanh âm của tiếng mưa điên cuồng tẩy sạch mọi độc ác tội nghiệt của thế gian.

Lúc này, đáng thương nhất chính là những người vô gia cư và dã miêu dã cẩu. Cơn mưa to đầu hạ làm người ta lạnh đến tận xương...

Lẳng lẳng nằm trên giường tạm thời thuộc về mình, Tráng Quả lắng nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa, y lần đầu tiên cảm thấy được đã mệt mỏi biết bao, chén cháo đặt trên đầu giường cũng dần trở nên lạnh lẽo...

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, Tráng Quả đều có Tiêu Chấn Vũ cùng Tiêu Chấn Nam ở bên cạnh mà vượt qua. Không biết là bởi vì thân thể y cường kiện hay vì Tiêu Chấn Nhân đã cho y ăn Cửu chuyển hoàn hồn đan có tác dụng mà đến ngày thứ ba, y đã có thể xuống giường đi lại được.

Lúc này, Tiêu phủ bắt đầu rung chuyển dưới tình huống vô cùng bất an. Chuyện Tiêu Chấn Hành đã truyền vào tai người trong Tiêu phủ, rất nhiều hạ nhân, nhất là đám nha hoàn hơi có tư sắc đều vỗ tay mừng rỡ,

ngay cả huynh đệ đồng phụ dị mẫu với gã là (cùng cha khác mẹ) Tiêu Chấn Vũ và Tiêu Chấn Nam đều mang vẻ mặt vui vẻ, cho rằng tứ ca Tiêu Chấn Nhân đại nghĩa diệt thân thật đúng.

Lúc ấy, Tráng Quả còn cảm thấy kì lạ, tại sao bọn họ không có chút tình nghĩa huynh đệ nào; sau này y mới biết được, mẫu thân của hai người họ là do mẫu thân của Tiêu Chấn Hành độc chết, thậm chí bọn họ còn nhỏ đã bị cuốn vào cuộc tranh đấu quyền lực của Tiêu phủ rồi, còn thiếu chút nữa bị hại chết, đến khi Tiêu vương đưa nhi tử thân sinh Tiêu Chấn Nhân vào phủ mới giải quyết được nguy cơ của bọn họ.

Có người mừng đương nhiên cũng có người lo.

Đại thiếu gia ở đông ốc và lão phu nhân ở nam ốc khá bất mãn với hành động của Tiêu Chấn Nhân.

Lão phu nhân thậm chí phái người đến Hình bộ muốn dẫn Tiêu Chấn Hành quay về, bị Tiêu Chấn Nhân mắng quay về, làm lão phu nhân tức chết. Hơn nữa Tiêu Ngọc Cầm lại ở trước mặt bà khóc lóc kể lể chuyện Tiêu Chấn Nhân và tùy tùng, làm bà quyết định cho Tiêu Chấn Nhân một giáo huấn nho nhỏ.

Ngày hôm đó, thân thể Tráng Quả đã có chuyển biến tốt hơn được một chút, đang chơi cờ với hai vị thiếu gia ở Nhâm Tâm cư. Kì nghệ của Tráng Quả không cao lắm cùng Chấn Nam hai người làm đối thủ với một mình Chấn Vũ, nhưng vẫn bị cậu đánh cho hoa rơi nước chảy (thua thảm hại). Tiêu Chấn Nam không khỏi buông ra những lời thô tục không ngừng. Mà Tiêu Chấn Vũ đối với những lời thô tục của huynh đệ mình chỉ biết trợn trắng mắt, làm Tráng Quả cười không ngừng.

Chỉ có ở trước mặt mấy hạ nhân có giao tình tốt, hay trước mặt hai vị thiếu gia này, y mới có thể để lộ nụ cười vui vẻ thể này.

Đột nhiên, quản gia Tiêu Trọng đến truyền lời, nói là lão phu nhân lệnh Tráng Quả đến nam ốc một chuyến.

Lập tức, Tiêu Chấn Nam và Tiêu Chấn Vũ liền cảm thấy không ổn. Nhưng mệnh lệnh của lão phu nhân không nghe không được, muốn cùng đi theo y, lại bị Tiêu Trọng nói, lão phu nhân chỉ lệnh cho một mình Tráng Quả đến. Bất đắc dĩ, hai người đành phải để một mình Tráng Quả đến nam ốc dưới sự hộ tống của Tiêu Trọng.

Chờ đến khi Tráng Quả rời khỏi Nhâm Tâm cư, Tiêu Chấn Vũ đột nhiên kéo Tiêu Chấn Nam chạy thẳng đến chuồng ngựa ở bắc ốc. Cậu phải cưỡi ngựa đến Hình bộ báo cho tứ ca, việc lớn không tốt rồi.

Tráng Quả theo quản gia Tiêu Trọng đi vào nam ốc. Trên đường, khi y hỏi lão phu nhân gọi y tới là vì việc gì, Tiêu Trọng cũng lắc đầu tỏ vẻ không biết, nhưng đồng thời lại cảnh cáo y, tâm tình của lão phu nhân đích thực cũng không tốt, hơn nữa Ngọc Cầm tiểu thư đã ở đó rồi.

Nghe thấy Ngọc Cầm tiểu thư đã ở đó, lòng Tráng Quả hẫng một nhịp.

Đứng trước cửa Bàn Mẫu các, quản gia Tiêu Trọng lớn tiếng nói với vào trong, “Lão phu nhân, Tiêu Tráng Quả đã đến.”

Một lát sau nhân, có tiếng lão phu nhân truyền ra, “Cho y vào.”

“Vâng.” Tiêu Trọng ý bảo Tráng Quả một mình đi vào.

Đẩy cửa vào, quả nhiên hiện ra sắc mặt lão phu nhân đầy vẻ giận dữ và vẻ mặt ủy khuất của Ngọc Cầm tiểu thư.

“Tráng... Tiểu nhân Tiêu Tráng Quả gặp qua lão phu nhân, tiểu thư.” Tráng Quả thi lễ với hai người.

“Hừ! Nô tài lớn mật! Người cũng biết sai sao?” Lão phu nhân gõ long đầu quả trượng, phần nộ quát.

“Tiểu nhân không biết đã sai chỗ nào, thỉnh lão phu nhân chỉ dạy.” Tráng Quả đứng mực nói.

“Nãi nãi, người xem tên tiện nô này đó, còn dám chống đối lão nhân gia, không thềm nói thật trước mặt người.” Tiêu Ngọc Cầm lập tức khóc lóc kể lể với lão phu nhân.

“Người... Tên nô tài này! Quý xuống cho ta!” Lão phu nhân nổi giận nói.

Tráng Quả do dự một chút, đành quỳ xuống.

“Ta hỏi ngươi, ngươi không phải hạ được với Chấn Nhân, làm cho nó... Làm nó mất trí, làm chuyện tăng tị với tiện nô vô sỉ như ngươi?” Lão phu nhân lớn tiếng hỏi.

“Tiểu nhân không kê đơn thiếu gia.” Tráng Quả thành thật nói.

“Ngươi nói bậy! Ngày đó ta đến gặp tứ ca, thấy rõ ngươi thả cái gì đó vào nước trà của huynh ấy. Sau đó, tứ ca liền... liền ôm người lên lầu trên. Ngươi còn dám nói ngươi không làm?!” Tiêu Ngọc Cầm vu hãm Tráng Quả.

“Ta hỏi ngươi, ngươi cùng Chấn Nhân có phải đã xảy ra chuyện kia hay không?” Lão phu nhân truy vấn.

Trầm mặc một hồi lâu, Tráng Quả đáp, “... Không có, lão phu nhân.”

“Nãi nãi, tên tiện nô này lừa gạt người. Không tìn thì người cứ bảo y cỡi y phục ra, trên người y chắc chắn còn lưu lại dấu vết của tứ ca!”

“Ấn... Có nghe thấy không! Cởi y phục ra! Nếu ta thấy ngươi nói dối... Hừ hừ!” Lão phu nhân đồng tình với ý kiến của Tiêu Ngọc Cầm.

Tráng Quả quỳ trên mặt đất, yên lặng cắn răng. Bằng võ công của y, y hoàn toàn có thể xông ra khỏi Tiêu phủ, không cần nhận loại sỉ nhục này! Nhưng nếu thực sự làm vậy, thiếu gia phải làm sao bây giờ? Lão phu nhân có thể giận chó đánh mèo với thiếu gia không?

“Ngươi còn do dự cái gì! Chẳng lẽ muốn ta gọi người vào giúp ngươi cởi chắc?” Lão phu nhân thấy y nửa ngày không hề động tĩnh, giận dữ.

“Lão phu nhân, Tráng Quả Quả thật kê đơn, làm cho thiếu gia cùng ta làm... chuyện đó.” Tráng Quả cắn răng một cái, nhận tội.

Chú thích:

1. Long đầu quả trứng hay long đầu trượng: : một loại gậy chống của các phu nhân nhà quyền quý ngày xưa

20. Chương 20

“Ngươi nói cái gì?” Không ngờ Tráng Quả lại thừa nhận, Tiêu Ngọc Cầm sợ tới mức thiếu chút nữa lộ ra chân tướng. Nhưng nàng nhanh chóng phản ứng lại, “Nãi nãi, cháu đã nói rồi mà. Tiện nô chết tiệt này mới đầu còn không chịu nhận, chỉ cần bảo y cỡi y phục, y biết không giấu giếm được nữa thì cái gì cũng nói hết. Hừ! Đúng là tên tiện nô chết tiệt! Rõ ràng một đại nam nhân còn làm chuyện ghê tởm như vậy, đúng là làm người ta nhớ đến là muốn nôn!”

Lão phu nhân vẽ mặt ghê tởm, chống long đầu quả trứng đứng lên, đi đến trước mặt Tráng Quả, vươn tay chỉ vào y, “Tiêu phủ sao có thể xuất hiện một tên vô sỉ hạ lưu dâm tiện như ngươi! Quả nhiên là bại hoại gia phong, bại hoại gia phong!” Vừa nói vừa lấy quả trứng đánh vào người Tráng Quả, bất kể mặt mũi thân thể.

Tráng Quả không né không tránh, tùy ý lão phu nhân trách đánh.

Đánh nửa ngày, có lẽ là đã mệt mỏi, chỉ nghe lão phu nhân phân phó, “Ngọc Cầm, ngươi lại đây hung hăng giáo huấn đồ dâm tiện này một chút! Hai ngày nữa ta sẽ cho Chấn Nhân thu ngươi vào phòng. Tiện nhân dám câu dẫn trượng phu ngươi cứ để ngươi xử lý đi. Ta đã nói sao Chấn Nhân không để ý gì đến ngươi, nói không chừng là tên nô tài này ngầm nói bậy gì đó! Lại đây, giúp nãi nãi hảo hảo giáo huấn y!” Nói xong, liền cầm quả trứng trong tay giao cho Tiêu Ngọc Cầm.

Tiêu Ngọc Cầm giấu không được vẻ mặt vui mừng. Nàng rốt cục cũng có cơ hội có thể phát tiết tức giận trong lòng.

Giờ quả trượng lên, hướng về phía những nơi yếu hại nhất của Tráng Quả mà đánh xuống, vừa đánh vừa châm chọc y, “Người cho người là ai! Cũng không nhìn xem mình là cái dạng gì nữa! Tứ ca sao có thể hứng thú với người! Huynh ấy chẳng qua là thấy người trời sinh thấp hèn, cho nên mới bắt người đến chơi đùa một chút! Người có tư cách gì mà tranh với ta! Chỉ là một tên nô tài thấp hèn! Chỉ là một con chó do Tiêu phủ nuôi dưỡng thôi! Xem ta có đánh chết tên tiện nam nhân dám câu dẫn tứ ca như người không!... Người này...”

Tráng Quả không rên một tiếng tùy ý bọn họ trách đánh. Từ nhỏ đã nhận sự giáo dục của nô tài, làm y không thể phản kháng lại chủ nhân.

Hướng hồ, y còn cho rằng chuyện của mình và thiếu gia quả thật là chuyện đáng xấu hổ và dơ bẩn. Tương lai Ngọc Cầm tiểu thư phải làm Tiêu tiểu vương phi đánh mình cũng đúng, tuy nàng xử oan chuyện mình kẻ đơn thiếu gia.

Nhưng còn hơn cả quả trượng đánh xuống người, y cảm thấy ngôn ngữ mà Ngọc Cầm tiểu thư nói ra còn làm mình đau đớn hơn. Mỗi câu mỗi chữ đều chứng thực ý nghĩ của y – từ ba năm trước, thiếu gia đã không xem y là người nữa rồi!

Đúng vậy, trước đây khi thiếu gia còn nhỏ, không biết được thế nào là giàu nghèo, cho nên mới quất quất lấy y. Nhưng khi thiếu gia lớn lên đã hiểu được địa vị của mình, đối với hạ nhân như mình cũng không còn cảm tình yêu mến như trước nữa. Mình đi theo thiếu gia nhiều năm như thế, trung thành và tận tâm, cho nên mới không bị thiếu gia đá đến chuồng ngựa. Hơn nữa mình dù sao vẫn có chút tác dụng, có thể giúp thiếu gia phát tiết dục vọng.

“Người cho là vì sao tứ ca đùa giỡn với người? Bởi vì người sinh ra đã tiện (hèn) rồi! Nhìn người sinh ra đường đường là đại nam nhân, không ngờ lại như nữ nhân không biết thẹn! Đánh thứ tiện kỹ nữ dám câu dẫn nam nhân! Xem lại bộ dạng người đi, nghĩ rằng tứ ca có thể coi trọng người sao? Cũng không ngần ngại xem, tứ ca cao quý như thế, anh tuấn như thế, tốt như thế! Huynh ấy sao có thể coi trọng nô tài thô kệch quê mùa như người?! Ta đánh tiện nô tài người, là người làm tứ ca không để ý tới ta! Xem ta đánh chết người không...” Đường đường một tiểu thư Tiêu phủ nói ra những lời thực dơ bẩn.

Những vết thương trên người Tráng Quả còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, máu tươi nhanh chóng thấm ướt xiêm y, thậm chí y còn nghe được thanh âm xương cốt mình bị bể gãy.

Ta có thể bị đánh chết tươi như thế này không? Có lẽ, có lẽ là vậy. Nhà giàu như người ta đánh chết vài nô tài thế này cũng là chuyện bình thường thôi.

Tráng Quả bắt đầu cảm thấy, kì thật bị đánh chết thế này cũng được, sau này càng đỡ phải trải qua những chuyện thống khổ hơn nữa.

Chỉ là không thể hầu hạ thiếu gia nữa. A, cái đó thì có quan hệ gì chứ! Một Tráng Quả mất đi, còn có thể có một Tráng Trung nào đó đến nữa mà. Tóm lại, thiếu gia không thiếu người hầu hạ là được, hướng chỉ Ngọc Cầm tiểu thư đã gả cho thiếu gia...

“Các người đang làm gì!”

Cửa rầm! một tiếng mở ra, người tới phần nô quất, là Tiêu Chấn Nhân gấp gáp trở về!

Thấy Quả Quả người đầy máu tươi nằm dưới trượng quả mà Tiêu Ngọc Cầm đang cầm, Tiêu Chấn Nhân vừa phần nô vừa đau lòng! Một khắc này, hân hận không thể một chưởng đánh chết Tiêu Ngọc Cầm, còn cả lão thái bà chết tiệt đang đứng bên kia cười lạnh nữa!

Đến trước người Tráng Quả, đẩy Tiêu Ngọc Cầm ra, ôm lấy Tráng Quả đã mơ hồ, nói với hai nữ nhân kia, “Lão nãi nãi, tiểu muội, tặc ngữ nói, đánh chó phải ngó mặt chủ. Sao vậy? Người đi theo bên cạnh ta đã phạm vào điều gì trong gia quy mà hai vị phải thay ta giáo huấn y?”

Lão phu nhân thấy hân hận không đoái hoài gì đến thân phận mà ôm thứ tiện nô kia, không khỏi bất mãn, “Chấn Nhân a, không phải lão nãi nãi nói người, người không chọn người tốt nào mà lại chọn một tên đề tiện đi theo bên người như thế? Thật là mất hết cả mặt mũi Tiêu phủ ta!”

Tiêu Chấn Nhân cười lạnh một tiếng, “Xấu hổ rồi, lão nãi nãi, đồ đệ tiện trong miệng người chính là gia phó vô cùng trung thành tận tâm đi theo bên cạnh ta cả mười bảy năm nay. Ta không chọn y thì còn chọn ai được nữa?”

Thân thể Tráng Quả run lên một chút.

“Nhưng người cũng không thể làm loại chuyện này với y a! Cùng với một đại nam nhân có bao nhiêu ghê tởm! Ít nhất cũng phải tìm nữ nhân a!” Tiêu Ngọc Cầm hơi oán giận nói.

“Đúng! Đúng vậy! Nếu người muốn tìm nữ nhân phát tiết, trong phủ còn nhiều nữ nhân mà. Nếu người thấy chướng mắt vẫn còn có thể thu Ngọc Cầm vào phòng người, sao phải tìm đến một nam nhân chứ!” Lão phu nhân phụ họa.

“Sau đó giống tam ca Tiêu Chấn Hành, bị người tố cáo đến nha môn Hình bộ? Hay là muốn để một đám nữ nhân to bụng tranh đoạt vị trí tiểu vương phi? Đợi đến khi đứa nhỏ sinh ra lại tiếp diễn cảnh tranh đoạt vị trí Tiêu vương để đầu rơi máu chảy? Huống chi...” Đột nhiên, Tiêu Chấn Nhân nhìn qua hướng Tiêu Ngọc Cầm, “Tiểu muội ngày đó không phải đã ở đó sao? Vậy người hẳn là biết, nữ nhân bình thường chỉ sợ không thể thỏa mãn ta rồi! Hay Tiêu phủ muốn nha hoàn mua vào Tiêu phủ mới được hai ba ngày đã bị ta đùa chết?!”

Lão phu nhân sững sốt, “Người nói...”

“Ta đang nói, Tráng Quả theo bên cạnh ta, là gia phó làm ta phi thường vừa lòng, trên tất cả các phương diện. Ta không muốn lúc ta không ở đây, hai người lại tự tiện vượt quyền ta mà giáo huấn y! Nếu đánh y hỏng mắt, hai người tìm đâu ra một gia phó tận trung như thế, chịu đựng ta gây sức ép cũng không đi nói lung tung khắp nơi? Ân?” Tiêu Chấn Nhân mặt không chút thay đổi nói.

Hắn không biết những lời hắn nói này đã để cho Tráng Quả đang nhắm chặt mắt nằm trong ***g ngực hắn nghe không sót một chữ!

“Phải không? Ta nghe Ngọc Cầm nói, nô tài này tự tiện kê đơn trong nước trà của người, mê hoặc người, cho nên sợ người phân biệt không rõ người nào, nên ta mới thay người giáo huấn tên gia phó này. Mặt khác, tuổi người cũng không còn nhỏ, vương phi có thể chưa cần, nhưng có thể thu trước một thiếp thân bên cạnh. Như vậy cũng tốt cho người.” Lão phu nhân nhân cơ hội đề cử Tiêu Ngọc Cầm với Tiêu Chấn Nhân.

“Không cần. Lão nãi nãi đã quên lúc trước Chấn Nhân nói với người thế nào rồi sao? Vị trí của vương phi, ta sẽ không để cho người không xứng đáng ngồi lên. Về phần thu phòng thị thiếp thì không cần, ta đã có Tráng Quả giúp ta tiết hỏa, sẽ không làm bừa; hơn nữa y cũng không sinh hài tử được, sau này cũng sẽ không tranh quyền thế với nhi tử của vương phi tương lai!”

Tráng Quả đã hoàn toàn hết hy vọng!

Tiêu Chấn Nhân tà nghệ liếc Tiêu Ngọc Cầm đang tràn đầy hi vọng một cái, lập tức đánh nát giấc mộng của nàng ta. Nữ nhân chết tiết này vì vị trí của vương phi tương lai mà dám đem chuyện mình làm vu oan đến đầu Quả Quả, còn dám cùng lão thái bà này đánh tâm can bảo bối của hắn thành như vậy; hắn nhất định không dễ dàng buông tha hai người kia như vậy!

Tiêu Chấn Nhân cẩn thận ôm chặt Tráng Quả, chuẩn bị quay về Nhâm Tâm cư. Bởi vì cảm giác trên tay mình ngày càng ẩm ướt, sợ thương thế của Tráng Quả sẽ tăng thêm. Huống chi, vết thương cũ của y vẫn chưa tốt, lại thêm vết thương mới, nên nhanh chóng trở về trị thương thì hơn.

Xoay người, đang định rời đi, đột nhiên lão thái bà lại ở sau người hô, “Người đừng đi vội! Còn chuyện của tam ca người, ta còn chưa hỏi người xử lý thế nào mà. Người sẽ không thật sự xét xử tam ca người chứ? Tiêu phủ ta không còn mặt mũi nào nữa! Người nhanh chóng thả tam ca người ra, thuận tiện xử lý luôn đám dân chúng dám loạn cáo tam ca người, đừng để bọn chúng ồn ào bên ngoài nữa!”

Nhịn xung động muốn giáng cho lão thái bà này một cái tát xuống, Tiêu Chấn Nhân ngay cả thân mình cũng không chuyển, đi thẳng về trước, chỉ lưu lại một câu, “Lão nãi nãi có nghi vấn gì thì có thể đi hỏi nhi tử của ngài, phụ vương của ta, tin rằng ông sẽ cho người một đáp án vừa lòng.” Tiếng dứt, người đã đi xa.

Trở lại Nhâm Tâm cư, còn chưa kịp bước vào khách thính, Tiêu Chấn Nam đã lao tới hô to, “Tráng Quả ca không có việc gì chứ? Tứ ca, Tráng Quả ca y... A! Y làm sao vậy? Là ai đánh y đến thế này? Đúng rồi, nhất định là nữ nhân Tiêu Ngọc Cẩm độc ác như rắn rết kia! Xem ta đến giáo huấn nàng thế nào!” Thấy Tráng Quả đầy thương tích nằm trong ***g ngực Tiêu Chấn Nhân, Tiêu Chấn Nam kêu to, nói xong định đi tìm Tiêu Ngọc Cẩm tính toán, lại bị ca ca Tiêu Chấn Vũ vừa nghe được tiếng cậu bắt lại.

“Nam Nam, đứng lại! Tứ ca, thương tích của Tráng Quả có nặng không? Muốn ta đi gọi đại phu không?” Tiêu Chấn Vũ bắt chặt lấy Tiêu Chấn Nam không tha, hỏi Tiêu Chấn Nhân.

Ôm Tráng Quả đến thang bên ngoài để lên lầu hai, hẩn thuận tiện nói với Tiêu Chấn Vũ, “Chấn Vũ, người mang Chấn Nam đến thỉnh Phong đại phu ‘khởi thủ hồi xuân’ nổi danh kinh thành đến đây, nói với lão chuẩn bị bó xương, nhanh lên!”

21. Chương 21

Được Phong đại phu ‘khởi thủ hồi xuân’ dốc lòng chữa trị, thương thế của Tráng Quả đã được xử lý thích đáng.

Ban ngày, Tiêu Chấn Nam cùng Tiêu Chấn Vũ một tác cũng không rời bảo hộ bên cạnh. Ban đêm, Tiêu Chấn Nhân từ Hình bộ trở về thay thế hai người chăm sóc Tráng Quả; từ đó được đến lau người, dứt cơm dứt nước, ngay cả đi vệ sinh cũng đều tự tay hẩn làm.

Tráng Quả đối với sự ‘hầu hạ’ của thiếu gia tựa hồ không có phản ứng gì, cũng không bất ngờ trước những hành động khác bình thường của thiếu gia. Y chỉ lẳng lặng đón nhận tất cả, không nói lời nào. Mà Tiêu Chấn Nhân thấy phản ứng kì lạ khác bình thường của Tráng Quả như vậy thì chỉ nghĩ là do y liên tiếp phải chịu trọng thương, cũng không đặc biệt lưu ý gì.

Thời gian trôi qua như nước chảy.

Tiêu Chấn Nhân đang ở đại đường Hình bộ khai đường thẩm vấn, để dân chúng bình thường có thể thấy được hẩn đang phá án liên quan đến Tiêu Chấn Hành. Khi việc Tiêu Chấn Hành bị bắt truyền khắp đầu đường cuối ngõ, những đơn thư cáo trạng hành vi phạm tội của Tiêu Chấn Hành bay tới như tuyết – Quả nhiên là giậu đổ bìm leo.

Qua thẩm vấn, dưới nhân chứng vật chứng đầy đủ, Tiêu Chấn Hành không thể không nhận tội. Khi gã biết được lão nãi nãi và Tiêu vương mà gã luôn chờ đợi không muốn nhúng tay vào chuyện này, gã mới hiểu được hóa ra mình chỉ là con tốt mà họ có thể tùy thời vứt bỏ, chứ không phải là người không thể động vào của Tiêu phủ – tam thế tử của Tiêu phủ. Hơn nữa gã cũng không phải là thân tử (con ruột) của Tiêu vương, cũng không có tước vị được phong, cho nên ngay cả việc triệt tước miễn tử cũng không thể.

Tháng bảy năm Hòa thứ hai mươi hai, Tiêu Chấn Hành qua ba lần thẩm vấn, bị Đại lý khanh định tội danh, phán trăm hình (chém đầu), thu hậu vấn trảm (đến mùa thu sẽ chém). Tin tức truyền ra, vạn dân mừng rỡ, nói Tiêu tiểu vương gia cương trực, làm chỗ dựa cho dân, quân pháp bất vị thân, tiêu trừ mối hại cho dân, đúng là thanh thiên đại lão gia.

Những văn võ bá quan từng nể mặt hại Tiêu Chấn Hành đều khen ngợi Tiêu Chấn Nhân, nhưng cũng có một số quan viên cho rằng Tiêu Chấn Nhân không để ý đến tình nghĩa huynh đệ, tuy rằng đã phá được án nhưng thái độ làm người làm việc quá mức lãnh khốc.

Rất nhanh, vụ án Tiêu Chấn Hành đã bị quên đi, thay vào đó là chuyện đại quân Hung Nô chen ép Bắc cảnh (biên giới phía bắc). Vì thế cao thấp trong triều bắt đầu nghị luận.

Trong Tiêu phủ, bởi vì chuyện Tiêu Chấn Hành bị chém mà những người liên quan đến chuyện thiêu cháy Tạng Hương sơn trang, muốn hại chết Tiêu Chấn Nhân năm đó đã biết được sự lợi hại của hẩn, sợ không qua được hôm nay, sợ sau khi Tiêu Chấn Nhân biết được việc năm đó sẽ tra rõ rồi bắt đầu trả thù.

Có người bắt đầu không nhẫn nhịn được nữa, chuẩn bị tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước)!

Tháng bảy, giữa hè, nóng đến mức có thể làm cho những người thể chất yếu phải ngã xuống, đến cả cầu lang thang mà bốn chân cũng như muốn nhũn cả ra.

Thật vất vả mới chờ được đến ban đêm, lại bởi vì đêm đó đặc biệt ẩm ướt oi bức, làm cho người ta không thể nào ngủ được.

Mở tất cả cửa sổ ra, muốn gió mát thổi vào một chút, Tiêu Chấn Nhân lại quay về nằm lên giường Tráng Quả. Dùng cây quạt phẩy nhẹ chút gió cho y, hy vọng y có thể ngủ ngon hơn một chút. Thấy gương mặt an tường khi ngủ của Tráng Quả, trên mặt Tiêu Chấn Nhân xuất hiện một chút sùng nịnh không nói nên lời.

Quả Quả của hắn là như vậy, mùa hè hàng năm đều nhẹ nhàng quạt cho hắn, mãi cho đến khi hắn ngủ rồi mới rời đi.

Nhẹ nhàng lấy tay lần theo hình dáng trên mặt y, bao nhiêu đêm chính hắn cũng không đếm được, hắn đều ở lại trong phòng của Quả Quả, giống như khi này vuốt ve y, nhìn thấy y. Chỉ có lúc đêm dài yên tĩnh như thế này, hắn mới có thể đến đây, nhìn trộm Quả Quả đã chìm vào mộng đẹp, để biểu đạt tình yêu say đắm của mình.

Hắn cũng không biết, từ khi nào mà mình bắt đầu chuyển từ tình cảm thân nhân sang tình yêu nam nữ với Quả Quả. Có lẽ là từ lần đầu tiên hắn muốn thượng lên người Tráng Quả a.

Hắn biết, tình cảm của mình đối với Quả Quả phức tạp đến thế nào. Trong đó vừa có tình yêu, vừa có tình thân, còn có lòng trung thành của bạn bè, ngay cả tín nhiệm tuyệt đối với y cũng có luôn.

Quả Quả của hắn a, là người duy nhất trên đời này mà hắn yêu, là người duy nhất hắn cho phép ngủ cùng, là người duy nhất làm hắn điên cuồng.

Quả Quả, lúc này ta thề, không bao giờ để bất luận kẻ nào làm tổn thương ngươi nữa! Ta sẽ dùng sinh mệnh của ta, tất cả của ta để bảo vệ ngươi! Nhanh thôi, ta sẽ mang ngươi rời khỏi Tiêu phủ đơ bẩn tràn ngập âm mưu này. Bây giờ ta đang đề cập với Chính Hoàng...

Đột nhiên, Tiêu Chấn Nhân cảm thấy tầm mắt không có hảo ý. Có người giám sát hắn!

Vẫn như cũ không đứng dậy, duy trì tư thế mặt đối diện với Tráng Quả, làm cho người tới nghĩ hắn đã ngủ say.

Một khắc qua đi, người tới có thể nghĩ hắn quả thật đã ngủ say, liền nhẹ nhàng mở cửa sổ nhảy vào trong, đề khí đi đến trước giường. Khi người tới nhìn thấy Tiêu Chấn Nhân lại đồng giường cộng chẩm với hạ nhân đi theo hắn thì không khỏi sửng sốt, sau đó liền lộ ra nét mặt khinh thường.

Quả nhiên là nhi tử do một tiện phụ dân dã sinh ra cũng không thể cao quý được, lại làm ra việc hoang đường với nam tùy tùng đi theo mình như thế. Lúc nghe lão phu nhân nói, nàng còn chưa thực sự tin đó là thật, nhưng bây giờ mắt đã thấy chuyện thực như thế.

Cười khinh thường, tung ra một chưởng, lập tức đánh xuống...

“Ta còn tưởng là ai, đêm khuya không ngủ lại chạy đến phòng ta giường oai, thì ra là phu nhân a! Sao thế, nhớ đến nghĩa tử của bà nên nửa đêm chạy đến đây thăm sao?” Không biết từ khi nào, Tiêu Chấn Nhân đã ngồi ngay ngắn trên giường, điểm thụ huyết của Tráng Quả, bảo vệ chỗ yếu hại trên đầu y, hắn mang vẻ mặt cười nhạt hỏi. “Phu nhân giơ cao ngọc thủ (tay đẹp) là muốn quạt cho ta sao? Hay là giống năm đó, cho ta một chưởng sau lưng? Ân?”

“Thì ra tiểu súc sinh ngươi đã biết cả rồi! Hừ! Một người còn có thể ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, bất động thanh sắc, quả nhiên là hồ ly tinh sinh nhi tử cũng là một con tiểu hồ ly!” Tiêu vương phi đã xé mặt nạ.

Mấy năm nay, từ khi Tiêu vương đem tiểu súc sinh này về, nàng liền bị Tiêu vương lãnh đạm, coi như bụi đất. Mười một năm qua, Tiêu vương chưa một lần tiến vào lầu các mà nàng ở, cái này đối với nữ nhân chính trực hung ác mà nói, chính là loại tra tấn lớn nhất.

“Khi ta biết người đánh ta một chưởng sau lưng là ngươi, ta còn thấy kì lạ, đường đường là nữ nhi của Ninh vương, Trân Ninh công chúa năm đó, hiện giờ là Tiêu vương phi, sao lại có chưởng pháp âm độc như thế, thì ra là do tính cách mà nên! Thảo nào năm đó phụ vương tình nguyện ở bên ngoài tầm hoa vấn liễu, kim

ốc tàng kiêu, cũng không nguyên bước vào cửa phòng người nửa bước, xem ra ông cũng không muốn ngủ cùng với độc xà (rắn độc, ý chỉ người độc ác)!” Tiêu Chấn Nhân mắng chửi người không chút thô tục.

“Người...” Tiêu vương phi then quá thành giận, một chưởng chém xuống.

Tiêu Chấn Nhân tiếp chưởng phong của nàng, nhảy xuống giường, dẫn nàng cách xa khỏi giường, một chưởng đánh tới bụng nàng. Hắn đã khổ luyện Cửu dương chân công nhiều năm như vậy là để đối phó với chưởng lực âm độc của nàng, hơn nữa hắn đã từng ăn Chu quả, một chưởng đánh ra tuy chỉ chứa tám phần công lực nhưng cũng đủ để lấy mạng người!

Quả nhiên, Tiêu vương phi không có kinh nghiệm đối địch không biết trốn tránh, đỡ được một chưởng này liền phun máu tươi, lao đảo đứng đó. Nhìn kĩ, giữa máu tươi kia còn chứa vật gì đó màu đen, hiển nhiên là nội tạng đã vỡ nát.

“Phu nhân, sắc trời đã không còn sớm, ta khuyên người vẫn nên sớm về nghỉ ngơi đi, thuận tiện chuẩn bị hậu sự một chút luôn. Ta nghĩ người cũng hiểu được rồi, sau khi trúng chưởng này của ta, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể đã lệch vị trí mà vỡ nát rồi, âm huyết công tâm, dù có là Đại La Kim Tiên cũng không cứu nổi đâu!” Tiêu Chấn Nhân chậm rãi giải thích.

Tiêu vương phi còn muốn nói cái gì đó, nhưng mở miệng ra là máu tươi tuôn theo, không còn cách nào khác đành phải nhịn lại những câu mắng chửi, nghiêng ngả lao đảo xuống lầu rồi khỏi...

22. Chương 22

Hai ngày sau, vương phi Tiêu phủ đột nhiên ôm bệnh mà chết, khi chết miệng phun máu không ngừng, thuốc có hay đến đâu cũng không có hiệu quả.

Bởi vì Tiêu vương phi chết đột ngột, trong nhất thời, người Tiêu phủ đồn đại không biết vương phi có phải đã mắc thứ bệnh không sạch sẽ nào không, cho nên mấy ngày nay Tiêu vương mới không về phủ. Bây giờ vương phi đã chết, Tiêu vương chỉ phái người truyền lời, hạ lệnh hậu táng, người cũng không thấy trở về.

Tiêu Chấn Nhân là nhi tử trên danh nghĩa của Tiêu vương phi nhưng cũng lấy lí do việc ở Hình bộ bận rộn, cự tuyệt đưa tang Tiêu vương phi. Nhưng bọn hạ nhân thấy mỗi ngày hắn đều hồi phủ rõ sớm, không giống bộ dáng bận rộn đến không có thời gian; tuy thấy kì lạ nhưng cũng không dám nhiều lời.

Nhưng kỳ lạ nhất chính là lão phu nhân. Sau khi bà nghe tin vương phi chết liền tuyên bố không khỏe, không muốn gặp bất kì người nào.

Đường đường là Tiêu vương phi mà chỉ ở trong phủ qua đầu thất đã bị hạ táng vội vàng.

Kết quả, cuối cùng giúp Tiêu vương phi đưa tang chỉ có tam gia Tiêu phủ Tiêu Trì Thanh và hai nhi tử của ông – Chấn Nam và Chấn Vũ, còn thêm một số hạ nhân ở đông ốc nữa mà thôi; còn bà bà (mẹ chồng), trưởng phu, ‘nhi tử’ của nàng không ra mặt.

Lúc này, trong triều vì ba nơi ở bắc cảnh thất thủ mà lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, vì chọn người cho chức vị chinh bắc tướng quân mà ồn ào tranh cãi.

Có người đề cử Tiêu vương kinh nghiệm chiến sự phong phú, có thể trọng chưởng quân chức; có người đề cử Ô Triển năm trước thi võ khoa đỗ bằng nhãn đảm nhiệm chức tướng quân; sau lại có người đưa ý kiến để Hình bộ thượng thư, song khoa trạng nguyên năm ngoái – Tiêu Chấn Nhân đảm nhiệm chức này. Nhất thời trong triều ồn ào náo loạn, làm cho Chính Hoàng đầu đầu không thôi.

Lão vốn định để mấy nhi tử của mình xuất chinh, nhưng mấy đứa đó đều đang tranh ngôi vị hoàng đế, không chịu đảm nhiệm chức vị nguy hiểm này; ngược lại còn liều mạng đề cử Tiêu Chấn Nhân, làm Chính Hoàng vô cùng tức giận.

Trải qua hơn một tháng được Phong đại phu đốc lòng điều trị, hơn nữa lại được đám Tiêu Chấn Nhân can thiệp chiếu cố, thân mình Tráng Quả đã phục hồi như cũ. Khi y có thể đến vườn đánh quyền thì dùng lời nói dụ dỗ cự tuyệt Tiêu Chấn Nam và Tiêu Chấn Vũ ở bên cạnh; ban đêm cũng về phòng mình ngủ.

Nhưng Chấn Nhân lo lắng thân thể y còn chưa khỏi hẳn, cũng không để y tùy thị (hầu hạ) bên người nữa.

Tối nay, Tiêu Chấn Nhân tấn kiến Chính Hoàng từ hoàng cư trở về, hiếm khi về trễ hơn bình thường hai canh giờ. Mang theo sự mệt mỏi khi nói chuyện với lão cáo già Chính Hoàng, nhưng cuối cùng cũng có tâm tình vui sướng, vội vàng đi đến Nhâm Tâm cư.

Hắn muốn nói tin tức này cho Quả Quả của hắn trước tiên; nói cho y biết, Tiêu Chấn Nhân hắn rốt cuộc đã nắm giữ quyền lực cao hơn phụ vương rồi, về sau có làm bất cứ chuyện gì cũng có thể không cần để ý gì nữa, cũng không cần lo lắng đến sự quấy nhiễu từ Tiêu vương nữa. Hắn tin, Quả Quả của hắn sẽ cao hứng vì chuyện này.

Có lẽ... đêm nay, nếu hắn yêu cầu Quả Quả cho hắn ôm một cái, Quả Quả cũng sẽ không cự tuyệt đâu.

Nghĩ đến chuyện mình cuối cùng có thể ôm người nào đó, tất cả lỗ chân lông cả người như đều mở ra thư giãn. Đã gần hai tháng nay hắn không đụng vào Quả Quả rồi! Tối mỗi ngày, nhìn thấy Quả Quả ngủ say bên cạnh mình, thoát nhìn ngon miệng như vậy, nhẩn nại của hắn muốn tan thành mây khói luôn!

Gần như chạy vọt vào phòng Quả Quả. Người đâu? Đi đâu vậy? Ngô, có thể y đang ở phòng ta chờ ta hay không?

Chờ không kịp, trực tiếp dùng khinh công nhảy lên lầu hai, đẩy cửa phòng mình ra, hô một tiếng, “Quả Quả...”

Không ai đáp lại.

Kỳ lạ, đến giờ này rồi mà y còn chạy đi đâu? Hay là bị hai xú tiểu tử ở tây ốc tha đi chơi rồi?

—Hai tên tiểu tử hỗn đản này, ban ngày độc chiếm Quả Quả của ta còn chưa đủ, buổi tối còn dám đến tìm y nữa!

Xoay người đi vào tây ốc.

Đến khi vào tây ốc, tìm được Tiêu Chấn Nam cùng Tiêu Chấn Vũ liền hỏi bọn họ, “Tráng Quả đâu? Y không tới sao?”

Tiêu Chấn Nam lắc đầu, đáp, “Không có a. Buổi tối ta đi tìm Tráng Quả ca ăn cơm với ta cũng không thấy y, ta còn tưởng y bị huynh phân phó ra ngoài làm việc rồi. Hắc hắc...”

“Người thật phiền, ăn cơm còn muốn ăn với y! Hôm nay các người có thấy y không?” Cốc đầu Tiêu Chấn Nam một cái, Tiêu Chấn Nhân hỏi Tiêu Chấn Vũ.

Dùng trái táo nhét vào miệng Tiêu Chấn Nam, Tiêu Chấn Vũ hồi đáp, “Cơm trưa vẫn ăn cùng nhau, nhưng khi cơm nước xong thì Tráng Quả nói y muốn nghỉ ngơi một chút, bảo chúng ta trở về. Sau đó không thấy y đâu nữa.”

Trầm mặc trong chốc lát, “Ta biết rồi. Hai ngày nay các người có thấy Tiêu Ngọc Cầm hoặc lão thái bà tìm Tráng Quả không? Hay hai người đó có hành động gì lạ nào không?”

“Không có, lão thái bà như đang bế quan a, không gặp người nào cả. Tiêu Ngọc Cầm thì thỉnh thoảng có gặp Tráng Quả thì cũng nói lung tung gì đó, nhưng hầu như đều bị chúng ta thấy mà đuổi đi rồi... Tứ ca, huynh có cảm giác trong khoảng thời gian này Tráng Quả ca hơi kì lạ không? Y cũng không cười với chúng ta nữa.” Tiêu Chấn Vũ cảm giác được gì đó, hỏi lại.

“Y hay cười với các người? Sao...” Tiêu Chấn Nhân muốn nói ‘sao y không hay cười với ta’, nhưng lại phát hiện ngữ khí của mình hơi lạ, liền dừng lời.

“Vây... khi nào các người thấy y, nói với y là ta đang tìm, bảo y nhanh chóng trở về.” Nói xong, Tiêu Chấn Nhân xoay người muốn đi.

“Tứ ca...” Tiêu Chấn Vũ gọi hắn lại.

“Chuyện gì?”

“Ta nhận được một phong thư, đến từ Giang Nam...”

Xoay người đối mặt Tiêu Chấn Vũ, Tiêu Chấn Nhân chậm rãi há mồm hỏi, “Trong thư nói gì?”

Ngẩng đầu, dừng cảm nhìn thẳng vào mắt Tiêu Chấn Nhân, Tiêu Chấn Vũ hồi đáp, “Trong thư nói, chúng ta cứ theo tứ ca! Bất luận tứ ca muốn đi đến đâu cũng phải theo sát huynh, không thể ở lại Tiêu phủ.”

Tiêu Chấn Nhân không nói gì. Hắn đã bắt đầu hối hận sao lại để cho tên tiểu tử kia chủ trì chuyện ở Giang Nam rồi.

“Tứ ca, chúng ta thề, tuyệt đối sẽ không phản bội tứ ca! Cho nên, thỉnh tứ ca... Thỉnh tứ ca nể mặt mũi Tráng Quả ca, mang chúng ta theo với, đừng để chúng ta ở lại Tiêu phủ. Chúng ta đã muốn rời khỏi nơi thối nát này từ lâu rồi. Tứ ca, cầu xin huynh!” Tiêu Chấn Vũ kéo Tiêu Chấn Nhân đang gặm táo quỳ xuống.

Phẩy tay áo một cái, “Các người làm cái gì vậy! Đứng lên đi.” Tiêu Chấn Nhân bắt đầu nói, “Kì thật, người ở Giang Nam kia đã xin ta phải chiếu cố hai người các người. Được rồi, ta thấy các người cũng tận tâm giúp ta trông chừng Tráng Quả, ta sẽ dẫn các người rời khỏi Tiêu phủ. Nhưng nếu để ta biết các người tiết lộ cái gì đó, vậy kết quả thế nào cũng không cần ta phải nói nữa.” Nói xong lạnh lùng liếc hai người một cái.

“Xin tứ ca yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không để lộ bất cứ phong thanh gì cả!” Nét mặt Tiêu Chấn Vũ lộ rõ vui mừng vội vàng kéo Tiêu Chấn Nhân, tạ ơn Tiêu Chấn Nhân.

Vì bảo vệ người cùng lúc đi đến thế gian với mình, chia sẻ một nửa linh hồn, Nam Nam đơn thuần thẳng tính, không muốn để y phải chịu ảnh hưởng từ sự hủ bại của Tiêu phủ, cậu đã muốn sớm cùng y rời đi, nhưng người đơn thể bạc (một mình, không có chỗ chống lưng), hơn nữa tuổi còn nhỏ không có chỗ để đi, chỉ có thể ở lại Tiêu phủ chờ đến hôm nay.

Hiện giờ có tứ ca vô luận là gan dạ sáng suốt hay là võ nghệ, trí tuệ đều hơn người, chịu dẫn bọn họ rời khỏi đây. Đó là chuyện tốt nhất, hơn nữa còn có người kia cũng đứng về phía tứ ca!

Rời khỏi tây ốc, Tiêu Chấn Nhân thậm chí ngay cả phòng hạ nhân ở bắc ốc cũng đã tìm qua, nhưng không phát hiện thân ảnh của Quả Quả, trong lòng hắn càng lúc càng bất an. Rốt cuộc Quả Quả đã đi đâu? Có thể bị... Bị...

Không! Không đâu! Tiêu Ngọc Cầm cũng không phải là người có lá gan đó! Hơn nữa công phu của Quả Quả cũng không thua gì nhất lưu cao thủ trên giang hồ, hắn sẽ không phản kháng mà bị thương chứ.

Vậy rốt cuộc y đã đi đâu? Tráng Quả chưa bao giờ vô thanh vô tức mà biến mất như vậy, làm Tiêu Chấn Nhân đã quen có y bên người không biết cảm giác bây giờ là gì nữa.

Uể oải trở lại phòng Tráng Quả, đặt mông ngồi trên giường. Hắn phải cố gắng ở đây chờ! Hắn tin chắc, Quả Quả của hắn sẽ không thể mặc danh kỳ diệu rời khỏi hắn như vậy, nhất là khi hắn đã có thể chia sẻ tất cả mọi thứ với y như lúc này.

Nhớ lại mình hao hết tâm tư, thậm chí phải lập sinh tử trạng mới được tay cáo già Chính Hoàng kia giao binh quyền vào tay; mà bây giờ không có Tráng Quả ở bên cạnh, ngay cả khí lực báo thù của hắn cũng đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ngỡ ngàng, nâng đầu lên nhìn về phía cửa, hy vọng chỉ cần chút nữa thôi là Tráng Quả sẽ đẩy cửa tiến vào. Bỗng nhiên dư quang gì đó đảo qua khóe mắt, nhìn kĩ lại, hóa ra là một phong thư đặt trên đầu giường.

Thư? Nhào vào cầm lấy phong thư lên, nhìn mặt ngoài, quả nhiên trên đó là bốn chữ “Thiếu gia thân khải” (gửi thiếu gia). Cuống quýt mở thư ra, chỉ thấy trên đó là dòng chữ nhỏ được dụng công mà viết...

Thiếu gia, ta đi rồi, hy vọng người có thể hảo hảo trọng thân thể.

Tuy biết mình thành đào nô (gia nhân bỏ trốn), nhưng thỉnh thiếu gia nể tình Tráng Quả hầu hạ ngài nhiều năm, đừng báo lên quan phủ.

Thỉnh thiếu gia không cần lo lắng sinh hoạt hàng ngày của mình, Tráng Quả đã báo với quản gia Tiêu Trọng tìm một gia phó khác cho người rồi, nói là do thiếu gia phân phó.

Đa tạ thiếu gia đã chỉ dạy võ nghệ cho Tráng Quả, dạy Tráng Quả biết đọc biết viết, cũng rất ít khi dễ Tráng Quả.

Thiếu gia, xin lỗi, thực xin lỗi.

Tráng Quả đã không thể chịu đựng được, thật sự đã không thể chống đỡ nổi nữa. Thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi...

Tráng Quả không thể chơi đùa được nữa, không thể bị hủy hoại...

Thiếu gia, còn thỉnh ngài bảo trọng thân thể.

Tiện nô Tráng Quả đề bút.

23. Chương 23

Tiêu Chấn Nhân nhìn thư không dưới mười lần, rồi im lặng chậm rãi tỉ mỉ gấp nó thành hình vuông nhỏ, bỏ vào hà bao luôn mang theo bên mình, sau đó đem phong thư đến trước ngọn đèn, chuyên chú nhìn nó cháy sạch không còn gì cả dưới ngọn lửa.

Cuối cùng, hắn bắt đầu nhìn quanh căn phòng mà Tráng Quả đã ở mười một năm, gần như từ khi y ở đây đến nay vẫn không có gì thay đổi.

Mang tất cả thu vào đáy mắt, hắn chậm rãi rời khỏi căn phòng quanh quẽ này, khép cửa rồi khóa lại, từ cầu thang bên sườn lên lầu hai.

Hắn tự nói với mình — người cần nghỉ ngơi.

Đẩy cửa phòng mình ra, đi đến bên giường cởi áo khoác, nằm lên giường, hai tay đan trước ngực, trong tay nắm chặt lấy cái hà bao được coi như bảo bối kia, nhắm mắt lại, ép buộc mình phải đi vào giấc ngủ...

Sáng hôm sau, Tiêu Chấn Nhân nhập vào đoàn người thượng triều. Hoàng luật của Đại Á ghi rõ, quan viên chấp pháp thì trừ Đại lý khanh ra, những người cần xử án đều được miễn lâm triều. Khó có dịp Tiêu Chấn Nhân xuất hiện, làm cho Tiêu vương lấp bắp kinh hãi. Rất nhanh, ông đã đoán được sẽ có biến cố gì đó phát sinh trên người nhi tử mình.

Quả nhiên, đương triều Chính Hoàng lệnh cho Tiêu Chấn Nhân xuất chinh bình định Hung Nô phương bắc, phong làm chính nhất phẩm chinh bắc Phiêu Kị Đại tướng quân, chưởng lĩnh ba mươi vạn quân. Đồng thời, lệnh cho Tiêu vương chuyển mười lăm vạn binh tới trường hạ (dưới trường/ quân nằm trong tay) chinh bắc Phiêu Kị Đại tướng quân, trợ chiến hưởng (giúp đỡ trong chiến tranh). Lại phong cho Ô Triển thành nhị phẩm hộ quốc tướng quân, làm chức vụ giám quân. Những người khác là do Tiêu Chấn Nhân và Ô Triển đề cử, được Chính Hoàng phong chức trên chính điện. Tiêu Chấn Nhân lại tấu, xin cho Hình bộ thị lang Trương Dự tiếp nhận chức vị Hình bộ thượng thư của mình, đã được chuẩn tấu.

Sau khi trong điện hô to ba lần ‘vạn tuế, thánh thượng anh minh’, Chính Hoàng lại lệnh thái giám tuyên đọc tại chỗ sinh tử trạng mà Tiêu Chấn Nhân đã lập khi chinh bắc lần này. Trong trạng ghi rõ: thành còn người còn, thành thất nhân vong (thành mất người chết). Nói cách khác, Chính Hoàng chiêu cáo thiên hạ, lần này Tiêu Chấn Nhân nếu không lập quân công, quay về chỉ có thiên lao Đại Á hoàng triều chờ đợi.

Tiêu Chấn Nhân chinh bắc chỉ có thể thành công, không thể thất bại!

Thoát khỏi lời chúc mừng và lo lắng của văn võ bá quan, Tiêu vương Tiêu Trì Viễn cùng nhi tử Tiêu Chấn Nhân trở lại Tiêu phủ.

“Vì sao không nói chuyện này với bốn vương trước? Người có biết người lập sinh tử trạng kia nghiêm trọng đến thế nào không?” Tiêu vương trầm giọng hỏi nhi tử, ông phát hiện ra rằng càng ngày mình càng không có cách nào để khống chế nó nữa.

“Cắt đường lui! Nếu không làm như vậy, Chính Hoàng tuyệt đối sẽ không cho người Tiêu gia chấp chưởng binh quyền lần nữa. Về phần tại sao không nói với ngài trước, bởi vì nếu làm ngài thất vọng sẽ không tốt lắm. Huống chi, nếu để người ta biết Tiêu vương cũng nhúng tay vào, chỉ sợ không có ai dám tiến cử hài nhi với Chính Hoàng.” Tiêu Chấn Nhân lệnh cho nô bộc mang trà vào.

“Phụ vương, với lòng nghi ngờ của Chính Hoàng, không phải chỉ cần lập sinh tử trạng là có thể cho Tiêu phủ ta nắm binh quyền. Mà phải có vài vị đại nhân nói không ít lời hay trước mặt Chính Hoàng, thánh tâm an ổn rồi mới có hôm nay.”

“Úc? Người dùng thủ đoạn gì mà lung lạc được bọn họ?” Tiêu vương ngẫm lại cũng có đạo lý. Chính Hoàng sợ nhất chính là để mình nắm binh quyền lần nữa. Giờ có nhử tử thay thế, còn lập sinh tử trạng Thánh Thượng mới có thể lơ lửng cảnh giác. Nghĩ thông suốt đạo lý này, ông bắt đầu thấy hứng thú với thủ đoạn mà Chấn Nhân dùng để lung lạc đại thần.

“Đương nhiên là tuân theo lời chỉ dạy của phụ vương, đánh trúng điểm yếu của họ thôi.” Tiêu Chấn Nhân hẳn nhiên nói, “Người cống hiến sức lực lớn nhất trong đó là Diêu đại nhân, ngài ấy khá chú ý đến Ngọc Cầm ở đông ốc, mà hài nhi đã đáp ứng ngài ấy, sau khi sự thành thì sẽ để ngài ấy đến đây nghênh thú (cưới vợ).”

“Ngọc Cầm? Bốn vương còn tưởng người thu nàng vào phòng rồi.”

“Ai, hài nhi vốn cũng muốn thế. Nhưng ngẫm lại xem, mọi sự vẫn phải lấy đại sự Tiêu phủ làm trọng, Tiêu Ngọc Cầm nếu đã là người trong Tiêu phủ ta thì đương nhiên cũng phải vì Tiêu phủ mà cống hiến một chút sức lực chứ. Ngài nói có đúng không, phụ vương?” Tiêu Chấn Nhân bưng trà thơm được hạ nhân dâng lên, nhấp nhấp môi.

“Cũng đúng. Nhưng Diêu đại nhân này đã gần năm mươi rồi, lại đã có chính thê, hơn nữa còn nghe nói chính thê này đồ kị khá nặng; Ngọc Cầm gả đến đây có phải đã ủy khuất nó quá không?” Tiêu vương khó có lúc suy nghĩ vì chất nữ của mình.

“Lớn tuổi mới tốt chứ, như vậy mới yêu thương Ngọc Cầm được. Về phần Diêu phu nhân thì khỏi lo, tính tình nàng có đồ kị thế nào đi nữa cũng không dễ dàng dám đụng đến người trong Tiêu phủ ta đâu.” Tiêu Chấn Nhân cười thầm. Ta chọn cả nửa ngày mới chọn được Diêu đại nhân có người vợ hung dữ độc địa như vậy. Cho dù vị Diêu phu nhân này có không dám động đến tiểu thư Tiêu phủ đi nữa nhưng cũng không có nghĩa là nàng không dám động đến tức phụ Diêu gia.

(ý là Tiêu Ngọc Cầm giờ là người Tiêu phủ, nhưng sau khi lấy Diêu đại nhân thì sẽ là con dâu/vợ lẽ Diêu gia. Diêu phu nhân này không dám động đến Tiêu phủ nhưng chưa chắc đã không gây khó dễ cho Ngọc Cầm khi đã được gả đến Diêu gia)

Về mặt bi thương, Tiêu Chấn Nhân lại nói, “Phụ vương, ngài cũng biết tình cảm của Ngọc Cầm đối với hài nhi, mà hài nhi cũng không nguyện ý để nàng ra ngoài. Nhưng ai bảo Diêu đại nhân nhìn trúng nàng chứ, vì tương lai của Tiêu phủ ta, hài nhi cũng chỉ có thể nhịn đau bỏ đi những thứ yêu thích thôi. Ai, thật không biết phải mở miệng với Ngọc Cầm thế nào. Nếu nàng vì vậy mà hận hài nhi, nói bậy gì đó trước mặt Diêu đại nhân cũng không phải không thể. Chỉ sợ Diêu đại nhân hiểu lầm gì đó, ở trước mặt hoàng thượng...”

“Điểm ấy người không cần lo lắng, bốn vương sẽ truyền lệnh đến đông ốc, nói là chủ ý của ta, để nàng chuẩn bị xuất giá. Nhưng làm thiếp thì có phải đã đánh mất mặt mũi Tiêu phủ ta hay không?” Tiêu vương hỏi thẳng.

“Nói cũng đúng, vậy thì thỉnh phụ vương nói với Diêu đại nhân một tiếng, để ngài ấy phê địa vị của phu nhân trong nhà đi, tặng cho Ngọc Cầm là được rồi. Nếu là lời phụ thân, Diêu đại nhân chắc cũng không đến nỗi không nể mặt mũi phụ vương đâu.”

Diêu phu nhân, người hận đi, càng hận càng tốt.

Tiêu Chấn Nhân tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho nữ nhân tên Tiêu Ngọc Cầm kia. Cứ nghĩ đến chuyện vì nàng ta mà Quả Quả của hắn bây giờ mới không cần hắn... Hắn liền hận không thể... bóp chết nữ nhân này!

“Ân, vậy cứ thế đi. Nếu chỉ làm nhị phòng (vợ bé/thiếp) thì quá mất mặt cho Tiêu phủ ta rồi. Người đâu, truyền lời cho bốn vương, nói Trì Hiếu và nữ nhân ông ấy ở đông ốc lại đây, nói bốn vương có chuyện quan trọng cần thông báo.” Tiêu vương lệnh cho hạ nhân truyền Tiêu Ngọc Cầm tới.

“Vậy thì, phụ vương, con không nên ở đây nữa, xin được cáo lui trước.” Tiêu Chấn Nhân khom người thi lễ.

“Ân, ngày mai bốn vương liền đi tìm Diêu đại nhân nói, để hắn chuẩn bị tốt cho việc nghênh thú.” Tiêu vương cho phép Tiêu Chấn Nhân cáo lui. Ông cũng hiểu liên nhân (hôn nhân) là cách làm không tồi, huống chi nàng ta cũng không phải nữ nhân thân sinh (con gái ruột) của ông, nếu không thì đã sớm đưa vào hoàng cung rồi.

Bảy ngày sau, không thèm để ý Tiêu Ngọc Cẩm khóc sụt sùi, Tiêu phủ đem nàng nhét vào kiệu hoa, lấy chức vị chính thất gả vào Diêu phủ.

Sau khi hạ kiệu, nghênh đón nàng là Diêu đại nhân lão đương ích trướng (càng già càng dẻo dai) đã sớm chờ không nổi, cùng với vị Diêu phu nhân hận nàng đến nghiêng răng nghiêng lợi vì đã đoạt đi chức vị chính thất của bà.

Lúc này, Tiêu Chấn Nhân đang chuẩn bị việc xuất chinh.

Hắn nhìn thoáng một lần cuối cùng Nhâm Tâm cư mà mình đã ở mười một năm, ánh mắt dừng lại bên cánh cửa bên trái trong chốc lát, xoay người rời khỏi. Ngoài đó có hai người đang chờ hắn, là người lần này rời đi cùng hắn – hai huynh đệ Tiêu Chấn Nam và Tiêu Chấn Vũ.

Ban đêm, một trận lửa lớn thiêu rụi Nhâm Tâm cưỡi mảnh ngói cũng không còn. Bởi vì ngọn lửa kì lạ này không cách nào cứu được, hung mãnh nhưng lại không hại đến bất kì nơi nào khác, làm cho những người vây quanh xem và dập lửa thấy vô cùng kì lạ. Không biết trận đại hỏa này bùng lên đúng lúc Tiêu tiểu vương gia xuất chinh là điềm lành hay dữ.

Nửa tháng sau, Ngọc Cẩm được gả đến Diêu phủ bắt đầu dựa vào thanh thế tiểu thư của Tiêu phủ mà làm mưa làm gió, đột nhiên lại truyền ra việc nàng có gian tình với hạ nhân, hơn nữa là còn bị Diêu phu nhân lúc trước – nhị phu nhân hiện tại bắt gian tại chỗ.

Mặc kệ Tiêu Ngọc Cẩm có thanh minh mình vô tội thế nào, là bị người hạ được mới có thể phát sinh chuyện như vậy với hạ nhân, nhưng Diêu đại nhân nghe tiếng chạy tới tận mắt thấy Tiêu Ngọc Cẩm mặt như hoa đào, xuân tình tràn đầy nằm trong ***g ngực một hạ nhân thấp hèn thì tức giận đến ngất xỉu tại chỗ.

Diêu phu nhân đánh đuổi tên hạ nhân lớn mật kia ra khỏi Diêu phủ, lại thỉnh gia pháp trừng trị Tiêu Ngọc Cẩm *** đã không biết xấu hổ, mới xuất giá được nửa tháng đã lén lút làm chuyện đồi bại.

Sau, Tiêu Ngọc Cẩm nằm trên giường đến hai tháng mới có thể đứng dậy, khi nàng thấy ủy khuất muốn về nhà mẹ đẻ thì Tiêu phủ lại phái người tới báo cho nàng, nữ nhân không biết liêm sỉ như nàng, từ nay về sau Tiêu phủ sẽ không coi nàng là người trong Tiêu phủ nữa, tất cả để cho Diêu phủ xử lý.

Mất đi chỗ dựa vững chắc là Tiêu phủ, Tiêu Ngọc Cẩm đã tác oai tác quái ở Diêu phủ, lúc mới đến đã đánh chửi hạ nhân, giờ bắt đầu ném được hậu quả bị thảm. Không ai nguyện ý hầu hạ nàng, dưới sự an bài cố ý của Diêu phu nhân, Tiêu Ngọc Cẩm không bao giờ được ăn no, sinh hoạt cũng thiếu thốn đủ thứ; ngay cả nha hoàn nàng mang theo bên cạnh cũng bị điều xuống làm việc ở trù phòng.

(ngày xưa, hạ nhân nữ làm việc ở trù phòng thường là cực nhất)

Diêu phu nhân một lần nữa ngồi lại vị trí chính thất, Tiêu Ngọc Cẩm mất đi sự sủng ái của Diêu đại nhân phải dọn đến lầu các gần chuồng ngựa; sau này vì có thể được ăn no một chút mà nàng không ngại mở hai chân ra thỏa mãn tính dục của hạ nhân ở mã phòng (chăn ngựa), chỉ để đổi lấy vài cái màn thầu.

Diêu phu nhân biết được chuyện này nhưng cũng ngầm đồng ý cho hạ nhân Diêu phủ đi tìm Tiêu Ngọc Cẩm phát tiết tính dục. Từ đó về sau, Tiêu Ngọc Cẩm từng là tiểu thư Tiêu phủ, sau lại là Diêu phu nhân, phải luân lạc đến mức trở thành công cụ phát tiết cừu hận đối với tầng lớp trên của hạ nhân Diêu phủ. Ai bảo lúc trước nàng mới vào Diêu phủ đã khi dễ hạ nhân, để đến bây giờ, ngay cả một người đồng tình với nàng cũng không có.

Bỏ qua kết cục của Tiêu Ngọc Cẩm không nhắc đến, lại nói Tiêu Chấn Nhân mang theo Tiêu Chấn Nam, Tiêu Chấn Vũ cùng giám quân Ô Triển và vài vị phó tướng chạy tới bắc cảnh.

Hôm nay, khi Tiêu Chấn Vũ đang cùng Ô Triển đấu võ mồm, đột nhiên nghe được tứ ca Tiêu Chấn Nhân nói, “Các người đến phương bắc trước đi, ta có chút việc cần làm. Khi nào xong sẽ đến phương bắc sau.”

Tiêu Chấn Vũ không khỏi lo lắng, sao tứ ca dám nói những lời này trước mặt giám quân? Hắn không sợ Ô Triểnvào tội danh làm trễ thời cơ chiến đấu mà tố cáo sao?

“A? Không biết Tiêu đại nhân có việc riêng gì mà còn quan trọng hơn cả việc đẩy lui đám Hung Nô dám xâm lược Đại Á hoàng triều ta!” Ô Triểntựa tiểu phi tiểu hỡi.

Huynh thấy chưa?!Tiêu Chấn Vũ gấp đến độ không biết nói thế nào cho phải.

“Đi tìm lão bà của ta! Sao? Có gì khôngđược sao? Đám dã man nhân kia cũng không tiến công nhanh như thế đâu, nếu có thì các người cứ ngăn trước một trận đi, không sao cả.” Tiêu Chấn Nhânbày ra bộ dáng người dám xen vào chuyện của người khác xem, tà nghệ nhìn Ô Triể.

Tiêu Chấn Vũ ngây người.

Sao có thể như vậy! Bây giờ tứ ca tìm lão bà(vợ) là sợ đến chiến trường rồi hy sinh thì không có cách nào nói dối tông đường nữa, cho nên bây giờ mới tìm một nữ nhân trước để lưu lại hậu đại(con) sao? Nhưng cũng không thể nói trước mặt giám quân như thế chứ!

“Hừ, ta còn đang thắc mắc không biết người phải chờ đến khi nào mới nói. Nhịn đến hôm nay rồi rút cuộc không nín nổi nữa rồi hả?” Ô Triểngồi trên ngựa cười đến ngã trái ngã phải.

“Kỳ thật, sáng nay Tiêu đại nhân nhận đượcmột phong mật báo, mới...” Người phó tướng ngắt lời.

“Thì ra là thế! Đã xác định được hành tungnha, trách không được...” Ô Triểnvẫn như cũ không sợ chết mà cười to.

“Mấy tên các người, nếu không muốn ta đá ra chiến trường chấn tên thì tốt nhất nên ngậm mồm vào.” Tiêu Chấn Nhân mặt không chút thay đổi nói.

Ho khan vài tiếng, cố nín cười, Ô Triểnnghiêm nghị nói, “Vâng, đại nhân. Ô Triểnhúc con đường tầm thê (tìm vợ) của đại nhânthuận buồm xuôi gió.”

“Đương nhiên thuận buồm xuôi gió! Ta đi rồi nhớ rõ phải giúp ta chiêu cố hai tên tiểu quỷ kia.” Tiêu Chấn Nhân thúc mạnh ngựa, ba từ “Ta đi rồi” vừa dứt , người đã chạy đi mất.

Nhìn Tiêu Chấn Nhân rời đi, vừa quay đầu lại phát hiện tên tiểu quỷ nào đó dùng ánh mắt âm ngoan mà trừng mình. Ô Triểnlộ ra nụ cười như diễn kịch, “Nhìn ta như thế làm gì? Ta và người có thù oán gì sao?”

“Ta hỏi người, người, và vài vị phó tướng đều... đều là như vậy? Các người quen biết tứ ca, đúng không?”Tiêu Chấn Vũ khẳng định nói.

Cười cười, cũng không giấu diếm nữa, “Người nói đúng, bọn ta đều quen Chấn Nhân từ lâu rồi. Dù sao các người sau này cũng theo bên lão đại, từ từ sẽ biết làm thế nào bọn ta quen biết nhau. Nói đơn giản thì bọn ta đều là thuộc hạ của hắn, hiểu chưa?”

“Vậy Chính Hoàng hoàn toàn không biết sao?” Tiêu Chấn Vũhỏi hắn.

“Đó là đương nhiên, nếu không lão ta cũng sẽ không để ta đi làm giám quân.” Có thể là nhớ đến chuyện Chính Hoàng lại cho hắn đi làm giám quân buồn cười đến thế nào, Ô Triểngồi trên ngựa cười nghiêng ngả.

24. Chương 24

Tráng Quả rời khỏi Tiêu phủ, rời khỏi thiếu gia đã hơn hai mươi ngày.

Hai mươi ngày này, tuy y không có ý hỏi thăm nhưng Tiêu phủ danh chấn thiên hạ như thế, chuyện trong phủ đương nhiên vẫn truyền vào tai y.

Khi nghe tin thiếu gia lập sinh tử trạng để lãnh binh xuất chinh, nếu không phải Tráng Quả sợ thân phận đào nô của mình bị bại lộ thì chỉ sợ y đã muốn đi báo danh tòng quân.

Không biết là do không thể không lo lắng với vị thiếu gia đã sống mười bảy năm với mình, hay là đúng phương hướng trở về nhà, Tráng Quả bắt tri bắt giác lựa đường đến phương bắc. Hướng bắc lại hướng bắc.

Nhanh đến giờ Ngọ, nhìn sắc trời, dường như trời sắp mưa, nên dừng lại dùng cơm rồi đi, dù sao cũng không có mục đích gì. Nếu đổ mưa to thì lưu lại thành nhỏ này nghỉ lại, ngày mai lại lên đường. Có lẽ chỉ cần ba bốn ngày nữa là có thể về nhà ở thôn Thuận Bình rồi.

Vì tiết kiệm, Tráng Quả cũng không đi xe ngựa. Lúc y ra khỏi phủ cũng chỉ mang theo y phục sạch sẽ để thay đổi, là y phục đã dùng qua nhiều năm, cũng không có dùng đến tiền lương của hạ nhân, không cưỡi ngựa, vẫn ngan nhựa dựa vào hai chân đi đến Bảo Định phủ.

Chọn một quán cơm coi như sạch sẽ, sai bước đi vào. Mới vừa vào đến nơi đã vội vàng đi ra, nhưng đã không còn kịp rồi, đã bị người bên trong nhìn thấy rõ diện mạo.

Một trận gió thổi qua, bức rèm cửa quán bị vén lên cao, một nữ tử đuổi tới, vừa đuổi vừa hô to, “Này, tên ngốc này, đứng lại đó cho ta, cô nãi nãi ta cũng không ăn thịt người, người chạy nhanh như vậy làm gì?”

Tráng Quả nghe được thanh âm nữ tử, chạy trốn còn nhanh hơn. Y không muốn để nữ tử này quán lấy. Nữ hài tử này rất đáng sợ, cơ hồ có thể so với thiếu gia bá đạo nhà y.

Nhưng dù sao cũng đang ở trong thành, người đến người đi tấp nập, không thể thi triển khinh công, hơn nữa Tráng Quả không muốn đụng chạm đến người khác, cho nên nhanh chóng đẩy đám người qua đường mà tránh nữ tử đang truy kích.

“Này, người đừng chạy, người đứng lại đó cho ta! Người chạy nữa, ta liền... Ta liền khóc cho người xem!” Nữ tử khóc lóc om sòm.

Không còn cách nào khác, Tráng Quả biết nàng thật sự sẽ làm như vậy, đành phải dừng bước, chờ nàng chạy đến trước mặt.

Mặt bầy ra vẻ đau khổ, Tráng Quả nói, “Cô nương, cô nương cần gì phải truy tìm ta như thế? Ta đã nói với cô nương rồi, không cần lấy thân báo đáp đâu, sao cô nương còn không hiểu?”

Đứng chống hông, nữ tử hung tợn nói, “Người nói không cần thì không cần chắc? Cô nãi nãi ta xem trọng người, người ngoan ngoãn quay về Thiết gia trại cho ta. Ta cho tiểu tử ngốc người làm cô gia (chồng), không phải cho người đi chăn ngựa, người trốn cái gì?”

Tráng Quả nghĩ thầm, nếu người để ta đi chăn ngựa kiếm phí sinh hoạt thì có lẽ ta còn đi. Làm cô gia, ta mới không thêm a! Lại tiếp tục khuyên nàng, “Cô nương, ta chỉ là một người dân bình thường không có tài năng gì, không thể mang đến thứ tốt gì cho cô nương. Sao cô nương không tìm những công tử có tiền mà gả?”

“Ai muốn tìm mấy tên bất lực ấy, vai không thể gánh, như mấy quả hồng mềm! Ai nói người không có tài? Nếu không phải công phu người cao cường, giúp ta đánh đuổi mấy tên đặng đồ tử không biết xấu hổ ỷ mạnh khinh người kia, bây giờ ta cũng không thể đứng nói chuyện trước mặt người như thế này, đã sớm tìm một sợi dây mà treo cổ rồi!” Nữ tử phản bác.

Nàng đã xác định rồi, muốn đem nam tử anh vĩ tâm địa thiện lương, thoát nhìn rất dễ ăn hiếp, người vừa trung thực lại có công phu cao cường này thu vào tay. Nam nhân tốt như vậy không nhiều lắm, nếu không tiên hạ thủ vi cường, đến lúc đó có người khác nhanh chân đến trước thì sao?

Tráng Quả ngây người, y không ngờ mình cứu người còn mang đến phiền toái lớn đến thế này. Ai, Tráng Quả không trở mắt nhìn người tốt kẻ yếu bị khi dễ, dọc đường lại không biết đã đưa tay quản bao nhiêu việc, nữ hài tử này chính là kết quả của một lần nhân sự (rối hơi) mà y đã nhúng tay.

Lúc ấy, nàng bị mấy tên giang hồ bại hoại thoát nhìn có công phu khá cao bao vây. Tráng Quả vẫn bị thiếu gia đập hự, nghe được thứ ngôn ngữ làm hạ lưu này liền thấy tức giận, đi qua đánh cho mấy tên côn đồ kia ngã ra đây đó.

Nhưng y lại không ngờ, khi y xoay người muốn chạy, nữ tử tự xưng là nữ chủ nhân của Thiết gia trại lại giữ chặt ống tay áo y không cho đi, nói cái gì mà muốn lấy thân ước hẹn.

Y liền cự tuyệt ngay lập tức.

Nhưng sau đó nữ tử này vẫn đi theo sau y, ồn ào nói muốn y phải thú nàng.

“Này, đừng ngăn người. Người không phải cần ăn cơm sao? Đi a, ăn cơm đi, người khác đang nhìn kia.” Nữ tử nói xong, tiến lên muốn kéo lấy Tráng Quả.

“Oa! Cô nương đừng kéo ta. Ta, ta đi theo cô nương ăn cơm.” Tráng Quả cơ hồ chưa bao giờ thân cận với nữ tử, bị hành vi lớn mật của nữ tử này dọa sợ đến thụt lùi ba bước.

Nếu bị thiếu gia nhìn thấy... A! Ta nghĩ cái gì vậy! Đã nói không được nghĩ đến thiếu gia nữa mà!

Không còn cách khác, Tráng Quả đành phải cùng nữ tử kia trở lại quán cơm vừa mới bước ra.

Chủ quán nhìn thấy nữ khách quan ăn cơm chưa trả tiền đã bỏ chạy giờ đã trở lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp đón hai người ngồi vào chỗ vừa nãy nữ tử đã dùng cơm. Tráng Quả tùy tiện kêu chút thức ăn, cũng thanh toán tiền luôn. Y phải ăn cho no đã, mặc kệ có mưa hay không cũng phải chạy đi.

“Này, người tên là gì? Ta hỏi người, người cũng không chịu nói cho ta biết, cũng không thể cứ gọi là tên gốc chữ. Còn nữa, cô nãi nãi tên là Thiết Trinh, người đừng có quên đó! Ta cũng không muốn nghe người gọi là cô nương này nọ nữa.” Thiết Trinh bắt mẫn nói.

“... Ta gọi là...Nhâm Tráng Quả.” Suy nghĩ nửa ngày, Tráng Quả mới nghĩ ra cái tên giả như thế như vậy. Y nhớ đến Nhâm Tâm cư mới tự đặt cho mình một cái họ như thế. Đúng là chút sáng tạo cũng không có!

Bên ngoài, không ngoài sở liệu của Tráng Quả, trời bắt đầu mưa nhỏ, chỉ trong chốc lát liền chuyển thành mưa to.

“Ngô, Nhâm Tráng Quả, cái tên không tồi nha, vừa nghe đã biết là tên của đại nam nhân. Không như ta, Thiết Trinh, không biết còn tưởng là tên của một nam nhân to lớn thô kệch. Thật đúng là! Cha ta đặt tên mà một chút tiêu chuẩn cũng không có! Ai! Công phu của người là học được từ đâu vậy? Thật lợi hại! Cho tới bây giờ ta cũng chưa bao giờ thấy công phu chiêu thức đó nha, nói cho ta biết được không?”

Trao đổi tên, bắt đầu nghĩ đến việc tiến thêm một bước để hiểu biết đối phương, Thiết Trinh háo hức hỏi.

Nhớ tới võ công của mình, Tráng Quả cũng nhớ đến thiếu gia. Hắn bây giờ thế nào rồi?

Rời khỏi Tiêu phủ, đến giang hồ, bởi vì chuyên nhúng tay so chiêu với người khác, y mới phát hiện ra, công phu mà thiếu gia dạy cho mình là loại võ công hạng nhất. Dù có là ai đã nghe qua tên, hay thoát nhìn vô cùng lợi hại, nhưng đều bị y đánh cho chạy chỉ trong vòng chưa tới ba bốn chiêu.

Lần đầu tiên một mình xa nhà, lần đầu tiên vì chính mình mua quần áo, lại phát hiện bố y trên người mình thoát nhìn không thu hút gì thật ra là được làm từ loại vải cực tốt, ngay cả giày dưới chân cũng là do bố phường nổi danh làm ra, càng miễn bàn đến nội sản y mặc bên trong mà người khác không nhìn thấy, không ngờ lại là loại vải được dệt từ thiên tâm ti hiếm thấy.

Trách không được, mỗi lần thiếu gia gây sức ép với y đến chịu không nổi, nhưng khi mặc nội y cũng chưa bao giờ bị ma sát làm đau; thì ra mỗi bộ nội y đều cực kỳ mềm mại, dệt từ loại thiên tâm ti cho sản lượng cực thấp. May mà y thích mấy bộ nội y mềm mại đó nên đã đem mấy thứ đó theo.

Đến khi biết chủ cửa hàng may sẵn tưởng rằng y phục này là cho đại hộ khách, đều tự tay chọn cho y, làm y sợ đến mức luôn miệng nói không cần.

Còn việc ăn cơm, y không giống như những bậc nhân (người hầu) khác, không bao giờ được ngồi ăn với chủ nhân; chỉ cần là ở Nhâm Tâm cư, hoặc dùng cơm ở cửa hàng bên ngoài, không có ngoại nhân ở đó, y đều cùng ăn cơm với thiếu gia; thiếu gia ăn gì thì y cũng được ăn cái đó. Thiếu gia chưa bao giờ để y phải ăn cơm nguội, đừng nói gì đến việc chỉ cho y cơm rau dưa (đạm bạc, ý là không có món gì ngon).

Còn điểm tâm mà các phòng đưa tới lấy lòng thiếu gia, hay mấy thứ điểm tâm tinh xảo gì đó mà đại thần hay phú thương bên ngoài đưa tới, thiếu gia cũng nói là không thích vị ngọt đến ê răng này, toàn bộ mấy món đó đều để cho người thích ăn đồ ngọt như y.

Ăn không hết, y còn đưa cho mấy bậc nhân khác. Bọn họ luôn nói y có phúc khí, có thể ăn được thứ ngon mà còn thừa từ thiếu gia như vậy, bọn họ chỉ là thấy mà chưa bao giờ được ăn; mà mấy thứ này, căn bản cũng không phải là thứ thiếu gia ăn còn thừa.

Cẩn thận ngấm lại, thiếu gia không thích ăn đồ ngọt hoàn toàn có thể nói với người khác đừng đưa điểm tâm ngọt tới nữa, hơn nữa hẳn cũng có thể không nhận. Nhưng thiếu gia chưa bao giờ nói với người khác như vậy, mỗi lần được người ta tặng điểm tâm, hẳn đều nhận lấy, nhưng sau đó đều đưa cả cho y.

Điều làm Tráng Quắc cảm thấy kỳ lạ chính là, các phú thương và đại quan tại sao lại thường tặng điểm tâm ngọt cho thiếu gia? Bình thường không phải đều là tặng kì trân dị bảo sao? Hơn nữa tặng cũng quá thường xuyên rồi, cơ hồ cách vài ngày lại có một người trong cửa hàng điểm tâm đến tặng thiếu gia một lần, nói là đại gia nào đó tặng.

Vốn y ở Tiêu phủ cũng không để ý đến những chuyện này, cho đến hôm nay rời khỏi thiếu gia, một mình ra ngoài, mấy chuyện này mới chậm rãi hiện lên trong đầu. Mấy ngày nay, từng chuyện từng chuyện trở nên càng lúc càng rõ ràng, bắt đầu hiểu được chuyện mà lúc trước y vẫn coi là bình thường là khác thường đến cỡ nào – thì ra thiếu gia đối xử với mình thật tốt.

Cứ nghĩ đến chuyện thiếu gia đối đãi tốt với mình, y lại mâu thuẫn. Bởi một mặt, ngày thường ở chỗ y không nhìn thấy, thiếu gia đối đãi với y tốt lắm; nhưng còn mặt khác, thiếu gia làm chuyện khiến y cảm thấy thống khổ.

Nghĩ đến những lời thiếu gia nói với lão nãi nãi và Ngọc Cầm tiểu thư, y lại thấy đau lòng. Có lẽ thiếu gia đối xử tốt với mình như vậy chỉ là vì không muốn trung bộc (gia nhân trung thành) mà mình khó khăn lắm mới chọn được nhanh chóng bị hấn phá hỏng mà thôi.

Lắc đầu, gác bỏ những chuyện khiến y thống khổ sang một bên. Nếu đã quyết định không nghĩ đến thiếu gia nữa thì cũng không cần để những chuyện này làm phiền não. Tráng Quả lại lần nữa tự nhắc mình phải quên thiếu gia đi.

“...Tráng Quả, Nhâm Tráng Quả! Người lại phát ngốc cái gì? Sao người lại luôn ngăn người như thế! Bộ đáng như đang có tâm sự gì đó nặng nề lắm vậy.” Đối với việc Tráng Quả không để ý tới nàng, Thiết Trinh tức giận nói.

“... Ta đang nghĩ, có nên nói với cô nương rằng, kỳ thật ở quê ta đã thú tức phụ rồi; hơn nữa bởi vì ta nghe tin nàng đã có thai nên mới gấp gấp trở về, muốn được gặp nàng. Ta không muốn lừa cô nương.” Đúng vậy, ta không muốn lừa người, không muốn lừa nhưng người lại không từ bỏ ý định, không còn cách nào khác ta mới phải lừa người. Tráng Quả trầm nghĩ, trong lòng cũng lặng lẽ nói lời xin lỗi.

“Người nói cái gì? Ta không tin! Vậy sao người không nói rõ ràng ngay từ đầu?” Thiết Trinh không quá tin tưởng hỏi.

“Đó là bởi vì ta nghĩ chỉ cần cự tuyệt, cô nương sẽ không theo ta nữa. Không ngờ...”

“Hừ! Hừ hừ hừ, ta phải về nhà với người, nhìn xem thế tử người là người thế nào!”

“A...”

Tráng Quả thành thật cũng hết cách. Y không ngờ Thiết Trinh này lại quẩn dai như vậy, có lẽ còn bá đạo hơn cả thiếu gia không chừng. Có một thiếu gia như vậy cũng đủ rồi, Tráng Quả tuyệt đối không muốn lại dính dáng đến đại tiểu thư Thiết gia trại này nữa.

“... Được rồi, tuy rằng nàng không thích gặp người lạ... Ngượng ngùng, ta đi phương tiện (WC o_O) một chút.”

Đỏ cả mặt, dù sao cũng là nữ hài tử, nghe đến loại đề tài này đương nhiên sẽ ngượng ngùng. Thiết Trinh nói, “Vậy người đi nhanh về nhanh.”

Hỏi xem nhà vệ sinh ở đâu, Tráng Quả cầm theo tay nải đi về phía cửa sau quán cơm.

...

Đợi lại chờ, cũng không thấy Tráng Quả trở về, Thiết Trinh đã biết y bỏ trốn rồi, lập tức chạy ra ngoài, nhưng trời mưa quá lớn, nếu ra ngoài thì chỉ chốc lát là y phục sẽ ướt đầm. Bây giờ lại là mùa hè, Thiết Trinh ăn mặc mỏng manh đương nhiên sẽ không dám bước ra ngoài. Tức giận, nàng chỉ có thể nhìn màn mưa to ngoài cửa hàng mà mắng Tráng Quả không biết tốt xấu.

Lúc này Tráng Quả đội mưa to, liều mạng chạy trốn. Y tính có thể chạy được bao xa thì chạy bấy nhiêu, tóm lại đừng để nữ hài tử kia bắt được là tốt rồi.

Trong cơn mưa, một con ngựa màu đỏ phi nhanh, người mặc hắc y ngồi trên ngựa cũng đã ướt đầm, dán chặt lên lưng ngựa hữu lực, tuy cơ thể thon gầy nhưng có thể nhìn ra là người có cơ bắp.

Một người dựa vào hai chân mà trốn, một người lại dựa vào bốn chân mà chạy, tuy thông thả nhưng nhanh chóng tiến sát lại gần nhau...

Launước mưa trên mặt, để tầm mắt nhìn được rõ ràng hơn;Tráng Quả thề, con tuấn mã này cực kì giống Hỏa Diễm mà thiếu gia hay cưỡi, đang chạy đến phía mình.

Vừa định trốn, nhưng lập tức đánh gãy ý niệm này trong đầu. Thiếu gia bây giờ hẳn đang phải ở chiến trường phương bắc rồi chứ, sao có thể ở đây được?

Ngựa dần dần đến gần...

Ngay khi con ngựa qua sát người mình, đột nhiên nó hí vang một tiếng, hai chân trước của con ngựa đá lên trời, bị bắt ép phải dừng lại. Vó ngựa còn chưa chạm đất, người ngồi trên đó đã muốn nhảy xuống, ôm chặt Tráng Quả vào ***g ngực!

Tráng Quả còn chưa biết chuyện gì xảy ra, khi thân thể nói cho y biết, người ôm lấy mình chính là thiếu gia, vừa định giãy ra thì đã bị Tiêu Chấn Nhân điểm Nhuyễn ma huyết, ôm lấy thắt lưng mà nhảy lên ngựa...

25. Chương 25

Chấn Nhân một tay cầm cương, một tay ôm chặt người trong ngực, nhất quyết không chịu thả lỏng. Thúc ngựa phi nhanh hơn, chạy về phía thành nhỏ mà vừa nãy Tráng Quả vừa chạy ra.

Tráng Quả nằm trong ***g ngực Chấn Nhân, cảm nhận được hỏa nhiệt xuyên thấu qua bạc y ướt đầm, nghe được âm thanh tim hắn đập, quả thực không giống như phản ứng của một người tập võ, cực kỳ nhanh, lại hỗn loạn. Thiếu gia bị thương chỗ nào sao? Sao thiếu gia lại xuất hiện ở đây? Ta bị thiếu gia bắt được rồi sao? Thiếu gia sẽ dùng biện pháp nào để đối phó với ta đây? Vẫn giống như trước, trừng phạt ta như vậy sao? Hắn có tức giận không? Hắn sẽ đánh ta chứ? Hắn sẽ không bán ta lại cho những người khác chứ?

Tráng Quả không ngừng miên man suy nghĩ, cuối cùng y quyết định vô luận thiếu gia trừng phạt mình thế nào, y cũng sẽ không phản kháng, ngoan ngoãn nhận hình phạt mà một đào nô phải chịu. Sau đó nói với thiếu gia, rằng mình muốn rời khỏi hắn, thỉnh hắn cho phép. Sau khi thiếu gia phát tiết tức giận có lẽ sẽ cho mình rời đi...

Rất nhanh, hai người một ngựa tiến nhập Hộ Quốc — một thành nhỏ trong địa phận của Bảo Định phủ.

Tráng Quả nhớ lại cảnh lúc này trong thành nhỏ này, sợ người khác nhìn mình như nhìn một nữ hài tử bị thiếu gia ôm vào trong ngực, cả mặt đỏ rực, mở miệng nói với thiếu gia, “Thiếu gia, người giải huyết đạo cho Tráng Quả, để Tráng Quả tự mình đi, ta.. Tráng Quả sẽ không đào tẩu... Thiếu gia...”

Chấn Nhân không đáp lại, chỉ ôm y càng thêm chặt. Xuyên qua màn mưa, tầm nhìn không được tốt lắm nhưng hắn cũng có thể nhìn thấy một tấm biển được mưa cọ rửa sạch sẽ.

Tìm được khách *** duy nhất trong thành, Chấn Nhân ôm Tráng Quả xuống ngựa. Nói với tiểu nhị đang ra chào đón, “Người giúp ta mang hành lý trên ngựa vào đây, phân phó những người khác chăm sóc ngựa của ta cho tốt. Cho ta một căn phòng tốt nhất, nếu có tiểu viện tự độc lập thì ta bao toàn bộ.” Hắn tình nguyện đem cái bọc có quân phù có thể ra lệnh cho bốn mươi lăm vạn đại quân kia, cùng với toàn bộ hành lý của mình giao cho *** tiểu nhị, cũng tuyệt đối không muốn thả lỏng người đang được ôm trong ***g ngực.

“Vâng, đại gia.” Người trước mặt bị mưa thấm ướt sũng, nhưng *** tiểu nhị thấy cách ăn mặc của người này, cách nói năng, khí chất, cùng bảo mã vừa nhìn đã biết là có giá trị vạn kim là biết người này phi phú tức quý! Chỉ là trong ***g ngực hắn ôm không phải là giai nhân thiên kiều bá mị, quả thật có điểm làm cho người ta tiếc nuối. Nhưng nói không chừng được chấn ôm vào trong ngực chính là thân nhân của hắn a.

Không dám chậm trễ, *** tiểu nhị tươi cười, liên thanh nói, “Đại gia ngài yên tâm! Bảo mã của đại gia ngài, chúng ta nhất định sẽ an bài thỏa đáng. Tiểu Vu, lại đây dẫn ngựa!” Lấy bọc hành lý của Chấn Nhân từ trên lưng ngựa xuống, xách trên tay, hô lớn với người trong khách ***.

Gã theo sát phía sau, cung kính nói, “Đại gia, bỉ *** vừa lúc có một gian tiểu viện tự, chuyên môn cho quan to quý nhân lỡ đường dùng nghỉ chân, hiện giờ vẫn đang để không, cam đoan sạch sẽ thoải mái. Người xem, có nên...”

“Đưa ta đến đó!”

“Vâng! Thỉnh ngài qua bên này!” Điểm tiểu nhị vòng tránh đằng trước dẫn đường.

Vào tiểu viện tự, bước nhanh đi vào trong phòng, đem Tráng Quả nhẹ nhàng đặt trên giường an trí xong xuôi. Xoay người đi đến trước mặt *** tiểu nhị đang ở chờ đợi phân phó, từ hành lý lấy ra một đỉnh bạc mười hai lượng, đưa cho gã.

“Đây là tiền phòng hai ngày, ăn cơm tính khoản khác, còn thừa thì thưởng cho người. Người lập tức bảo người đưa nước nóng đến, chúng ta phải tắm rửa. Dục dũng không cần thu dọn, cơm tối cũng không cần đến kêu; nếu đói bụng ta sẽ gọi người. Khi người đưa cơm tới thì dọn dẹp dục dũng. Nhớ kĩ, không có phân phó, không được tới gần nơi này.”

Tiểu nhị ca nhìn đỉnh bạc này, có chút không dám tin tiếp nhận. Mười hai lượng, khấu trừ tiền thuê phòng hai ngày, còn lại ước chừng những tám lượng. Đây... tám lượng bạc này đều là của mình sao? Tám lượng bạc tương đương mấy tháng tiền công của mình? Điểm tiểu nhị mừng rỡ, không ngừng cúi người trước Chấn Nhân, trong miệng không ngừng nói, “Đại gia, ngài yên tâm. Tiểu nhân sẽ làm theo những gì ngài phân phó! Thỉnh ngài chờ một chút, tiểu nhân sẽ cho người đưa nước tắm tới ngay. Cảm ơn đại gia ban cho!”

Điểm tiểu nhị hiểu được cách xem sắc mặt người khác không nhiều lời nữa, cầm thỏi bạc vui vẻ ra khỏi phòng, đi phân phó những người khác làm việc. Vừa đi vừa nghĩ, hôm nay đúng là ngày may mắn, gặp được chủ nhân ra tay hào phóng như thế.

Bên này, Chấn Nhân thấy *** tiểu nhị đã rời đi, liền đi tới trước giường, bắt đầu thoát y phục của Tráng Quả.

“Thiếu gia, người... Người muốn, muốn làm... cái... cái gì? Ta... Ta...” Tráng Quả sợ. Không thể nào! Thiếu gia thật sự lựa chọn cách này để trừng phạt y sao? Y tình nguyện bị một trận đòn tàn nhẫn còn hơn.

Chấn Nhân im lặng cởi sạch y phục của Tráng Quả, dùng khăn mặt sạch sẽ trong phòng giúp y lau khô người, lại dùng chăn đắp lên cho y, rồi mới tự mình cởi bỏ ngoại bào đã ướt sũng của mình.

Cốc cốc cốc! Có người gõ cửa, tiếp theo là nghe tiếng hô từ bên ngoài truyền vào, “Đại gia, nước tắm của ngài đến đây.”

Chấn Nhân chỉ khoác nội y tiến ra cửa, để tiểu nhị trong *** nâng thùng nước tắm vào trong. Đợi tất cả thu xếp ổn thỏa, tiểu nhị cúi người rời khỏi.

Thùng nước tắm tương đối lớn, có thể đủ cho hai đại nam nhân tiến vào.

Chấn Nhân quyết định không cần lãng phí không gian tốt như vậy. Đi đến bên giường, ôm lấy Tráng Quả bởi vì thẹn thùng mà toàn thân xích lửa phấm hồng, đặt y vào nước ấm trong thùng tắm, chính mình cũng lập tức cởi sạch y khổ toàn thân, nhấc chân đi vào. Rất cuộc, hai người mặt đối mặt, trần trụi nhìn nhau.

Chấn Nhân cũng không giải huyệt cho Tráng Quả, cứ như vậy để y quay người lại phía mình trong thùng tắm, để y ngồi giữa *** ngực mình. Cầm lấy khăn mặt mềm mại, nhẹ nhàng chà lau người cho y.

Thiếu gia im lặng khác thường, Tráng Quả thì không biết phải làm thế nào, ngơ ngác ngồi trong *** ngực thiếu gia, nghĩ làm cách nào để đề nghị với thiếu gia chuyện mình muốn về nhà.

Lau lau, bởi vì thân thể trần trụi, khoảng cách gần như vậy làm Tráng Quả mặt đỏ tai hồng, đột nhiên cảm giác được cái gì đó nóng bỏng rơi trên vai mình, như giọt mưa nóng bỏng, một giọt lại một giọt rơi xuống. Là cái gì vậy? Theo vị trí này nói, hẳn là...

Sao có thể! Trong lòng Tráng Quả cực lực phủ định nghĩ của mình.

Một giọt lại một giọt... Nóng bỏng lại nóng bỏng...

“Quả Quả... Ta rất nhớ ngươi, ngươi... Ngươi không cần tasao? Ngươi không muốn tan tã sao? Vì sao phải... rời khỏi ta? Quả Quả... Ta rất nhớ ngươi...Quả Quả...” Trong thanh âm đã mang theo tiếng khóc không giấu được nữa.

Tráng Quả nếu không phải bị điểm huyết thì lúc này y nhất định sẽ run rẩy như lá rụng trong gió.

“Nói cho ta biết... Ta có chỗ nào không tốt... Nói cho ta biết...Đừng vứt bỏ ta...Đừng! Quả Quả, ta đã nghĩ... khắp thiên hạ này, mọi người rồi sẽ rời khỏi ta, chỉ có ngươi, ngươi sẽ không rời khỏi ta... Đừng vứt bỏ ta, ngươi không muốn ta nữa sao?Quả Quả, đừng rời xa ta, van cầu ngươi!”

“Thiếu gia, đừng nói nữa! Là Tráng Quả không tốt, Tráng Quả không nên rời khỏi ngươi! Thiếu gia, van cầu ngươi đừng như vậy... Ta...Tráng Quả về sau có đánh chết cũng sẽ không rời khỏi ngươi! Ngươi... Đừng khóc...” Thanh âm của Tráng Quả cũng nghẹn ngào.

“Quả Quả, ngươi đừng gạt ta...Đừng bỏ ta lại như vậy! Ta... sẽ điên mất!”

Những sợ hãi, bất an, bi thương, cô độc tích tụ trong một tháng này rốt cuộc cũng bộc phát. Chấn Nhân tạm thời vứt bỏ lãnh tính, tàn khóc bình thường, gương mặt luôn bình tĩnh của tiểu vương gia giờ chỉ như một đứa nhỏ hơn mười tuổi, ôm lấy Tráng Quả mà khóc rống lên!

Hắn ôm chặt lấy Tráng Quả từ phía sau, không chịu thả lỏng, sau lại chôn mặt vào gáy Quả Quả, khóc thút thít nức nghẹn, vừa khóc vừa cắn bả vai và lỗ tai y, ngập ngừng nói, “Quả Quả, ta muốn ngươi, rất muốn ngươi!Quả Quả, cho ta, cầu ngươi...”

Nước dần lạnh... Nhưng người càng lúc càng nóng...

Tráng Quả đã được giải huyết nhưng lại vẫn như lúc bị điểm huyết, mềm nhũn ngã vào ***g ngực Chấn Nhân.

Tùy ý cho người phía sau đỡ đỡ trên người mình.

“Àn... A... Thiếu gia...”

“Quả Quả, đừng gọi ta là thiếu gia nữa, gọi ta là Ứng, giống như trước đây ngươi luôn gọi ta ấy... Nhớ lại xem, khi đó ngươi gọi ta thế nào?” Hôn lên hai má Quả Quả, lông mi, cái trán, mí mắt, chóp mũi...

“Ngô... Ứng... của ta... Tiểu lão Ứng...”

“Quả Quả...” Chấn Nhân nghe thấy Quả Quả gọi như vậy, một tiếng gầm nhẹ, nương theo nước ầm mà chôn mình thật sâu vào cơ thể Quả Quả...

26. Chương 26

Lúc Tráng Quả mở to mắt, thấy mình đã ngủ trên giường, nằm trong ***g ngực Chấn Nhân.

Lặng lẽ nhìn khuôn mặt đã thấy suốt mười bảy năm này, khóe miệng hắn còn mang theo nụ cười, như đứa trẻ đã thỏa mãn.

Y thật không ngờ, thiếu gia chẳng những không trừng phạt y, ngược lại còn giống như trước đây, ôm y khóc lớn.

Tráng Quả nghĩ thầm, ‘trong lòng thiếu gia vẫn để ý đến ta, phải không? Với hắn mà nói, ta không chỉ là một gia phó cho hắn tiết dục, phải không? Nhưng vì sao hắn lại đối xử với ta như vậy? Vì sao hắn không giống như trước đây, cười ôn nhu với ta nữa? Vì sao phải nói như thế trước mặt lão phu nhân? Theo lời hắn nói, nếu chỉ là cần tìm một người có thể thỏa mãn hắn, chịu được hắn gây sức ép thì cũng rất nhiều a, vì sao không phải là ta thì không thể?’

‘Thiếu gia, Tráng Quả vẫn là không hiểu ngươi. Nhưng ta thề, về sau không bao giờ làm ngươi khóc nữa! Tráng Quả không xứng! Chờ sau khi thiếu gia thành thân, sẽ lại đề cập với thiếu gia chuyện cho ta trở về

cổ hương; còn bây giờ, ta tạm thời ở bên cạnh hầu hạ hần đi. Thiếu gia nhất định không quen để người lạ hầu hạ, ngay cả nơi phong nguyệt(aka lầu xanh) hần cũng không thường đi mà.’

‘Đúng rồi, thiếu gia có lẽ là đã quen với sự tồn tại của ta, cho nên mới có thể để ý như vậy. Ân, nếu lần sau gặp được một nữ hài tốt nào đó, có thể làm cho thiếu gia thấy hứng thú, làm hần cảm nhận được chỗ tốt của nữ hài tử, sớm quen có người khác trong cuộc sống của hần.

Không biết là có phải cảm nhận được tầm mắt của Tráng Quả hay không, Chấn Nhân chậm rãi mở mắt ra, ôn nhu nhìn thiên hạ đang nằm trong ***g ngực mình, siết chặt bàn tay đang đặt lên lưng y, an tâm nở nụ cười.

“Người còn ở đây... Quả nhiên không rời đi.”

Bị Chấn Nhân nhìn đến phát ngượng, Tráng Quả cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Tráng Quả đã nói, Tráng Quả sẽ không rời khỏi thiếu gia nữa.”

Chấn Nhân nhú nhú mày nói, “Quả Quả, không cần gọi ta là thiếu gia nữa, gọi tên ta, hoặc gọi ta là Ứng, hơn nữa cũng không cần xưng tên mình nữa, cứ xưng ‘ta’ là được.”

“Cái này sao được! Ngài là thiếu gia, Tráng Quả là nô(người hầu), nếu để cho người khác nghe được sẽ nghĩ Tráng Quả ỨC HIẾP CHỦ. Nếu để người trong phủ biết, lão phu nhân sẽ vả miệng Tráng Quả mất. Tráng Quả không dám lỗ mãng.” Nếu không phải bởi vì thân thể đang xích lõa, Tráng Quả có thể đã muốn quỳ trên mặt đất.

“Bà ta dám! Không ai dám vả miệng người cả! Nếu ai dám động vào người, ta sẽ lột da, rút gân kẻ đó!” Chấn Nhân cả giận nói.

“Thiếu gia... Tráng Quả... Ta... Đây là mệnh lệnh sao?”

“Quả Quả!” Đưa tay ôm chặt Quả Quả vào ngực mình, Chấn Nhân không biết nên giải thích với y thế nào.

“Thực xin lỗi, thiếu gia. Ngài đừng tức giận, Tráng Quả... Không, ta sẽ sửa miệng, thật! Ngài đừng tức giận!” Sợ Chấn Nhân tức giận, Tráng Quả nói nhanh.

Y sợ, thiếu gia đã ba năm nay chưa từng ôn nhu như vậy sẽ lại giống như trước kia, không để ý đến đau đớn của mình mà liều mạng gây sức ép.

Bởi vì đã nếm được ngọt ngào vừa rồi, Tráng Quả mới biết thì ra làm việc này mà không bị đau đớn là cần nhờ vào tâm tình của thiếu gia. Tráng Quả bắt đầu suy nghĩ, nếu tâm tình của thiếu gia tốt, nói không chừng từ nay về sau thiếu gia phát tiết trên người mình cũng có thể giống như hôm nay, không những làm y không cảm thấy đau đớn mà còn làm y thấy thực thoải mái; nhưng nếu làm thiếu gia mất hứng, nói không chừng sẽ lại tra tấn y đến chết đi sống lại. Vẫn là thiếu gia nói cái gì thì mau đáp ứng hần đi, ngàn vạn lần đừng chọc hần không hài lòng.

“Quả Quả, cái này không phải mệnh lệnh, đây là thỉnh cầu của ta! Người có biết khi ta nhìn thấy tờ giấy người lưu lại kia, tâm tình ta thế nào không? Ta chưa bao giờ biết người lại coi mình tiện như thế, ta... ta có phải đã làm sai rất nhiều chuyện rồi không?” Đôi mắt Chấn Nhân nhìn thẳng vào Tráng Quả mà hỏi.

“Không có! Không có! Thiếu gia... Ngài... Không, Chấn... Nhân, người không làm sai cái gì cả, là chính ta không chịu nổi mà thôi. Ta không phải gia phó(người hầu trong nhà) tốt, thực xin lỗi!” Tránh khỏi tầm mắt Chấn Nhân, Tráng Quả hồi đáp.

“Ta chưa từng xem người như gia phó! Ai sẽ cùng gia phó của mình lên giường chứ?! Quả Quả, ta biết trước kia ta đã ủy khuất người, nhưng ta nghĩ người hiểu được. Trừ người ra, ta căn bản không chạm qua người thứ hai! Người hiểu được đây là ý gì không? Ta, ta thừa nhận trước kia đối xử với người như vậy, quả thật là có chút quá phận, nhưng cũng phải trách người nữa!” Chấn Nhân tức giận vì Quả Quả không hiểu phong tình, hung hăng cắn một ngụm lên đầu vai y.

“A! Đau! Trách ta?” Tráng Quả muốn tránh khỏi đôi tay rắn như thép kia; y sợ Chấn Nhân sẽ bắt đầu tiến hành trừng phạt thực sự.

“Đương nhiên trách người! Ai bảo khi đó người mê người như vậy! Ánh mắt trong veo vô tội nhìn ta, trong mắt lại chứa nước mắt chưa hiểu dục vọng, hai gò má phồng hồng, thân thể run rẩy, hai chân khấp chặt, giống như đang nói với ta ‘Khi dễ ta đi! Hung hăng mà thao ta đi! Làm cho ta khóc đi!’ Khi ta tiến vào người, người sẽ phát ra thanh âm đặc biệt dễ nghe, hai mắt lệ mông lung cầu xin ta. Ta... Rất thích bộ dáng khóc lóc khi đó của người!” Chấn Nhân vừa nói, cái tay lại bắt đầu không có quy củ, đến nơi nào đó mà sờ sờ mó mó loạn cả lên.

Bị những lời nói kinh người của Chấn Nhân làm sợ tới mức không thể động đậy, Tráng Quả cảm thấy tay người kia sẽ đuổi đến...

“Đừng! Ta không muốn! Chấn... Nhân... Ta có thể nói không muốn không?” Tráng Quả đáng thương hề hề hỏi.

“A! Chính là biểu tình này! Vì sao người lại muốn dùng vẻ mặt này mà cự tuyệt ta? Ta quả thực...”

“Thiếu gia, Tráng Quả hiểu được. Thiếu gia muốn làm thì làm đi, Tráng Quả còn tưởng rằng thiếu gia không xem Tráng Quả như nô bộc, Tráng Quả có thể nói không muốn, thì ra... Thực xin lỗi! Thiếu gia, Tráng Quả sẽ không cự tuyệt ngài nữa.” Tráng Quả bắt đầu dè dặt nghĩ, quả nhiên thiếu gia vẫn là thiếu gia, đây là chuyện vĩnh viễn sẽ không thay đổi, mình đừng có vọng tưởng nữa.

Chấn Nhân bị Tráng Quả làm cho nổi điên, thống khổ đến nghiêng răng nghiêng lợi! Lần đầu tiên hắn cảm thấy làm thiếu gia thật tốt!

Nhưng nghĩ đến nguyên nhân lớn nhất khiến Tráng Quả rời khỏi mình chính là bởi y tự ti, hắn đành phải kéo tay phải Quả Quả qua, đưa đến chỗ giữa chân mình, nói, “Quả Quả, ta đã thành như vậy rồi, người giúp ta một chút được không? A, ta không phải nói dùng... mặt sau của người... Ta nói người dùng... tay, như vậy chắc cũng được chứ?”

Một tay bị bắt cầm thứ cực đại càng lúc càng nóng, Tráng Quả vì sự chuyển biến của Chấn Nhân mà cảm thấy kinh ngạc. Chẳng lẽ thiếu gia thật sự không hề xem mình như nô bộc sao? Đã như vậy mà vẫn còn nhìn được! Nếu như trước kia thì đã sớm...

“Quả Quả...” Vật cực đại được Quả Quả cầm đã không thể chịu đựng được loại tra tấn chưa từng chịu qua này, bắt đầu nhảy dựng lên trong tay y như muốn chứng minh sự tồn tại của mình. Chấn Nhân cũng đặt tay mình lên tay Quả Quả, chậm rãi ma sát.

“Chấn Nhân...” Có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy thiếu gia nhà mình mị nhãn hàm xuân (trong mắt có chứa xuân tình) như vậy, tim Tráng Quả không khỏi đập nhanh hơn. Thiếu gia đẹp quá!

Không biết có phải bị vẻ yêu mị của thiếu gia mê hoặc hay không mà bàn tay Tráng Quả cũng dần dần ma sát nhanh hơn. Thỉnh thoảng thậm chí còn xoa xoa nhẹ nhàng lên phần đỉnh của Chấn Nhân nữa.

“A... Quả Quả, cứ như vậy! Thật thoải mái! Phải nhanh... phải... Muốn ra... A! Quả Quả!” Chấn Nhân lần đầu tiên tiết ra trong tay Quả Quả.

Tráng Quả ngơ ngác nhìn chất lỏng sền sệt dính dấp trên tay mình. Y không thể tin được, thiếu gia thật sự có thể thỏa mãn với cách như vậy!

“Quả Quả...” Bắt lấy tay y, Chấn Nhân dùng giọng nói đầy từ tính hấp dẫn sau khi thỏa mãn, “Quả Quả... Liếm một chút, một chút thôi, được không?”

Giống như bị ma chú, Quả Quả vươn tay đến bên miệng mình, vươn đầu lưỡi... nhẹ nhàng liếm một chút.

“Quả Quả!” Thấy Quả Quả thực sự đã liếm, Chấn Nhân hưng phấn kéo mạnh Quả Quả vào ngực. Quả Quả của hắn quả nhiên là tốt nhất!

Bị Chấn Nhân kéo vào trong *** ngực, Tráng Quả mới nhận ra mình vừa làm chuyện gì, xấu hổ đến cúi đầu vào *** ngực ai đó... Y... Y không muốn gặp người nữa! Không ngờ lại cam tâm tình nguyện làm chuyện này!

Ta chắc chắn là sinh bệnh rồi! Nhất định là như vậy!

Hôm nay mưa rất lớn, chính mình đã ướt đầm, có lẽ đã phát sốt mà làm ra loại chuyện khó hiểu gì gì đó cũng là có thể hiểu được. Nhất định là như vậy...

Tráng Quắc cứ tưởng tượng bệnh tình của mình có bao nhiêu nghiêm trọng, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Chấn Nhân ôm người trong lòng vào ngực, trải qua cả một tháng dài đằng đẳng, tính dục giờ mới được thỏa mãn, hơn nữa lại là thứ đã mất rồi tìm lại được, hạnh phúc cũng chạy vào trong mộng, gặp gỡ Quả Quả của hắn, cũng thuận tiện làm ít chuyện vừa rồi còn chưa được làm.

Ngày hôm sau, hai người đều là bụng đói kêu vang mới rời khỏi giường. Nói *** gia thu dọn thùng tắm, thu xếp cho gọn gàng sạch sẽ, cùng nhau đi đến thực đường phía trước khách ***.

(khách *** ngày xưa như khách sạn/nhà nghỉ bây giờ, phía trước bán đồ ăn, trên lầu hoặc phía sau là phòng/nhà cho thuê. Thực đường là chỗ bán đồ ăn phía trước a)

Chọn một cái bàn tí phía trong, Chấn Nhân cùng Tráng Quả ngồi xuống.

Hôm qua *** tiểu nhị đã thu bạc của Chấn Nhân thấy hai người ngồi xuống, vội vàng mang theo nước trà chạy tới.

“Nhị vị gia, sớm! Không biết đêm qua ngủ ngon giấc không? Sáng nay muốn ăn gì? Phàm là thứ nhị vị gia muốn ném thử, chỉ cần tiểu Lục tử ta có thể tìm được thì nhất định sẽ đưa tới cho nhị vị gia!”

“Không tồi, ngủ rất được! Thực thoải mái! Ha ha...” Chấn Nhân nghe thấy lời nói của tiểu nhị ca, nhớ tới Quả Quả đêm qua, rất là vui vẻ.

“Vị tiểu ca này, phiền người cho chúng ta chút gì đó no bụng được không, như thanh chúc hoặc mấy đồ ăn sáng linh tinh chẳng hạn? Phiền người.” Quen cùng ăn mấy món với thiếu gia, Tráng Quả ôn hòa nói với tiểu nhị ca.

(thanh chúc: cháo trắng, thường ăn kèm với cái gì đó như dưa muối... Bữa sáng của người TQ thường là cháo, quẩy, sữa đậu nành a)

Bởi vì chính mình là hạ nhân, biết việc phải nhìn sắc mặt người khác mà sống rất vất vả, cho nên y vẫn luôn giữ thái độ tôn trọng những người như mình.

“Được, không thành vấn đề! Nhị vị thỉnh chờ một chút, sẽ có ngay!” Tiểu Lục tử được người ta tôn trọng, mặt đầy ý cười, khom người chào rồi đi xuống gọi món ăn.

Quả nhiên, thanh chúc, tiểu lung bao(bánh bao), mấy món ăn sáng nữa nhanh chóng được đưa tới.

Chờ Chấn Nhân gỡ chiếc đĩa lên, Tráng Quả đem chén nhỏ đã được múc đầy cháo đưa tới trước mặt Chấn Nhân, rồi mới gỡ đĩa lên, bắt đầu ăn cơm.

Khi Tráng Quả đã lót bụng được một chén cháo, Chấn Nhân lại đưa bát mình đang cầm, trong có chứa đầy cháo. Bị hành động của Chấn Nhân dọa sợ, Tráng Quả nhìn bát cháo trước mặt, không biết làm thế nào cho phải.

Thiếu gia lại múc cháo cho y?

“Sao vậy? Một chén cháo đã no rồi? Không thể nào, hay là cháo ta múc người không muốn ăn?” Về mặt Chấn Nhân ủy khuất.

“Sao lại vậy chứ! Ta chỉ là muốn chờ cháo nguội bớt một chút thôi... Bây giờ chuẩn bị ăn này.” Bưng chén lên, Tráng Quả ăn từng miếng từng miếng.

“Người ăn nhanh như vậy làm gì? Ăn bánh bao a! Đến, ăn cái này, ta đã thổi rồi, không nóng nữa đâu!” Nói xong, Chấn Nhân lại cười meo meo đưa qua một cái bánh bao.

Ngay khi Tráng Quả đưa tay nhận, đột nhiên nghe được thanh âm của nữ tử từ phía trước truyền đến. “Nhâm Tráng Quả! Thì ra người ở đây! Cô nãi nãi còn tưởng rằng người đã chạy ra thành rồi!”

27. Chương 27

Tráng Quả sợ tới mức tay run lên, bánh bao rơi vào trong chén cháo. Trời a! Sao lại đụng đầu với nàng ta ở đây thế này? Nếu để thiếu gia nghe được mấy lời loạn thất bát tao của nàng thì không phải ta đây chết chắc rồi sao? Thiết cô nương, cô nương đừng có hại ta a!

“Sao vậy? Người quen biết nàng ta?” Bất mãn vì lòng tốt của mình đã rơi vào chén, Chấn Nhân hỏi Tráng Quả.

Tráng Quả vội vàng dùng chiếc đũa lấy bánh bao ra nhét vào miệng, một bên liếc mắt lắc đầu.

Thấy Tráng Quả đem bánh bao mà mình đã thổi nguội bỏ vào miệng, Chấn Nhân vui vẻ nở nụ cười.

“Ăn được không? Ném thử cái này một chút đi. Thành này tuy nhỏ nhưng hương vị cũng không tệ lắm.”

“Ân! Ăn ngon, thiếu...Chấn Nhân, người cũng ăn a! Đừng chỉ nhìn ta mãi thế.” Tráng Quả không quen Chấn Nhân vốn vờ như vậy, cả người không được tự nhiên.

“Không sao, ta cũng có ăn a. Thấy người ăn những thứ ta lấy, rất vui vẻ!” Chấn Nhân ăn ngay nói thật.

“Chấn Nhân...” Tráng Quả đỏ mặt.

“Này, Nhâm Tráng Quả! Đừng tưởng rằng người làm bộ không biết ta, cô nãi nãi sẽ buông tha người!” Nhìn thấy Tráng Quả làm bộ như không nhận ra mình, Thiết Trinh nổi giận dùng đũa đi tới. “Nhâm Tráng Quả, ta hỏi người. Ngày hôm qua vì sao người dám gạt ta? Nói là đi... cái kia, lại bỏ ta một mình ở đó, chính mình chuồn mất? Ân? Chẳng lẽ ta nói người thú ta mà người thực khó chấp nhận như vậy sao?”

Tráng Quả đem mặt cơ hồ vùi cả vào chén cháo. Y bắt đầu hối hận, vì sao lúc đó lại ra tay cứu nữ tử quần chật như vậy.

Thấy bộ dáng Tráng Quả, thông minh như Chấn Nhân đã hiểu được một phần, xem ra man nữ (người con gái thô lỗ) này đã coi trọng Quả Quả của hắn rồi.

“Hừ! Thật to gan! Cũng dám móc tay vào góc tường của ta! Còn dám làm trò trước mặt ta, câu dẫn Quả Quả của ta! Xem ra không cho người một chút giáo huấn, người cũng không biết cái gì nên đừng, cái gì không nên đừng!”

“Còn Quả Quả, rõ ràng đã quen biết nữ tử này lại lắc đầu, nói với ta rằng không quen biết. Không phải trong một tháng này y đã làm chuyện gì có lỗi với ta đấy chứ? Cuối cùng lại tới nông nổi để nữ tử tới đây bức thân (ép buộc phải kết thân/kết hôn)! ”

Vừa nghĩ đến Quả Quả nhân lúc hắn không chú ý mà trốn mất, hắn thì một mực chờ đợi y, y thì ăn bậy uống bạ (abuse xyz) ở bên ngoài... Thực tức giận nha! Hắn không thể lập tức đề y ra, nỗ lực giáo dục thân thể!

“Nhưng bởi vì khoảng thời gian này ta không để y được thỏa mãn nên mới có thể không chịu nổi cô đơn lạnh lẽo, loạn thất bát tao gì gì đó với dã hoa dã thảo này!”

Chấn Nhân âm thầm quyết định, về sau hàng ngày nhất định phải cố gắng, thỏa mãn tính dục của Tráng Quả, làm cho y ngoan ngoãn thủ thân như ngọc (không làm bậy bên ngoài).

Đáng thương cho Tráng Quả, đại khái thật không ngờ, xuân tình vô cùng vô tận mỗi đêm sau này làm y mệt mỏi, xương sống thắt lưng đau nhức, chính là bởi vì Chấn Nhân ghen tuông vô căn cứ, tự ý quyết định như thế.

Bởi vì khá là hài lòng với biểu hiện của Tráng Quả đối với nữ tử này, Chấn Nhân liền đem toàn bộ mũi nhọn chĩa về phía tiểu man nữ nửa đường nhảy ra này.

“Vị cô nương này, không biết Tráng Quả nhà ta đắc tội với cô nương thế nào, để một đại cô nương gia như người vừa thấy y liền chạy ngay tới?” Xem cách ăn mặc của nữ tử, biết nàng còn chưa xuất giá, Chấn Nhân âm thầm đã kích nàng, không thèm để ý đến sự rụt rè của cô nương người ta.

“Người là ai? Cô nãi nãi ta đang nói chuyện với tên gốc Nhâm Tráng Quả kia, người chĩa mỏ vào làm gì?”
Thiệt Trinh chống hông, hung hăng nói.

Chấn Nhân nghe nàng nói như vậy, không giận còn cười nói, “Cô nương tội gì phải hung dữ như thế, cho dù người coi trọng Quả Quả của ta cũng không thể hấp tấp muốn nói chuyện với y như vậy a! Tốt xấu cũng phải hỏi một chút xem ái nhân của y – chính là ta đây có đồng ý không đã a!” Nói xong, hắn bày ra nụ cười quyến rũ, tựa vào người Tráng Quả.

Chấn Nhân trời sinh đã thuộc loại mỹ điểm bức người, nếu nghiêm mặt thì còn có thể cảm thấy từ nhỏ hắn đã là người uy nghiêm và lãnh đạm, nhưng hiện giờ lại bày ra nụ cười quyến rũ này, cho dù người có là con người sắt đá đến thế nào cũng thấy xương cốt mềm nhũn cả ra. Ngay cả Thiệt đại tiểu thư luôn luôn tùy tiện, rất có phong thái của nam nhân phương bắc cũng âm thầm cảm thấy lòng mình nhộn nhạo không thôi.

Càng miễn bàn Tráng Quả vốn trung thực, giờ lại bị Chấn Nhân dựa vào người như vậy, nhìn thấy thiếu gia lộ ra khuôn mặt đẹp đến cực điểm, chứa đựng một loại phong tình không nói nên lời, tim y đập còn lợi hại hơn cả lúc đánh xong ba mươi quyền. Hơn nữa y còn nghe thấy thiếu gia tự xưng là ái nhân thì đầu y đã đặc quánh thành tương hồ rồi.

Thấy hai người ‘liếc mắt đưa tình’ nhìn nhau chăm chăm, lòng Thiệt Trinh không khỏi bốc lên ngọn lửa.

‘Nhâm Tráng Quả, người được lắm! Cô nãi nãi còn tưởng rằng người là tên gốc không có mắt, không ngờ người chẳng những đã có thể tử đang mang thai chờ đợi ở nhà, chưa đến một ngày đã lại thông đồng với một... một nam hồ ly! Người tình nguyện cùng một người nam nhân thông đồng, cũng không muốn người diện mạo hơn người như ta, còn là đại tiểu thư Thiệt gia trại của mục tràng lớn nhất phương bắc? Thật đúng là tức chết ta!’

Nghĩ đến đây, Thiệt Trinh ý đồ châm ngòi quan hệ hai người bọn họ, nói, “Nhâm Tráng Quả! Người quên trong nhà đã có thể tử kết tóc đang mang thai sao? Lại còn cùng một nam yêu tinh thông đồng một chỗ! Người không sợ nàng sẽ thương tâm sao?”

Vừa nghe Thiệt Trinh nói thế, Chấn Nhân cũng không quản có phải mọi người trong *** đang trộm nhìn hay không, thân thể vốn tựa vào trong *** ngực Tráng Quả càng dán chặt hơn, còn vươn tay đến bắt lấy vạt áo y, hung tợn hỏi, “Người nói đi, mười bảy mười tám năm nay người đều sống bên cạnh ta, ngày ngày đêm đêm hiếm có khi nào chia lìa, người gạt ta có thể từ từ khi nào? Lại còn mang thai? Là khi ta mang người đến Giang Nam, để người ở lại một mình mà đơn độc ra ngoài ba ngày? Hay là khi ta mang người đến quan ngoại, bởi vì thân thể người không khỏe, đã để người ở lại một nông hộ của nữ nhân? Hay là năm ngoái mang người đến Hoàng Hà? Hay là người dám lên lút với nha hoàn nào đó trong phủ? Nói!”

Tráng Quả hoàn toàn ngây người, tại sao có thể như vậy? Minh vốn muốn cự tuyệt Thiệt gia đại tiểu thư nên mới nghĩ ra cái lý do đó, không ngờ thiếu gia lại tin là thật, bây giờ hỏi y thế nào, cái này bảo y phải trả lời thế nào đây a?

“Hừ! Người chỉ là một nam sủng nho nhỏ, có tư cách gì mà hỏi Tráng Quả như vậy? Y với người chẳng qua chỉ là gặp dịp thì chơi thôi. Người đừng có không biết tốt xấu như vậy nữa! Còn không nhanh rời khỏi y! Cút về chỗ của người đi!” Thiệt Trinh căn bản là không tin lời Chấn Nhân, không tin rằng hai người đã sống với nhau mười bảy mười tám năm, nghĩ hắn chỉ nói bừa lừa mình mà thôi.

Chấn Nhân có nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình có ngày lại bị coi là một tên nam sủng, lại càng phát huy bản lĩnh vốn có của một nam sủng – làm nũng!

“Quả Quả — Người nói đi! Rốt cuộc là gạt ta lúc nào? Nếu người không nói rõ ràng cho ta, đêm nay người đừng hòng ngủ ngon! Nói mau!”

“Trời ạ! Ta nên làm cái gì bây giờ? Thiếu gia như vậy ta chưa từng ứng phó nha! Ai tới giúp ta!”

Bị Chấn Nhân thiếu gia liêu chết tranh sủng biến thành tay chân không biết đi đâu, Tráng Quả cảm thấy càng lúc càng đau đầu. Hơn nữa khi y nghe đến câu uy hiếp ‘đêm nay đừng hòng ngủ ngon’ của Chấn Nhân, lại gấp đến độ cả người đổ mồ hôi!

“Tên nam sủng chết tiệt này, trước mặt bao nhiêu người thế này mà kiêu mị cái gì! Ghê tởm muốn chết! Người nhanh rời khỏi Tráng Quả cho ta!” Vừa thấy Chấn Nhân như thế, Thiệt Trinh tức giận đến thất khiếu

sinh yên (bảy lỗ tỏa khói aka tức đến xì khói ^^), hận không thể tiến lên tách hai người đang dán chặt vào nhau kia.

Tiểu Lục tử thật sự nhìn không nổi Thiết Trinh nháo trong *** hồ như thế, cũng cẩn thận đi tới, nói “Ha ha, vị đại tiểu thư này, mới sáng sớm mà, thỉnh bớt tức giận một chút, những khách nhân trong *** còn đang nhìn kia. Đây, ha ha, việc buôn bán của chúng ta, hy vọng đại tiểu thư đừng làm khó chúng ta. Đến, đại tiểu thư thỉnh qua bên này, uống chén canh đường phèn đậu xanh, hạ hỏa a!”

“Cút! Người là ai! Không đến phiên người tới nói cho cô nãi nãi nên làm như thế nào! Hừ!” Thiết Trinh một bụng tức giận không chỗ phát tiết, vừa đúng lúc gặp được tiểu Lục tử liền phát tiết tức giận.

Tiểu Lục tử cố gắng nhẫn nhịn tức giận, nghĩ thầm, nữ tử điều ngoa này cứ một tiếng lại một tiếng tự xưng cô nãi nãi, đừng nói đến vị đại gia thoát nhìn hòa ái dễ gần kia chướng mắt người, ngay cả tiểu Lục tử ta cũng không có hứng thú với người đâu!

Nghe thấy Thiết Trinh tức giận mà mắng *** tiểu nhị, Tráng Quả cảm thấy vô cùng không thoải mái.

‘Nếu nàng biết ta không chỉ là gia phó phải xem mặt người khác mà xin cơm, mà còn là người không chịu nổi tra tấn trên giường, là đào nô đang chạy trốn còn bị thiếu gia bắt được, nàng còn xem ta ra cái gì nữa? Còn muốn gả cho ta sao? Chỉ sợ nàng cũng sẽ mắng ta như vừa rồi mắng thiếu gia, nói ta là tên nam sủng chết tiệt không biết xấu hổ a! Huống chi mình còn không được coi là nam sủng nữa!’

Nghĩ đến đây, Tráng Quả rất cuộc nhìn thẳng về phía Thiết Trinh, bình tĩnh nói, “Thiết cô nương, Tráng Quả không xứng với cô nương. Những gì Tráng Quả từng nói với cô nương đều là nói dối. Vị này không phải là nam sủng gì cả, mà là thiếu gia nhà ta. Thiếu gia ta trời sinh tính tình bướng bỉnh, đôi khi sẽ trêu chọc người khác. Tráng Quả làm sai, chạy ra khỏi phủ, hiện giờ ra ngoài du ngoạn lại bị thiếu gia bắt được, đang chuẩn bị mang về phủ, lấy gia pháp xử lý. Còn chuyện ta đã có thê thất kia, cũng là muốn cho cô nương hoàn toàn hết hi vọng mà lừa gạt cô nương. Cô nương, bây giờ phương bắc đang bị bọn Hung Nô áp bức, thời thế không bình an, nên sớm về nhà một chút, để cho phụ mẫu yên tâm là hơn.”

Nghe Tráng Quả thành thực nói hết, Thiết Trinh căn bản không tin!

Có bao giờ bộc nhân nào được ngồi cùng bàn với chủ tử mà ăn cơm, còn để cho người thân là thiếu gia kia múc cháo cho bộc nhân, thổi nguội bánh bao đưa đến bên miệng? Hơn nữa nhìn y phục trên người y, thấy thế nào cũng không giống như một gia phó; nếu nói y là thiếu gia, nói không chừng người ta còn tin là thật.

Nàng không biết, bởi vì Tráng Quả và Chấn Nhân cơ hồ dáng người tương đương, sáng nay Chấn Nhân thấy y không mang theo y phục để thay đổi, nên đưa y phục của mình cho y mặc.

Thấy sắc mặt Tráng Quả không tốt, Chấn Nhân cũng muốn hảo hảo hỏi hấn, chuyện thê tử có thai kia rốt cuộc là chuyện gì. Chấn Nhân cũng là một người có bệnh đa nghi khá nặng!

Cho nên hấn đứng dậy khỏi *** ngực Tráng Quả, nói với tiểu Lục tử đang đứng xoa tay ở cạnh đó, “tính tiền đi, người giúp chúng ta chuẩn bị ít lương khô, nhiều nước một chút, dắt ngựa của ta ra đây luôn. Chúng ta đi, khỏi phải nhìn thấy người chướng mắt này mà thấy không thoải mái!” Nói xong, liền kéo tay Tráng Quả, trở về phòng thu dọn hành lý.

28. Chương 28

Tráng Quả chịu không nổi thiếu gia, đành phải cùng hấn hai người cùng cưới Hỏa Diễm đi.

May mà Hỏa Diễm thuộc loại Đại Uyên lương câu, thân cao chân dài, sức chịu đựng tốt, dù phải chờ hai nam tử tráng niên cũng không phải cố hết sức.

Chấn Nhân chuẩn bị mang Tráng Quả đến chiến trường phương bắc. Hấn tuyệt đối sẽ không để Tráng Quả rời khỏi mình một bước nào nữa, cho dù thực sự phải chết, hấn cũng muốn Quả Quả của hấn cùng đến hoàng tuyền.

Trải qua một ngày mưa to, không trung sáng nay vừa xanh vừa cao, xanh đến sáng long lanh, cao đến vời vợi, làm tâm hồn người ta như rộng mở hơn. Xem ra mùa thu đã bắt tri bắt giác đến khi người ta chưa kịp để ý rồi...

“Người còn chưa nói cho ta biết, chuyện người có thể tử là sao. Nói mau, có phải thừa dịp ta không chú ý, người đã ăn bậy ăn bạ ở ngoài không? Chẳng lẽ ta không thỏa mãn được người sao?” Chấn Nhân ủy khuất, lợi dụng yên ngựa nhấp nhô lên xuống, không ngừng dùng hạ thân mình va chạm Tráng Quả.

Tráng Quả có thể cảm thấy phía sau mình có vật gì đó cứng cứng, không khỏi vì tính dục không cách nào lấp đầy của thiếu gia mà cảm thấy đau đầu. Đêm qua ở trong dục dững đã làm hai lần, lúc sau lại tiết thêm một lần trên tay y; theo lý thuyết, người bình thường hẳn đã thỏa mãn rồi a, sao thiếu gia chưa đến nửa ngày đã lại...

Đáng tiếc vị trí có thể di động quá ít, Tráng Quả đành phải chịu đựng thiếu gia đang hồ nháo bên tai, vừa phải giải thích cho vị thiếu gia đang tràn ngập ghen tuông vô căn cứ kia, “Ta thật sự không có thể tử mang thai nào cả, cái đó ta chỉ nói để lừa nàng ta thôi. Ba ngày ở Giang Nam kia ta đều ở khách *** luyện quyền pháp mới mà người dạy ta, không đi đâu cả; bởi người đã nói trong vòng ba ngày này phải học được, nếu không thì... Còn lúc đến quan ngoại, nữ nhân trong nông hộ kia rõ ràng coi trọng thiếu gia ngài. Thân thể ta lúc đó thế nào, thiếu gia ngài là người rõ ràng nhất; người đã biến ta thành như vậy, muốn ta đi... đi với người khác thế nào? Còn hành trình đến Hoàng Hà, mỗi ngày ta đều mệt như vậy, buổi tối thiếu gia cũng không buông tha ta, ta còn có tinh thần đi tìm nữ hài tử sao? Về phần nha hoàn trong phủ, ta căn bản chưa bao giờ nói chuyện với các nàng. Chẳng lẽ thiếu gia đã quên, cái này cũng là từ mệnh lệnh của ngài sao? Nếu ta nói với nha hoàn trong phủ quá ba câu, thiếu gia ngài sẽ làm gì ta? Sao ta dám trái lệnh ngài chứ?”

Lúc trước Chấn Nhân thực sự rất đáng sợ, Tráng Quả lúc đó nào dám nói như vậy chứ. Cũng không biết vì sao, những lời này y tuyệt đối không dám nói trước kia thì nay đã có thể thản nhiên nói ra.

Tuy rằng ở chung như vậy có cảm giác hơi là lạ, nhưng y thích thiếu gia bây giờ hơn, giống như đang chờ đợi thiếu gia Chấn Nhân vậy. Sau này, Tráng Quả nhớ lại cảm nhận của mình lúc này, không khỏi mắng to sao lại có ý nghĩ rằng thiếu gia tốt hơn trước đây chứ. Bây giờ thiếu gia căn bản là một sắc ma chưa được ăn no! Mà còn không thêm để ý đến ánh mắt người khác, chỉ chăm chăm làm theo ý mình!

Được rồi! Đây là những lời sau này, tạm thời khoan hăng đề cập tới.

Chấn Nhân nghe giải thích của Tráng Quả xong, cẩn thận ngẫm lại, thấy quả thật như thế, mình đã nghi oan uống cho Quả Quả rồi.

Tráng Quả hỏi ra nghi vấn vẫn giấu tận đáy lòng, “Chấn Nhân... Vậy... Người không phải là được phong làm chinh bắc Phiêu Kị Đại tướng quân chứ? Sao lại chạy đến đây? Chẳng lẽ người không sợ bị Hoàng Thượng biết? Đến lúc đó, Hoàng Thượng trị tội người thì phải làm sao bây giờ?”

“Quả Quả, ta chỉ biết người tốt nhất, luôn luôn quan tâm ta. Người yên tâm, tên cáo già Hoàng Thượng kia sẽ không biết đâu, mà có biết thì ta cũng không sợ! Chuyện chinh bắc người không cần lo lắng, dưới tay ta có mấy viên đại tướng đều theo tới, không có việc gì. Về sau ta sẽ nói với người. Người cưỡi ngựa đi trước, đến tàng cây kia chờ ta một lát, thuận tiện uống chút nước đi; ta đi có việc, sẽ về ngay. Nhớ kỹ, đừng chạy xa.” Chấn Nhân chuẩn bị đi giải quyết thí trùng theo đuôi kia.

(thí = rắn, trùng = côn trùng/bọ => thí trùng = con bọ chết tiệt (câu chửi thôi, đừng quá để ý (_))

“Úc, đã biết. Thiếu... Người đi nhanh về nhanh, cẩn thận một chút.” Tráng Quả tuy rằng không biết Chấn Nhân muốn đi làm chuyện gì, nhưng y vẫn quen không hỏi, dựa theo hướng Chấn Nhân chỉ mà cưỡi ngựa đi tới.

Chấn Nhân phi thân từ trên ngựa xuống, mấy lần lên lên xuống xuống đã về lại chỗ vừa đi.

Trong chốc lát, liền thấy đại tiểu thư Thiết gia trại Thiết Trình đang ra roi thúc ngựa chạy tới bên này.

Không hổ là nữ nhi của tròng chủ đại tròng mục đệ nhất phương bắc, cưỡi tuần mã thuần hắc khá giỏi, vừa thấy là biết lương câu ngàn chọn vạn tuyển. Nhìn bốn vó như tuyết trắng kia, xem chừng là ‘Đạp Tuyết lâm sương’ nổi tiếng. (con ngựa đen tuyết, có bốn vó trắng)

Mắt thấy con sông cách quan đạo ước chừng ba mươi thước, Chấn Nhân quyết định hảo hảo lợi dụng nhánh sông Hoàng Hà kia.

Thấy Chấn Nhân một mình đứng giữa quan đạo, Thiết Trinh không khỏi thấy kì lạ, nhưng lập tức liền cao hứng.

“Ha ha, ta đã nói rồi, chỉ là một tên nam sủng dựa vào mặt mũi mà kiếm cơm, sao có thể so được với đại tiểu thư Thiết gia ta đây. Thấy không, đã bị ném lại đây rồi! Ha ha ha!”

Nàng phi đến trước mặt hắn, còn cố ý đi chậm lại, hươu hươu mã tiên, cười nhạo, “Sao vậy? Bị đá rồi? Thật đáng thương a! Nhìn người lớn lên cũng có nét đấy, còn không mau đi kiếm đại gia nào đó đến bao dưỡng đi, đứng đây làm gì? Không phải là người đã lưu lạc đến mức phải cần đường kiếm khách a! Ai nha nha! Thật đáng thương!” Nói xong liền cất tiếng cười to.

“Cô nương, công phu người thế nào? So với Tráng Quã thì sao?” Không để ý tới Thiết Trinh đang cười nhạo châm chọc, Chấn Nhân đột nhiên nói tới đề tài hoàn toàn không liên quan.

“Thế nào, người muốn cùng ta tỷ thí, nói người thắng có thể tiếp tục ở bên cạnh y phải không?” Thiết Trinh ngồi ngay ngắn lại, từ trên cao nhìn xuống Chấn Nhân.

“Đương nhiên không phải! Chỉ là muốn người chuẩn bị sẵn sàng mà thôi.” Chấn Nhân lạnh lùng cười.

“Cái gì là chuẩn bị tâm lý?” Thiết Trinh cảnh giác.

“Nghe Tráng Quã nói, người là do y cứu phải không? Nói cách khác, công phu của người kém hơn y nhiều a! Ân, người có biết Tráng Quã dùng toàn lực ứng phó với ta, có thể tiếp được bao nhiêu chiêu không?” Chấn Nhân nói, vươn một bàn tay, rồi nói tiếp, “Năm mươi chiêu.”

“Người không phải là nam sủng của y?!” Thiết Trinh bị Chấn Nhân trước mắt làm chấn động. Người này là người vừa nãy còn làm nũng trong lòng Tráng Quã sao? Từ trong cốt tủy đã lộ ra uy nghiêm, lãnh khốc, tướng mạo xuất chúng, cử chỉ... Mọi thứ đều đang nói thân phận hắn không phải là nhỏ.

“Ta có phải là nam sủng của y hay không không quan trọng. Ta muốn nói với người là, Tráng Quã sống là người của ta, chết cũng là quỷ của ta! Ta tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào muốn nhúng chàm y, tuyệt không! May là người không phát sinh chuyện gì với y, nếu không người cứ chờ xem ác mộng kiếp sau của người sẽ còn mơ đến sự bi thảm hôm nay! Bây giờ ta chỉ trừng phạt người tí ti, xem như là cái giá phải trả vì người đã quấy rầy Tráng Quã đi.” Chấn Nhân như trước thực bình tĩnh nói.

“Người cho là người là ai? Muốn trừng phạt ta? Người nằm mơ đi! Cô nãi nãi cũng không sợ người! Có gan người thử xem xem!” Thiết Trinh lớn tiếng kêu lên.

“A, ta đang chuẩn bị.” Nói xong, Chấn Nhân vai bắt động, cả người chưa nghiêng, nhẹ nhàng điểm nhẹ vào thân Đạp Tuyết (tên con ngựa chị ý đang cưỡi a), vươn tay điểm vào huyệt đạo trên vai Thiết Trinh.

Thiết Trinh rõ ràng thấy ngón tay Chấn Nhân chỉ vào mình, nhưng nàng không thể trốn tránh, trơ mắt nhìn ngón tay hắn điểm vào huyệt vị trên vai mình; lập tức cả nửa người trên cứng còng, không thể động đậy.

Chấn Nhân kéo cương ngựa, đứng trên lưng ngựa, vung vàng điều khiển ngựa chạy về hướng con sông, chỉ nháy mắt đã tới nơi.

Bắt lấy đai lưng Thiết Trinh, cứ như vậy mà xách nàng xuống ngựa.

“Người muốn làm gì! Nếu người dám làm gì, Thiết gia trại sẽ không tha cho người! Cha ta sẽ không bỏ qua cho người! Có nghe thấy không! Người rốt cuộc muốn làm cái gì?” Thiết Trinh không bị điểm á huyệt (huyệt cam, đại để là điểm huyệt đó thì im luôn, khỏi nói gì nữa) liều mạng kêu to.

Như không nghe thấy gì, Chấn Nhân thân thiết hỏi Thiết Trinh, “Cô nương, người biết bơi không?”

“Người muốn làm gì? Ta... Ta Không nói cho người!”

“Trả lời ta!” Chấn Nhân lớn tiếng hỏi.

“Oa! Oa... Ô ô... Ta biết...” Thiết Trinh bị sự lãnh khốc nghiêm khắc của Chấn Nhân làm sợ tới mức khóc lớn.

Nghe được đáp án, Chấn Nhân không chút mềm lòng ném Thiết Trinh đang cầm trên tay xuống sông, còn bồi thêm một câu, “Nhớ kỹ, phải dùng chân mà bơi đứng, nếu không sẽ bị chết đuối, biết chưa?”

Chấn Nhân không thêm liếc mắt đến Thiết Trinh đang chìm nổi thế nào giữa dòng sông, xoay người cười Đạp Tuyết, ném hành lý trên lưng ngựa xuống, đề cương chạy đi. Con ngựa này xem như phí bồi thường tổn thất tinh thần cho hắn, cũng coi như cho Tráng Quả đang không có ngựa có thứ mà cười.

Ở giữa sông chìm nổi, liều mạng dùng chân bơi đứng, Thiết Trinh chửi ầm lên, “Ngươi là tên trộm ngựa, bại hoại khi dễ thiếu nữ tử, ta sẽ không buông tha cho ngươi! Ngươi nhớ kỹ cho ta... A! Ô ô! Tức chết ta!”

Chấn Nhân cười ngựa đi đến tàng cây đã hẹn với Tráng Quả, thấy Tráng Quả đang tựa vào trên cây ngăn người, không khỏi buồn cười.

Không biết Quả Quả suy nghĩ cái gì mà nghĩ đến xuất thần như vậy.

“Quả Quả! Ta đã trở về. Ngươi suy nghĩ cái gì?”

“A! Thiếu gia, a, không, Chấn Nhân, ngươi đã trở lại! Ta không nghĩ gì, không nghĩ cái gì cả.” Tráng Quả ngượng ngùng lắc lắc đầu.

“Ngươi có chuyện gạt ta!” Chấn Nhân mất hứng. Quả Quả có chuyện gì mà không thể nói cho hắn? Sẽ không phải y thật sự có gì đó với nữ tử họ Thiết kia chứ? Chấn Nhân quyết định tối nay sẽ hảo hảo hỏi thân thể Quả Quả một chút, xem bọn họ thực sự có gì đó hay không.

Không biết tại sao lại rùng mình một cái, Tráng Quả thấy Chấn Nhân cười ngựa quay về, không khỏi tò mò hỏi han, “Ngựa này của ai vậy? Hình như ta đã thấy ở đâu đó rồi thì phải.”

“Trên đường kiếm được, nghĩ rằng vừa lúc có thể cho ngươi nên dắt về.” Chấn Nhân mặt không đỏ tâm không loạn nói dối.

Đáng thương cho Tráng Quả, căn bản là không biết thiên lý mã như vậy đương nhiên không thể nào nhặt được trên đường. Nghĩ Chấn Nhân nói thật liền gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Tráng Quả muốn nhường Hỏa Diễm lại cho Chấn Nhân cười, nhưng Chấn Nhân không muốn để Tráng Quả cười con ngựa của Thiết Trinh. Hắn không muốn để Tráng Quả dính hương khí của người khác. Cuối cùng không còn cách nào khác, Chấn Nhân cười Đạp Tuyết, Tráng Quả cười Hỏa Diễm.

Đường, tiếp tục hướng về phía bắc mà đi.

Một lát sau, Tráng Quả vẫn là nhịn không được mở miệng nói với Chấn Nhân, “Chấn Nhân ta có việc muốn nói với ngươi.”

“Chuyện gì? Ngươi nói, ta nghe.”

“Quê nhà ta ngay ở gần đây, đã mười bảy mười tám năm nay ta chưa trở về, ta muốn về nhà nhìn thử một chút, được không?”

29. Chương 29

“Ngươi còn nhớ rõ nhà ngươi ở đâu? Ngươi vẫn chưa quên?” Chấn Nhân cảm thấy kinh ngạc.

“Àn, nhớ rõ. Lúc ta đến Tạng Hương sơn trang đại khái sáu tuổi, chuyện trong nhà nhiều việc còn nhớ được một chút. Huống hồ sơn trang cách nhà ta cũng không quá xa, đa nương ta chỉ cần dùng xe kéo ta là tới, cũng chỉ mất một ngày đường thôi.” Tráng Quả nhớ lại.

“Vậy ngươi còn nhớ rõ tên quê không?”

“Nhớ rõ, là thôn Thuận Bình, một tiểu sơn thôn thôi, hình như là cái gì mà ‘Bình Khảm Nhi’ ấy.”

“Cưỡi khoái mã đến Thuận Bình, đại khái chỉ cần một ngày đường là có thể đến, nếu ngươi muốn đi trong ngày, vậy đi thôi.”

“Cám ơn thiếu... Cám ơn Chấn Nhân! Hắc hắc! Người... Người thật tốt.” Không ngờ Chấn Nhân lại đồng ý, Tráng Quả mừng rỡ, không cần thận liên nói hết ý nghĩ ra.

Thấy Quả Quả vui sướng, Chấn Nhân không khỏi cảm thấy, trước kia mình có phải đã đối xử với y không tốt không? Cho nên chỉ với việc nhỏ này mà y đã thấy thật vui vẻ rồi. Hắn lại không biết, Tráng Quả lo hắn có thể đến trễ quân tình, làm chậm trễ thời gian mà bị Hoàng Thượng trách tội, cho nên khi y đưa ra ý kiến đó cũng không quá trông cậy Chấn Nhân sẽ đồng ý.

“Ta đương nhiên tốt, chỉ đối tốt với người thôi! Ha ha, về sau người sẽ biết ta đối với người rất tốt. Đi thôi, giữa trưa chúng ta sẽ không nghỉ ngơi, khóa kế kia đã giúp chúng ta chuẩn bị lương khô và nước uống rất nhiều rồi, tạm thời không cần phải dừng lại.”

“Hết thấy nghe lời người.” Tráng Quả đương nhiên không có dị nghị.

Ngựa là hảo mã, người cũng khỏe mạnh, một đường cũng không phong ba(chuyện bất lợi), ra roi thúc ngựa chạy một hồi, đến chạng vạng hai người đã đến thôn Thuận Bình.

Tiến vào trong thành, hai người thả chậm tốc độ, chậm rãi mà đi. Bởi vì Tráng Quả đã không nhớ rõ vị trí Bình Khảm Nhi, cho nên chuẩn bị tìm người hỏi thăm một chút.

Có lẽ đã bắt đầu tối dần, chỉ thấy đầu đường cuối ngõ đều là người buôn bán, có hoa quả, cũng có rau dưa, còn có người đang đợi làm thịt trâu bò. Nhìn thấy một vị đại thúc đang bán sơn thái (đồ ăn trên núi), Tráng Quả đoán lão có thể là từ vùng gần sơn thôn đến thành này buôn bán, liền xuống ngựa bước đến chỗ lão. Chấn Nhân thấy xuống ngựa, cũng xuống ngựa theo sau.

“Thực xin lỗi, vị đại thúc này, phiền ngài cho hỏi một chút, ngài biết Bình Khảm Nhi đi thế nào không?” Tráng Quả cúi người hỏi.

“Yêu, vị gia này, ngài muốn đi Bình Khảm Nhi sao? Ta từ đó ra đây, cách nơi này không xa lắm đâu. Chờ ta bán hết đồ rồi sẽ dẫn ngài đi.” Thành nhỏ dân phong giản dị, nói chuyện cũng rất thành thật.

“Vậy cảm ơn ngài. Chúng ta đây đợi lát nữa vậy...”

“Không cần chờ, đồ ăn của người chúng ta đều mua, hiện tại xin dẫn chúng ta đi.” Chấn Nhân nói với đại thúc bán đồ ăn.

“Ôi, vậy thật đúng là cảm ơn ngài. Ha hã, xin lỗi mọi người, vận khí của ta hôm nay thật tốt, về nhà trước đây.” Đại thúc nghe Chấn Nhân nói như vậy, vui tươi hơn hử nở nụ cười, chào những người cùng buôn bán xung quanh, bắt đầu dọn hàng ra về.

Chấn Nhân lấy ra một lượng bạc vụn cho người bán đồ ăn, cũng tỏ vẻ không cần đồ ăn của lão, làm cho lão cao hứng cả nửa ngày. Cả một sọt này có bán hết đi nữa cũng không được ba trăm đồng, bây giờ chỉ là tiện đường về nhà mà lại có thêm một lượng bạc trắng, thật đúng là vận khí.

Người cao hứng, đương nhiên nói cũng nhiều. Đại thúc bán đồ ăn hỏi Tráng Quả thoát nhìn dễ gần, “Vị gia này, người đến Bình Khảm Nhi làm gì vậy? Đó là chỗ cơ cực, cái gì cũng không có, ngay cả chỗ ngủ cũng chỉ là cái giường đất thôi.”

Dắt ngựa, Tráng Quả không quen nói, “Đại thúc, ngài đừng động tí lại gọi ta là gia gì gì đó, ta cũng là từ Bình Khảm Nhira ngoài kiếm ăn thôi, nhiều năm không trở về, lần này thiếu gia nhà ta xuất môn làm việc, vừa lúc tiện đường, nên mới lại đây nhìn một cái.”

Vừa nghe người này cũng là từ trong thôn mình ra, không khỏi cảm thấy quen thuộc, đại thúc nhất thời cũng trở nên thân thiết hơn, hạ giọng nói, “Yêu, nhìn không ra tiểu ca người còn nhớ. Sao vậy, vị đại gia này là thiếu gia của người a? Vừa thấy là biết giống rõ ràng; còn rất tốt nữa, không có vẻ gì là tự cao tự đại cả, còn nguyên ý cùng người trở về nhà nữa a. Tiểu ca người vận khí thật tốt, có được chủ tử tốt như vậy.” Chỗ chúng ta cũng có rất nhiều người đi làm gia nô cho người ta. Ai, nhưng nếu không phải đánh thì là mắng a, không có một ngày tốt đẹp. Còn có vài người bị đánh cho tàn phế, đuổi về cũng có nữa. Đúng rồi, người là từ nhà ai ra ngoài vậy? Nói không chừng ta cũng biết đó.”

“Ta... Không nhớ rõ, lúc ta ra ngoài còn rất nhỏ, chỉ nhớ rõ trong nhà có cha mẹ đệ muội. A, ta nhớ trước cửa nhà hình như có một cái giếng cổ, mọi người trong thôn thường tới đó múc nước.” Tráng Quả cố gắng

nhớ lại.

“Có một cái giếng trước nhà? Trong nhà bốn người? Người... người không phải là khi sáu tuổi bị đưa đi sao? Tên là...Thổ Oa Tử?” Đột nhiên, vẻ mặt đại thúc kích động, ngẩng đầu nhìn Tráng Quả thon dài cao lớn.

“Đúng vậy, sao ngài lại biết ta tên là Thổ Oa Tử? Ngài là.....” Tráng Quả nhìn về phía đại thúc.

Vị đại thúc kia nghe được câu trả lời của Tráng Quả, đột nhiên cũng không quay đầu lại mà chạy trốn luôn, vừa chạy vừa hô, “Không! Không!” Nhất thời không chú ý dưới chân, vấp phải hòn đá, sột sai đứng trong sọt trên lưng đổ cả xuống đất, nhưng lão cũng không thèm nhặt, đứng lên bỏ chạy.

Tráng Quả sửng sốt, vị đại thúc này làm sao vậy?

Chấn Nhân đi tới, vỗ vỗ bờ vai y, nói “Đi theo sau lão đi! Nếu không sai, lão hẳn là người nhà của người đó.”

“Vậy vì sao ông ấy còn chạy?” Tráng Quả trầm ý không lí giải được

Thở dài, hần giải thích với Tráng Quả thiện lương lại vô tâm nhãn, “Ông ấy có thể cảm thấy không còn mặt mũi nào mà gặp người. Hài tử bị bán từ khi còn nhỏ, chẳng những không hận thù ông ấy, còn trở về quê hương thăm hỏi. Ta nghĩ, đa nường người hần đã bị lương tâm giày vò không ít. Vừa nghe ông ấy nói, thôn này có không ít người ra ngoài chịu khổ, có lẽ bọn họ cũng nghĩ người cũng thế... Người cũng không khá lắm, cho nên trong lòng cảm thấy thực có lỗi thân sinh nhi tử.”

“Vì sao lại nghĩ như vậy? Cho tới bây giờ ta vẫn chưa bao giờ hận bọn họ mà! Ta biết khi đó trong nhà khổ vô cùng, nếu không đem ta bán đi, chỉ sợ mấy người trong nhà đều đói chết. Huống chi, ta bây giờ được ăn no mặc ấm, bọn họ không cần phải... cảm thấy có lỗi với ta a.” Tráng Quả không hiểu.

“Đi thôi, đi xem bọn họ. Xem xong thì tối nay chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, trở lại khách *** trong thành... Bọn họ cũng có cuộc sống riêng của bọn họ.”

Trở lại căn nhà đã rời khỏi mười bảy năm, đi ra gặp y là mẫu thân của y, còn đại thúc vừa rồi là phụ thân, ông tránh trong phòng không chịu ra. Mẫu tử hai người gặp lại, khó tránh khỏi ôm nhau sụt sịt một hồi.

Chờ cho cảm xúc an ổn xuống, mẫu thân mới nói cho y nghe, từ khi y rời nhà đã phát sinh một chuyện.

Ba năm trước đây, lúc mười sáu y mười sáu tuổi đã gả đến thị trấn bên cạnh, bây giờ đã là mẫu thân của hai hài tử rồi.

Đệ đệ thì đầu năm nay đã bị gọi nhập ngũ, nghe người ta nói hiện tại hình như vẫn còn sống. Nói tới đây, mẫu thân y không khỏi rơi lệ đầy mặt, trong lòng tràn ngập lo lắng với nhi tử.

Khéo léo từ chối thịnh tình của mẫu thân khi bà muốn giữ y ở lại ăn cơm, Chấn Nhân còn ở bên giếng cổ chờ y, không vào đây. Tráng Quả lấy tất cả tài sản của mình đưa cho mẫu thân, nhưng mẫu thân chết sống không chịu nhận, cho rằng bọn họ không tư cách nhận tiền mồ hôi nước mắt của nhi tử. Tráng Quả bất đắc dĩ đành phải ra khỏi cửa dưới sự tiễn đưa quyến luyến bịn rịn của mẫu thân.

Ngay khi y quay đầu lại, phát hiện phụ thân đứng sau cửa, lau nước mắt nhìn mình.

Lúc cùng Chấn Nhân đi đến cửa thôn, Tráng Quả ngẩng đầu nói với hần, “Người từ từ chờ ta một chút, ta sẽ lập tức trở lại.” Nói xong, quay đầu đi về thôn.

“Quả Quả, cầm lấy. Nếu muốn cho thì cho nhiều một chút; sau này không biết có còn cơ hội trở về nữa hay không, cái này coi như người biểu bọn họ dưỡng lão đi.” Chấn Nhân đã tính toán xong. Hần không muốn trong lòng Quả Quả còn vướng bận người nào khác ngoài hần. Hôm nay nhân lúc này phải để cho y chặt đứt gọn gàng sạch sẽ.

“Chấn Nhân, không cần đâu, những cái đó ta nghĩ chừng này là đủ rồi.”

“Cầm.”

“Cám ơn người... Chấn Nhân... Ta sẽ lập tức trở lại, người chờ ta.”

Nhìn bóng dáng Tráng Quả, Chấn Nhân sững sốt trong chốc lát, thì thào nói, “Ta sẽ chờ người, nếu qua một nén nhang mà người còn chưa trở về, ta sẽ đi bắt người.”

Chờ sau khi Tráng Quả hai mắt đỏ bừng trở lại bên người, Chấn Nhân yên lặng mà ôm y lên Hỏa Diễm, hai người cùng cười.

“Chấn Nhân, ta muốn đến bắc cảnh sớm một chút, nói không chừng có thể gặp được đệ đệ. Ta rất lo, cha mẹ cũng chờ nó trở về. Ta có thể cùng người vào quân doanh không? Ta không có quân tịch, có sao không?” Tráng Quả nghiêng người hỏi Chấn Nhân phía sau.

“Đừng lo, chỉ là ủy khuất người, lấy thân phận tùy tùng bên cạnh ta vào quân doanh thôi.” Chấn Nhân nhẹ nhàng ôm thắt lưng y, nói.

“Không ủy khuất! Sao lại ủy khuất chứ? Ta vốn chính là tùy tùng của ngài a. Chấn Nhân, nhanh vào thành đi, người cho ta cưới một con ngựa khác, mọi người đang nhìn...” Tráng Quả ngượng ngùng cúi đầu.

Đúng vậy, hai đại nam nhân lại cưới chung một con ngựa quả thật là làm người ta phải ngoái đầu nhìn lại, hơn nữa bên cạnh rõ ràng có một con ngựa để không, cái này càng làm cho những người ghé mắt nhìn đều thấy kì quái.

“Bọn họ muốn nhìn thì cứ để bọn họ nhìn! Người quản nhiều như vậy làm gì!” Chấn Nhân siết chặt hai tay.

“Cái này không được... Ta là nô bộc của người, vốn là phải đi bộ a, bây giờ cưới chung một con ngựa với người đã là quá phận rồi; huống hồ ta không phải nữ tử nhỏ yếu gì, ngồi phía trước thiếu gia đương nhiên cảm thấy không được tự nhiên. Thiếu gia, ta thật sự không thể cưới một con ngựa khác sao?” Tráng Quả căng thẳng, cứ một từ một từ ‘thiếu gia’ không ngừng tuôn ra.

Chấn Nhân bị Tráng Quả gọi là thiếu gia, thiếu gia, kêu đến bốc hỏa, tức giận đến ra sức nhéo trên lưng một cái

“Á! Đau! Thiếu gia người làm cái gì?”

“Người gọi ta là gì? Kêu lại lần nữa!” Chấn Nhân hung hăng nói.

“Ta... Ta gọi người là... Chấn Nhân... A! Oa! Thiếu gia, người làm gì? Đây là trên đường lớn!” Bị bàn tay Chấn Nhân vói vào trong ***g ngực dọa cho chết khiếp, Tráng Quả hô to một tiếng.

“Người xem, người gọi ta là Chấn Nhân, giờ lại cứ ‘thiếu gia’, ‘thiếu gia’; người có sữa hay không? Hừ! Không vội, chờ tới trong thành, có thời gian cả đêm rồi ta sẽ cho người tập thành thói quen gọi tên của ta! Đi!” Hai chân kẹp chặt bụng ngựa, Chấn Nhân ra lệnh cho Hỏa Diễm phi nhanh vào thành.

30. Chương 30

Đêm khuya yên tĩnh, trăng sáng trên khoảng trời rộng lớn.

Từ một gian phòng hảo hạng trong một khách *** lớn truyền ra âm thanh đứt quãng như tiếng người đang gọi ai đó...

“’Ứng’ hay ‘Chấn Nhân’?”

“A... Chấn Nhân... Đừng, thật sự không được, ta... ta đã ăn không... tiêu...”

“Lại ‘thiếu’! Người đã quên vừa rồi chúng ta đã nói thế nào sao? Chỉ cần người kêu một tiếng ‘thiếu gia’ thì phải để ta làm một lần; thốt ra tiếng ‘thiếu’ thì phải cho ta hôn một cái, lúc nào ta bảo người gọi tên ta, nếu người gọi không được thì phải cho ta sờ một cái. Người ngẩng lên xem, đến bây giờ người đã kêu bao nhiêu lần ‘thiếu gia’ rồi? Ta bảo người gọi ta là ‘Ứng’, người gọi được bao nhiêu lần? Ân?” Chấn Nhân mỉm cười như ác ma, nhìn mỹ vị của mình đang ở trước mặt.

“Ô ô... Đừng sờ nữa, thật khó chịu...” Tráng Quả cuộn mình lại, không ngừng vịn vịn trên giường.

Đáng tiếc là khi y cố gắng khép chặt hai chân, bàn tay phải mỹ lệ của ác ma đã vùi giữa căn bộ (ờ thì... cái chỗ giữa hai chân, mà lại là gốc rễ ấy, là cái gì? ^^!), mặc y xoay sở vận vẹo thể nào cũng không thể thoát khỏi sự xâm lược của ma thủ (bàn tay ma quỷ) kia.

Xấu xa nhét vào một ngón tay, Chấn Nhân bắt đầu tra hỏi y, “Ta hỏi ngươi, rốt cuộc ngươi với tiểu nữ họ Thiết kia có xảy ra chuyện gì không? Có hôn nàng chưa?”

Quả Quả bị ba ngón tay lấp đầy, ủy khuất nghẹn ngào nói, “Ta... thật sự... không có... không có gì với nàng... cả.... Ô... lấy tay ra... đi...”

Thong thả chuyển động một chút, dùng ngón giữa không ngừng va chạm vào tràng bách trơn nhẵn ẩm ướt ẩm áp, như muốn tìm chỗ nào đó mà công kích. Mà hai ngón tay kia cũng không chịu thua kém, vân vê nhào nặn nơi nào đó ở giang nội. (giang = anus, nội = trong => giang nội = tự hiểu nhé ^^!)

Chấn Nhân quỳ gối trên giường, vì thuận tiện cho tay mình hoạt động mà cố sức mở hai chân Quả Quả ra, gác lên hai bên người mình, để y không cách nào khép hai chân lại được.

Tư thế hai chân mở rộng như vậy làm Quả Quả vô cùng xấu hổ, cả người cũng hồng rực lên.

“Đừng... đừng... như vậy... Xin ngươi...”

“Ta là ai?”

“Chấn Nhân...” Tráng Quả cố gắng để mình phát âm rõ ràng.

“Lúc này ngươi phải gọi ta là ‘Ứng’ mới đúng! Ngươi lại quên rồi sao? Ta đã nói với ngươi, ban ngày ở trước mặt người khác thì phải gọi ta là ‘Chấn Nhân’, buổi tối khi chỉ có hai người, ngươi phải gọi ta là ‘Ứng’. Ai, ta phải làm sao để trừng phạt cái người không có trí nhớ tốt như ngươi đây? Ân, hôn nhẹ một cái là được rồi. Ngươi xem, ta có tốt với ngươi không?” Chấn Nhân vui vẻ nói.

Một chút cũng không tốt! Tráng Quả vô cùng sợ hãi đối với nụ hôn sắp tới này. Chấn Nhân nói hôn, tuyệt đối không phải chỉ là hôn một cái là xong.

Thấy Chấn Nhân cúi thấp đầu xuống, Quả Quả run rẩy cả người, chờ nụ hôn của hắn lên môi mình.

Nụ hôn dừng trên ngực y... Chấn Nhân dán cả người lên cái viên tròn tròn nho nhỏ mềm mềm kia. Ngậm vào, lại nhẹ liếm nhẹ cắn, làm cho cái viên tròn tròn nho nhỏ kia sưng lên, dần dần biến cứng như hạt đậu. Cắn, lại dùng răng nhẹ nhàng ma sát, thỉnh thoảng lại dùng đầu lưỡi liếm liếm lên.

“A... Ô... Ứng... Đừng... đừng...”

Phun ra, lại dùng sức hút vào, lưỡi không ngừng đánh vòng quanh. Lập tức, đầu nhũ nho nhỏ bắt đầu sung huyết cứng rắn, còn lớn hơn cả lúc này. Hải lòng nhìn kiệt tác của mình, hắn lại cúi đầu ngậm bên bị vắng vẻ kia, đồng thời lại duỗi tay trái ra thưởng thức bên vừa bị khiêu khích. Ngón tay đang vùi sâu trong thân thể Quả Quả cũng phát huy sức mạnh.

“Ách... A... Không... A...” Tráng Quả không biết là do khoái cảm hay cảm nhận được cảm giác kì lạ, bị hắn làm cho sắp phát cuồng.

“Quả Quả, nhìn ta, nói cho ta biết, một tháng này ngươi đã làm gì?”

“Không... Cái gì, cái gì... cũng chưa làm...” Tráng Quả hai mắt phiếm lệ quang nhìn Chấn Nhân.

Bị Tráng Quả nhìn như vậy, tiểu phúc Chấn Nhân như bị lửa đốt. Hắn cố gắng nhẫn nhịn dục vọng của mình, bởi hắn muốn hôm nay Quả Quả phải mở miệng cầu xin hắn, để hắn ôm y.

“Ngươi gạt ta, nếu ngươi chưa làm gì thì tại sao nữ hài kia lại truy ngươi như thế? Nàng là người thứ mấy rồi?” Chấn Nhân bắt đầu tìm lý do khi dễ ‘thê tử’ của hắn. Đang nói lại dùng tay trái nắm lấy phân thân hơi cương của y, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Ân... Không có... A... Thiếu... Ngó!”

“Ta nghe được rồi. Lần này hôn chỗ nào thì tốt đây nhỉ? Ngươi nói đi?” Chấn Nhân mắt thấy cơ hội lại đưa đến cửa, ung tâm đại duyệt.

(ưng tâm đại duyệt: cái này là từ tác giả nhá, ta không chém đâu a. Theo ta hiểu thì chắc Dịch tỷ lấy từ câu ‘long tâm đại duyệt’ – vua thấy vui vẻ; đừng mờ anh đây (tên) là Ưng nên đổi thành ‘ưng tâm đại duyệt’ cho phù hợp^^)

Tráng Quắmím chặt miệng; y quyết không mở miệng nói gì cả. Họa là từ miệng mà ra, hôm nay y đã hoàn toàn hiểu được rồi.

“Người không chọn, vậy thì đành để ta chọn vậy.”

Chỗ mà Chấn Nhân chọn là chỗ mà Tráng Quảkhông bao giờ nghĩ đến. Tráng Quảkhông ngờ Chấn Nhân lại có thể liếm chỗ ấy, trong lòng y vô cùng xấu hổ, lại kích động không thôi.

Vốn y cho rằng chỉ có người hạ tiện như mình mới có thể vì thiếu gia mà làm chuyện đó, trong mắt y không cách nào chấp nhận chuyện đó mà Chấn Nhân lại làm vô cùng tự nhiên, khoái cảm của y dần dần dâng cao...

Nhưng khi y phát hiện mục đích cuối cùng của Chấn Nhân thì không khỏi kêu to, “Đừng! Đừng liếm chỗ đó! Rất bẩn! Thiếu gia đừng như vậy! Thiếu gia đừng!”

Tai tự động bỏ qua tiếng kêu của Quả Quả, Chấn Nhân chỉ chăm chăm vào việc hấn muốn làm, thuận tiện nhớ kĩ việc Quả Quả lại vừa gọi mình là ‘thiếu gia’.

Hấn muốn xem dáng vẻ điên cuồng của Quả Quả vì mình!

Cảm giác khác với ngón tay, như là có động vật nhuyễn thể gì đó chậm chạp tiến vào, làm Quả Quảkhông cách nào nhẫn nại mà bật ra âm thanh rên rỉ.

Ngón tay mở huyết khẩu khép chặt của y, đầu lưỡi nhu nhuyễn mà mạnh mẽ dò xét tiến vào. Cảm thấy bên trong tràng bích của mình bị liếm cắn, Quả Quả căng cứng cả người, muốn chống lại dục hỏa đang cuộn cuộn bốc ra từ sâu trong người mình. Y sắp không thể chịu được nữa rồi, nhục động chưa bao giờ được khai phá như vậy bắt đầuép chặt, dẫn đến dục vọng phía trước cũng bắt đầu ngừng đầu la hét đòi phát tiết.

“Thiếu gia...Chấn Nhân... Ưng... Ưng, ô ô...” Tráng Quả lần đầu tiên bởi vì khoái cảm mà khóc ra; nhưng người đơn thuần như y không hiểu được cái này là khoái cảm, chỉ nghĩ là thiếu gia đang trừng phạt mình.

Khổ sở xoay người, muốn phát tiết cái gì đó, nhưng lại không biết phải làm sao mới được. Theo bản năng, Quả Quả duỗi tay, hướng về phía giữa hai chân mình.

Bị Chấn Nhân tinh mắt ôm lại, cười nhạt nói, “Quả Quả, thì ra ngươi cũng không chờ được nữa.” Nói xong, thậm chí như muốn bức Quả Quả phải điên cuồng, cuối cùng lại mở miệng, ngậm tiểu Quả Quả vào.

“A!...” Quả Quả chịu không nổi đá loạn hai chân, đưa tay muốn đẩy hấn ra, nhưng bất tri bất giác thế nào mà hai tay y lại tiến vào mái tóc dài, ôm chặt đầu hấn. Cảm nhận dục vọng của mình đã dâng cao, nhanh... cũng sắp...

Đột nhiên Chấn Nhân rời khỏi Quả Quả, hơn nữa còn dùng tay cầm chặt dục vọng đang muốn phát tiết của y.

“Không!... Ưng, Ưng, cho ta... Cho ta...!” Quả Quả thành thật nói ý muốn của mình. Y muốn phát tiết, muốn đến điên rồi!

Nhưng Chấn Nhân không ngó ngang tới y, nằm bên cạnh y nói, “Nói ngươi muốn ta, nói để ta thao ngươi, để ta hung hăng mà cắn ngươi, để ta tiến vào bên trong ngươi! Nói mau! Nói rồi ta sẽ cho ngươi thoải mái!”

“Ách... Không... Ta muốn... Ô ô...” Quả Quả giống như hài tử to đầu khóc nức. Đau đớn thì y có thể chịu được, nhưng khoái cảm thì chỉ một chút y cũng không chống cự được. Bây giờ y đã như vậy, chỉ muốn tự mình phát tiết ra.

Nhìn Tráng Quả lớn hơn mình đến sáu tuổi, dáng cũng cao tương đương mình, bởi vì cho y cảm nhận được khoái cảm mà y khóc như một hài tử, Chấn Nhân có cảm giác thỏa mãn và kiêu ngạo nói không nên lời.Nam nhân này đã bị ta chinh phục! Y là của ta! Duy nhất mình ta! Hấn có thể cầu xin dưới thân ta, cầu xin ta thỏa mãn y! Lòng Chấn Nhân vui mừng reo hò.

Nghĩ đến ở đây, phân thân của Chấn Nhân đã cứng rần, hận không thể lập tức xung phong vào trận. Nhưng hắn vẫn muốn nghe chính miệng Quả Quả nói muốn hắn.

“Quả Quả, người mau nói đi! Nói rồi ta sẽ cho người!” Cầm dục vọng của y, tay hắn lại bắt đầu chà xát.

“A!... Ứng!...”

Hai chân căng cứng, Tráng Quả đã không nhịn nổi nữa.

“Cho ta... Van cầu người! Van cầu người... Tiến vào...”

“Quả Quả, nói lớn một chút, ta chưa nghe thấy.” Trên tay nắm lấy ý chí Quả Quả.

“Ồ ô... Ứng! Mau thao ta! Cấn ta! Hung hăng mà thao ta! Ta chịu không nổi! Cho ta! Cho ta! Nhanh lên!...” Lý trí Tráng Quả đã sụp đổ.

Cuối cùng nghe được đáp án mà mình muốn, Chấn Nhân không nhẫn nại nổi nữa, gầm lớn một tiếng, lập tức tiến vào chỗ sâu nhất trong người Quả Quả.

Nhưng hắn vẫn không bỏ tay mình ra, hắn muốn cùng Quả Quả cùng nhau đến đỉnh, hắn muốn để ái nhân cùng hưởng thụ cảm giác tối cao khi hai người kết hợp...

“A! Ứng!...” Quả Quả bởi vì không có cách nào phát tiết dục vọng như muốn đánh thẳng vào mình, làm cho cơ nhục trong âm bộ cố gắng co rút, để Tiêu Chấn Nhân có được khoái cảm lớn nhất.

“Quả Quả, Quả Quả của ta... Hảo bồng! Quả Quả! Lại co chặt một chút! Nhanh thôi... Chờ một chút, chúng ta cùng nhau... Để chúng ta... Cùng nhau...! Trời ạ! Bên trong người thật nóng, thật chặt, ôm lấy ta thật thoải mái! Quả Quả! Quả Quả!...”

Chấn Nhân điên cuồng va chạm vào hạ thân Quả Quả, đồng thời cũng buông bàn tay phải đang nắm chặt dục vọng của y ra, dùng hai tay ôm chặt thắt lưng y, thuận tiện cho mình càng thêm dễ dàng dùng sức.

Liều mạng co rút thân thể, bị Chấn Nhân cán đến kêu lớn “Ân ân a a”, đến khi Tráng Quả không chịu nổi tra tấn, hô lớn một tiếng rồi xuất ra tinh hoa của mình.

Ngay sau đó, cũng vì Quả Quả trải qua cơn cao trào mà nhục bích càng co rút mãnh liệt mà Chấn Nhân dùng hết sức va chạm thêm vài cái, bắn ra dục vọng của mình trong hậu huyệt mềm mại căng chặt của y.

31. Chương 31

Ngày thứ hai, Tráng Quả lại cùng Chấn Nhân cưỡi Hỏa Diễm ra đi. Không phải y không muốn phản kháng, mà là y không cách nào vắt chân qua mà cưỡi ngựa được; bắt đắc dĩ đành phải như nữ nhân ngồi ngang lưng ngựa, tựa vào ***g ngực Chấn Nhân. (aka kiểu ngồi vắt hai một chân qua một bên ý ^^)

Ra khỏi cửa thành đã lâu, Tráng Quả một câu cũng chưa nói với Chấn Nhân. Một phần là bởi vì y mệt, vả lại y cũng không muốn nói chuyện với thiếu gia.

Sáng nay, ý của Chấn Nhân là muốn để Tráng Quả nghỉ ngơi nửa ngày, sau đó mới lên đường. Nhưng Tráng Quả lại lo quân tình như hỏa, có thể nhanh chóng đến nơi một chút thì tốt hơn, cho nên muốn lên đường sớm. Nhưng khi y rời giường mới phát hiện, mình không thể đi được; đừng nói tới cái chỗ kia như tắc cái gì đó, mà ngay cả thắt lưng cũng đau đến không đứng thẳng nổi. Nếu không phải y tập võ nhiều năm thì hôm nay thật sự không cách nào đi được.

Y giận vì Chấn Nhân đêm qua không ngừng không nghỉ mà đòi hỏi, cho nên bây giờ y không nói lời nào với hắn nữa.

Mà Chấn Nhân vẫn ôm ấp Quả Quả của hắn, cảm thấy thỏa mãn đến cười ngây ngô không ngừng. Khuôn mặt này nếu để cho đám người trong Tiêu phủ thấy, nếu không phải hù chết một nửa thì đại khái cũng đủ chết hai phần.

Đêm qua Quả Quả của hắn thật hay, làm hắn thấy vô cùng thoải mái.

Xem ra, vẫn nên làm đủ tiền hí cho tốt, như vậy Quả Quả sẽ không co chặt làm hấn đau, mà không những không làm Quả Quả chảy máu, mà còn có thể nghe được âm thanh cầu xin tha thứ khi y không tìm được khoái cảm; hơn cả là thời gian làm đủ có dài cũng không làm bị thương đến Quả Quả. Thật đúng là một vốn bốn lời, quả nhiên cái gì cũng phải dựa vào kinh nghiệm!

Khi trước chỉ biết truy cầu khoái cảm cho mình, không muốn quan tâm đến Quả Quả, có thể vì nguyên nhân này mà làm Quả Quả rời khỏi mình không? Ân, sau này phải thường xuyên tập luyện kỹ xảo trên giường mới được, mà biện pháp duy nhất, đó là cùng Quả Quả làm nhiều hơn, nhiều hơn nữa, kỹ xảo đương nhiên cũng sẽ thành thục hơn.

Chấn Nhân vừa không chế ngựa, vừa nghĩ xem sau này làm thế nào tiếp tục khai phá Tráng Quả; tùy ý để Đạp Tuyết chạy chậm theo bên cạnh, cũng không thèm liếc mắt một cái đến hành lý đang để hết trên lưng nó.

Chịu không nổi ánh mắt của những người cũng chạy trên quan đạo, Tráng Quả mở miệng nói Chấn Nhân, muốn hấn để mình tự cười, tỏ vẻ như mình đã tốt hơn nhiều. Chấn Nhân đương nhiên không đồng ý; nhưng sau Tráng Quả lại lấy lý do thời tiết quá nóng, muốn một mình cười ngựa. Chấn Nhân không phản bác được, đành phải theo ý y, nhưng vẫn để y cười Hỏa Diễm, mình cười Đạp Tuyết, còn không quên lấy tấm thảm dày đã chuẩn bị trong hành lý ra đệm xuống yên của Hỏa Diễm, làm Tráng Quả vừa tức vừa buồn cười. Từ khi nào mà mình trở nên mềm yếu như vậy?

Cảm thấy mình được Chấn Nhân cẩn thận bảo vệ, Tráng Quả tuy đau đầu với dự vọng không đáy của Chấn Nhân, nhưng trong lòng cũng thập phần cảm động. Hạ quyết tâm, trên chiến trường nhất định phải hảo hảo chiếu cố thiếu gia, tiểu Ứng của mình, không để hấn bị bất cứ tên địch nhân nào làm bị thương.

Vì muốn kịp thời gian, Tráng Quả liều mạng cự tuyệt ham muốn ban đêm của thiếu gia, cuối cùng ngày hôm sau đã bắt đầu khôi phục thể lực, thật sự theo kịp đường.

Một đường nghe Chấn Nhân nói rất nhiều chuyện mà mình không biết, như là chuyện hấn có xây dựng một thể lực bên ngoài Tiêu phủ, hơn nữa chuyện của Tiêu vương phi, hấn cũng nói cho y biết.

Nghe tới chuyện hỏa thiêu Tạng Hương sơn trang năm đó còn do chính lão phu nhân nhúng tay vào, Tráng Quả không khỏi ngây người. Không ngờ, lão phu nhân lại hạ độc thủ với chính thân tôn của mình như vậy, vội hỏi Chấn Nhân sau nên nên làm sao.

Chấn Nhân nói với y, đương nhiên là nợ máu trả bằng máu!

Tráng Quả nhin không được cầu tình với Chấn Nhân. Theo y thấy, lão phu nhân đã lớn tuổi, cho dù Chấn Nhân không trả thù bà thì bà cũng không sống được bao lâu nữa, tội gì phải làm điều thừa?

Chấn Nhân nghe y nói xong, suy nghĩ thật lâu rồi nói với y, hấn sẽ suy nghĩ lại.

Không ngờ có thể tác động đến suy nghĩ của Chấn Nhân, Tráng Quả vô cùng kinh ngạc, cũng không dám mở miệng nói lung tung gì nữa.

Khi Chấn Nhân ngồi trên lưng ngựa giở tính khí của thiếu gia, lờ lờ kéo kéo tay Tráng Quả, bọn họ đã tới gần biên giới bắc cảnh.

Đồng thời, Chấn Nhân cũng nói đến chuyện bởi vì thực lực của hấn không thể ngang với địa vị của Tiêu vương, cho nên không có cách nào hảo hảo bảo vệ y, cố ý hung tàn lãnh khốc với y. Còn bây giờ trong tay hấn đã có quyền lực, đồng thời thể lực của hấn cũng đã dần trưởng thành, đã có đủ thực lực để bảo vệ y, không cho bất kỳ kẻ nào đến thương tổn y nữa.

Cho nên, Chấn Nhân nắm tay Tráng Quả nói, “Người không phải là bộc nhân của ta, mà là ái nhân quang minh chính đại của ta! Về sau đừng coi mình là người ti tiện, bởi vì người xem thường chính mình thì chẳng khác nào hạ thấp ta.”

Tráng Quả nghe lời thiếu gia thổ lộ, trong đầu trống rỗng.

Y vẫn nghĩ rằng mình chẳng qua chỉ là công cụ để thiếu gia phát tiết, cho dù bây giờ có đối xử tốt với mình thế nào thì cũng chỉ coi như bồi thường; ngay cả khi nghe Chấn Nhân nói với Thiết cô nương rằng mình là ái nhân của hấn, y vẫn cho rằng hấn chỉ nói giỡn, cố ý châm chọc vị đại tiểu thư Thiết gia kia mà thôi. Không

ngờ Chấn Nhân lại coi mình là ái nhân thật, hơn nữa còn đối đãi như vậy trong ba năm. Trách không được mình rời khỏi đó, khi Chấn Nhân tìm được mình lại ôm mình thất thanh khóc lớn; thì ra hẳn đã có tình cảm sâu đậm với mình đến vậy.

‘Ta thì sao? Tình cảm của ta đối với Chấn Nhân thế nào? Chỉ là cảm tình giữa chủ tớ? Hình như không giống vậy. Huynh đệ? Cũng không giống. Vậy có phải mình cũng ôm loại cảm tình như hẳn đối với mình không? Nhưng hình như cũng không phải.’

Càng muốn suy nghĩ, Tráng Quắc càng hồ đồ. Y không biết nên làm gì với quan hệ mới của mình và Chấn Nhân.

Suy nghĩ nửa ngày, nhìn Chấn Nhân nắm chặt tay trái của mình, y quyết định, mặc kệ tình cảm của mình đối với Chấn Nhân là gì, chỉ cần hẳn còn muốn mình một ngày, mình sẽ còn ở bên hẳn không rời đi.

Một khi đã quyết định, tâm trạng cũng bình tĩnh hơn, ngược lại bắt đầu quan sát phong tình đại mạc.

(phong tình: phong cảnh và dân tình)

“Thơ của cổ nhân thi vận: ‘từ Mã Xuyên lên vùng Tuyết Hải. Bãi mênh mông cát phủ tận chân trời. Đêm Luân Đài thán gió chín gió tới bờ. Theo nước cuốn đá vỡ từng mảng lớn. Gió bần bật đất đá văng lẫn lộn. Xứ Hung Nô ngựa béo tốt, cỏ vàng. Tây Kim Sơn mờ mịt bụi bay tung.’ Nói thì giống như cảnh tượng này. Bây giờ lại đang là thời điểm từ hạ chuyển sang thu, cũng là lúc dân Hung Nô người khỏe ngựa béo, là thời cơ tấn công Đại Á tốt nhất. Hơn nữa Hoàng Thượng lại sở thế lực ngoại thần (những người làm quan bên họ của hoàng hậu/thái hậu/thái hoàng thái hậu...) quá lớn, với những võ tướng có quân công (công lớn trong quân đội) nếu không phải đang giam lỏng trong kinh thành thì đã đoạt lấy binh quyền, trong triều dần không có người dám ra trấn thủ biên cương; quân lính trấn thủ biên cương các nơi bây giờ đều là do đặc tội Hoàng Thượng mà bị biếm tới đây. Hoang đường nhất là còn có chuyện quan văn đảm nhiệm chức vị của quan võ, đây cũng là nguyên nhân khiến cho ba thành ở bắc cảnh thất thủ. Đương nhiên, nếu không có ba thành này bị thất thủ thì Hoàng Thượng cũng sẽ không trao binh quyền, phong ta là Phiêu Kị đại tướng.”

Nắm tay Tráng Quắc, Chấn Nhân ngồi ngay ngắn lại, dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Bây giờ Thiên Vu (vua) Hung Nô Mạo Đôn thấy biên cảnh Đại Áta phòng thủ yếu ớt, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như thế.”

“Thiên Vu Mạo Đôn này là người thế nào? Là người rất khó đối phó sao?” Tráng Quắc hoàn toàn không biết đến quân tình, đặt câu hỏi.

“Mạo Đôn này có thể được coi là người kiêu hùng! Nghe nói người này giết cha, tự phong làm Thiên Vu; sau đó đông đánh Đông Hồ, tây công Nguyệt Thị, nam chiếm Lâu Lan, Bạch Dương, Hà Nam vương; tới bốn năm trước thì thống nhất các bộ tộc trong Hung Nô. Có lẽ trải qua bốn năm sử dụng thiết quyền an dưỡng sinh tức (dùng những chính sách cứng rắn để người dân sống yên ổn, bồi dưỡng quân đội), bây giờ những tướng lĩnh Hung Nô do Mạo Đôn thống lĩnh hẳn là binh hùng tướng mạnh, hậu phương lương thảo phong phú, có đủ thực lực để tranh đoạt địa bàn phương bắc với Đại Á rồi, nên mới điều quân xâm lược biên cảnh ta như thế.” Chấn Nhân có chút anh hùng luyến tiếc anh hùng.

“Như vậy, nói cách khác là lần này chinh bắc vạn phần khó khăn?” Tráng Quắc vô cùng lo lắng.

“Ha ha ha! Đó là nếu gã không đụng phải Tiêu Chấn Nhân ta thôi. Chỉ cần có ta ở đó thì đừng hòng tiến vào Đại Á ta một bước! Ta chẳng những muốn đoạt lại ba thành kia mà còn muốn Thiên Vu Hung Nô Mạo Đôn kia cúi đầu xưng thần với Đại Á ta!” Chấn Nhân hào khí vạn trượng, nắm chặt tay ái nhân, hướng ra vạn dặm cát vàng xuất chinh Hung Nô nói tuyên ngôn. (xưng thần này là thần tử nhá, tức là nước phụ thuộc, không phải thần thánh đâu ^^)

Hai người thúc ngựa chạy nhanh, trước khi thái dương xuống núi đã đến đại doanh quân bộ.

Đi ra nghênh đón bọn họ là giám quân – hộ quốc tướng quân Ô Triễn, Chấn Vũ được phong làm chiêu võ giáo úy, Chấn Nam là chiêu võ phó úy, cùng vài vị quan giai phó tướng cấp bậc trên Chấn Nam.

“Ha hã, các người cuối cùng cũng tới rồi! Ta còn tưởng phải chờ tới lúc ngựa Hung Nô hết béo thì tướng quân mới tới chứ; đến lúc đó thì khỏi cần dùng đồng binh pháp sách lược gì cả, cứ trực tiếp tấn công là được.” Ô Triễn không sợ chết, cười nhạo Chấn Nhân đến chậm.

“Vì sao chờ đến khi đó thì khỏi cần binh pháp sách lược là có thể trực tiếp tấn công?” Không hiểu gì cả, Chấn Nam hỏi cộc lốc.

“Ha ha ha, đứa ngốc này, đến khi ngựa Hung Nô hết béo rồi thì chúng tỏ tình kị (~ kị binh) của bọn chúng đã hết sức rồi. Ngay cả ngựa còn ăn không đủ no thì sao người có thể gươm đao thương lên mà tấn công địch được? Đến lúc đó chỉ cần đại tướng quân của chúng ta vung tay hô to, đại quân của chúng ta liền có thể đem Hung Nô đánh cho hoa rơi nước chảy rồi. Người xem, thật tốt! Ha ha!” Ô Triển ở chung thời gian này với cậu, biết Chấn Nam tuy lỗ mãng thẳng tính, nhưng không ngờ cậu còn chậm chạp đến thế này, thấy hơi chút bị dọa.

“Như vậy a... Vậy tứ ca coi như là trở về sớm rồi, hắc hắc!”

Khi mọi người còn đang cười trộm đến mồm mép rút gân, Chấn Nhân còn chưa ném gã ra khỏi thành để gã một mình đánh địch thì Chấn Vũ đã bịt miệng Chấn Nam, đem cậu về phía sau mọi người.

Chấn Nam không thuận theo, còn ô ô a a thì thầm, “Nga (ta) còn chưa uống rượu (tiếp đón) Tráng Quả (ca) và tứ (ca) mà, người a (kéo) cái gì mà (kéo)! ”

Dùng ánh mắt giết người ném lên tên đầu sỏ Ô Triển, Chấn Nhân đột nhiên nở nụ cười động lòng người.

“Ô Triển, xem ra người đã vội đến không kịp đợi rồi! Vậy thì tốt lắm, người dẫn ba nghìn tinh binh đi xâm nhập vào Bạch Đằng thành, đem đầu cái tên Hữu Hiền vương của Thiên Vu Mạo Đôn dám cười nhạo chúng ta vô năng kia xuống, coi như là ta cho người giải tỏa. Người không cần phải cảm tạ ta vừa đến đã cho người cơ hội lập quân công. Trong vòng ba ngày, nếu người không lấy được đầu Hiền vương thì quân pháp đang chờ được xử lý người a.”

Không để ý tới Ô Triển đã đông cứng thành tảng đá, bộ dáng đứng trên cát vàng ở quan ngoại mặc gió thổi, Chấn Nhân kéo Tráng Quả lại, giới thiệu cho vài vị phó tướng, nói với bọn họ, Tráng Quả giờ ở trong quân doanh, lấy thân phận là tùy tùng bên người mình.

Biết Tráng Quả chính là thân thân ái ái nhân (người iu luôn mang theo bên cạnh) của Chấn Nhân, thái độ của các vị tướng lãnh đối với Tráng Quả tự nhiên có một phần tôn trọng.

32. Chương 32

Chấn Nhân đang trên đường đến doanh trường chuyên dụng của tướng quân cùng Tráng Quả, vừa đi vừa nói cho y biết, Ô Triển và mấy vị tướng lãnh gặp y vừa này đều là thế lực mà bốn, năm năm nay hần bồi dưỡng bên ngoài, đến hai năm gần đây mới được hần tung vào triều đình để âm thầm giúp đỡ hần, đều là những người đáng tin cậy.

Nghe Chấn Nhân nói thế, ánh mắt Tráng Quả nhìn Ô Triển và mấy người kia cũng tự nhiên mang thêm vài phần thân thiết. Chờ đến khi đi vào đại trường, sắp xếp xong hành lý, Tráng Quả nói với Chấn Nhân mình muốn đi thăm hỏi hai huynh đệ Chấn Nam, Chấn Vũ đã lâu ngày không gặp, lại bị Chấn Nhân gọi lại.

“Người không cần đi thăm hỏi bọn nó đâu. Chờ chút nữa, vài vị tướng lĩnh khác lại đây họp, khi đó Chấn Vũ và Chấn Nam cũng sẽ đến đây. Đến lúc đó, người nói chuyện với chúng nó là được, tiện thể bảo chúng mang người đến phụ cận làm quen với địa hình một chút. Bây giờ người lại đây, giúp ta đối quân phục địch.” Nói xong, bắt đầu cởi ngoài sam của mình.

Tráng Quả theo lời đi ra phía trước, giúp hần cầm tướng quân phục, mở tay áo, để hần tiện khoác vào.

Chấn Nhân vừa mặc áo vừa cười, nói với y “Người xem, chỉ là một cái ngoài bào này mà đã phiền toái thế này rồi, chờ đến khi đánh giặc là phải mặc khỏi giáp của tướng quân, lúc ấy mới nặng nề a! Ngay cả giày và xà cạp cũng đều phải theo quy định. Đến lúc đó lại phải phiền người mang giày giúp ta, một mình ta không cách nào đối phó được.”

“Đó là đương nhiên, ta là cận tùy (người hầu), việc này chính là việc ta phải làm, không cần phải nói cái gì phiền ta.” Tráng Quả giúp hần thắt đai lưng nói.

Chấn Nhân mắt húng, “Quả Quả, ta nói người giúp ta, không phải bởi vì người là cận tùy của ta, mà bởi vì người là lão bà của ta! Giống như thê tử giúp trượng phu của mình ấy!”

“A, nhưng ta không phải lão bà của người a.” Tráng Quả thành thật nói.

“Người! Ta nói giống như... Quên đi, chờ sau khi tất cả việc này kết thúc, ta sẽ bãi đường với người, miễn cho người lại lấy mấy thứ này ra lấp miệng ta. Thật là! Sao nói với người nhiều như vậy mà người vẫn không hiểu được lòng ta a!” Chấn Nhân lớn tiếng nói câu trước, những câu sau lại nhỏ giọng thăm thì.

Chấn Nhân nói giỡn, Tráng Quả không quá để ý. Dù sao với y mà nói, dù là cận tùy cũng được, mà có là thê tử như lời Chấn Nhân nói cũng chẳng sao, chuyện y phải làm đều như nhau cả thôi.

“Tướng quân, mặt tướng Ô Triển chờ cầu kiến.” Ngoài trường vang lên thanh âm của giám quân Ô Triển.

Lược chỉnh quần áo, Chấn Nhân nhìn Tráng Quả ý bảo, Tráng Quả hiểu ý, nói với bên ngoài, “Chư vị tướng lãnh thỉnh. Tướng quân đã ở trong trường chờ.”

Thanh âm chưa dứt, Ô Triển và những người khác vén màn trường đi vào bên trong.

Chào theo nghi thức quân đội xong, mọi người lại một lần nữa chính thức bái kiến chinh bắc Phiêu Kị Đại tướng quân lần này – Tiêu Chấn Nhân.

Bái kiến xong, nhàn thoai một câu cũng không, Chấn Nhân lập tức phát tay lệnh Ô Triển mở ra quân sự đồ (bản đồ quân sự), chuẩn bị xem xét tình trạng bố trí quân sự của song phương, cùng thảo luận phương án tác chiến sau này; bởi đây là lần đầu tiên nên càng thêm thận trọng.

Sắc mặt nghiêm chỉnh, Ô Triển đi đến trước mộc án trong trường, bày ra quân sự đồ; đồng thời theo chỉ thị của Chấn Nhân, bắt đầu giải thích với mọi người tình hình chiến đấu mới nhất.

Chấn Nhân hỏi nhiều nhất, nhưng các tướng lĩnh không có vẻ phiền chán, đều cẩn thận giải thích.

Hiện tại các tướng lĩnh ở đây đều là người của Chấn Nhân, đều có cùng đặc điểm: tuổi trẻ, không có chút kinh nghiệm quân sự nào. Bởi mọi người đều biết chỗ thiếu hụt của mình nên không dám khinh thị bất cứ một vấn đề nhỏ nào. Nhưng đồng thời, bọn họ cũng có ưu điểm rất lớn: đó là đồng tâm hiệp lực! Đã không cố ý tìm phiền toái, âm thầm dẫn dắt người khác, thảo luận quyết liệt nhưng lại luôn thuận lợi tiến hành.

Các tướng lĩnh tựa hồ sớm quen với sự lạnh lùng của Chấn Nhân, không chút bị ảnh hưởng, mỗi người phát biểu ý kiến của mình, không có chút ý che giấu dè dặt. Chấn Nhân cũng không chuyên quyền độc đoán, ngược lại, hẩn cẩn thận lắng nghe mọi người thảo luận, tùy thời tùy chỗ đưa ra ưu khuyết điểm.

Bất tri bất giác, thời gian như nước chảy. Tráng Quả vẫn không mở miệng xen vào, chỉ là im lặng lắng nghe.

Thỉnh thoảng lại từ phía sau Chấn Nhân đi ra, rót thêm trà cho mọi người. Rốt cuộc, khi trăng treo đầu núi, kế hoạch chiến đấu bước đầu được quyết định.

Mới vừa khép lại quân sự đồ, chỉ thấy Ô Triển đuổi người ra, nói với Chấn Nhân, “Tướng quân, có thể ăn cơm chưa? Mặt tướng mau đói chết rồi!”

Chau mày, Chấn Nhân nói “Sao vậy, các người chuẩn bị ở trong này ăn cơm?”

“Đó là đương nhiên! Hắc hắc, ta đã sớm báo với các huynh đệ ở trù phòng (nhà bếp), đêm nay tướng quân tới, để bọn họ sửa soạn một bàn đồ ăn, xem như là tiệc tiếp đón tướng quân. Chỉ cần tướng quân người truyền lệnh xuống là đồ ăn có thể đưa lên.”

“Đúng a, người ở trù phòng nếu nghe là tướng quân muốn ăn, tốt xấu gì cũng sẽ đưa ít đồ ngon đến đây a.” Về mặt Chấn Nhân mong đợi nói.

“Nói cách khác, các người muốn lấy lý do thiết tiệc chào đón ta mà ăn một trận a.” Chấn Nhân nheo mắt.

“Ai nha nha, tướng quân đại nhân vĩ đại của ta a, người cũng không biết, cơm ở đây thực con mẹ nó không phải cho người ăn a! Không thừa dịp đại nhân người tới đây, lần sau muốn ăn một bữa ngon thế này chắc phải chờ đến khi đại thắng quay về kinh a! Coi như người thương cho đám thuộc hạ trung thành tận tâm này một chút được không? Nhanh lên truyền lệnh cho trù phòng đưa cơm đến đi, mặt tướng đã để bụng rỗng từ giữa Ngọ đến giờ rồi đó.”

“Ta cũng vậy. Hắc hắc!” Tướng lĩnh tên Trịnh Kiến Hoa cũng gật gật đầu, ngượng ngùng nói.

Tráng Quả không khỏi tò mò — bình thường cơm ở đây khó ăn như vậy thật sao?

Chấn Nhân bắt đầu dĩ, đành phải hạ lệnh trừ phòng đưa cơm đến doanh trướng tướng quân.

Tráng Quả bởi vì là thiếp thân cận tùy (hạ nhân bên người) của Chấn Nhân, đương nhiên cho rằng mình hẳn là đến trừ phòng truyền lệnh. Khi Chấn Nhân vừa nói xong liền đi ra khỏi trướng.

Chấn Nhân sững sốt một chút, đang chuẩn bị nói với y, chỉ cần để vệ binh ngoài trướng truyền lệnh là được. Ô Triển đột nhiên mở miệng nói với hắn, “Để mặt tướng đưa Tráng Quả đi. Y thân là cận tùy của tướng quân, cũng phải biết mấy chỗ đó ở đâu.”

Chấn Nhân ngẫm lại, liền đồng ý để Ô Triển đi theo.

“Tráng Quả, từ từ, ngươi không biết chỗ, ta mang ngươi đi. Tiện thể nói cho ngươi biết đồ dùng để ở đâu luôn.” Ô Triển đuổi theo Tráng Quả nói.

Tráng Quả tỏ vẻ cảm kích, hai người cùng nhau vén màn trướng đi ra ngoài.

Trên đường, Ô Triển thân thiết chỉ cho Tráng Quả nơi để đồ dùng hậu bị, người phụ trách hậu cần là ai, thuận tiện nói cho y biết chỗ của lương doanh (nơi để lương thảo) và vũ khí doanh.

Bị sự thân thiết của Ô Triển làm cảm động, Tráng Quả cảm thấy được tôn trọng, trong lòng nảy sinh hảo cảm với hộ quốc tướng quân nói chuyện không câu nệ trên dưới, tính cách sáng sủa này, cảm thấy gần gũi chung cũng dễ dàng, nói chuyện cũng không gò bó, thoải mái hơn nhiều.

Thấy Tráng Quả thành thật thiện lương rất dễ cảm động lòng với mình, trong lòng Ô Triển rất cao hứng. Hắc hắc, xạ nhân tiên xạ mã! Phải làm cho Tráng Quả đứng ở phía sau mình, sau này mình có làm sai cũng không sợ không có ai dám nói giúp; dù sao lệnh ông vẫn thua công bà mà!

Ô Triển làm bộ lơ đãng, cười hi hi thu thập tin tức từ Tráng Quả, “Tráng Quả nha, ngươi với Chấn Nhân cùng một chỗ đã bao lâu rồi?”

“Mười bảy mười tám năm rồi.” Tráng Quả thành thật trả lời.

“Đã lâu như vậy a! Vậy ngươi vẫn luôn đi theo hắn sao?”

“Đúng vậy. Chấn...Hắn vừa sinh ra, ta đã theo bên người hắn rồi.”

“Úc, vậy ngươi cũng thật vất vả! Tính tình hắn không tốt lắm a; nhất là khi hắn đang dục cầu bất mãn gì đó a.”

Tráng Quả đỏ mặt. Y còn chưa biết người này bên cạnh Chấn Nhân đã biết y là ái nhân của hắn rồi, còn nghĩ bọn họ chỉ xem mình là cận tùy bình thường mà tướng quân mang theo thôi, cho nên khi nghe thấy Ô Triển bày ra vẻ vô cùng hiểu rõ mà nói chuyện, không khỏi đỏ bừng mặt, giấu giấu giếm giếm nói, “Tính tình hắn cũng không phải không tốt, có đôi khi phiền lòng sẽ phát hỏa một chút. Về phần hắn... Hắn... Ta cũng không rõ.”

Ô Triển nghĩ thầm, ngươi không rõ thì còn có ai rõ nữa? Cảm thấy Tráng Quả dễ dàng thẹn thùng như thế vô cùng thú vị, nhin không được trêu y, “Người không biết, khi Hoàng Thượng ban chỉ xuống, trong thời gian chúng ta chờ lên đường, tướng quân hắn đó hả, mỗi ngày đều nghiêm mặt, một ngày cũng nói không đến ba câu. Hồi hắn làm sao vậy, hắn cũng không trả lời, chỉ liu mạng trừng người ta. Ai yêu, làm mấy tên tướng lĩnh như chúng ta sợ hết hồn. Cuối cùng, vẫn là mặt tướng ta vì tương lai tốt đẹp của mọi người, mang ý niệm hắn phải chết mà đi hỏi đại tướng quân có khúc mắc gì. May mà cuối cùng hắn cũng nói. Người có biết hắn nói gì không?”

Tráng Quả lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

“Hắc hắc, hắn nói nguyên nhân làm hắn khó chịu là lão bà chạy trốn rồi, là do dục cầu bất mãn mà thành!”

“Cái gì! Hắn sao có thể nói như vậy! Hắn... Hắn sao có thể không xem mặt người ta như thế...” Tráng Quả lập tức nóng nảy, thiếu chút nữa nói ra quan hệ của hai người.

“Đúng nha! Hắn chẳng những nói như vậy, lại còn dưới tình thế quân tình khẩn cấp mà bỏ lại một câu “Ta đi tìm lão bà” rồi chạy mất! Làm hại mấy tướng lãnh hạ cấp chúng ta không thể không liều mạng đi cản Hung Nô xâm lược trước. Ai! Đúng rồi, người có biết Chấn Nhân đuổi theo được lão bà của hắn không? Còn người sao lại cùng hắn đến đây? Lúc ấy không phải người đang ở Tiêu phủ sao?”

Vừa nói vừa đi, hai người nhanh chóng đến trường phòng của hậu cần trú phòng. Truyền lời xuống, để binh lính hậu cần mau đưa đồ ăn lên doanh trường của tướng quân, làm tiệc tiếp đón hắn, sau đó hai người bọn họ bắt đầu trở về.

“Ta... Ta không biết Chấn Nhân có đuổi được thê tử của hắn hay không. Ta gặp hắn năm ngày trước ở thôn Thuận Bình, khi đó ta không ở Tiêu phủ.” Tráng Quả cúi thấp đầu, chân tay luống cuống hồi đáp.

“Vậy các người có chuyện gì trên đường làm chậm trễ sao? Từ Thuận Bình đến đây, khoải mã cũng chỉ mất có ba ngày thôi, sao các người lại đi những năm ngày thế?” Ô Triển nhin cười tiếp tục truy vấn.

“Bởi vì trên đường ta... thân thể không thoải mái, cho nên... Chấn Nhân vì chiếu cố ta, mới...” Không quen nói dối, Tráng Quả cứ lắp ba lắp bắp.

Thân thể không thoải mái? Sách, không hổ là lão đại của chúng ta, đuổi theo lão bà đào tẩu quay về cũng là dựa vào thân thể để nói chuyện!

Muốn chuyển đề tài, Tráng Quả liều mạng nghĩ, cuối cùng y nghĩ đến, “Ô tướng quân quen biết Chấn Nhân đã rất lâu rồi sao? Ngài quen biết hắn thế nào?”

“Ta? Không tính là quá lâu, cũng chỉ là ba bốn năm trước thôi. Quen biết hắn cũng dưới tình huống bình thường. Khi đó ta hồ lạc bình dương, đang ở lúc bị một đám dã cẩu truy cắn, được Chấn Nhân đi ngang qua đưa tay cứu giúp. Bởi vì ta mất chỗ dừng chân bình an nên hắn giúp ta an bài, sau lại bày mưu hạ kế, cho ta tham gia khoa thí trên triều.” Ô Triển thuật lại sơ sơ tình huống mình quen biết Chấn Nhân.

“Ách, Ô tướng quân ngài cảm thấy Chấn Nhân là người thế nào?”

“Ha hử, hắn là người rất giỏi, nhất là năng lực lãnh đạo, hắn có một chỗ làm người ta vô cùng nể phục, chính là nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người! Đây cũng là nguyên nhân chỉ trong vòng ba bốn năm mà có thể bồi dưỡng được thế lực cường đại thế này.

“Hắn không xa lánh người tài ba, có thể dùng là dùng, yên tâm giao hết những công việc quan trọng cho thủ hạ làm, tùy họ tự do phát triển, còn hắn thì chỉ âm thầm chống đỡ trong triều đình. Giống ta ấy, chỉ do nể phục cách làm việc của hắn mà lưu lại, người tự nguyện vì hắn cống hiến sức lực cũng không ít đâu. Người đều là gọi thiếu gia của người là “Chấn Nhân” phải không?” Ô Triển bất ngờ hỏi.

“Phải..... Ách... Không phải, là thiếu gia, không, là Chấn Nhân bảo ta gọi tên hắn như vậy.” Đầu óc Tráng Quả bắt đầu hỗn loạn.

“Úc — Chấn Nhân đúng là rất tốt với tùy tùng như người.” Ô Triển tựa tiểu phi tiểu nói. Đồng thời đưa tay vén màn doanh trường tướng quân trước mặt.

33. Chương 33

Rốt cục đã biết được tay nghề của đại trù trong quân doanh, Tráng Quả bị Chấn Nhân ôm vào ngực cọ cọ cả một đêm, bắt đắ dĩ đành phải đồng ý thỉnh thoảng sẽ giúp hắn bày tiểu táo, miễn cho Phiêu Kị Đại tướng quân còn chưa kịp ra chiến trường đã bị thức ăn trong quân doanh của mình độc chết.

(tiểu táo = : dùng nồi và bếp làm đồ ăn; ở đây là Tráng Quả chỉ làm cho một mình Chấn Nhân ăn thôi.)

Ban ngày, Chấn Nhân cùng những người khác mặt không chút thay đổi nuốt cơm quân, buổi tối liền lấy lý do ra ngoài tra xét địa hình, chạy đến hồ nước gần đó, để Tráng Quả làm mấy món dân dã cho bọn họ, cùng nhau dùng nồi đất nấu sơn thái, Chấn Nhân cũng ăn càng nồng nhiệt. Ăn no, lại kéo Tráng Quả đến quân doanh Hung Nô quan sát tình hình.

Kẻ tài cao gan cũng lớn kia căn bản không thêm lo địch nhân có thể phát hiện hai người tiến vào quân doanh hay không, bằng khinh công của bọn họ thì dù địch nhân có lường trước cũng không cách nào phát hiện.

Đương nhiên, bọn họ cũng không dám xâm nhập quá mức. Dù sao nếu bị mấy vạn người bao vây thì dù có là người võ công tuyệt thế cũng không có thể chống đỡ lâu được.

Chấn Nhân căn cứ vào tình hình phân bố phòng thủ trong quân doanh Hung Nô, đại khái đã đoán được chỗ địch để quân lương và vũ khí doanh. Trước khi hấn làm cuộc tổng tiến công sẽ thiêu hủy lương thảo và vũ khí của đối phương trước. Như vậy cho dù có Thiển Vu ở hậu phương chi viện thì cũng cần thời gian một ngày, lương thực trừ bị đương nhiên còn cần thời gian nhiều hơn nữa, hấn muốn nhân lúc đó để tấn công.

Hiện giờ chỉ còn chờ tin chiến thắng của Ô Triển.

Ba ngày sau, Ô Triển xách đầu Hữu Hiền vương khải hoàn (chiến thắng) trở về.

Màn đêm buông xuống, Chấn Nhân lệnh cho Trịnh Kiến Hoa suất lĩnh ba vạn quân làm chính công (cánh quân tấn công chính), Chấn Vũ và Chấn Nams suất lĩnh năm nghìn quân làm phó công (cánh quân tấn công phụ), hai đường giáp công Bạch Đằng thành đã mất quân thủ (người đứng đầu).

Binh đến dưới thành, thêm Ô Triển trước đó đã dẫn ba nghìn tinh binh vào thành, nội ứng ngoại hợp, đánh cho địch quân xâm chiếm Bạch Đằng thành trở tay không kịp.

Hừng sáng, cửa Bạch Đằng thành bị đột phá, quân đội Đại Á hoàng triều một đường đánh vào trong thành.

Địch quân đã mất thủ lĩnh không còn ý chí chiến đấu, vừa đánh vừa trốn. Lúc trước đánh vào Bạch Đằng thành ước chừng có một vạn năm nghìn binh, sau trận này, ước chừng chỉ có hai ngàn người ngựa chạy được ra khỏi thành, những tên khác đều đã bị chém giết trong thành.

Hai nghìn quân Hung Nô chạy thoát khỏi thành này lại bị phục binh (quân mai phục) do Chấn Vũ và Chấn Nam thống lĩnh phục kích. Đến đây, một vạn năm nghìn quân Hung Nô bên trong Bạch Đằng thành đã bị tiêu diệt.

Sau này, trận chiến này được hậu thế của Đại Á hoàng triều truyền lưu là “Chiến dịch một đêm Bạch Đằng thành”.

Sau khi thu hồi lại được Bạch Đằng thành, Chấn Nhân thừa dịp quân tâm sôi sục, chiến ý của quân đang tăng cao, phái binh đoạt lại được liên tiếp hai thành nữa.

Sau này, sách sử Đại Á hoàng triều ghi lại, năm Hòa thứ hai mươi hai tháng chín, chinh bắc Phiêu Kị Đại tướng quân Tiêu Chấn Nhân dẫn quân chinh bắc, giết Hữu Hiền vương Hung Nô, trong vòng ba ngày đã đoạt lại được ba thành. Sự kiện này đã ủng hộ sĩ khí chinh bắc quân, là nền tảng để sau này hàng phục quân Hung Nô.

Kinh qua ba trận này, tên của chinh bắc Phiêu Kị Đại tướng quân Tiêu Chấn Nhân lại một lần vang khắp thiên hạ, ngay cả Thiển Vu Hung Nô cũng bắt đầu chú ý đến chiến tướng trẻ tuổi này.

Chiến tranh giữa chinh bắc quân cùng Hung Nô quân đã chính thức mở màn.

Sau này hai quân lại đánh thêm vài lần, nhưng lần nào kết cục cũng là chinh bắc quân đại thắng.

Thiển Vu Mạo Đôn bắt đầu nôn nóng...

“Lần này áp tải lương thảo trong kinh là ai?” Chấn Nhân thông thả bước qua bước lại trong đại trường.

“Bẩm tướng quân, chính là Trung thư lệnh Trần đại nhân.”

“Hóa ra là hấn! Người cũng biết Trần đại nhân kia xuất kinh khi nào không?”

“Bẩm tướng quân, trước mặt tướng xuất kinh hai ngày.” Phụ trách tin tức – tham tướng – hồi báo.

“Đã biết, người lui ra đi. Nhớ kỹ, phải tùy thời báo với ta động hướng ở kinh.”

“Vâng, mặt tướng cáo lui.”

Sau khi tham tướng lui ra, Trịnh Kiến Hoa bên cạnh lo lắng nói, “Tướng quân, không ngờ lần này áp tải lương thảo lại là Trung thư lệnh Trần đại nhân luôn bất hòa với Tiêu vương, không biết hắn có thể...”

“Không thể đợi được nữa! Ô Triển, hiện lương thảo trong quân có thể duy trì trong thời gian bao lâu?”

“Ước chừng một tháng.”

“Truyền lệnh xuống, lệnh các tướng lĩnh thao luyện quân đội, ba ngày sau khiêu chiến với đám quân Hung Nô!”

“Vâng, mặt tướng tuân lệnh.” Trịnh Kiến Hoa ôm quyền rời đi.

“Ô Triển, người nói tên Trung thư lệnh này có thể mượn cớ kéo chân chúng ta không?” Chấn Nhân hỏi.

Ô Triển nghiêm túc trả lời nói, “Lấy thời gian áp tải lương thảo, theo lý thuyết, hiện tại hắn là tới Bảo Định rồi mới đúng. Nhưng tham tướng truyền tin lại báo, lương thảo vẫn chưa ra Lỗ Cảnh, xem ra Trung thư lệnh cố ý kéo dài rồi. Lương thảo còn lại còn đủ duy trì một tháng, nếu muốn trong vòng một tháng này thu phục quân Hung Nô cũng không phải chuyện dễ dàng đâu. Theo tình hình ở vài trận chiến nhỏ này thì thấy, Thiên Vu cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, chỉ sợ gã biết được hiện trạng quân ta, dùng kế kéo dài thời gian thì càng thêm phiền toái.” Nói xong, Ô Triển ngẩng đầu nhìn Chấn Nhân.

Chấn Nhân lắc đầu, “Hiện tại đã là mùa thu, chỉ còn hai tháng nữa là thảo nguyên tiến vào mùa đông, kéo dài tới khi đó cũng không lợi cho quân Hung Nô. Ta nghĩ, đối phương đại khái cũng có tâm lý muốn tốc chiến tốc thắng, vấn đề là, nếu hơn nửa tháng, lương thảo của quân ta còn chưa tới, đến lúc đó quân tâm dao động, cho dù muốn đánh, sĩ khí cũng sẽ đại suy giảm.”

“Tướng quân muốn nói...”

“Tiên hạ thủ vi cường! Lập tức truyền các tướng lĩnh tiến đến, thương nghị việc hỏa thiêu kho lương thảo của địch quân.” Chấn Nhân hạ quyết định.

Ban đêm, gần hồ nước chính giữa chinh bắc quân và quân Hung Nô.

Chấn Nhân bỏ đồng xương thú trong tay xuống, nhìn về phía đóng quân của quân Hung Nô, lâm vào trầm tư.

Đưa qua một chiếc khăn, Tráng Quả quan tâm hỏi han, “Chấn Nhân, Trung thư lệnh không phải người bên cạnh Hoàng Thượng sao? Vì sao hắn lại phải bị phái đi áp tải lương thảo?”

Chấn Nhân phục hồi tinh thần, tiếp nhận chiếc khăn mỉm cười, vừa lau tay vừa nói, “Nghe thái tử trong kinh truyền lời đến, là do Trung thư lệnh tự tiến cử mình với Hoàng thượng. Chỉ sợ hắn muốn nhân cơ hội này để đả kích Tiêu vương. Nếu ta chinh bắc thất bại bị tổng vào thiên lao, người đầu tiên bị liên lụy, không cần phải nói đương nhiên là phụ vương của ta – Tiêu vương.”

“Như vậy người có thể nắm chắc trong vòng nửa tháng là đánh hạ được đại quân Hung Nô?”

“Không... Ha hã, người không cần lo lắng như vậy, lương thảo ta đã phái người thúc giục rồi, không có lý do hợp lý, Trung thư lệnh cũng không dám kéo dài quá mức thời gian áp tải lương thảo đâu.”

“Lý do hợp lý là...”

Kéo Tráng Quả tiến vào ***g ngực mình, gác cằm lên vai y nói, “Quan phủ cấu kết. Nếu Trung thư lệnh này đủ thông minh, hắn có thể cho người cố ý đến cướp lương thảo, tạo thành lý do hợp lý cho việc lương thảo không thể đến đúng hạn. Nhưng để đề phòng việc này, ta đã cài người vào trông coi lương thảo, chú ý đến nhất cử nhất động của Trung thư lệnh rồi.”

Bị kéo vào ***g ngực Chấn Nhân, Tráng Quả thở dài nói, “Sao lại có người chỉ vì bản thân mình, không để ý đến sự tồn vong của quốc gia chứ? Hắn làm vậy, nếu thành công thì không phải khiến cho bao nhiêu bách tính phải chìm trong khói lửa chiến tranh, lưu lạc... Ai!”

Cười nhẹ, Chấn Nhân thổi một hơi nhẹ vào tai Quả Quả, nhẹ nhàng nói, “Vô phương. Cho dù hấn thành công, ta cũng có biện pháp ngăn cơn sóng dữ. Chỉ cần người ở bên ta, cái gì ta cũng không sợ.”

Mấn cảm rung mình một cái, Tráng Quẩ sáng giọng, “Đừng hồ nháo nữa, ta đang nói chuyện đứng đắn với người đó.”

“Ta biết a, ta đã nghe rất đứng đắn a, cũng trả lời rất đứng đắn đó thôi! Đừng lo lắng, chờ Minh Dạ thiêu xong kho lương thảo của đối phương, ta liền phát động tổng tiến công, sẽ không kéo dài đến lúc lương thảo không đủ đâu. Chẳng lẽ người không tin sách lược năng lực của ta?” Chấn Nhân vùi mặt vào cổ Quả Quả, ôm chặt lấy y.

Bị hấn làm nhột, Tráng Quẩ khó khăn trả lời, “Ta... không phải không tin năng lực của người, chỉ là lo lắng...”

“Ta biết người lo lắng cho ta. Được rồi, đừng nói lại chuyện này nữa. Ban ngày nghe quân tình, nghĩ ra chiến lược cũng đã đủ cực khổ rồi; buổi tối, người để cho ta thả lỏng chút đi! Đến, chúng ta xuống hồ tắm rửa, ta giúp người cởi y phục. Đừng chạy!”

Trải qua một hồi truy đuổi nho nhỏ, Chấn Nhân thắng lợi ôm chặt Tráng Quẩ cởi sạch y phục, nhảy vào hồ nước, bắt đầu làm thứ mà hấn gọi là thả lỏng...

Rất nhanh, Quả Quả liền phát ra thanh âm tuyệt đối không bao giờ phát ra khi y tắm...

Ngày thứ hai, cát vàng mênh mông bị gió cuốn thành từng dải như mây, loạn thạch đập trúng vào người đau nhói, mãi cho đến đêm, gió lớn vẫn thổi mãi không ngừng.

Cái loại thời tiết khó chịu này, tuy mang đến khó khăn cho đại quân chinh bắc khi di chuyển, nhưng đồng thời cũng che dấu cho đại quân rất tốt.

Cách đại quân Hung Nô năm dặm, Chấn Nhân lệnh đại quân ngừng di chuyển, lệnh cho Ô Triển ở đây chờ lệnh.

Đêm khuya, Chấn Nhân mang theo Tráng Quẩ, tự mình dẫn ba nghìn tinh binh lặn xuống phụ cận đại quân Hung Nô đóng quân.

“Hạ tham tướng nghe lệnh! Sau khi ta rời đi, người mang mọi người cẩn thận ẩn núp bốn phía, khi nhìn thấy địch doanh ở phía tây nấu cơm thì lập tức bắn hỏa tiễn, bắn liên ba phát, không hỏi kết quả, không xâm nhập sâu vào địch doanh, không chiến đấu với địch, nhanh chóng lui về đại doanh. Trái lệnh, trăm!”

“Vâng! Mạt tướng nghe lệnh!”

Chấn Nhân gật đầu với Tráng Quẩ, hai người đồng thời nhảy lên, lao về hướng địch doanh đang say ngủ.

34. Chương 34

Hạ tham tướng khẩn trương ngừng thần nhìn chăm chú địch doanh phía Tây, cả nháy mắt một cái cũng không dám.

Mồ hôi theo thái dương gã chậm rãi chảy xuống, ngay khi mồ hôi sắp sửa rơi vào mắt, chợt thấy gã vùng mạnh tay lên, ba nghìn hỏa tiễn nhất tề bắn ra, lại lặp lại hai lần nữa, Hạ tham tướng liền thổi kèn lệnh cho mọi người nhanh chóng rút lui.

Lúc này, doanh trường hừng hực lửa làm đại quân Hung Nô bừng tỉnh, lập tức rơi vào hỗn loạn. Rồi loạn qua đi, một người phân công quản lý, một phần cứu hỏa bảo vệ lương doanh, một phần khác bị phái đi truy kích địch; tất cả đều ngay ngắn trật tự, xem ra trong doanh hấn là có một đại tướng thao lược tọa trấn.

Chấn Nhân cùng Tráng Quẩ đang thừa dịp hỗn loạn lui ra bên ngoài. Không biết khi nào, bọn họ đã đổi mặc quân phục Hung Nô, xen lẫn giữa đám quân Hung Nô truy kích địch, đi theo sau tướng lĩnh đối phương.

Ra khỏi quân doanh, thấy bốn phía đã không còn bóng dáng ba nghìn tinh binh đâu cả, Chấn Nhân cảm thấy rất vừa lòng. Hạ tham tướng này tuy tuổi còn trẻ nhưng cũng là nhân tài lãnh binh a.

“Phí An, điều năm nghìn tinh binh theo ta truy địch, những người khác quay về quân doanh đợi lệnh.” Cười trên tuần mã, đại tướng Hung Nô dùng tộc ngữ (aka tiếng mẹ đẻ) phân phó với tướng lĩnh phía sau.

“Vâng, Phí An lĩnh mệnh.”

“Chậm đã! Tả Hiền vương, nếu đây là kế dụ địch của đối phương thì sao? Thỉnh Tả Hiền vương nghĩ lại. Hiện tại nếu không thấy tung tích của địch, đầu tiên phải là dập xong đại hỏa trong doanh, kiểm tra lương thảo hao tổn, lập tức thỉnh cầu Thiên Vu tiếp tế lương thảo mới là thượng sách.” Tướng lĩnh bên cạnh Tả Hiền vương khuyên bảo.

“Hừ Cốc Lễ vương, sao ngươi luôn phản đối chuyện bốn vương làm thế? Nói phải truy địch cũng là người, bây giờ lại nói không truy nữa cũng là người; rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Xem ra, Tả Hiền vương như là bất hòa với Cốc Lễ vương.

Nhấn nhện tức giận trong lòng, Cốc Lễ vương Hô Hàn Tà kiên nhẫn giải thích, “Lúc ấy bốn vương nói truy địch, chỉ là vì phòng ngừa địch nhân ở trong doanh quấy rối, đồng thời cũng có ý cảnh báo đối phương, không thật sự có ý muốn truy địch. Bây giờ ta mới ra khỏi doanh đã không thấy bóng dáng địch quân, có thể thấy đối phương đã có sách lược; nếu tùy tiện tiến sâu, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Hơn nữa địch nhân hỏa thiêu lương thảo doanh còn chưa phát hiện, nếu chúng vẫn lưu lại trong doanh chẳng phải đại sự không ổn hay sao! Cho nên thỉnh Tả vương nghĩ lại, lập tức quay về doanh điểm danh tướng sĩ, kiểm tra thương vong, phòng ngừa có thám tử địch quân lẫn vào.”

“Ngươi nói thẳng là ngươi rất sợ chết là được! Thật không biết Thiên Vu làm gì mà lại đưa ngươi ngồi lên vị trí Cốc Lễ vương! Phí An, năm nghìn tinh binh chọn được chưa? Chọn được rồi thì cùng đi với bốn vương.”

“Vâng!” Tướng lĩnh gọi là Phí An bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn về phía Cốc Lễ vương. Cái này mà không hiểu, không phải là làm cho bao nhiêu người đi chịu chết sao?

“Tả Hiền vương! Ngài là đại soái trong quân, không thể dễ dàng ly doanh (rời khỏi quân doanh), để bốn vương truy địch đi! Nếu bình minh bốn vương chưa về, thỉnh Tả Hiền vương tốc báo cho Thiên Vu, thỉnh ngài chi viện!” Hô Hàn Tà đành phải nói như thế. Dù sao đối phương cũng là đại soái chính thức do Thiên Vu sở phong trong quân, nếu đại soái có gì bất trắc trước khi quyết chiến, đối với sĩ khí hay quân tâm không thể nghi ngờ là có ảnh hưởng rất lớn.

“Hừ! Ngươi sớm nói như vậy không phải được rồi sao...” Rốt cuộc đợi được lời ấy của đối phương, Tả Hiền vương không vờ vĩnh nữa, nhưng cũng cố đưa đẩy một hồi rồi mới đồng ý để Cốc Lễ vương truy địch.

Tả Hiền vương này sở dĩ có thể ngồi lên vị trí này đương nhiên cũng không phải người si ngốc. Hắn cố ý vội vã truy địch, chẳng qua chỉ là vì muốn bức Cốc Lễ vương mở miệng khuyên can, tiến tới thỉnh cầu cho gã được tự đi truy địch; về phần tại sao hắn lại làm như vậy, đơn giản là vì muốn thay thế địa vị của Thiên Vu sau này thôi.

Cốc Lễ vương này nếu ẩn theo huyết mạch mà nói, chính là đệ đệ của Thiên Vu Mạo Đôn, hơn nữa thê tử của Thiên Vu lại có quan hệ huyết thống với Cốc Lễ vương, đồng thời gã cũng có uy vọng rất lớn trong tộc nhân Hung Nô, nếu Thiên Vu có chuyện gì xảy ra, như vậy không cần phải nói, ngôi vị của Thiên Vu tiếp theo đương nhiên là rơi xuống đầu Cốc Lễ vương.

Đối với Tả Hiền vương luôn như hổ đói rình mồi với ngôi vị Thiên Vu mà nói, thật sự là một uy hiếp không thể không trừ, nhưng vẫn không có cơ hội, mà bây giờ vất vả lắm mới có lý do quang minh chính đại như thế, có thể cho gã đi chịu chết, đương nhiên Tả Hiền vương sao có thể buông tha cơ hội này được chứ.

...

Chấn Nhân âm thầm chú ý đoạn đối thoại của hai người, lộ ra một nụ cười lạnh, nghĩ “Ta còn lo đại chiến ngày mai có khó giải quyết hay không, không ngờ các người lại đẩy tương lai tươi đẹp vào tử lộ. Nếu là người trong tộc muốn cho Cốc Lễ vương của chính mình chịu chết, ta cũng không thể cô phụ tâm ý của các người a. Tất cho Hô Hàn Tà người có đến mà không có về!”

Bởi vì Tiêu vương là võ tướng, từ nhỏ đã thỉnh người dạy Chấn Nhân học ngôn ngữ của man tộc, coi như là chuẩn bị cho sau này, cho nên hắn có thể nghe được hai người kia đang nói cái gì.

Trong tháng năm tối đen này, dưới sự che dấu của từng cơn bão cát đầy trời, Chấn Nhân cùng Tráng Quả rời khỏi quân đội Hung Nô, hướng về phía cồn cát cách đó hai dặm, nơi ẩn núp mà Chấn Vũ và Chấn Nam đã dẫn dắt một ngàn tinh binh cấp tốc chạy tới. Chấn Nhân muốn để bọn họ hảo hảo mà chuẩn bị. Hắn không muốn bỏ qua cho bất cứ tên tinh binh nào do Hồ Hàn Tà dẫn dắt.

Ra ám hiệu, hội hợp Chấn Vũ, Chấn Nam, Chấn Nhân thay đổi một chút bố trí khi trước. Một nhìn đối năm nghìn, đương nhiên là cần mưu kế sáng suốt mới có thể thủ thắng.

...

Không đến một nén nhang, Hồ Hàn Tà suất lĩnh năm nghìn tinh binh tiếp cận. Đột nhiên phần quân phía sau hỗn loạn, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, xem ra là đồng bầy rập do Chấn Nhân thiết kế đã có tác dụng, vội vàng tránh khỏi đồng bầy kia. Nếu không phải vì tối nay đặc biệt thì chỉ sợ đã bị Hồ Hàn Tà tránh được.

Được bóng đêm che dấu, Chấn Nhân suất lĩnh một ngàn quân rải rác ở bốn phía cồn cát, tình hình hỗn loạn tiến vào quân Hung Nô. Làm cho năm nghìn tinh binh của đối phương giảm mất một phần ba; nhưng rất nhanh, Hồ Hàn Tà đã trấn định được, lệnh đội quân dựng thẳng tám chắn kết thành viên trận.

Chấn Nhân đương nhiên sẽ không chờ gã bố trận hoàn hảo, lập tức thúc ngựa xông lên trước. Bắt giặc trước bắt vua!

Tráng Quả thấy hắn xông ra ngoài, liền nhanh chóng theo sau, vọt vào chỗ trống trong viên trận chưa kịp vây lại. Chấn Vũ, Chấn Nam suất lĩnh binh chúng, theo chiến thuật cốn địa đã luyện tập nhiều ngày nay, chuyên chém vào chân ngựa, đợi cho đám người ngã xuống liền một đao chém xuống, chấm dứt sinh mệnh.

Hồ Hàn Tà vừa ra lệnh cho thủ hạ bày trận, ngàn vạn lần chờ để trận tuyến tự loạn, vừa lui dần về phía sau. Nhưng không đợi gã thấy rõ địa hình xung quanh, nghĩ ra kế sách, đã bị Chấn Nhân phi thân tới chặn đứng, hai người một trên ngựa một dưới ngựa, lập tức chém giết nhau.

Tráng Quả tuy đã thâm nhập vào địch doanh, nhưng vốn trời sinh tính tình hồn hậu, cho dù biết rõ là địch nhân cũng không nhẫn tâm hạ thủ, chỉ làm đối phương bị thương hoặc điểm huyết, làm đối phương không thể chiến đấu nữa là được. Nhưng cái này ngược lại rất tiện lợi cho đám người đang lẫn lộn trên mặt đất với chinh bắc quân, không cần biết đối phương có thể động hay không, chỉ cần còn một hơi là một đao bổ xuống.

Tráng Quả dần dần hướng di chuyển về hướng Chấn Nhân, ngẩng đầu thấy thủ lĩnh đối phương vọt người nhảy lên, rút kiếm triển đấu với Chấn Nhân. Y sợ Chấn Nhân có gì đó sơ suất, xuống tay càng lúc càng nhanh, thường thường là nhất chiêu chế địch (chế ngự địch chỉ trong một chiêu).

Lúc này, Chấn Nhân thấy Hồ Hàn Tà bị hắn đánh cho trọng thương, đã chỉ còn lực chống đỡ, liền bắt đầu tranh thủ thời gian ‘tiếp đón’ quân Hung Nô chung quanh. Hắn cũng không mềm lòng giống Tráng Quả, một kiếm bổ xuống là một mạng người, không chút nương tay.

Dưới sự tấn công của hai đại cao thủ và chiến thuật cốn địa của chinh bắc quân, quân Hung Nô bắt đầu phải vừa đánh vừa lui, số lượng người nhanh chóng giảm dần.

Ngựa hí vang, người bị thiết, xung quanh cồn cát nhỏ nhỏ kia, không biết bao nhiêu mạng người đã ngã xuống.

Chỉ cần đã ngã xuống, hô hấp tắt lịm, vô luận là quân Hung Nô hay chinh bắc quân, đều nhanh chóng bị cát vàng vùi lấp, dần dần biến mất không thấy tung tích.

Tướng lĩnh Hung Nô – Phí An thấy đại thế đã mất, dẫn hơn mười người vây quanh Chấn Nhân, bị thương hô lớn với Cốc Lễ vương Hồ Hàn Tà, “Vương thượng, ngài đi mau! Đại quân cần ngài chỉ huy...” Không đợi hắn nói xong, đã bị Chấn Nhân một kiếm đâm vào ngực. Hồ Hàn Tà hai mắt rưng rưng không hề ham chiến, thừa dịp Chấn Nhân bị vây nhất thời thoát ra được, đoạt được chiến mã bên cạnh nhảy lên, mở đường máu, vượt ra khỏi trùng vây.

Khi Chấn Nhân đem quân vây quanh giết hết quân Hung Nô mới phát hiện trên bãi cát mênh mông, đã không thấy bóng dáng Hồ Hàn Tà đâu nữa, không khỏi tức giận đến giậm chân, liền tiếp giết mười tên Hung

Nôm mới giải được sự tức giận trong lòng.

Hùng đông, chinh bắc quân lấy ít thắng nhiều, lấy một ngàn quân chém giết năm nghìn quân địch, đáng tiếc đã để Cốc Lễ vương Hồ Hàn Tà chạy thoát.

Thật không ngờ Hồ Hàn Tà ở trong Hung Nô lại được người ta kì vọng như thế, có thể làm cho quân Hung Nô xả thân cứu giúp; Chấn Nhân càng có ý không thể buông tha tên Cốc Lễ vương kia. Lập tức, hấn lệnh Chấn Vũ, Chấn Nam mang binh truy tìm kiếm, chính mình cũng cùng Tráng Quả phân công nhau truy tìm Hồ Hàn Tà; cũng ước định, vô luận có tìm được hay không, một canh giờ sau phải tập trung tại đại doanh.

Tráng Quả một mình cưỡi ngựa, bắt đầu tìm kiếm kĩ lưỡng xung quanh, một chốc sau đã đến được hồ nước nhỏ mà mình và Chấn Nhân thường xuyên lui tới. Tráng Quả nghĩ, đối phương nếu đổ máu quá nhiều, khẳng định muốn bổ sung nước — đây chính là kinh nghiệm do y nhiều lần đổ máu thụ thương mới biết, mà hồ nước này lại vừa vặn ở giữa hai bên, nói không chừng đối phương cũng biết sự tồn tại của hồ nước này. Nếu là y, y cũng sẽ đến đây uống, bổ sung chút thể lực, chờ trời sáng sẽ nghĩ cách quay về đại doanh.

Xuống ngựa châm đuốc, cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh. Không ngoài dự liệu, y đã tìm thấy vài vết máu còn đọng lại trong lùm cây quanh hồ.

Chậm rãi đi quanh hồ, đột nhiên y cảm thấy có gì đó khác thường, trong không khí có gì đó. Tráng Quả không hiểu cái này là gì, nhưng theo bản năng liền cúi thấp người, thân kiếm sắc bén lập tức quét qua lưng y.

Hồ Hàn Tà một kích vô công (một đòn không trúng), cũng không có khí lực bổ thêm kiếm nữa. Chống kiếm mà đứng, hơi thở dồn dập nhìn Tráng Quả đã đứng dậy, chú ý đến nhất cử nhất động của đối phương.

Tương tự, Tráng Quả cũng đang đánh giá đối phương.

Nhìn ra được, Hồ Hàn Tà là nhân vật anh hùng, có khí chất hào phóng đặc biệt của dân du mục phương bắc.

Bằng trực giác, Tráng Quả cảm thấy đối phương hẳn là không phải người xấu, lại thấy đối phương có hết sức chống kiếm mới đứng được, máu cũng từ thắt lưng nhỏ xuống, đầu vai cũng có thể nhìn được đỏ sạm một mảng lớn, y không đành lòng, liền tiến lên phía trước.

Nhìn thấy Tráng Quả đi đến chỗ mình, Hồ Hàn Tà bắt đầu đề phòng.

Tráng Quả thấy vẻ mặt gã khẩn trương, vội vàng xua tay nói, “Người đừng sợ, ta chỉ là muốn giúp người băng bó vết thương thôi, người bị thương quá nặng. Ách, người có thể nghe được ta nói cái gì không?”

‘Ai sợ người! Ta đương nhiên có thể nghe được người nói cái gì. Người cho là người Hung Nô chúng ta đều là đám dã dân (dân hoang dã) kém văn minh chắc!’

Hồ Hàn Tà nghĩ như vậy, đồng thời bảo trì nguyên khí, mím chặt môi, vẫn không lời lỏng cảnh giác. Gã cũng không tin tưởng tên người Hán thoát nhìn trung hậu thật thà này.

Gã nhớ rõ, công phu của tên Hán nhân này cũng được coi như cao minh, thuộc hạ dưới tay mình không biết bao nhiêu người đã bị thương dưới tay y rồi.

Hồ Hàn Tà nghĩ rằng Tráng Quả thử mình, căn bản không để ý đến ý tốt của y.

Tráng Quả thấy đối phương hình như là nghe không hiểu mình nói cái gì, không khỏi phát sầu, nghĩ ‘Phải làm sao thì gã mới nghe được đây? Ta chỉ muốn giúp gã băng bó thương tích thôi a, không thể đợi gã mất hết cả máu gục xuống mới làm a...’

Học Chấn Nam gãi gãi đầu, suy nghĩ nửa ngày, Tráng Quả vẫn không thể nghĩ ra được biện pháp nào.

Không có biện pháp, y đành phải hươ hươ gói thuốc trị thương mà Chấn Nhân bắt ép y phải luôn mang theo bên người, thành khẩn nói, “Đây là dược chữa thương ta mang theo tùy thân, nếu người không muốn để ta băng bó thì trước người tự thượng dược đi, đừng kéo dài nữa, máu người càng chảy càng nhiều đó.” Nói xong, ném gói thuốc qua.

Sợ đối phương còn không chịu tin tưởng, tìm một tảng đá lớn đến, một chưởng đánh xuống, đem tảng đá lớn đánh cho vỡ nát, sau đó chỉ cho đối phương nhìn, ý của y là ‘Ta nghĩ thương thể của người như thế, sẽ

không phí thời gian nói với người. Người xem, bây giờ người có cứng rắn được như tảng đá này không? Cho nên, xin hãy yên tâm mà dùng được của ta; nếu ta muốn hại người thì không cần phải phí công thế này.’

Bị lời nói và việc làm của Tráng Quả làm buồn cười, Hô Hàn Tà cố nén ý cười, cố sức nhặt gói thuốc trên mặt đất, mở ra. Gã bắt đầu cảm thấy, người thoát nhìn thành thành thực thực này không chừng đúng là người vô cùng thành thực. Gã thân là Cốc Lễ vương của Hung Nô, đương nhiên cũng không xa lạ gì với được vật, nhất là hảo được; theo được hương này mà phán đoán, đây đúng là thánh phẩm trị thương không dễ tìm thấy.

Không biết có phải vì mất máu quá nhiều hay không mà Hô Hàn Tà bỗng nhiên lung lay, thân thể đột nhiên ngã xuống.

Nhưng gã cũng không té ngã trên đất, mà là được Tráng Quả tiến lên ôm lấy.

35. Chương 35

Tráng Quả ôm chặt Hô Hàn Tà đi tới một chỗ có thể tránh gió gần hồ nước, đây cũng là nơi mà y cùng Chấn Nhân thường nướng thịt và nghỉ ngơi ban đêm.

Không thèm nghĩ đến mình và Chấn Nhân đã làm những chuyện gì trên mặt đất ở chỗ này, Tráng Quả thả Hô Hàn Tà xuống, nhặt gói thuốc chữa thương rơi trên mặt đất lên. Y phải thừa dịp Hô Hàn Tà còn chưa tỉnh lại, nhanh chóng giúp gã trị thương.

Dùng kiếm cắt ngoại bào của Hô Hàn Tà, lấy khăn ra đắp ít nước, cẩn thận chà lau miệng vết thương, thấy đã không còn bụi bẩn bám vào nữa mới bôi được lên rồi băng bó.

Bận bịu một hồi, cuối cùng y cũng đã xử lý xong tất cả các vết thương. Bởi Tráng Quả chưa từng học qua y lý, băng bó đương nhiên khó tránh khỏi có chút bừa bãi, nhưng thực sự đã làm máu ngừng chảy.

Thở ra một hơi, Tráng Quả tẩy sạch tay bên hồ, thuận tiện tìm chén gỗ nhỏ mà mình và Chấn Nhân đã từng cất ở đây, múc ít nước lên, bưng đến bên cạnh Hô Hàn Tà.

Đang lo làm sao mới có thể dứt nước cho gã, lại phát hiện Hô Hàn Tà đã mở mắt nhìn mình.

“Ách, người có muốn uống nước không?” Tráng Quả nâng nâng chén gỗ nhỏ trong tay.

Môi hơi hơi mở ra, ý là người dứt cho ta.

Tráng Quả thấy gã đã hé miệng, vội vàng nhẹ nhàng nâng đầu gã lên, đặt lên đầu gối mình, cầm chén gỗ đưa đến bên môi gã. Hô Hàn Tà cũng không khách khí, gối đầu lên gối Tráng Quả, chậm rãi uống nước.

Tráng Quả dứt nước xong, kinh ngạc nhìn người đang nằm trên đầu gối mình, không biết phải làm thế nào cho phải.

Ta nên bắt gã lại, đem về đại doanh cho Chấn Nhân xử lý, hay là làm bộ không phát hiện ra gã, để y trốn về đại doanh địch? Ý thức trách nhiệm và lòng tốt trong Tráng Quả không ngừng đấu tranh.

Nhưng khi nghĩ đến người không giống người xấu, lại là người mình tận tâm khổ khổ cứu được, mà cứ như vậy đưa đến tay Chấn Nhân, để hắn hủy diệt gã, thật sự là có loại khổ sở nói không nên lời.

“Ta nên làm sao với người bây giờ?” Tráng Quả bất tri bất giác nói ramâu thuẫn trong lòng mình.

“Người đang hỏi ta sao? Nếu người hỏi ta, ta đương nhiên nói với người, thỉnh làm như không phát hiện ta, quay về đại doanh của người đi.” Hô Hàn Tà phát hiện tâm tình của mình tốt lắm, không biết là có phải bởi vì đối phương hay không mà gã cảm thấy ở cùng với tên Hán nhân này thực thoải mái.

Tráng Quả hoảng sợ, “Người... Người nói được Hán ngữ?!”

“Àn, được a. Trước khi đi đánh giặc, ta thường xuyên cùng các huynh đệ trong tộc đến quan nội (bên trong biên quan – ý chỉ Đại Á) làm chút sinh ý (làm ăn), tự nhiên mà học thôi.” Hô Hàn Tà trả lời y.

“Phải không? Người thật thông minh.” Tráng Quả thành tâm tán thưởng, tiếp theo lại cảm thán nói, “Nếu không đánh giặc có phải tốt biết bao nhiêu không, người cũng có thể làm tiếp tiểu sinh ý của người, dân chúng cũng có thể an cư lạc nghiệp.”

“Cuộc sống ở quan ngoại rất vất vả, người dân trên thảo nguyên cũng muốn có cuộc sống tốt hơn; nhưng hoàn cảnh không thể thay đổi, người dù có cố gắng đến thế nào đi nữa cũng không thể có cuộc sống đầy đủ sung túc; mà Trung Nguyên đất rộng của nhiều... Cho nên chiến tranh cũng không thể tránh khỏi.” Hô Hàn Tà lặng lẽ nói.

Tráng Quả ngẫm lại, thấy gã nói cũng có lý, nhưng lại nói, “Nhưng... người không biết, phát động chiến tranh cướp bóc, dù có thành công hay không cuối cùng cũng không phải làm chết bao nhiêu người nữa sao?! Hơn nữa, cho dù các người có thắng, hoàng đế chúng ta chắc chắn cũng muốn trả thù, muốn đoạt lại lãnh thổ, sau đó lại là chiến tranh. Như vậy vòng đi vòng lại, cuối cùng người khổ nhất vẫn là dân chúng a.”

“Người nói cũng đúng, nhưng mỗi người lại có cách nghĩ khác nhau, nhất là những kẻ thống trị. Dưới con mắt của những kẻ đó, cái giá phải trả chẳng qua chỉ là sinh mệnh của bách tính không đáng quan tâm; có thể đổi lấy cho chúng vài chục năm, thậm chí mấy trăm năm vinh hoa phú quý vẫn là thực có lợi.” Hô Hàn Tà không tự chủ được mà nói ra ý nghĩ thật của mình.

“Người cũng nghĩ vậy sao? Đúng là rất giống một viên tướng của bọn hán.” Tráng Quả nghĩ, nếu người này cũng suy nghĩ như vậy, y sẽ không đưa người vô tâm can này cho Chấn Nhân xử trí.

“Ta? Ta nghĩ thế nào không quan trọng, bởi bất quá ta chỉ là một quân cờ của Thiên Vu mà thôi. Cho dù ta muốn dẫn dắt tộc nhân không muốn đánh giặc, trải qua cuộc sống du mục tự do tự tại cũng không có quyền lực đó.”

Tạm dừng một chút, như đã quen gối lên đùi mềm mại của nữ tử, gã đột nhiên phát hiện cơ bắp trên đùi nam nhân dù có gối lên cũng rất không mấy khác biệt. Thay đổi một tư thế thoải mái hơn, gã lại nói tiếp, “Người biết không, trong quân Hung Nô ta có rất nhiều người không muốn đánh giặc, bọn họ cũng giống ta, hướng tới cuộc sống tự do tự tại trên thảo nguyên. Xuân hạ thì sống trên lưng ngựa, thu đông thì tiến vào quan nội buôn bán với Hán nhân giao hoạt, đổi lấy lá trà và muối ăn, còn có thể mua cho người trong lòng ít phần son gì đó... Nếu người có cơ hội đến quan ngoại ở lại một thời gian, cũng sẽ thích cuộc sống phóng khoáng ngay thẳng, không có gì câu thúc (gò bó).” Hô Hàn Tà gắng đầu, nhớ lại cuộc sống của người Hung Nô khi Mạo Đôn Thiên Vu chưa thống nhất. Khi đó cuộc sống tuy đơn điệu, nhưng lại vô cùng an bình, khoáng hoạt.

Nghe Hô Hàn Tà nói như vậy, Tráng Quả càng cảm thấy mình không cứu lầm người, cũng càng không muốn đem người này giao cho Chấn Nhân xử trí. Tốt nhất là tìm một chỗ giấu gã đi, chờ gã có thể đi lại sẽ giúp gã trở về đại doanh Hung Nô.

Nghĩ là làm, ôm lấy Hô Hàn Tà đang gối lên đùi mình, đi đến chỗ rừng cây nhỏ bên cạnh hồ nước.

Thấy Tráng Quả ôm lấy mình, nghĩ y muốn bắt mình về quân doanh Hán nhân, không khỏi cười nhạo nói, “Làm gì mà phải cực nhọc như vậy, trực tiếp một kiếm giết ta không phải tốt rồi sao! Hay là muốn trông cậy vào miệng ta, tra hỏi bí mật quân cơ gì gì đó?”

“Vì sao ta lại muốn giết người?” Tráng Quả nghe gã nói mà không hiểu gì cả.

“Người không phải muốn bắt ta về Hán doanh sao?”

“Không phải a, ta tìm chỗ cho người ẩn thân, chờ người có thể tự đi lại thì cẩn thận trở về. Ân, ta cũng muốn trở về, thời gian không còn sớm nữa.” Tráng Quả thành thật nói.

Hô Hàn Tà hoàn toàn sững sốt, gã không nghĩ Hán nhân này chẳng những giúp gã trị thương mà còn giúp gã tìm chỗ ẩn thân, không chút ý muốn bắt gã về thỉnh công linh thưởng. Trên đời này sao lại có người tốt như thế chứ?

“Người không quên ta là kẻ địch của người đấy chứ?” Hô Hàn Tà nhìn không được nhắc nhở y.

Tìm được một tảng đá lớn, phía trên có đầy cây cỏ, đem Hô Hàn Tà thả xuống phía sau cự thạch, để gã có thể ẩn núp được, gió lại không thổi tới nơi. Y hồi đáp, “Không quên a.”

“Vậy vì sao ngươi lại cứu ta?” Thấy Tráng Quả chạy ra bê một bình gốm vào đây, Hô Hàn Tà hỏi y.

“Bởi vì ngươi thoát nhìn không giống người xấu. À, đây là nước, cẩn thận đừng làm đổ, còn đây là dược vật, khi nào đau thì tự mình thay đi.” Tráng Quả buông bình gốm, lấy dược vật.

“Chỉ vì nguyên nhân đó mà ngươi cứu kẻ địch của mình?”

“Đối với ta thế là đủ rồi. Ngươi có phải kẻ địch của ta hay không không quan trọng, quan trọng là... ta không muốn thương tổn người khác.” Tráng Quả nhìn sắc trời, đã qua một canh giờ rồi, phải nhanh chóng trở về thôi.

“Ha ha... Ha ha ha!” Hô Hàn Tà hào sảng cười ha hả, vừa cười vừa nói, “Ta thích ngươi! Chúng ta làm bằng hữu đi!”

Tráng Quả sững sờ, “Ngươi... cùng với ta làm bằng hữu?”

“Sao? Chướng mắt ta là đồ dã dân thiếu văn minh hay sao?” Cốc Lễ vương Hô Hàn Tà mất hứng. Tuy là mình nhất thời hứng khởi, nhưng gã cũng rất ít khi kết giao với người khác, không ngờ bây giờ lại còn kết giao với địch nhân của mình nữa!

“Không! Không phải! Ta... là, là không ngờ ngươi lại nguyện ý làm bằng hữu với ta. Ta... Ta, chưa từng có người nói muốn kết giao bằng hữu với ta...” Tráng Quả vừa cao hứng, nhưng cũng rất bi ai.

“Sao lại không có ai muốn làm bằng hữu với ngươi? Người tốt như ngươi ấy, nếu ngươi là nữ nhân thì ta đã thú ngươi làm Vương phi của ta rồi.” Hô Hàn Tà thốt ra.

Tráng Quả đỏ mặt, “Cám ơn ngươi, ta rất cao hứng. Ngươi, thật sự cùng với ta tương giao sao? Ta... chỉ là nô bộc mà thôi.”

“Ta quản ngươi là cái gì! Nô bộc cũng là người, giống như ngươi biết rõ ta là kẻ địch của ngươi, còn cứu ta, đương nhiên không quan hệ gì đến thân phận cả. Nếu ngươi không tin, ngay bây giờ chúng ta dập đầu kết bái, làm đệ huynh đệ đệ tộc (huynh đệ khác tộc, không chung dòng máu). Đến, đỡ ta đứng lên, nếu không kết bái với ta chính là khinh thường ta!” Hô Hàn Tà hưng trí tăng cao. Gã bắt đầu thích Hán nhân thành thật thiện lương này, cho dù y chỉ là một nô bộc nhân thì gã cũng muốn kết giao với y.

Bất đắc dĩ, Tráng Quả đành phải nâng gã dậy, ngẩng đầu nhìn trời, cúi lạy đất bằng, trao đổi tên tuổi dòng họ, dập đầu làm huynh đệ kết nghĩa.

Cẩn thận đỡ Hô Hàn Tà nằm xuống, tâm tình Tráng Quả vô cùng kích động. Đã lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên y có bằng hữu ngang hàng. Tuy người này là kẻ địch của y, có lẽ ngày mai sẽ đao phạt tương kiến (gặp nhau là chém giết), nhưng bây giờ y vẫn vô cùng cảm động.

Hô Hàn Tà nắm tay Tráng Quả, mỉm cười nói, “Nếu chúng ta không phải địch nhân thì tốt rồi, như vậy ta có thể mời ngươi đến thảo nguyên rộng lớn, cùng ta thưởng thức phong cảnh đại mạc, ngươi nhất định sẽ thích.”

“Nếu ngươi là Thiên Vu Hung Nô thì tốt rồi!” Tráng Quả cảm thán “Như vậy sẽ không có chiến tranh, ta cũng có thể cùng ngươi quang minh chính đại lui tới. Ngươi biết không, ngươi là bằng hữu đầu tiên của ta... Ta... Ta không muốn mất ngươi!” Nói xong, mang theo ánh mắt không nỡ chia lìa chăm chú nhìn Hô Hàn Tà.

Nhìn lại đôi mắt trong sáng trên gương mặt trung hậu của Tráng Quả, Hô Hàn Tà âm thầm hạ quyết định, gã cũng không muốn mất người đã cứu tính mạng gã, chỉ cần ở bên cạnh y, khiến gã cảm thấy chưa từng có bằng hữu nào làm gã thoải mái ấm áp như người này. Gã quyết định chờ thương thế tốt hơn một chút, nhất định phải làm chuyện gã đã muốn làm từ lâu nhưng vẫn chưa làm được.

Tráng Quả lưu luyến không nỡ rời bằng hữu đầu tiên của mình, nhưng vẫn phải mang theo lo lắng mà rời khỏi Hô Hàn Tà, về đại doanh chinh bắc quân.

...

Tiến vào trường bông của tướng quân, Tráng Quả lập tức bị Chấn Nhân đang lo lắng ôm chăm lấy. “Ngươi đi đâu? Sao bây giờ mới trở về? Có phải gặp địch quân hay không? Hay là đụng phải gió lốc? Có bị thương

không?” Nói xong, cũng không để ý đến ánh mắt đầy vẻ hứng thú của các tướng lĩnh ở đó, kiểm tra khắp toàn thân Tráng Quả xem y có bị thương chỗ nào không.

Tráng Quả ngượng ngùng đỏ bừng cả mặt, giãy khỏi hai tay làm càn của Chấn Nhân, cúi đầu nói, “Ta bị lạc đường, cho nên về trễ. Thực xin lỗi, đã để mọi người lo lắng.”

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi! Người nói đúng không, tướng quân!” Ô Triển khoanh tay ngang ngực, cười hì hì nhìn Chấn Nhân.

Chấn Nhân trừng mắt liếc Ô Triển một cái, quay đầu nói với Quả Quả của hắn, “Người đi xuống nghỉ ngơi trước đi! Chiến dịch hôm nay, người không cần đi ra.”

“Vì sao?! Ta, ta muốn đi! Ta không mệt, thật.” Tráng Quả vừa nghe Chấn Nhân không cho y tham gia đại chiến dịch lần này, không khỏi sốt ruột lo lắng. Sao y có thể để một mình Chấn Nhân xông ra chiến trường, còn mình chỉ có thể ở lại phía sau chờ tin tức được chứ.

“Không được! Rất nguy hiểm! Người một chút kinh nghiệm thực chiến cũng không có, nếu có cái gì... Tóm lại không được!”

“Cho ta đi đi, ta biết người lo lắng cho ta, nhưng ta cũng lo lắng cho người a!” Thanh âm nói chuyện của Tráng Quả càng ngày càng nhỏ, đến câu sau không nghe được gì nữa.

Nhưng Chấn Nhân thính tai vẫn nghe được, nhất thời mặt mày hớn hở, Quả Quả của hắn bắt đầu học được cách thổ lộ tâm tình rồi a. Nhưng hắn vẫn không thể để y lên chiến trường được, đao kiếm không có mắt, nếu có gì xảy ra thì có hối cũng không kịp.

Chấn Nhân nghiêm mặt, nói “Người ở phía sau đợi cho ta! Nếu nghe được tin ta tử trận thì người cứ tự sát theo cũng được, cùng đến Hoàng tuyền với ta. Tóm lại, ta sẽ không trơ mắt nhìn người xảy ra chuyện gì đó trước mắt ta!”

“Nếu ta đi chậm, tìm không thấy người thì phải làm sao?” Tráng Quả không hề nghĩ ngợi, không để ý đến câu mình vừa nói tỏ ý gì.

Ô Triển cùng các vị tướng lĩnh mở lớn mắt. Không ngờ Tráng Quả da mặt mỏng mà cũng có thể nói ra lời kinh thiên đến thế này! Không biết đại soái của bọn họ nghe thấy sẽ có phản ứng thế nào nhỉ? Lập tức, ánh mắt nhất tề quét về phía Tiêu Đại tướng quân.

Chấn Nhân chưa nói gì cả, chỉ lệnh cho chư vị tướng lĩnh một lần nữa thảo luận lại chiến thuật hôm nay; đồng thời cũng bảo Tráng Quả vào thảo luận luôn.

Ô Triển cùng các vị tướng lĩnh nhìn thấy phản ứng của Chấn Nhân vẫn bình thường, không khỏi cảm thấy thất vọng, còn tưởng rằng có thể thấy một hồi diễn thiên cổ tình yêu trước đại chiến, thả lỏng tinh thần chứ – Ai! Đại tướng quân không chịu phối hợp a!

36. Chương 36

Trái ngược với cuồng phong gào thét, cát vàng mù mịt đầy trời hôm qua, không trung hôm nay sáng sủa không một gợn mây, không khí xung quanh tràn ngập khí tức tiêu điều xơ xác, tất cả đều là sự tĩnh lặng ghê người.

Đột nhiên, thanh âm hùng tráng vang lên, xé rách sự yên tĩnh phía chân trời, dự báo huyết chiến đã đến, mười vạn đại quân chinh bắc đánh thương hô to — “Sát! Sát! Sát!”(giết)

Chiến thư đã hạ, hai quân đối chọi!

Chấn Nhân mặc chiến bào đại soái, uy phong lẫm lẫm ngồi trên lưng Hỏa Diễm, cầm trong tay cờ hai màu. Trận chiến hôm nay phân thành hai mũi tiến công: xa công (chiến xa) và nhân công (binh sĩ bình thường). Xa công hắc kỳ(cờ đen), nhân công hồng kỳ(cờ đỏ). Chấn Nhân phát cờ, cờ lớn trên tay hắn vừa động, tức khắc cờ của đại quân cũng phát theo.

Tay trái cầm hắc kình hắc lên cũng là lúc Chấn Nhân mở miệng nói với Tráng Quả bên cạnh, “Người không cần tìm ta, vô luận người đi đâu, ta cũng sẽ đi tìm người.”

Tiếng dứt, hắc kì phát lên!

Vạn xe mạnh mẽ tiến lên, nhảy vào trận địa địch.

Xe vừa lên, ngựa cũng theo sát.

Một xe bốn ngựa, bốn ngựa to lớn.

Quyết liệt tiến lên, cung tiễn sẵn sàng.

Xạ thủ bên cạnh, trợ giúp giương cung

Bốn ngựa đã đóng, hai ngựa không ở

Không rong ruổi, bỏ tên như phá

Tiếng ngựa hí vang, cờ từ từ phát

Phá trận công địch, không vũng không diệt!

Thấy trận địa địch đã loạn, Chấn Nhân phát hồng kỳ, giơ cao bảo kiếm, nhìn trời thét dài —”Thề quét sạch Hung Nô, giết hết vạn địch Hồ trần ! Sát —”

“Thề quét sạch Hung Nô không đoái thân, giết hết vạn địch Hồ trần! Sát —” Vạn quân chinh bắc hô to theo Chấn Nhân, xông vào trận địa. Khí như sấm, thế như hồng thủy! Trong nhất thời chỉ thấy: máu và giáp vũ lộng, vang động như sấm trên sơn xuyên (sơn xuyên: sông núi, ý chỉ khí thế rất dữ dội).

Hai bên lao vào nhau, thịt rơi máu đổ, nhận bào không nhận người (chỉ dùng áo bào để nhận biết địch ta, không thể dựa vào mặt người)! Đoạn chi phá tràng, thảm hào chấn thiên (đâm thủng bụng, tiếng gào khóc thảm thương chấn động cả trời)!

Sau này, Đại Á hoàng triều lấy ghi lại rằng:

Thao ngô qua hề bị tê giáp, xa thác cốc hề đoản binh tiếp;

Tinh tế nhật hề địch nhược vân, thi giao trụ hề sĩ tranh tiên;

Lãng dư trận hề liệt dư hành, tả tham ế hề hữu nhận thương;

Mai lương luân hề trập tứ mã, viên ngọc phu hề kích minh cổ;

Thiên thì đổi hề uy linh nộ, nghiêm sát tận hề khí nguyên dã;

Xuất bất nhập hề vãng bất phản, bình nguyên hốt hề lộ diêu viễn;

Đái trường kiếm hề hiệp tần cung, thủ thân ly hề tâm bất trừng;

Thành ký dũng hề hựu dĩ vũ, chung cương cường hề bất khả lãng;

Thân ký tử hề thần dĩ linh, tử hồn phách hề vi quỷ hùng.

(đại khái nó là thế này này, ta chỉ dịch ý thôi nhá, không thành thơ được a TT_TT

Cầm giáo thương sắc bén, đoản binh đón nhận,

Cờ như mây che rợp trời, tên đến chiến sĩ lao lên

Qua hơn trăm trận, trái phải đều là đao thương

Gió thổi bốn phía, giúp ngọc phu kích minh cổ (phu: dùi trống- đời xưa dùng trống để làm hiệu tiến binh, cho nên lúc nào thái bình vô sự gọi là phu cổ bất minh. Ở đây ý là qua trận này thiên hạ sẽ thái bình)

Trời nổi cơn thịnh nộ, giết hết vùng nguyên dã (vùng đồng bằng hoang dã, ý chỉ quân Hung Nô)

Một đi không về, đường bình nguyên bất chợt xa xôi

Mang trường kiếm cấp tằm cung, đầu lìa khỏi thân cũng không biết sợ

Vừa dũng cảm vừa oai vệ, kiên cường không thể vượt qua

Thân chết đi được xưng như thần, hồn phách mất cũng là quỷ hùng (con quỷ anh hùng???)

Trận chiến đại phá Hung Nô – quân của Tả Hiền vương, diệt hơn ba vạn quân Hung Nô, đoạt được ngựa, trâu bò cừu dê hơn trăm vạn con.

Trong vòng một năm, Đại Á hoàng triều từ năm Hòa thứ hai mươi hai đến năm Hòa thứ hai mươi ba, Chấn Nhân dẫn dắt quân chinh bắc chiến đấu với Mạo Đôn thống lĩnh quân Hung Nô, tổng cộng trải qua ba trận đại chiến.

Lần đầu tiên truy sát Tả Hiền vương thống lĩnh Hung Nô, đánh cho chúng chạy tán loạn tới tận tây bắc. Lần thứ hai truy sát quân bắc Hung Nô tới Diên Nhan Sơn – Triệu Tín thành, lấy được ngựa trâu bò cừu dê hơn trăm vạn con; sau đó quân Hung Nô vừa thấy người cầm binh là Chấn Nhân liền không dám đánh nữa, lập tức chạy thoát thân. Lần thứ ba, Tiêu Chấn Nhân lấy hơn hai nghìn đại quân, đại phá quân của Thiên Vu, đuổi tới tận Hàn Hải (ngày nay là hồ Baikal thuộc sa mạc Gobi) mới quay về. Trận chiến này lấy được mấy trăm ngàn súc vật. Từ đó về sau, Hung Nô bị đuổi đến tận Mạc Bắc.

Tiêu Chấn Nhân thống lĩnh quân chinh bắc toàn thắng, đuổi Hung Nô tới tận Mạc Bắc, khiến Hung Nô mất đi đồng cỏ và nguồn nước màu mỡ ở Hà Tây, kinh tế bị tổn thất lớn. Việc này khiến dân Hung Nô vừa theo đại quân của Thiên Vu Mạo Đôn rời khỏi, vừa bị thương xương, “Ta mất Kì Liên sơn, khiến lục súc ta không sinh sôi; ta mất Yên Chi sơn, làm giá phụ ta vô nhân sắc.”

(ý ở đây là: Kì Liên sơn là đồng cỏ màu mỡ, mất Kì Liên Sơn thì gia súc không còn nơi màu mỡ để sinh sống nữa; Yên Chi sơn là vùng giao thương của Hung Nô và Đại Á, mất Yên Chi sơn thì dân Hung Nô không làm ăn buôn bán được với Đại Á, do đó vợ/nàng dâu... cũng không thể có phần son để trang điểm, ví với cuộc sống túng thiếu sau này.)

Tháng sáu năm Hòa thứ hai mươi ba, Hung Nô bị chia rẽ, Thiên Vu Mạo Đôn chết, thê tử thứ hai của gã – Cừ thị cùng với Tả Hiền vương Đồ Kì hợp mưu, cùng với đám Hữu chủ nô lệ Hung Nô giúp đỡ Cù Đê lên làm Thiên Vu. Nhưng Cù Đê lại là người bạo ngược hiếu sát, mạnh mẽ trưng binh muốn tấn công Đại Á hoàng triều một lần nữa, làm dấy lên bất mãn của những người dân Hung Nô muốn sống yên ổn hòa bình.

Tháng chín năm Hòa thứ hai mươi ba, chủ nô quý tộc của Tả địa chủ cùng dân chúng bình thường giúp đỡ Cốc Lễ vương Hồ Hàn Tà lên ngôi Thiên Vu, điều binh đánh bại Thiên Vu Cù Đê, khiến Cù Đê phần nộ mà tự sát.

Thiên Vu Hồ Hàn Tà trở lại Thiên Vu đình (nơi ở của Thiên Vu, tương đương cung điện của vua), giải tán binh lính, dâng thư cho Chính Hoàng tỏ ý thần phục Đại Á hoàng triều, điều kiện là không xâm phạm lẫn nhau, đồng thời để người Hung Nô duy trì pháp luật và quân chế của mình. Chính Hoàng nhận được thư thì mừng rỡ, tuyên (cho gọi) Hồ Hàn Tà Thiên Vu vào kinh thụ phong, chính thức ký kết điều ước.

...

Tháng mười năm Hòa thứ hai mươi ba, vẫn là ngoài Nhạn Môn Quan, bên ngoài đại doanh nơi đại quân chinh bắc đóng quân, hồ nhỏ khuất giữa cây cỏ rậm rạp trong rừng.

Chấn Nhân đang hôn môi Quả Quả của hần.

Giữa vô số lần hoan ái, hần vô tình phát hiện khi môi lưỡi giao nhau ngọt ngào phiếm tình thế nào, hần liền mê mẩn việc hôn môi với Quả Quả. Ngoại trừ việc thân mật khắng khít huyết nhục giao hòa, chủ yếu nhất vẫn là hần thích nhìn y bị mình hôn đến mê mẩn vui sướng, cả người đều mềm nhũn dựa vào ***g ngực mình không thể nhúc nhích. Quả Quả lúc này đúng là bộ dáng mềm nhũn vô lực.

“Ngô... Ưng... Đừng náo loạn, sắc trời không còn sớm, chúng ta cũng nên trở về. Sáng mai còn phải nhổ trại về kinh a.” Tráng Quã đẩy đẩy cái đầu trên người mình ra, bắt đầu dĩ nói.

Như không nghe thấy, Chấn Nhân lại kéo vạt áo Quả Quả vừa mới khép lại, lấy tay vuốt ve ***g ngực dày rộng của y.

“Chấn Nhân!” Bị nắm đầu nhũ, Quả Quả quát to một tiếng, đáng tiếc không có chút tác dụng cảnh cáo nào, ngược lại làm cho động tác Chấn Nhân càng lúc càng lần tới.

Dứt khoát cởi áo Quả Quả xuống, cố định nơi cổ tay y, để áo quần chặt giam cầm hai tay, để hai tay y không thể quấy nhiễu đến mình.

Môi in lên động mạch nơi cổ, cảm nhận sinh mệnh của Quả Quả. Quả Quả của hần a, rất nhiều lần nguy hiểm đến nỗi hần tưởng chừng đã mất y rồi!

Trượt xuống phần cổ, nơi có một vết thương do đao chém đã khép lại chưa được bao lâu, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên. Một đao này là do Thiên Vu Mạo Đôn thấy hần đang bận ứng phó với đám Hung Nô đang vây xung quanh mà đánh lên lên lưng hần, không ngờ Quả Quả lại nhảy ra chặn lấy.

Còn vết thương ở sườn này là do Quả Quả của hần muốn cứu Chấn Nam suýt bị giặc bắt làm tù binh, không quản thân mình mà lưu lại.

Còn miệng vết thương hình củ ấu này, là khi hần xung phong vào trận địa, Quả Quả vì không để cho lưng hần phải chia ra cho địch, cam nguyện làm tấm chắn sau lưng cho hần, sau lại bị Tả Hiền vương bắn bị thương.

Còn...

Dùng môi đếm số vết thương trên người Quả Quả, Chấn Nhân đau lòng khó nhịn.

Chính mình tuy đã vì Tráng Quả lấy máu thay y báo thù, nhưng chỉ có thể thôi thì không thể làm người phần nộ trong lòng hần.

Có toan tính với địch, cũng có toan tính với mình – nhưng vì sao lại không thể bảo vệ y tốt hơn?!

Miệng vết thương đã khép lại, không biết vì sao lại trở nên mẫn cảm dị thường, phàm là nơi bị Chấn Nhân liếm qua lại trở nên tê dại ngứa ngáy đến khó hiểu. Cái loại cảm giác này làm Tráng Quả muốn đưa tay ra gãi, nhưng lại bị áo quần chặt không thể động.

Hô hấp của Tráng Quả càng ngày càng nặng, y phát hiện mình ngày càng không có cách nào chống cự lại cảm giác Chấn Nhân gây ra cho mình.

Không biết từ khi nào thì bắt đầu, cảm giác khó chịu đau đớn lúc hần tiến vào khi trước, giờ cũng đã trở nên không phải không thể chịu được. Khi Chấn Nhân vuốt ve y, từ nơi sâu dưới tiểu phúc sẽ dâng lên một cảm giác rung động. Khi Chấn Nhân đem y... ngậm vào miệng, y biết chính mình cũng có lúc điên cuồng như thế.

“Ừng... Dừng...”

“Quả Quả, ngày mai sẽ phải trở về, tối nay để chúng ta làm một lần cuối cùng ở đây nữa đi, được không?” Tình cảm thương tiếc của Chấn Nhân không biết từ khi nào đã chuyển thành tính dục, bắt đầu dùng hạ thân mình cọ cọ Quả Quả, ngậm vành tai y, thì thầm dụ dỗ.

Cả lỗ tai đều bị Chấn Nhân ngậm trong miệng, sức chống cự dư thừa của Quả Quả này giờ biến mất không còn tăm hơi bóng dáng.

“Người... Hôm qua người cũng nói vậy... Sau đó lại làm cả một đêm. Ta... Ngày mai ta phải cưới ngựa... Không muốn ngồi trong xe ngựa... Ô... Tướng quân bọn họ sẽ cảm thấy kỳ lạ.” Quả Quả vẫn nghĩ rằng Ô Triển và những tướng lĩnh kia vẫn chưa biết quan hệ thực sự của mình và Chấn Nhân, sợ ngày mai mình không thể cưới ngựa sẽ làm bọn họ cảm thấy kì lạ, cố gắng cự tuyệt Chấn Nhân.

Đáng tiếc Chấn Nhân đã bị *** xông lên, không quản được nhiều như vậy. Cùng lắm thì mai hần và Quả Quả cùng ngồi xe ngựa là được rồi...

“Từ từ, xe ngựa? Hắc hắc, đúng là chủ ý tốt!”

Nghĩ đến sau này cả ngày đường cũng có thể ở chung một chỗ với Quả Quả, người nói ta nói, lại cùng làm ít chuyện vu sơn vân vũ... Chấn Nhân lập tức quyết định, ngày mai sẽ cùng Quả Quả ngồi xe ngựa quay về kinh.

“Không sao cả, ngày mai ta cùng người ngồi trong xe là được. Ân? Đến, Quả Quả, nghe lời, nâng thất lưng lên một chút, để ta cởi khó tử(quần) a.” Chấn Nhân rất thích giúp Quả Quả cởi y phục.

Mặc dù việc cởi y phục thế này chỉ làm ngày hôm sau mười phần có hết bảy tám phần không phải đường chỉ bị sút, chỉ là cố tình làm lượng công việc hàng ngày của Quả Quả nhiều lên mà thôi, làm cho y mỗi ngày đều vội đến mức không còn thời gian gây thiện cảm với những tướng lĩnh khác nữa.

“Ừng, ta thật sự không muốn phải...” Quả Quả nhìn Chấn Nhân như cầu xin tha thứ. Mỗi đêm đều như vậy, dù cho y có cường tráng đến đâu đi nữa cũng ăn không tiêu nổi a.

“Không được không muốn!” Chấn Nhân bắt đầu giở thói, không thèm quản Tráng Quả có nguyện ý hay không, động thủ cởi khó tử của y.

Nói giỡn sao! Thời gian trước còn có thể đánh trận, có thể phát tiết nhiều tinh lực của mình; hiện giờ chiến sự đã hết, mỗi ngày lại chả có việc gì làm [chỉ có hấn mới cho rằng như vậy], bảo hấn làm sao chịu được mà không đi đụng đến Quả Quả ngon miệng như vậy chứ? Huống hồ vì để Quả Quả dưỡng thương một thời gian, hấn cũng chỉ có thể mỗi ngày sờ sờ y cho đỡ ngứa. Thật vất vả mới đợi được thương thế của y hoàn hảo, sao có thể không làm gì được?!

“Ừng...” Bị Chấn Nhân dò xét tiến vào chỗ yếu hại, Quả Quả biết có chống cự thế nào cũng không được nữa, đành phải thả lỏng hạ thân cho hấn tiến vào.

...

Bờ hồ bên kia có một bóng người vừa lui tới, một ánh mắt lóe lên, nhìn chăm chú hai người đang dây dưa với nhau ở bờ bên này.

Vốn gã chuẩn bị vào kinh tấn kiến Chính Hoàng, muốn trước đó đến gặp Quả Quả – người đã cứu và kết bái làm huynh đệ với mình, người mà mình luôn nhớ đến trong lòng nhưng bởi vì trường kì chinh chiến mà vẫn không có cơ hội gặp được, nhưng gã không ngờ lại nhìn thấy cảnh này!

Người mị nhân hàm xuân, hai gò má phỉm hồng, thấy thế nào cũng không giống Tráng Quả thành thật bình thường thiện lương kia là ai? Là huynh đệ Tráng Quả của gã mà lại nằm trong ***g ngực nam nhân, tùy ý để nam nhân làm những việc này sao? Là huynh đệ Tráng Quả của gã mà lại làm những chuyện chỉ có nam nữ mới có thể làm sao?

Tai nghe Tráng Quả cúi đầu rên rỉ, mắt thấy Tráng Quả bị nâng eo lên, dùng nơi nào đó của nam nhân nuốt cái gì đó của nam nhân khác... Cách lắc lư eo *** đáng kia... Gã đột nhiên nhớ tới chỗ gã đã từng gối đầu lên, hoàn toàn khác biệt với nữ tử; đó là cái đùi rắn chắc đàn hồi... Có phải sâu trong thân thể y cũng tuyệt vời như thế hay không...

Gặp quỷ! Người đang nghĩ gì vậy!

Không ngờ mình lại nhìn nam nhân diễn đông cung sống như thế, làm nam tử bỗng dậy xuân mộng không khỏi ảo não. Vì sao lại nghĩ trong cơ thể Tráng Quả cùng mình kết bái kia lại tuyệt vời thế nào? Gã bị điên rồi sao? Hay là dục cầu bất mãn?

37. Chương 37

Nếu là thánh lực bình thường của Chấn Nhân, người ở bờ bên kia chỉ cần vừa xuất hiện chắc chắn đã bị hấn phát hiện.

Nhưng đáng tiếc là, lỗi tai và các giác quan của hấn hiện giờ toàn bộ đều tập trung trên người Tráng Quả, căn bản không rảnh bận tâm đến mấy thứ khác, cho nên mới có thể để Cốc Lễ vương trước kia – hiện tại là Thiên Vu Hô Hàn Tà vốn võ công cũng không tệ đứng ở đó, xem từ đầu đến cuối màn biểu diễn đông cung đồ sống của hấn và Quả Quả thế này.

...

Hô Hàn Tà cực lực gạt bỏ cảm giác hỗn loạn trong lòng mình đối với Tráng Quả, cố gắng khôi phục bình tĩnh. Gã phải nhân lúc hai người chưa phát hiện mà rời khỏi nơi này.

Gã không muốn cho cái tên đang ôm Tráng Quả, Phiêu Kị Đại tướng quân chinh bắc đã giết chết rất nhiều tộc nhân của mình, biết chính mình đến tìm Tráng Quả. Gã cũng tin chắc rằng Tráng Quả cũng nhất định không đem chuyện kết bái với mình nói cho cái tên vô tâm vô phể, lãnh huyết háo sắc kia.

Lặng lẽ rời khỏi, đợi đến khi rời khỏi vùng cây cỏ rậm rạp quanh hồ nhỏ khoảng chừng ba dặm, Hô Hàn Tà huyết sáo, gọi con ngựa của mình ra, xoay người nhảy lên.

Ngay khi gã ra roi chạy như điên, trong đầu bỗng nhiên hiện lên câu mà Tráng Quả đã nói khi cùng hắn kết giao ngày đó, “Ta chỉ là nô bộc mà thôi...”

Nô bộc? Hay là...

Nếu Tiêu Chấn Nhân thật tâm đối đãi Tráng Quả, coi y như ái nhân, sao Tráng Quả lại tự nhận mình chỉ là nô bộc? Nếu không phải y cho rằng mình chẳng có chút giá trị nào trong mắt Tiêu Chấn Nhân, tại sao có thể cho rằng như vậy?

Chẳng lẽ Tiêu Chấn Nhân chỉ là lừa dối Tráng Quả? Hay là Tráng Quả bị bắt buộc, không thể không hầu hạ Tiêu Chấn Nhân?

Đúng vậy! Nói không chừng chuyện đó thật sự là như vậy!

Trên chiến trường vốn đã thiếu nơi phát tiết, chỉ có quân kỳ là có thể giúp phát tiết, nhưng những nữ nhân như thế không biết đã bị bao nhiêu binh lính đè qua. Thân là Đại tướng quân như Tiêu Chấn Nhân, nhất định là khinh thường chạm vào những nữ tử như vậy. Như vậy, thân là nô bộc bên cạnh hắn, Tráng Quả đương nhiên sẽ thành mục tiêu tốt nhất giúp hắn phát tiết! Tính tình Tráng Quả lại thành thật như vậy, cho dù có bị sử dụng như nữ nhân cũng sẽ không phản kháng lại chủ nhân của mình; nhất là với tính tình thiện lương như y, chắc chắn sẽ không đi nói bậy chuyện của hắn.

Nhất định là như vậy! Nhất định là Tiêu Chấn Nhân bắt buộc Tráng Quả cùng hắn làm mấy chuyện đó.

Có đánh chết Hô Hàn Tà thì gã cũng không tin Tráng Quả cam tâm tình nguyện trở thành thứ thay thế nữ nhân. Tiêu Chấn Nhân, người thật dễ tiện! Tuy người giết ngàn vạn tộc nhân của ta nhưng cũng không để binh lính quấy rầy dân chúng Hung Nô, ta mới coi người như anh hùng. Không ngờ người lại làm chuyện này! Không ngờ người lại dùng cách này để khi dễ làm nhục huynh đệ kết nghĩa của ta!

Tưởng tượng đến Tráng Quả bây giờ, có lẽ là đang khóc thầm nhận hết những tra tấn lừa dối của Tiêu Chấn Nhân, Hô Hàn Tà kéo cương ngựa trở lại.

Nhưng nếu mình quay trở lại thì sau này Tráng Quả phải làm sao? Vô công gã không bằng Tiêu Chấn Nhân, dù có đi chẳng những không cứu được Tráng Quả, ngoại trừ mình bị vũ nhục, Tráng Quả có thể cũng bị mình liên lụy.

“Ta nên làm sao bây giờ?” Hô Hàn Tà cũng là người kiêu hùng, nếu không gã cũng sẽ không đoạt được đại vị Thiên Vu trong tay đám con cháu đông đúc của Mạo Đôn.

Mấy ý nghĩ chợt loé lên, gã đã định được chủ ý.

“Tiêu Chấn Nhân, người và ta sẽ gặp nhau tại kinh đô Đại Á hoàng triều! Tráng Quả, Hô Hàn Tà! Lúc này thề, nhất định sẽ cứu người khỏi hố lửa, cho người được tự do, cho người cuộc sống khoái hoạt trên đại thảo nguyên Mạc Bắc, để người vĩnh viễn không phải làm nô bộc ti cung khuất (hèn mọn, khuất nhục, phải cúi người) cho người khác nữa!”

Ngày kế, chinh bắc Phiêu Kị Đại tướng quân nhổ trại quay về kinh.

Dân chúng kinh thành từ khắp các đường lớn hẻm nhỏ chạy ra đón chào, tranh nhau nhìn mặt vị Đại tướng quân khải hoàn. Thậm chí ngay cả các thiên kim tiểu thư luôn luôn không ra khỏi đại môn cũng ngồi trong hương xa, bên cạnh là nha hoàn và bộc nhân đứng giữa dân chúng, thăm dò người trẻ tuổi từ năm ấy đã luôn lập công, giờ đã là Đại tướng quân đương triều – tiểu vương Tiêu phủ Tiêu Chấn Nhân.

Khi Tiêu Chấn Nhân ngồi trên Hỏa Diễm, phong tư hiên ngang, uy phong lẫm lẫm xuất hiện ở đường lớn kinh thành, đám người vây xem liền phát ra tiếng hoan hô như triều dâng. Thanh thiên đại lão gia của bọn

họ đã dẫm bại đại quân Hung Nô, bảo vệ gia viên bọn họ – chinh bắc Đại tướng quân đã trở lại! Các thiếu nữ đang lúc tuổi thanh xuân nhìn thấy Chấn Nhân mỹ lệ lại không mất vẻ anh khí, khuôn mặt tuấn mỹ đến chức điểm thì bất chấp cái gì là thể diệncuồng hét chói tai, từ đó về sau liền bị tình cảm tương tư này quấy rối tâm hồn.

Nghiêm mặt, cả nụ cười mỉm cũng không, Chấn Nhân nhìn đám người kia như nhìn mấy kẻ điên, chỉ im lặng cười Hỏa Diễm, bước vào tướng quân phủ mà Chính Hoàng ban cho hắn như là phần thưởng quân công.

Ô Triển nghiêng đầu, thấy Chấn Nhân còn nghiêm mặt như thế, không khỏi tâm sinh cười thầm.

Thật là, không phải là Tráng Quã rốt cuộc chịu không nổi cùng hắn ngồi chung một chiếc xe ngựa, trước khi vào kinh đã đuổi hắn xuống xe ngựa sao? Có cần phải chỉ vì chuyện nhỏ này mà tức giận từ sáng đến giờ không a?

Ai! Chỉ đáng thương cho Tráng Quã, lộ trình về kinh một tháng này cũng chỉ có y mới chịu được. Buổi tối chắc chắn là đồng sàng cộng chẩm, bị ăn sạch đến không còn một mảnh, cả người đỏ đỏ tím tím xanh xanh; ban ngày còn phải ngồi chung xe chịu phong vũ với tên sắc ma ăn mãi không no. Dù có là người làm bằng sắt cũng không thể chịu được sức ép như vậy a! Tráng Quã, ngươi còn có thể chịu được đến tận hôm nay... Ô Triển ta kính nể ngươi rồi!

Mà trong lòng Chấn Nhân, mấy thứ này chỉ là chút việc nhỏ. Hắn đã nghĩ hết rồi, cùng Tráng Quã ngồi chung xe ngựa vào kinh thành, tức là miễn biến chính mình thành hầu tử (con khỉ, ý là diễn trò) cho người khác nhìn, lại có thể trước khi hồi tướng quân phủ biến Quã Quã thành mềm nhũn ôn nhu, chờ tiến vào phủ rồi là có thể lập tức trục đảo hoàng long cùng Quã Quã mây mưa thất thường một phen.

Mà hắn chẳng thể nghĩ tới, lá gan của Tráng Quã lại lớn đến thế, lấy lí do là dân chúng kinh thành đang chờ hắn, đá hắn khỏi tổ nhỏ yêu thương ấm áp mà hắn đã cẩn thận bố trí tỉ mỉ!

A! Ta rất tức giận a!

Nói tiểu vương gia Tiêu Đại tướng quân mang theo lửa giận ngút trời đi vào tướng quân phủ, đang chuẩn bị đi đến chỗ xe ngựa đem cái người tám chín phần mười đang ngủ bù kia khiêng vào phòng, đã bị thái giám nội cung chờ ở tướng quân phủ đã lâu kia chặn lại, vội vàng lấy thánh chỉ trong tay áo ra, triệu Chấn Nhân lập tức tiến cung yết kiến, làm Chấn Nhân vô cùng tức giận. Thánh chỉ này tới không phải lúc a!

Nghẹn một bụng hỏa, tướng quân phục cũng không đổi, cứ như vậy theo thái giám nội cung tiến cung gặp đương kim Thánh Thượng.

Dọc theo đường đi, thái giám nội cung không ngừng khen ngợi công trạng Chấn Nhân, phiền đến mức hắn hận không thể ném tên thái giám này ra ngoài tường hoàng cung luôn cho rồi.

Khi sắp đến ngự hoa viên, chỉ nghe thái giám nội cung này còn không ngừng nói, “Tiêu tướng quân lần này lập công lớn trở về, Hoàng Thượng vô cùng cao hứng. Ngay cả các công chúa cũng bị Hoàng Thượng thỉnh tham gia tiếp phong yến đêm nay. Đương nhiên sau khi chính thức tiếp kiến tướng quân ở Kim Loan điện, còn có khánh công yến cùng bá quan văn võ nữa; đương nhiên các công chúa không thể tham dự được. Ha hã, đành phải làm thêm một yến tiệc khác cho tướng quân đêm nay vậy... Ha hã! Mặt mũi tướng quân cũng lớn thật a, ngay cả các công chúa cũng muốn gặp tướng quân; nói vậy các công chúa đã nghe được tướng quân ngọc thụ lâm phong thể nào...”

Chấn Nhân nhú nhú mày. Tên cáo già Chính Hoàng này rốt cuộc muốn làm gì? Lão không phải chuẩn bị tổng công chúa cho hắn, giúp lão giám thị hắn đấy chứ? Hừ, thật đúng là phiền toái!

Tịnh Thủy các, nơi Hoàng Thượng dùng để triệu kiến nội thân cùng những người trong hoàng tộc.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Tiêu tướng quân ngoài điện yết kiến.”

“Tuyên.”

“Tiêu tướng quân thỉnh.” Thái giám nội cung xoay người, để Chấn Nhân vào trong yết kiến.

Đi vào Tịnh Thủy các, Chấn Nhân thu liễm biểu tình, vén vạt áo quỳ xuống, “Thần Tiêu Chấn Nhân tham kiến Hoàng Thượng. Nguyên Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Miễn lễ, ái khanh bình thân. Người tới, ban tọa (lấy ghế cho ngồi).”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Chấn Nhân ngồi xuống. “Không biết bệ hạ lần này gọi vi thần tiến cung là chuyện gì?” Chấn Nhân giả bộ hồ đồ.

Chính Hoàng không nói mà cười, “Ha ha! Tiêu ái khanh, trầm cho gọi người đến là muốn cho người gặp một người trước, nếu người cũng có ý này, trên điện ngày mai liền tuyên phong. Ha ha!”

Mặc dù lời nói của Chính Hoàng vô cùng mập mờ khó hiểu, nhưng Chấn Nhân vẫn có thể hiểu được ý Chính Hoàng. Hừ! Lão cáo già này, nghĩ chỉ cần cho ta một công chúa là có thể lung lạc được ta sao? Nghĩ thật hay a! Nhưng không biết lão ta sẽ cho ta công chúa nào đây?

Làm bộ không hiểu lời Chính Hoàng, Chấn Nhân hỏi lại, “Không biết là vị đại nhân thần bí ấy là ai...”

“Ta không phải đại nhân nào cả, có lẽ trong mắt Tiêu tướng quân, bản cung chỉ là tiểu cô nương cũng không chừng.” Theo thanh âm thanh thúy như châu ngọc, từ bình phong phía sau Chính Hoàng đi ra chính là một nữ tử còn trẻ thiên kiều bách mị, thân mang cung trang bảy màu, xem tuổi tựa hồ chỉ khoảng đôi tám đôi chín mà thôi.

“Ha ha, sao người lại tự mình chạy đến đây vậy? Tiêu ái khanh, đây là người trầm muốn người gặp trước, nữ nhi An Bình công chúa của trẫm, năm nay vừa tròn mười bảy tuổi, tính tình bướng bỉnh...” Chính Hoàng xem ra rất yêu thương sủng ái nữ nhi này.

An Bình công chúa đánh gãy lời giới thiệu của Chính Hoàng, tự nói với Chấn Nhân, “Bản cung tên Ninh Dục, nghe đại danh Tiêu tướng quân đã lâu, vốn muốn gặp tướng quân một lần cho biết, hiện giờ gặp được Tiêu tướng quân, quả nhiên là người tài.” Nói xong liền khẽ nở nụ cười.

“Vi thần Tiêu Chấn Nhân bái kiến An Bình công chúa.” Chấn Nhân mặt không chút thay đổi nói.

Thấy Tiêu Chấn Nhân không thèm liếc nhìn mình một cái, An Bình công chúa không khỏi cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương. Từ lần trước nhìn thấy, nàng liền đem tình ý của nữ nhân đặt hết lên người nữ tử trẻ tuổi anh tuấn của Tiêu vương, bây giờ cách hơn một năm mới gặp lại, thấy Tiêu Chấn Nhân lại không khỏi vì khí phách lãnh liệt của hắn mê hoặc thêm lần nữa. Thấy Tiêu Chấn Nhân tựa hồ không có cảm giác gì với mình, không khỏi nghĩ, ‘Bản cung không có mị lực đến vậy sao? Hay là trong lòng người đã có ai khác rồi? Nhưng ta chưa bao giờ nghe qua a...’

An Bình công chúa hướng mắt đến phụ vương Chính Hoàng của nàng.

Chính Hoàng thấy thế, khẽ gật đầu với nàng, ý bảo nàng cứ yên tâm. Mở miệng nói với Chấn Nhân, “Tiêu ái khanh, lần này người có công bình định Hung Nô, trẫm đang nghĩ làm thế nào mới ban thưởng xứng đáng với công trạng của người. Vừa nãy, Ninh Dục đến gặp trẫm, nói muốn gặp người. Trẫm hỏi nàng vì sao, mới biết thì ra người đã từng cứu ái nữ của trẫm. Ninh Dục từ khi được người cứu, mặc dù không biết thân phận thật của người, nhưng từ miệng những người khác biết đại khái người cứu mình là Tiêu ái khanh, vẫn nói với trẫm muốn gặp người một lần. Bây giờ gặp lại, ha ha! Ninh Dục rất vừa lòng với nhân phẩm của người, nếu Tiêu ái khanh vẫn chưa hôn giá (đính hôn), vậy trẫm muốn trên đại điện Minh Nhật, mang hòn ngọc quý trên tay trẫm – An Bình công chúa tứ hôn cho người, không biết ý Tiêu ái khanh thế nào?”

38. Chương 38

Nghe ra trong ngữ điệu của Chính Hoàng có quyết tâm bất buộc, Chấn Nhân biết mình phải đưa ra quyết định trọng đại cho tương lai sau này của mình.

Thanh thanh giọng, Chấn Nhân dùng giọng nói cực kỳ rõ ràng, “Khởi bẩm Thánh Thượng, có thể được Thánh Thượng và công chúa coi trọng, vi thần tất nhiên là cực kỳ vinh hạnh.”

Chính Hoàng lộ ra nụ cười vừa lòng, An Bình công chúa cũng cảm thấy ngượng ngùng mà hơi cúi đầu.

“Nhưng việc chung thân thì vi thần đã hứa với người khác, cả đời này quyết không phụ lòng người. Vì vậy, chỉ có thể thẹn với sự yêu mến của thánh thượng và công chúa.” Chấn Nhân nói hết lời.

“Lớn mật!” Chính Hoàng vỗ long ý phần nộ quát; thầm nghĩ ‘Tiêu Chấn Nhân người được lắm, cho người làm phò mã, người lại dám không muốn! Dám giáp mặt cự tuyệt ái nữ của trẫm! Dù có là phụ thân người – Tiêu vương cũng không có lá gan này!’

“Hài nhi thỉnh phụ hoàng bớt giận... Tiêu tướng quân mới từ chiến trường trở về, khó tránh khỏi thể xác và tinh thần mệt mỏi, hiện tại nói với Tiêu tướng quân việc này cũng là không ổn. Không bằng cứ để cho Tiêu tướng quân hồi phủ suy nghĩ lại, sau này có bàn bạc lại cũng không muộn. Phụ hoàng...” An Bình công chúa kéo kéo ống tay áo Chính Hoàng, như là cầu xin lại như là làm nũng.

Nàng không tin trên đời này có nữ nhân nào có thể so sánh với nàng, vô luận là địa vị, dung mạo, thậm chí là tài hoa. Nàng nghĩ Tiêu Chấn Nhân chỉ là nhất thời hăm vào tình cảm này, không muốn lưng đeo danh phụ bạc; nhưng chỉ cần hắn trở về, cần nhắc kỷ lưỡng, đương nhiên sẽ rõ ràng cái gì mới là tốt nhất cho hắn.

Mặt khác, chính nàng cũng chưa bao giờ nghe nói Chấn Nhân có khuê trung mật hữu (người bạn gái thân thiết, ý chỉ người trong lòng), hơn nữa đến nay vẫn chưa có hôn giá; nói vậy đối phương có lẽ không phải nữ tử dân gian mà là người trong thanh lâu. Chỉ cần nàng thám thính được đối phương là ai, xuống tay với nữ phương (nhà gái), tin chắc đối phương chỉ cần nghe được nàng đường đường là công chúa, lại được gả cho Tiêu phủ, chỉ sợ không cần nàng xuống tay thì đối phương đã tự động biến mất. Đến lúc đó lại nói chuyện tứ hôn cũng không muộn.

Nhiều lần nghĩ đi nghĩ lại, An Bình công chúa đã quyết định, ở tiếp phong yến đêm nay, nàng nhất định phải làm cho Tiêu Chấn Nhân lưu lại ấn tượng sâu sắc với mình, cho hắn biết mình không phải ở nội cung là nữ tử không hiểu biết gì cả. Nàng nghĩ, Tiêu Chấn Nhân từng là song khoa Trạng Nguyên, đương nhiên cũng có yêu cầu rất cao đối với bạn nữ (bạn đời).

Thấy sắc mặt Chính Hoàng dần dần bình tĩnh lại, An Bình công chúa cũng không để Tiêu Chấn Nhân có cơ hội cự tuyệt, nhân cơ hội nói với ngoại nhân (người ngoài, ý nói người hầu), “Người tới! Bãi yến (mở tiệc)!”

Chỉ một hồi nửa canh giờ trong tiếp phong yến đã làm cho những người tham gia yến hội đều biết An Bình công chúa giỏi ca múa, có thể thi thiện đối (đối thơ), năng văn năng võ (có tài văn cũng có tài võ).

Bằng lương tâm nói, An Bình công chúa vô luận dung mạo hay tài học, quả thật đúng là nữ tử có thể làm khuynh đảo nam tử cả thành, chưa cần nói tới huyết mạch cao quý, địa vị tối cao của nàng. Nhưng người ngồi trong yến hội này mà vẫn một lòng nghĩ đến sau khi trở về nên xử lý Quả Quả của hắn thế nào – Tiêu Chấn Nhân mà nói, chỉ có ba chữ — không hứng thú!

Khi Chính Hoàng rốt cuộc tuyên bố văn yến (tiệc tối) chấm dứt, Chấn Nhân tận lực làm thế nào để không mất đi lễ nghi mà gấp rút rời khỏi hoàng cung. Nhưng Chấn Nhân không biết, khi hắn chân trước rời đi, sau lưng Chính Hoàng liền sai người tuyên Tiêu vương đêm khuya tiến cung yết kiến.

Bỏ qua chuyện thương nghị giữa Chính Hoàng và Tiêu vương không nói đến.

Lại nói Chấn Nhân hoàn toàn không biết chuyện gì, trở về tướng quân phủ.

Vừa vào đến phủ, hắn liền ngây ngẩn cả người. Quả Quả rốt cuộc là ở gian phòng nào? Tướng quân phủ này cũng là lần đầu tiên hắn vào, căn bản là còn chưa biết phòng mình ở đâu nữa.

Khi hắn đang định tìm bộc nhân hỏi thì lại bị cái tên ngồi ở khách thính, đang bắt chéo chân đối qua đối lại, vừa nhìn là đã biết đang cực kì nhàm chán – Ô Triển tóm lại, liền tiếp truy vấn hắn, Chính Hoàng gấp rút truyền hắn tiến cung như vậy là có chuyện gì?

Chấn Nhân muốn mặc kệ gã, nhưng lại bị cuốn lấy không còn cách nào, biết không nói cho cái tên Ô Triển có lòng hiếu kì hơn bất kì ai này, có lẽ sẽ bị gã quần lấy đến tận sáng hôm sau luôn, không còn cách nào mà đi tìm phòng của Tráng Quả nữa.

“Lão cáo già kia muốn đưa phần thưởng là tiểu hồ ly cho ta, bị ta cự tuyệt rồi.” Chấn Nhân thản nhiên nói.

“Không thể nào! Người cứ như vậy cự tuyệt luôn? Không bị trách phạt hai mươi đình trượng? Nhìn không ra a, Chính Hoàng còn rộng lượng đến mức đó.” Ô Triển kinh ngạc, sau lại vui sướng khi người gặp họa,

“Vì sao không muốn chứ? Công chúa đó a, có là ai cũng không thể ngờ sẽ có được vinh quang này a! Thế mà người lại cự tuyệt... Ai, tổn thất nha! Đúng rồi, là vị công chúa nào? Bao nhiêu tuổi rồi? Có xinh đẹp không? Ôn nhukhông?”

Liếc nhìn Ô Triểnmặt tràn đầy hứng thú, Chấn Nhânmở miệng nói, “Ngày khác ta sẽ thượng tấu lên Chính Hoàng, rằng hộ quốc tướng quân Ô Triển của chúng ta vì nước vì dân cúc cung tận tụy, không tiếc bỏ qua nữ nhi tình hoài, cho nên đến bây giờ vẫn còn chưa thành gia lập nghiệp. Nghe thấy An Bình công chúa mạo mỹ nhân hiền(dung mạo đẹp đẽ, người hiền lương), sớm ái mộ không thôi, nếu Thánh Thượng cho phép, không ngại để công chúa hạ giá (gả cho, mang ý tôn trọng nhà gái, coi nhà gái cao hơn mình một bậc)gã, cũng coi như tác thành cho một giai thoại. Người thấy thế nào?”

“Người bảo ta thú công chúa? Chấn Nhân — người sao có thể như vậy! Người ta còn muốn tiếp tục ở bên cạnh người, cống hiến sức lực cho người, người sao có thể đem thuộc hạ trung thực như vậy đẩy vào hố lửa? Người ta hảo thương tâm... Người ta muốn nói cho Quả Quả, nói người chỉ vì công chúa mà khi dễ ta! Ô ô ô!” Ô Triểnche mặt khóc lớn.

“Người câm miệng cho ta! Không được nói với Tráng Quả chuyện này! Còn nữa, không được gọi y là Quả Quả! Ai cho người gọi y như vậy? Chỉ có ta có thể kêu như vậy! Bây giờ người mau rút về phủ hộ quốc tướng quân của người đi! Đừng ở đây làm phiền ta!”

Duỗi chân đá ghế dựa, xem ra là cái tên Ô Triểndến xem trò vui này không thể về ngay trong chốc lát được, hần rút cục nhìn không được quát, “Tráng Quả ở đâu?!”

Duỗi ngón tay thô to ra, Ô Triểngiữ nguyên sắc mặt, mơ hồ nói, ““Ồ trong xe ngựa.”

“Cái gì?” Chấn Nhân xoay người đến chỗ xe ngựa ở hậu viện, bỏ lại một câu, “Nhớ phải chuẩn bị; kế hoạch phải tiến hành sớm một bước.”

“Đã biết...” Từ xa, Ô Triểnhồi đáp.

Mở cửa xe ngựa ra, quả nhiênTráng Quảvẫn đang ngủ say trong đó. Nhìn y ngủ say đến thế, ngay cả khi phía trước có người đến cũng không có chút cảnh giác nào.

Chấn Nhân tiến vào thùng xe, thuận tay đóng cửa xe lại. Bất chấp tất cả, hần áp cả người mình lên người Tráng Quả.

“Ta xem người còn ngủđược nữa không!”

“Ồ oa!” Tráng Quả bị ép tới hét thảm một tiếng, từ mộng đẹp tỉnh lại.

“Chấn Nhân, người...” Tráng Quảcó ý muốn đẩy ngườiở trên người mình đang ra sức nhào nhào nắn nắn.

“Quả Quả — người cũng không để ý đến ta! Ta đã trở về, người cũng không đi ra nghênh đón ta, lại tự mình một người trốn ở chỗ này ngủ đến say sưa như thế! Ta cần!”

“Oa! Đau quá!” Tráng Quả hoàn toàn không hiểu cái này cũng là một loại tán tỉnh, không chút tình sắc mà hô đau.

“Đau? Đau mới tốt! Như vậy người mới có thể nhớ kỹ, giờ giờ khắc khắc lúc nào cũng phải nghĩ đến ta. Nghe chưa? Tự cỡi y phục của mình ra, tự chọn chỗ cho ta cần một miếng; nếu thế thì đêm nay thượng người sẽ khiến cho người thoải mái lên trời luôn. Nếu người không nghe lời, hừ hừ! Người cứ chờ đó đi!” Chấn Nhânvô lại nói với Tráng Quả.

“Chấn Nhân... Đừng như thế được không? Ta thật sự rất mệt, rất muốn ngủ... Đêm nay người cho ta ngủ tròn giấc đượckhông?” Tráng Quả cầu xin tha thứ.

Bây giờ y thực sự không thích hợp để vận động kịch liệt gì gì đó. Một tháng trời buông thả cho dục vọng chiếm hữu, đã làm thất lưng y vừa mỏi vừa đau, mà thê thảm nhất là... cái chỗ kia a.

“Không được!” Chấn Nhân bốc đồng một hơi liền cự tuyệt, lập tức lại dùng thanh âm mềm nhũn trầm thấp dụ dỗ, “Quả Quả tốt, Quả Quả ngoan, người đáp ứng ta đi! Hôm nay người đã ngủ cả ngày rồi, coi như tối nay theo bồi ta đi, đượckhông? Người ta thật cô đơn a... Quả Quả—” Nói xong, liền xuất tuyệt chiêu, ôm lấy Quả Quả cuồng thân(hôn điên cuồng).

Nhẹ nhàng cắn môi dưới Quả Quả, đồng thời còn đem đầu lưỡi của mình vói vào miệng y; cũng không vội vã đuổi theo thứ dinh dưỡng kia mà khi nặng khi nhẹ liếm quanh vòm miệng, khi thì âu yếm một chút phần lợi.

Cảm giác tê tê ngứa ngứa từ miệng truyền đến làm Quả Quả vô cùng khó chịu. Y liệu mạng nghĩ cách làm lưỡi Chấn Nhân rời khỏi miệng mình, không ngờ ngược lại còn bị hấn quần lên. Một hồi điên cuồng liếm hút làm Quả Quả chân tay mềm nhũn, buông lỏng không chống cự nổi nữa.

Chấn Nhân lấy tinh thần tiến công truy sát hai nghìn quân Hung Nô chuyên chú công thành phá trận trên người Quả Quả, đến khi làm cho công kích của y không còn chút khí lực, tùy ý mình tham lam muốn làm gì thì làm.

Ngày hôm sau, Chấn Nhân hỏi rõ bộ tộc nhân, ôm Tráng Quả đang ngủ say ra khỏi xe ngựa, đưa đến phòng mình đã được thu xếp xong, cùng với Ô Triễn không biết đã nghỉ ngơi ở chỗ nào trong phủ, hai người cùng nhau vào triều yết kiến Chính Hoàng.

Lúc này, Tráng Quả ở trong phòng tướng quân, ngủ say trên giường của tướng quân.

Lúc này, Tiêu vương vì nghe lời lão phu nhân nói xong, vì muốn xác định lời bà nói là thật hay giả, chạy tới tướng quân phủ của nhi tử mình – Tiêu Chấn Nhân.

Lúc này, Thiên Vu Hung Nô – Hô Hàn Tà đang đứng ngoài Kim Loan điện chờ đợi tuyên triệu.

Lúc này, An Bình công chúa tự mình đi giá đến Tiêu phủ, chuẩn bị xem xét Tiêu phủ, thuận tiện thăm thính xem Tiêu Chấn Nhân có tình nhân thật hay không.

Lúc này, Chấn Nhân đang ở trong Kim Loan điện nhận những lời chúc tụng của văn võ bá quan; đồng thời chính thức đề xuất với Chính Hoàng, tên những tướng lĩnh lực phẩm trở lên đã hi sinh trong trận chiến lần này, trong đó có huynh đệ của hắn — Tiêu Chấn Vũ và Tiêu Chấn Nam.

39. Chương 39

Đột nhiên, Tráng Quả bị sợ hãi làm tỉnh.

“Bên ngoài sao lại ồn ào như vậy? Xảy ra chuyện gì? Đây là chỗ nào? Sao ta lại ngủ ở đây? Chẳng lẽ Chấn Nhân ôm ta tới đây?” Nghĩ đến chuyện có lẽ người khác đã thấy mình bị Chấn Nhân ôm vào ngực, Tráng Quả xấu hổ đến mức không dám ra ngoài gặp người nữa.

Rầm! Cửa bị người đẩy ra.

“Ai?” Tráng Quả khoát vội y phục lên người, sau khi thấy rõ người tới, lập tức sửng sốt.

“Vương gia...”

Tiêu vương chính mắt thấy cả người Tráng Quả chỉ khoác một cái áo đơn, mà trên giường còn có áo của nhi tử ông nữa vắt nửa buông. Hơn nữa xuyên qua vạt áo mở rộng trên người kia, có thể thấy rõ đầu nhũ sưng đỏ, lộ ra vô cùng *** ô. Hồng ắn kia, vừa nhìn là biết chắc chắn là dấu răng cắn. Không cần người khác giải thích, ông liền hiểu được cái này nghĩa là gì.

Tức giận đến run rẩy cả người, Tiêu vương chỉ vào Tráng Quả, ngữ có vẻ run rẩy âm địa nói, “Người, tiện nô này! Mặt mũi Tiêu phủ ta đều cho người làm mất hết! Người tới! Bắt y về nghiêm trị cho ta!”

“Vâng!” Thiếp thân hộ vệ bên người Tiêu vương lên tiếng trả lời.

Một linh cảm mạnh mẽ làm Tráng Quả bừng tỉnh, vội vàng tìm kiếm y phục, muốn che thân thể mình lại. Nhưng ngoại trừ ngoại y mà Chấn Nhân tùy ý khoác lên cho y lúc trước, những y phục khác đại khái đều để trong tủ y phục ở góc tường rồi.

Tráng Quả lo sợ, mang theo âm điệu cầu xin mà nói, “Vương gia... Thỉnh chờ một chút. Để... tiểu nhân mặc y phục vào đã rồi sẽ theo Vương gia hồi phủ... nhận xử trí.”

Như không nghe thấy lời cầu xin của Tráng Quả, Tiêu vương phẫn nộ quát hộ vệ, “Còn không mau động thủ! Chẳng lẽ các ngươi muốn để ta tự mình động thủ bắt tiện nhân này chắc?”

“Vâng!” Hộ vệ tiến đến, đưa tay muốn bắt Tráng Quả.

Cuốn chặt lấy chân, Tráng Quả tiếp tục cầu xin, “Van cầu ngài, Vương gia! Để tiểu nhân mặc y phục vào trước đã. Van cầu ngài...”

“Phi! Đồ dê tiện như ngươi cũng biết lấy y phục mà che đậy sao! Vậy sao ngươi không biết chuyện ngươi đã làm vô sỉ đến thế nào?! Động thủ cho ta, cứ như vậy bắt y về!” Tiêu vương lớn tiếng thúc giục.

Tráng Quả bất đắc dĩ, đành phải ngồi trên giường, cuốn chặt chân, động thủ với hộ vệ đến bắt mình. Y tình nguyện chết cũng không muốn cứ để vậy mà bị tha về.

Nhưng y ngồi trên giường ra tay đối địch cũng có nhiều hạn chế. Hơn nữa một tay vừa phải giữ chân che người, chỉ còn một tay đối địch, trong lòng càng kinh sợ bị người khác động thủ cởi ra, cũng làm cho chiêu thức của y càng lúc càng loạn.

Mà người đến bắt y dù sao cũng là thiếp thân hộ vệ của Tiêu vương, đương nhiên cũng không phải kẻ yếu, lại ra tay không chút lưu tình. Hai đánh một, Tráng Quả đã trải qua tình ái khá lâu, giờ một mình không chịu nổi, đương nhiên là nhanh chóng bị chế trụ, bị người ta tha xuống giường.

Thấy Tráng Quả đã bị chế trụ, Tiêu vương vung tay lên, phái hộ vệ cứ như vậy mang y về phủ, một chút cũng không để ý tới thân thể trần trụi của y chỉ có một cái áo đơn của nhi tử nhà mình, chân vẫn để trần, sợi tóc tán loạn. Vì sợ y trên đường tự sát, còn đặc biệt khóa hàm y lại, không để y có cơ hội cắn lưỡi tự sát.

Gió tháng mười một phương bắc quét lên người như bị đao cắt đến sinh đau, nhưng còn hơn cả gió lạnh thấu xương, còn hơn hai chân bị mặt đất thô ráp cắt qua khi bị người ta tha đi, ánh mắt khinh bỉ của mọi người mới là thứ làm tim Tráng Quả đau như bị dao cắt. Cố hết sức thu nhỏ người lại, vọng tưởng chỉ cần làm như vậy là người khác không thể thấy thân thể lỏa lồ da thịt của y, cũng không thể thấy được dấu vết hoan ái rõ ràng kia.

Giống như đi dạo phố, Tráng Quả cứ như vậy bị kéo đến Tiêu phủ cách tướng quân phủ ước chừng khoảng mười dặm. Nước mắt xấu hổ sớm đã ướt đầm hai má...

...

Khi Tiêu vương hồi phủ mới phát hiện trong đại sảnh chủ ốc đã có An Bình công chúa đang ngồi đó, lão phu nhân thì ngồi một bên bồi nàng.

Lệnh cho hộ vệ tùy tay để Tráng Quả tiểu tụy không chịu nổi giữa đại sảnh, Tiêu vương tiến lên kiến lễ (chào hỏi một cách lễ phép) với An Bình công chúa.

“Không biết công chúa điện hạ đến đây, bốn vương chậm trễ.”

An Bình công chúa tò mò nhìn sang Tráng Quả y phục không che đậy nổi cơ thể, cuộn người trên mặt đất, quay lại trả lễ với Tiêu vương rồi hỏi, “Người này là...”

“Không nhọc công chúa phải hỏi thăm, chỉ là tiện nô trong phủ ta mà thôi. Hừ! Cái tên không biết xấu hổ!” Tiêu vương nói xong, một cước đạp xuống, làm Tráng Quả lăn trên đất đến ba vòng, trong miệng cũng tràn ra tơ máu.

“Ha hã, công chúa, đây là kẻ lão thân đã nói với người, là tùy tùng của Chấn Nhân, tên nô tài thấp hèn chết bầm!” Lão phu nhân bổ sung bên cạnh.

“A? Chính là y sao? Ta còn tưởng là kẻ nào quốc sắc thiên hương a... Thì ra là... A...” Công chúa còn chưa phát hiện, nô tài này chính là người trước kia cùng Chấn Nhân đã cứu mình. Vốn nàng cũng không bao giờ để tâm nhìn khuôn mặt của hạ nhân, đương nhiên là không thể nhớ được.

Nàng tiến đến trước mặt lão phu nhân, nhỏ giọng hỏi, “Sao y lại bị mang đến đây? Tiêu tướng quân không biết sao?”

Lão phu nhân cũng thấp giọng hỏi đáp, “Công chúa nguyện gả cho tôn tử Chấn Nhân của ta, đó là đã coi trọng Tiêu phủ chúng ta rồi. Đêm qua nhi tử ta từ hoàng cung trở về, nói cho lão nhân biết chuyện đó, lão thân không khỏi vì tôn tử không hiểu chuyện mà cảm thấy xấu hổ. Vì không muốn để cho công chúa gả cho Tiêu phủ của ta mà còn phải lo thêm phiền toái nên ta đã báo cho nhi tử ta chuyện hoang đường giữa tên nô tài này và Chấn Nhân, bảo nhi tử ta nhân lúc Chấn Nhân lâm triều sáng này, đến tướng quân phủ bắt tên nô tài làm bại hoại gia môn này trở về, chuẩn bị xử trí.”

Nhân châu xoay động, bắt đầu tính kế, công chúa nói, “Thì ra là thế! Nếu lão phu nhân cùng Tiêu vương không ngại thì có thể để bản cung xử lý người này được không?” Bị Chấn Nhân cự tuyệt, lòng tự trọng bị tổn thương, đương nhiên không cho phép nàng dễ dàng buông tha cho nam tử dung mạo không chút kính người này. Nàng muốn y cũng phải ném thử chút tư vị thương tâm tuyệt vọng.

“Vậy thì cứ nghe theo công chúa phân phó.”

“Đa tạ lão phu nhân.” An Bình công chúa dời gót sen đến phía Tráng Quả, cách người y ba bước thì dừng lại. Cẩn thận quan sát Tráng Quả, càng thấy đối phương không có chỗ nào thu hút người khác được, thật không biết y làm thế nào mà có thể làm Tiêu Chấn Nhân cự tuyệt mình – quý vì công chúa – vì y.

“Người chính là Tiêu Tráng Quả? Người có biết bản cung là ai không?”

Khớp hàm Tráng Quả bị vắn méo, đương nhiên không thể trả lời.

Nhưng An Bình công chúa cũng không có ý nghe y trả lời, tiếp tục nói, “Chắc Chấn Nhân còn chưa nói với người, đương kim Thánh Thượng đã đem hòn ngọc quý trên tay ngài — cũng chính là ta, An Bình công chúa — tứ hôn cho hần nhi. Ân, hần cũng không cần thiết phải nói đại sự này cho nô tài như người biết. Đêm qua bản cung thấy hần ở hoàng cung, cũng mong muốn hần có thể rửa sạch tất cả những thứ không ra gì ở bên người trước khi kết hôn. Hần cũng đồng ý rồi... Chẳng qua, sự tồn tại của người làm cho hần vô cùng bối rối.”

Thấy Tráng Quả lộ ra vẻ không tin, An Bình công chúa nghĩ thầm, ‘Người muốn đấu với ta thì còn kém xa lắm! Ta cũng không sợ người chưa từ bỏ ý định đâu!’

“Đêm qua bản cung đã nghe Chấn Nhân nhắc tới người, nói người theo hần đã nhiều năm, là con chó rất trung thành bên cạnh hần, ngay cả nhu cầu trên chiến trường của hần cũng được người giải quyết giúp. Bởi vì có người, hần mới có cách phát tiết thích hợp nhất; dù hần có làm gì người cũng không phản kháng. Lúc ấy bản cung còn chưa tin, sao trên đời này lại có người cam tâm thấp hèn như thế! Nhưng sau khi thấy người, bản cung cũng không thể không tin.”

Ngừng lại một chút, thấy Tráng Quả cúi đầu, nàng đã nắm chắc thắng lợi mà bồi thêm câu cuối, “Người có biết, chủ tử của người đã giao người cho ta xử trí chưa?”

Tráng Quả mở to hai mắt, cổ hết sức ngẩng đầu lên, nhìn về phía An Bình công chúa, trong lòng gào thét, ‘Không đâu! Không phải đâu! Chấn Nhân sẽ không làm như vậy!’

Tráng Quả liều mạng nói với chính mình đừng tin lời đối phương nói, nhưng đồng thời, một chỗ nào đó trong lòng y cũng đồng tình với lời đối phương nói. Đúng vậy, mình là một đại nam nhân thô tráng (thô kệch tráng kiện), lại đã hai mươi tư, hai mươi lăm rồi; bị thiếu gia đùa giỡn gần năm năm, cho dù Chấn Nhân thật sự có cảm tình với y thì bây giờ chắc đã chán ngấy rồi. Mà hiện giờ, Chính Hoàng lại muốn đem công chúa tứ hôn cho hần, hần sao có thể vì một tù túng nho nhỏ như y mà đi cự tuyệt An Bình công chúa vốn nổi tiếng với mỹ mạo lẫn trí tuệ như thế chứ.

“Cho nên, bây giờ người mới phải ở đây! Người cho là vì sao lại đúng lúc Chấn Nhân đi lâm triều mà Tiêu vương lại đến đó bắt người về đây? Người cho là vì sao mà Chấn Nhân lại để một mình người lại đó, mà không giống trước kia luôn bảo người ở ngoài Ngọ môn chờ hần? Đơn giản chỉ là vì Chấn Nhân muốn cho Tiêu vương có cơ hội bắt người hồi phủ mà thôi! Người là một đại nam nhân, người cho rằng hần có thể sống người bao lâu? Ở trên chiến trường là không còn cách nào khác, bởi vì hần không thể mang theo nữ nhân đến quân doanh, cho nên mới bắt người đến tiêu khiển. Nhưng bây giờ chiến tranh đã hết, hần cũng muốn cùng bản cung kết làm phu thê, sự tồn tại của người cũng đương nhiên trở thành ghê tởm. Nói thẳng ra, chủ tử của người chán ghét người rồi!”

Suy nghĩ của Tráng Quả loạn hết cả lên, trong lòng nhin không được trầm nghĩ, ‘Chán ghét? Sao có thể như vậy! Tối hôm qua Chấn Nhân vẫn nhiệt tình như vậy...Sao hần có thể chán ghét ta được? Nhưng vì sao sáng nay hần không đánh thức ta, để ta tùy thị bên người? Hần không phải đã nói sẽ không rời khỏi ta bước nào sao? Chẳng lẽ hần chỉ đang trêu đùa ta? Không, không phải... Nhưng tại sao cả một tháng này hần luôn muốn mình mỗi ngày, bất kể tình trạng bản thân? Hần muốn vứt bỏ ta nên mới có thể triền miên lần cuối với ta sao? Vì sao tất cả lại khéo như vậy? Vì sao? Chấn Nhân, người ở đâu...’

“Công chúa điện hạ nói không sai! Lúc trước Chấn Nhân cũng đã đề cập với lão thân, vị trí Tiêu vương phi phải để cho người xứng đôi với nó ngồi vào, mà An Bình công chúa đương nhiên là người tốt nhất. Về phần tên tiện nô này, Chấn Nhân cũng nói chẳng qua chỉ là ngoạn (chơi đùa) y mà thôi, dù sao y sẽ không sinh được hài tử, không thể tranh chấp gì được với Tiêu vương phi tương lai.

“Xử lý cũng đơn giản thôi, nhưng lúc ấy Chấn Nhân không chịu giao y cho lão thân xử lý, chắc là còn chưa ngoạn đủ. Mà bây giờ nếu Chấn Nhân đã nói giao tiện nô này cho công chúa xử trí, nói vậy hần là đã ngoạn đủ rồi! Trì Viễn, người xem phải xử lý y thế nào mới không ô uế tay công chúa, lại có thể đoạn căn (xử lý tận gốc rễ)? Lão thân cũng không muốn ngày vui của Chấn Nhân và công chúa còn có tiện cầu (con chó hèn mọn TT_TT) này chạy đến quấy rối!” Lão phu nhân lạnh như băng phân phó Tiêu vương.

“A, hài nhi hiểu rồi. Công chúa thỉnh an tâm, bổn vương nhất định sẽ không ủy khuất công chúa, đương nhiên sẽ xử lý sạch sẽ cái thứ không biết xấu hổ này, tuyệt không lưu lại hậu hoạn!” Nói xong, Tiêu vương quay đầu nói với hộ vệ bên ngoài, “Người đâu! Đánh gãy cả vai đồ đệ tiện này cho ta, phế bỏ công phu của y, ném vào thủy lao, sau này xử lý!”

‘Đúng vậy, ta đã quên, thiếu gia đã từng nói với lão phu nhân. Khi đó hần đã nói gì nhỉ?’

“...Nếu đánh y hỏng rồi thì các người lấy đầu ra một gia phó trung thành như vậy, dù ta có gây sức ép thế nào cũng không bao giờ đi nói lung tung?”

‘Gia tộc? Thì ra đối với thiếu gia mà nói, ta bất quá chỉ là tộc nhân mà thôi!’

“...Vị trí của vương phi, ta sẽ không để cho người không xứng đáng ngồi lên. Về phần thu phòng thị thiếp thì không cần, ta đã có Tráng Quả giúp ta tiết hỏa, sẽ không làm bừa; hơn nữa y cũng không sinh hài tử được, sau này cũng sẽ không tranh quyền thế với nhi tử của vương phi tương lai!”

‘Ha ha! Vì sao? Vì sao ta đã quên hết những lời thiếu gia từng nói? Không phải hần đã nói rõ từ trước rồi sao? Thế mà, thế mà ta còn ngu ngốc cho rằng thiếu gia thật tâm thích mình!’

Ngay lúc ấy, Tráng Quả lại bật cười. Nghĩ hơn một năm nay, mình uyển chuyển cầu hoan dưới thân thiếu gia thế nào, giống như ái nhân ôm lấy thiếu gia, mở rộng hai chân ra sao, còn không biết thẹn mà lớn tiếng kêu...

‘Ha ha ha! Trời ơi! Ta sao có thể vô sỉ như vậy! Thấp hèn như vậy! Ha ha! Không! Không phải! Đó không phải ta...’

Tráng Quả đã quên, đây là đại sảnh Tiêu phủ, quên rằng bên cạnh còn có người như hổ rình mồi chuẩn bị xử trí y. Ngưng cười, nhắm mắt lại, nức nở ra tiếng...

Đột nhiên, đại môn Ầm! một tiếng bị đẩy ra.

“Hừ! Thật đúng là độc ác! Đánh y thành như vậy còn chưa đủ mà còn muốn hoàn toàn phế bỏ võ công của y nữa sao? Lòng của Hán nhân còn độc ác hơn cả đám người đã man chúng ta nữa!”

“Người là ai? Dám ban ngày ban mặt xông thẳng vào Tiêu phủ ta! Người đâu, bắt gã cho ta!” Tiêu vương giận dữ.

“Người gọi đám hộ vệ ở ngoài kia hả? Nếu là bọn chúng thì giờ đang ngủ rồi, chỉ sợ không còn sức để ý đến người nữa đâu!”

Châm chọc Tiêu vương xong, người vừa tới đi đến bên cạnh Tráng Quả, nâng người y lên, thở dài, “Người bây giờ đã biết cái tên Tiêu Chấn Nhân kia đối xử với người thế nào rồi đó. Ai! Nếu không phải ta phái người âm thầm theo người, ta cũng vô pháp biết tin đúng lúc mà đến cứu người. Đừng nghĩ nhiều nữa, theo ta

quay về Mạc Bắc đi, nơi đó mới là nơi người tự do sinh sống, ở đó cũng sẽ không có ai tùy tiện vũ nhục người như vậy. Người làm ca ca như ta sẽ bảo vệ người thật tốt, Tráng Quả!”

Ôm lấy Tráng Quả đã cuộn tròn lại, chỉ biết rơi lệ, người mới tới nói với Tiêu vương và tất cả những người ở đây, “Tiêu Trì Viên, người không ngại chuyển cáo (nói lại) Tiêu Chấn Nhân, bảo hắn đã lãnh huyết đối đãi với huynh đệ của ta như thế, Hô Hàn Tà tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn! Nếu hắn có can đảm thì cứ bảo hắn lại đến Mạc Bắc thử xem! Hừ!”

Tiêu vương tức giận đến chuẩn bị động thủ, lại bị An Bình công chúa giữ chặt ống tay áo.

Chỉ nghe An Bình công chúa thấp giọng nói, “Tiêu vương gia, để bọn họ đi đi.”

Mặc dù không rõ ý công chúa, nhưng ông không thể không nghe theo. Tiêu vương chỉ đành trơ mắt nhìn Hô Hàn Tà ôm Tráng Quả, nghênh ngang rời đi.

Đợi đến khi Hô Hàn Tà đi rồi, An Bình công chúa mới giải thích, “Như vậy là tốt nhất. Chỉ cần chúng ta không nói gì cả, sẽ không ai biết Tráng Quả đi đâu, cũng đỡ phải làm bận tay Tiêu vương ngài, ngài nói có đúng không?”

40. Chương 40

Nói đến Tiêu Chấn Nhân đang cùng các tướng lĩnh của mình chiến thắng về kinh yết kiến Chính Hoàng, Chính Hoàng mở rộng Ngọ môn đón chào, bách quan cũng ra chào đón. Trống chiêng âm ỉ, tượng nghia uy nghiêm. Sau khi tuyên lễ liền dời đến điện Thái Hòa .

Sau khi Chính Hoàng truy phong tất cả các tướng sĩ đã hi sinh trên điện xong, liền tuyên gọi Thiển Vu Hung Nô Hô Hàn Tà vào điện thụ phong. Ban thưởng cho Hô Hàn Tà một kim bài trên mặt có khắc chữ Thiển Vu, ý là lệnh cho người này quản lý dân Hung Nô vùng Mạc Bắc; ngoài ra còn ban thưởng nghìn súc lụa, thóc ba vạn bốn nghìn斛 . Cũng để Phiêu Kị tướng quân Tiêu Chấn Nhân ký tên ước định. Điều lệ: từ nay về sau, Đại Á hoàng triều và Hung Nô kết thành một nhà, đời đời không được gian dối hay công kích nhau. Nếu bên nào có lòng dạ khác hoặc báo thù thì sẽ bị tru di và phải bồi thường cho bên kia (Hán nhân có lòng dạ khác với Hung Nô, Hung Nô có lòng dạ khác với Hán nhân đều sẽ báo cho nhau mà xử lý, cũng phải bồi thường tổn thất cho đối phương): có giặc thì phải phái binh tương trợ. Đại Á cùng Hung Nô, nếu bên nào dám bội ước trước thì phải chịu sự trừng phạt của trời đất. Ước định này đời đời không đổi (đều phải dựa theo minh ước mà làm).

Ban thưởng cho Hô Hàn Tà xong, Chính Hoàng liền bắt đầu ban thưởng cho những công thần chinh bắc lần này.

Chinh bắc Phiêu Kị Đại tướng quân Tiêu Chấn Nhân được ban thưởng vàng ba nghìn hai lượng, bạc năm vạn lượng, lụa ba trăm súc, tuần mã ba con, hồng ngọc san hô một bộ, tứ trảo đằng long kim đỉnh một chiếc, kim lư y một bộ, tướng quân phủ đệ một tòa.

Hộ quốc tướng quân Ô Triển được ban thưởng vàng một ngàn hai lượng, bạc một vạn hai lượng, lụa một trăm súc, tuần mã một con, phủ đệ một tòa...

Tuyên phong xong, Chính Hoàng lệnh thái giám truyền chỉ Thanh cung ban thưởng yến trước điện. Trước khi khai yến còn đặc biệt cho mở Kiền Ninh viên để chúng thần cùng vui vẻ.

Thái giám dẫn đường đưa các đại thần đến Kiền Ninh viên. Ra khỏi điện Thái Hòa, Chấn Nhân đã bị bá quan văn võ vây quanh thành một vòng. Tuy trong lòng cảm thấy rất phiền phức nhưng ngoài mặt vẫn phải làm bộ khách khách khí, lễ thượng vọng lai (có qua có lại, ở đây nghĩa là đáp lễ những người tặng bốc mình, người ta hỏi thì mình trả lời, người ta khen thì mình khen lại).

Đi đến Kiền Lâm viên, chúng thần làm sao có tâm trạng mà thưởng hoa, chỉ là liều mạng chúc tụng Chấn Nhân và các tướng lĩnh.

Càng lúc càng có nhiều người bắt đầu cực lực đề cử nữ nhi nhà mình là hiền tuệ mỹ mạo thế nào, đa tài đa nghệ ra sao, hận không thể lập tức bắt nữ nhi nhà mình ép vào ngực hắn, lập tức đưa vào động phòng.

Chấn Nhân cố gắng nhẫn nại rồi lại nhẫn nại. Giờ đây hắn tình nguyện đi đến nói chuyện với Hô Hàn Tà đang đứng im lặng cạnh ao kia còn hơn là gặp mấy vị đại thần chỉ biết nịnh hót này.

Bỗng nhiên, một thái giám chạy đến trước mặt Hô Hàn Tà, nói nhỏ vào tai gã câu gì đó, lại thấy gã lập tức rời khỏi Kiền Ninh viên. Một lát sau lại thấy gã chạy về, nói với đại thái giám nội cung, thỉnh chuyển lời đến Chính Hoàng rằng mình có việc cần phải giải quyết, lập tức phải đi, chỉ sợ không thể tham gia yến hội sắp tới. Đại thái giám nghe xong liền đi bẩm báo lại cho Chính Hoàng, Chính Hoàng cho phép.

Chấn Nhân tuy chú ý tới nhất cử nhất động của Hô Hàn Tà, nhưng không cảm thấy kỳ quái.

Dù sao yến hội lát nữa, nói thế nào cũng là khánh công yến mừng việc đánh bại Hung Nô, thân là Thiên Vu Hung Nô như gã không muốn tham dự, tìm lý do rời đi cũng là bình thường. Có lẽ Chính Hoàng cũng nghĩ như thế nên mới cho phép gã rời đi.

Không để ý nhiều, Chấn Nhân vẫn như trước không cười không giận ứng phó với các đại thần văn võ.

Khi hắn theo tể tướng đương triều đến tạ thủy các (lầu các xây trên mặt nước), thuận tay ngắt lấy một quả nhãn, đang chuẩn bị bóc vỏ bỏ vào miệng thì đột nhiên không hiểu cơn đau từ giữa ngực truyền đến, trái tim co rút một trận mãnh liệt, làm cho bàn tay của hắn làm rơi quả nhãn lúc nào không biết.

Che ngực, Chấn Nhân khó khăn thở hổn hển một hơi. Cơn sợ hãi này là vì sao? Sao đột nhiên lại thế này?

Tể tướng thấy sắc mặt hắn trắng bệch, vội hỏi hắn có phải không khỏe không. Chấn Nhân lắc đầu, tỏ vẻ không có gì. Ô Triển ở xa xa nhưng lúc nào cũng chú ý đến hắn dùng tay ra hiệu, hỏi hắn làm sao vậy. Chấn Nhân âm thầm xoa tay, ý bảo gã không cần để ý.

Cơn đau kịch liệt bỗng biến mất không thấy, bất ngờ y như khi tới, chỉ còn những đợt run rẩy nho nhỏ như ám chỉ điều gì đó với hắn.

Chấn Nhân không rõ cho nên âm thầm vận công tuần hoàn toàn thân, khí đi một vòng cũng không phát hiện có gì không ổn, hắn liền cố nhịn cơn sợ hãi không hiểu nổi này, theo chúng thần đi theo sau thái giám đến Kiền Ninh viên dự tiệc.

Rượu quá ba tuần, văn võ bá quan cũng dần dần bỏ qua lễ nghi quân thần, bắt đầu lớn tiếng đàm tiếu.

Thầm đếm mạch đập của mình, đối với cơn đau không rõ nguyên nhân vừa nãy, Chấn Nhân cảm thấy ngày càng bất an. Nếu nói là cảnh báo trước lúc địch nhân đến, mạch đập cũng không tránh khỏi nhảy quá nhanh a, căn bản không thể yên tâm được. Nếu nói đó là điềm báo tim có vấn đề thì mình luôn luôn thân cường thể tráng, lại luyện Cửu dương tâm pháp, căn bản tỉ lệ bị bệnh tim là vô cùng nhỏ bé. Vậy thì cái này nghĩa là gì?

Gặp quỷ rồi! Chấn Nhân uống một ngụm rượu lớn. Từ sáu tuổi năm ấy tới nay, đây là lần đầu tiên hắn bị lo âu thấp thỏm thế này, làm hắn phiền chán bức bối không thôi. Nếu Tráng Quả giờ đang ở bên mình thì tốt rồi, vô luận tâm trạng mình có khó chịu thế nào cũng được an bình an ổn trong ****g ngực y.

‘Quả Quả?’ Chén rượu của Chấn Nhân treo giữa không trung. Vì sao khi nghĩ đến y, tim mình lại đập nhanh hơn?

‘Chẳng lẽ là... Có phải Quả Quả đã xảy ra chuyện gì không? Không, sẽ không đâu, bây giờ y đang an toàn đợi trong phủ tướng quân, không có chuyện phiền phức nào rơi xuống đầu y đâu. Nhất định là do mình lo lắng quá thôi, nhất định là thế...’

Chấn Nhân đứng phắt dậy, chấp tay nói với Chính Hoàng, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, vi thần cảm thấy không khỏe, muốn cáo lui trước. Thất lễ.” Nói xong, cũng không đợi Chính Hoàng đồng ý đã xoay người rời khỏi, đầu cũng không quay lại, cứ thế mà đi.

Chúng thần trợn mắt há hốc mồm! Chính Hoàng sững sờ!

Ô Triển âm thầm rên rỉ một tiếng, “Tên tiểu tử này đúng là chẳng coi ai ra gì!”

Trở ra cửa cung, Chấn Nhân lập tức ra roi giục Hỏa Diễm chạy về tướng quân phủ.

...

Vừa đến ngoài cửa phủ, chỉ thấy hạ nhân đang rửa mặt đất.

“Chuyện gì xảy ra?” Chấn Nhân tinh mắt, đã nhìn thấy tảng đá trên mặt đất còn có vết máu chưa được tẩy sạch, trong lòng càng thấy hoảng sợ.

“Tráng Quả đâu? Bảo y ra gặp ta! Y ở đâu rồi?”

Bên trong phủ, đám bộc nhân thấy hấn trở về, vội vàng quỳ rạp xuống đất, liếc mạng dập đầu, luôn miệng hô to, “Tướng quân tha mạng!”

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tráng Quả đâu? Người, người nói!” Chấn Nhân dùng mã tiên(roi ngựa) chỉ một bộc nhân hỏi.

“Bẩm tướng quân...Sáng nay, sau khi tướng quân ra khỏi phủ, Tiêu vương diện hạ đến phủ... Ngô, nói, nói...” Cả người tên bộc nhân đó phát run, không dám nói nữa. Cũng khó trách gã sợ hãi, lúc này gương mặt Chấn Nhân như mặt quỷ, đang giận dữ nhìn gã.

“Tiếp tục nói! Tiêu vương đến đây rồi sao nữa?”

“Tiêu vương nói, nói muốn gặp Tiêu Tráng Quả...”

Không chờ bộc nhân nói xong, Chấn Nhân nóng vội đã phi thân chạy đến viện tử của hấn.

Đẩy cửa phòng ra, dưới ánh trăng cũng có thể thấy rõ ràng đồng lõa xộn bữa bãi đầy phòng. Không biết có phải đám bộc nhân đang chờ hấn xử lý hay không mà tất cả đều giữ nguyên như lúc Tráng Quả rời đi, không thu dọn gì cả.

Cái giường bữa bọn, cái chăn rơi trên mặt đất...

Chấn Nhân bước vào trong phòng, thấp sáng ngọn đèn. Khi hấn thấy rõ trên giường còn vết máu liền phát ra tiếng gầm thét. Những bộc nhân nghe tiếng đều run rẩy đứng cả ngoài cửa, không ai dám bước vào trong.

“Tiêu Trì Viễn!” Chấn Nhân nghiêng răng nghiêng lợi, xiết chặt hai tay, trầm giọng hỏi đám bộc nhân, “Tình trạng khi Tráng Quả rời đi thế nào? Nói!”

Từ đám bộc nhân có một người nhìn như quản gia đi ra, ấp a ấp úng, nói hết tình hình lúc đó cho hấn nghe. “Tiêu vương nói là muốn tìm Tiêu Tráng Quả – Tiêu thị vệ. Sau khi hỏi chỗ của Tiêu thị vệ ở đâu liền đi tìm y... Sau đó... Sau đó Tiêu vương thấy Tiêu thị vệ ngủ trên giường của tướng quân thì rất giận dữ, lệnh cho hộ vệ bắt Tiêu thị vệ quay về Tiêu phủ... Bởi vì Tiêu vương gia là phụ vương của tướng quân nên ta cũng không dám ngăn cản...”

Liếc trộm sắc mặt Chấn Nhân, lão quản gia nói tiếp, “Khi Tiêu thị vệ rời khỏi, trên người... chỉ có một chiếc áo mỏng, ngay cả hài cũng chưa kịp mang... Đây... Sau khi Tiêu thị vệ bị đánh bị thương thì bị hộ vệ của Tiêu vương... kéo... kéo lê ra. Máu ngoài cửa... là do chân của Tiêu thị vệ... bị kéo lê mà thành...” Càng về sau thanh âm càng thấp, bởi lão đã thấy khi Chấn Nhân nghe xong, cái giá cầm nến bằng đồng trong tay hấn đã bị bóp đến méo mó cả rồi.

“Quả Quả!” Chấn Nhân cực kỳ đau khổ cúi đầu gọi một tiếng. Hấn thật không ngờ, Tiêu vương lại thừa dịp hấn không có ở đây mà xuống tay với Tráng Quả! Nếu hôm nay mình dẫn y cùng đi thì...

“A a a a a!”

Mọi người trong tướng quân phủ chỉ thấy một bóng đen hiện lên, Chấn Nhân đã không thấy tăm hơi bóng dáng, chỉ có tiếng hét bi thiết của hấn còn lưu lại trong tai.

...

Ngay cả Hỏa Diễm cũng không cười, Chấn Nhân cứ như vậy vận khởi công lực toàn thân, thi triển kinh công, lướt nhanh như gió chạy đến Tiêu phủ.

Nghĩ đến chuyện rõ như ban ngày, Quả Quả trước mắt bao người, cả người trần trụi bị tha về Tiêu phủ; nghĩ đến đồng máu tươi của Quả Quả rơi đầy trên đường đến Tiêu phủ, nghĩ đến chuyện Quả Quả có thể đang phải chịu cực hình ở Tiêu phủ... Chấn Nhân như đã phát điên!

Một chương bỏ vào đại môn Tiêu phủ, Chấn Nhân điên cuồng hét lên, “Kêu Tiêu Trì Viễn, ra đây gặp ta!” Tiếng như sấm rền làm chấn động đến cả đám người cao thấp trong Tiêu phủ. Thủ vệ và bộc nhân Tiêu phủ nhanh chóng chạy tới đại môn; thấy người tới lại là tiểu vương gia Tiêu phủ, Đại tướng quân Tiêu Chấn Nhân đương triều thì toàn bộ đều quỳ xuống, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Sao lại thế này? Là ai dám làm càn ở Tiêu phủ ta!” Tiêu Chấn Tổ vội vàng đuổi tới, thấy là Chấn Nhân, cũng không khỏi sửng sốt, lập tức liền lộ ra nụ cười âm hiểm.”Ta còn tưởng là ai, hóa ra là tứ đệ. Người không ở tướng quân phủ của người, chạy đến đây làm gì? Lại còn dám gọi thẳng tên phụ vương mình, người cũng quá kiêu ngạo rồi đó!”

“Cút! Kêu Tiêu Trì Viễn mang Tráng Quả ra đây gặp ta. Nói ta ở đại sảnh chủ ốc chờ lão. Nếu trong vòng nửa khắc không ra, đừng trách ta phải binh sao(tịch thu/phá)Tiêu vương phủ!” Lòng Chấn Nhân như nhỏ máu, nhin đau đớn xuống nói với Tiêu Chấn Tổ.

“Người! Người nói cái gì! Người sao lại dám đại nghịch bất đạo đến thế! Người! Người...” Tiêu Chấn Tổ sợ tới mức nói cũng nói không được.

“Đi gọi lão tới gặp ta!” Chấn Nhân một chương đánh về cột đá bên người, cột đá lập tức vỡ nát...

41. Chương 41

Trong đại sảnh chủ ốc Tiêu phủ.

Khi Tiêu vương Tiêu Trì Viễn theo Tiêu Chấn Tổ đi vào đại sảnh, phát hiện Chấn Nhân đang khoanh tay đứng giữa đại sảnh, nhìn chằm chằm một chỗ trên mặt đất, cả khi bọn họ vào cũng không có phản ứng gì.

“Các người xử lý y ở đây, phải không?” Chấn Nhân đột nhiên âm trầm nói.

“Cái gì?” Theo ánh mắt Chấn Nhân, Tiêu Trì Viễn thấy trên mặt đất còn vết máu đã khô.

Đó là máu do Tráng Quả lưu lại.

Chau mày, ngay cả việc này mà đám hạ nhân cũng lười sao? Có mỗi vết máu mà tẩy cũng không sạch! Ông thân là Tiêu vương nên không biết rằng, mặt đất làm bằng đá đã lưu lại vết máu thì sau đó dù có tẩy rửa thế nào cũng sẽ lưu lại vết máu đỏ sẫm.

“Nghịch tử! Người muốn tạo phản sao?! Nghe Chấn Tổ nói, người dám gọi thẳng tước danh của bốn vương! Người đã quên bốn vương là phụ vương của người rồi sao!” Tiêu vương nổi giận quát Chấn Nhân.

“Hừ! Phụ vương? Nếu Tráng Quả bình yên vô sự, ta còn coi người như phụ vương ta, sau này vẫn như vậy. Nhưng bây giờ... Tráng Quả đâu rồi?” Chấn Nhân không thấy thân ảnh Tráng Quả, căn bản là không dám tưởng tượng, Quả Quả của hắn đã gặp phải chuyện gì.

“Tráng Quả? Người chỉ vì tiện nô kia mà chạy tới đây đại náo Tiêu phủ? Lại dám không nhận phụ vương người? Lát gan đúng là lớn nhè!” Tiêu vương giận dữ, ngược lại còn tươi cười.

Lúc này, lão phu nhân Tiêu phủ đã được nha hoàn đỡ đến, cũng tới đại sảnh.

“Trả Tráng Quả lại cho ta! Bây giờ! Lập tức!” Chấn Nhân đã không thể nhịn được nữa. Mặc kệ sống hay chết, hắn phải thấy Quả Quả của hắn ngay bây giờ!

“Chấn Nhân! Người hồ nháo (ồn ào) cái gì! Người nghĩ thế nào mà lại vì một tên nô tài thấp hèn không đáng một đồng mà cự tuyệt việc Hoàng Thượng tứ hôn? Cái tên tiện nô kia ta đã gọi người xử trí! Bây giờ người thành thành thật thật cho ta, đến nhận lỗi với Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn lại lần nữa! Người cũng biết, công chúa gả cho người sẽ đem đến bao nhiêu lợi ích cho Tiêu phủ ta mà!” Lão phu nhân chống quai trượng nói.

“Người nói cái gì... Xử trí? Xử trí thế nào? Bây giờ y ở đâu?” Chấn Nhân khoanh tay trước ngực, nhẹ nhàng chậm rãi hỏi.

Tiêu vương cả giận, “Người nói đi? Cái loại đề tiện không biết hổ thẹn ấy, nếu để ta biết từ sớm thì đã không để y sống đến hôm nay! Người cũng thật là! Tự mình sa đoạ đến thế! Cái loại hạ lưu bại hoại đó chỉ

cần chơi đùa một chút là được, không ngờ người lại vì y mà đắc tội với An Bình công chúa! May mà công chúa điện hạ rộng lượng, không tính toán với những hồ ngôn loạn ngữ của người. Bây giờ người lập tức...”

Không đợi Tiêu vương nói xong, Chấn Nhân liền đánh gãy lời ông, hỏi “Tráng Quã bây giờ ở đâu? Nói cho ta biết.”

“Tên tiện nô kia khi vừa mang về đến nơi liền gặp An Bình công chúa, bị sự uy nghi cao quý của công chúa làm cho khiếp sợ, biết chính mình dơ bẩn vô sỉ thế nào liền cắn lưỡi tự sát!” Lão phu nhân nheo mắt, nói đơn giản.

“Người nói vậy, ta không tin! Nếu người nói hắn đã chết, vậy thi thể đâu?” Chấn Nhân tiến tới gần hơn, thay âm thanh ôn nhu hỏi lão phu nhân.

“Hừ! Sao có thể để tiện nô kia làm ô uế Tiêu vương phủ ta được! Y vừa chết, bốn vương liền dùng hóa thi phần làm cơ thể y tan chảy ra rồi. Người không thấy vết máu kia sao? Đó là nơi y táng thân đó!” Nói xong, Tiêu vương thấy khối đá kia không vừa mắt, ra lệnh cho đám hạ nhân bên ngoài, “Người đâu! Nạy khối đá này lên cho ta, ném vào hồ xí! Đừng để nó làm ô uế thính đường!”

Chấn Nhân tự nói với mình, đừng tin cái chuyện quái quỷ do đám người này nói. Nhưng cơn đau trong ngực này, còn tảng đá dính máu kia, cả thái độ của đám người Tiêu Trì Viễn nữa, đều nói rõ với hắn rằng, Quã Quả thực sự có thể đã không còn ở nhân thế!

Như sợ hắn còn chưa từ bỏ ý định, lão phu nhân lại nói tiếp, “Chấn Nhân a, chúng ta cần gì phải vì một tên nô tài thấp hèn mà lừa gạt người? Y đã chết, cũng thật sạch sẽ! Dù sao người cũng đã nói, chẳng qua là ngoạn ngoạn y mà thôi, tương lai cũng phải thú công chúa làm thê tử, để đời sau của Tiêu phủ ta có huyết mạch hoàng thất. Chẳng lẽ chính người đã quên mình nói gì lúc ấy rồi sao?”

“Ta không quên!” Chấn Nhân bỗng nhiên nở nụ cười, mà nụ cười này có vẻ rất kinh tâm động phách, làm cho ánh mắt Tiêu Chấn Tổ cũng phải trợn to.

Chấn Nhân mặt mang nụ cười, nói với Tiêu vương, “Không cần phiền đến người khác, khối đá này để ta giải quyết là được.”

Nói xong, tay phải úp xuống, nhưng lại coi tảng đá như có sinh mệnh mà cầm lên. Chấn Nhân tựa như đang âu yếm tình nhân, vuốt ve bên ngoài tảng đá; những chỗ bị tay hắn lướt qua đều hóa thành bột phấn bay lả tả trên mặt đất. Nhanh chóng, tảng đá vốn cứng rắn như thạch bàn cứ thế mà bị Chấn Nhân ‘sờ’ thành bột phấn!

Đám người Tiêu vương tuy không hiểu hành động của Chấn Nhân, nhưng lại bị công lực của hắn làm cho khiếp sợ không thôi.

Lão phu nhân thấy mặt hắn mang theo nụ cười, nghĩ rằng hắn đã nghĩ thông suốt. Nghĩ thầm, ‘An Bình công chúa nói cũng đúng! Nàng nói một khi cái đồ đệ tiện kia biến mất, chút mê luyện của Chấn Nhân đối với y cũng sẽ biến mất không còn bóng dáng tăm hơi, xem ra là một chút cũng không sai.’

Lão phu nhân nở nụ cười, ra vẻ khoan dung độ lượng, “Chấn Nhân a, nãi nãi đã biết người là người thông minh. Bây giờ nếu tất cả đều đã sạch sẽ rồi thì ngày mai, hoặc ngay tối nay người phải đi cầu kiến Hoàng Thượng, để Hoàng Thượng ban thưởng công chúa cho người a!”

“Tôn nhi hiểu rồi, ngày mai tôn nhi sẽ tiến cung cầu kiến Hoàng Thượng.” Chấn Nhân vẫn mang theo bộ mặt tươi cười kia mà hồi đáp.

“À...Coi như người còn hiểu việc, hôm nay bốn vương cũng tha thứ cho sự vô lễ của người. Ngày mai người phải vào cung, hôm nay hồi phủ nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Biết sau này vẫn có nhiều chỗ cần nhờ nhĩ tử này, Tiêu vương cũng chỉ phải nhẫn nhịn cơn tức giận, để hắn trở về. Ít nhất, chuyện Tiêu Tráng Quã vẫn có thể đối gạt được, bây giờ chỉ còn chờ đại hôn của hắn và công chúa nữa thôi.

“A, nhĩ tử đã biết, vậy nhĩ tử trở về. Chờ hai ngày nữa ta sẽ lại đến đây bái phỏng phụ vương. Cáo từ!” Nói xong, Chấn Nhân như đã quên cơn giận tận trời của mình khi mới đến đây, bảo trì biểu tình vừa rồi, chậm rãi rời khỏi đại sảnh.

Phía sau, ba người Tiêu phủ với thái độ bất đồng nhìn hắn rời đi.

Đúng là tiếng sấm to, hạt mưa nhỏ ! Làm cho người ta sợ bóng sợ gió một hồi.

Trở ra ngoài Tiêu phủ, Chấn Nhân vẫn lấy tốc độ như đang tấn bộ, bước vào tướng quân phủ.

Đang đi, đột nhiên Phụt! một tiếng, một ngụm máu tươi từ miệng hắn phun ra.

Nhìn lại Chấn Nhân, mới phát hiện hắn đã sớm rơi lệ đầy mặt! Tơ máu thuận theo khoe miệng hắn chầm rãi tràn ra, nhưng hắn như không còn cảm giác gì, không thèm lau qua dù chỉ là một lần.

“Quả Quả, Quả Quả... Ta sẽ không buông tha bọn chúng như vậy, ta sẽ không để bọn chúng chết thoải mái! Ta phải... Ta phải làm cho tất cả những ai dám khi dễ người chôn cùng chúng ta!”

“Ha ha ha... Quả Quả, Quả Quả, người ở đâu? Mau tới bên ta a... Ta rất nhớ người, người có biết không? Đúng rồi, ta nhìn không thấy người, ha ha, không sao đâu, hai ngày nữa là ta có thể thấy người rồi! Ta đã nói rồi, nói rằng” Người không cần tìm ta. Bởi vì bất luận người đi đâu, ta cũng sẽ đi tìm người.”

Dọc theo đường đi, Chấn Nhân như kẻ điên, lảo đảo lảo đảo, điên điên khùng khùng về tới tướng quân phủ.

Vào đến cửa phủ, Chấn Nhân như đã thay đổi thành một người hoàn toàn khác. Nước mắt trên mặt và tơ máu trong mắt đã bị hắn lau hết sạch, không nhìn ra chút dấu vết nào hắn đã từng bị thương như vậy.

Từ khi Ô Triển trở về từ hoàng yến (tiệc của hoàng gia) vẫn ở khách thính tướng quân phủ chờ Chấn Nhân, trong lòng tràn ngập lo lắng với hắn, không ngừng nhìn trời cầu khẩn đừng để Tráng Quả xảy ra chuyện gì. Nhìn thấy thân ảnh Chấn Nhân, gã vội vàng nghênh đón.

“Lão Đại, người không sao chứ? Tráng Quả đâu? Sao y không trở về với người? Người không tìm được sao? Muốn ta phái binh đi tìm không?” Nhiều năm chung sống làm gã phát hiện Chấn Nhân không giống bình thường.

Lắc đầu, Chấn Nhân mở miệng nói “Ta đã đưa Tráng Quả đến một chỗ cực kỳ an toàn. Chờ mọi chuyện ở đây giải quyết xong, ta sẽ đến đó với y. Đúng rồi, chuyện ta bảo người làm, người đã làm đến đâu rồi?”

“Tất cả đều tiến hành theo kế hoạch.” Ô Triển áp chế bất an trong lòng, nghiêm túc đáp.

“Tốt lắm. Bây giờ ta muốn tiến hành sớm một bước! Vốn ta không muốn như vậy... Người có biết, Quả Quả y vốn là người mềm lòng...” Chấn Nhân cúi đầu, lập tức lại ngẩng lên mỉm cười nói “Nhưng lần này, Quả Quả đã đồng ý với ta, để ta phóng tay mà làm; y nói y sẽ không phản đối, cho nên... Ha ha!”

“Ách, lão Đại, người đi ngủ một giấc trước đi! Chuyện còn lại cứ để ta đi sắp xếp được rồi.” Ô Triển không biết sao nhưng gã cảm thấy Chấn Nhân tựa hồ làm cho người ta có cảm giác như lung lay sắp đổ.

“Không! Ta đi! Với địa vị hiện tại trong triều của người chỉ sợ không đủ để唬 tin người. Hơn nữa, ta hy vọng, hành động lần này càng nhanh càng tốt. Tối nay phải đi tìm hắn thương nghị (bàn bạc), đến đêm sẽ hành động! Nếu không, Quả Quả ở bên kia sẽ chờ đến sốt ruột mất...” Mặt Chấn Nhân hiện vẻ âm ngoan, nhưng lại nói với thanh âm cực kỳ ôn nhu.

“Được! Ô Triển nghe phân phó!”

“Bây giờ người đi tìm mấy phó tướng khác, triệu tập binh chúng, tùy thời tùy chỗ chuẩn bị sẵn sàng, nghe hiệu lệnh của ta!”

“Tuân lệnh!”

“Pháo hoa tín hiệu không thay đổi, chú ý không trung đêm nay!” Sau khi Chấn Nhân bỏ lại những lời này, liền lệnh cho hạ nhân chuẩn bị ngựa, chuẩn bị đêm khuya rồi phủ bái phỏng ‘hắn’.

42. Chương 42

Giờ Hợi (21 – 23 giờ) ngày hôm sau, cũng là năm thứ hai trăm ba mươi sáu Đại Á hoàng triều, giờ Hợi năm Hòa thứ hai mươi ba, Thắng Chính Hoàng đế.

Tiêu vương tiến cung yết kiến Chính Hoàng, cho biết Chấn Nhân đã hồi tâm chuyển ý, nguyện thú công chúa. Sau khi ông rời đi không lâu, Chính Hoàng long tâm đại duyệt (vô cùng vui vẻ), sai người truyền An Bình công chúa đến, nói lại với nàng tin tức này. Đang nói nói cười cười thì...

“Không tốt! Không tốt! Hoàng Thượng, Hoàng Thượng...” Thái giám nội cung nghiêng ngả lão đảo vọt vào Thanh Ninh cung, lập tức gục trên mặt đất.

“Chuyện gì? Sao lại hoang mang rối loạn như vậy?!” Chính Hoàng không vui.

“Hoàng Thượng... Tiêu tướng quân dẫn binh... tấn công vào đây!” Thái giám dùng hết khí lực toàn thân mà hô lớn.

“Người nói cái gì?” Chính Hoàng đứng bật dậy khỏi long ỷ, sắc mặt đại biến.

An Bình công chúa không thể tin được, chạy ra ngoài cửa. Nàng muốn nhìn thử xem có đúng như lời thái giám nói hay không.

Chỉ thấy ngoài Thanh Ninh cung đầy những bóng người lay động, từng hỏa nhiên nhiên (lửa cháy rực trời) — cả Thanh Ninh cung bị vây quanh. Xa xa truyền đến tiếng khóc lóc thảm thiết, tiếng la hét chói tai của các thái giám, cung nữ, tần phi.

“Trời ơi!” An Bình công chúa lùi lại ba bước, vừa lúc lui đến ***g ngực Chính Hoàng phía sau.

“Chuyện gì đây? Cẩm quân đầu? Bất Tiều Chấn Nhân ra đây gặp trảm! Hắn thật to gan! Hắn không sợ cả nhà bị sao trảm (tịch thu tài sản, chém cả nhà) sao?” Chính Hoàng hoảng sợ lại phần nộ, cả người không tự chủ được mà run rẩy.

“Người muốn làm gì thì làm.” Theo thanh âm, chỉ thấy tầng tầng lớp lớp quân sĩ mở ra một đường, Chấn Nhân thông thả từ giữa bước ra.

“Người... Tiều Chấn Nhân người được lắm! Dám phát động chính biến (biến loạn chính trị/ép vua nhường ngôi)! Người đâu, bắt nghịch tặc này cho trảm! Ai bắt được, trảm lập tức phong làm đại thần nhất phẩm trong triều, kim ngân châu bảo (vàng bạc châu báu) được lấy tùy thích!” Chính Hoàng kêu to với đám tướng sĩ đang vây quanh Thanh Ninh cung.

Chỉ nghe thấy tiếng cháy lốp bốp! của cây đuốc, cùng với những âm thanh hoảng loạn truyền đến từ phía xa. Không ai vì lời nói của Chính Hoàng mà cử động, ngần vịn ánh mắt đều im lặng nhìn Chính Hoàng.

“Trảm có thể phong kẻ đó làm vương...” Chính Hoàng vẫn còn cổ giãy chết.

“Hừ hừ hừ!” Chấn Nhân cười lạnh.

“Tiều Chấn Nhân, người sao lại như thế? Bây giờ người đã quý vì nhất phẩm tướng quân đương triều, lại là Tiêu vương tương lai, hơn nữa người không phải đáp ứng phụ vương của người, muốn thú bản cung sao? Khi đó người lại là Phò mã đương triều, vì sao người còn muốn... còn muốn...” An Bình công chúa không thể tin, chất vấn Chấn Nhân.

Chấn Nhân nghe lời nàng nói, ánh mắt lạnh như băng phóng tới người nàng, nở nụ cười khinh thường.

“Người tính cái gì vậy! Ta sẽ thú người? Người chẳng lẽ đã quên chuyện ta đã có thê tử rồi sao?”

“Người... Người sao có thể nói như vậy! Người dám vũ nhục bản cung như thế...” An Bình công chúa tức giận đến phát run, lớn đến như vậy nhưng đây là lần đầu tiên có người hỏi nàng, “Người tính cái gì vậy?”

“Vũ nhục? Sao ta lại phải vũ nhục người, người căn bản là không xứng cho ta vũ nhục! Người còn dám hỏi ta vì sao lại làm như thế? Ha ha, ha ha...” Chấn Nhân ngửa mặt lên trời cuồng tiếu (cười điên cuồng), rồi nói tiếp “Ta hỏi người, người vũ nhục Tráng Quã thế nào? Người nói cái thứ quái quỷ gì để y xấu hổ giận dữ đến mức phải tự sát? Vì sao người lại muốn vũ nhục y? Người có tư cách gì mà vũ nhục y? Quả Quả, Quả Quả của ta... Khi đó y đã phải khổ sở thế nào? Thống khổ ra sao? A!” Chấn Nhân che ngực, khi hắn nghĩ đến cảnh Quả Quả phải chịu vũ nhục, lòng đau như bị xé rách.

“Tiện nhân! Dám thừa dịp ta không có ở đó, thông đồng với Tiêu Trì Viễn hại chết Tráng Quã! Người, người chết ngàn lần cũng không đủ đền mạng!” Chấn Nhân như đã điên rồi.

Trước mặt mọi người, tướng sĩ nghe tin Tiêu Tráng Quả bị hại chết, hơn nữa kẻ giết y lại là An Bình công chúa trước mặt, lập tức xông xao, thậm chí đã có người hét lên, “Giết nàng! Vì Tráng Quả báo thù!”

Khi Tiêu Tráng Quả còn ở trong quân, người này thiên tính khoan dung độ lượng, lại thiện lương, thái độ làm người tốt không nói, lại không biết bao lần vì cứu một binh lính không hề quen biết mà không kể thân mình, lại càng không phải nói đến chuyện y thường xuyên chạy đến thương binh doanh (nơi trị thương cho thương binh) hỏi han ân cần, thậm chí thỉnh thoảng còn đến cải thiện bữa ăn không nuốt nổi cho họ.

Vả lại Tiêu Chấn Nhân trị binh nghiêm khắc, sai tất nghiêm trị, Tráng Quả lại nhiều lần dám đứng lên vuốt râu hổ, thay họ cầu tình, giảm được không ít trách phạt. Hơn một năm chinh chiến, những người trong chinh bắc quân từng chịu ân tình của Tráng Quả cũng không biết có bao nhiêu. Cổ nhân trọng tình, nghe tin Tiêu Tráng Quả trung hậu thiện lương lại bị hại chết, mọi người ồ ào.

“Giết nàng! Giết nàng!” Một tiếng lại một tiếng, trong nháy mắt đã thành sóng lớn. Thậm chí đã có tướng sĩ mất rưng rưng!

An Bình công chúa chân tay phát run, cả người như nhũn ra. Có khi nào nàng gặp phải tình cảnh như thế đâu. Nàng không ngờ, Tiêu Tráng Quả thấp hèn, không đáng một đồng trong mắt nàng lại được lòng người như thế! Nếu biết có lúc này, sao lúc đó nàng lại...

Chấn Nhân rút kiếm tiến lên, bước tới gần từng bước, hai mắt vằn đỏ, hung hăng trừng mắt nhìn An Bình công chúa.

“Không... Người không thể, người... Đừng tới đây! Phụ hoàng, phụ hoàng cứu ta!” An Bình công chúa bị dọa đến hai chân như mọc rễ (chết đứng), không thể di động, phong nghi cao quý gì gì đó đều biến mất.

“Tiêu... Chấn Nhân, người dám! Người, người...” Chính Hoàng muốn che chở ái nữ (con gái yêu), đáng tiếc hai chân sớm bị dọa cho mềm nhũn, chỉ có thể mạnh miệng quát nạt.

“Không dám? Vì sao không dám! Ta đương nhiên dám! Tráng Quả! Người xem đi!” Chấn Nhân nhìn trời, một tiếng rống to, tiện đà như Tu La tạ thế (xuống trần) giờ lợi kiếm (thanh kiếm sắc) lên cao.

“Hoàng Phủ Ninh Dục! Để mạng lại!” Không chút do dự một kiếm bổ xuống! Kiếm như đao, thế như lũ, bổ xuống An Bình công chúa đã bị dọa ngốc lảng ở đó thành hai nửa từ vai đến thắt lưng!

Tựa như phiến chán khi bị máu của An Bình công chúa làm nhiễm bẩn, sau khi kiếm bổ xuống, Chấn Nhân liền lui về sau ba bước. Nhẹ nhàng lau vết máu dính trên bảo kiếm. Quả Quả của hắn cũng thường xuyên giúp hắn lau kiếm như vậy.

“Người là người duy nhất, Quả Quả! Người chờ một chút, chờ ta đem bọn chúng xử lý sạch sẽ rồi, ta sẽ đến với người. Người chờ ta...”

Trơ mắt nhìn ái nữ Ninh Dục bị giết, hơn nữa tử trạng (tình trạng lúc chết) cực thảm, Chính Hoàng ngã phịch xuống đất. Hai chân lão đã không cách nào chống đỡ thân thể nữa rồi.

“Đúng là xung quan nhất nộ vi hồng nhan!” Người tới hiển nhiên là coi Tráng Quả như nữ tử, rẽ đám người vây quanh ra.

Chính Hoàng nghe tiếng mở to mắt ra nhìn, khi phát hiện người tới là lục hoàng tử của lão – Hoàng Phủ Lý Dục thì vô cùng mừng rỡ.

Vội vàng hô, “Lý Dục, mau giúp phụ hoàng bắt tên nghịch tặc này! Trẫm lập tức phong người làm thái tử đương triều!” Lão đã quên, lúc trước người cực lực đề cử Chấn Nhân nhận chức Phiêu Kị tướng quân chính là lục hoàng tử này của lão.

“Ha hã, đa tạ phụ hoàng, nhưng... nếu để phụ hoàng phong ta làm thái tử rồi phải đợi thêm vài chục năm nữa, không bằng bây giờ phụ hoàng băng hà, ta cũng có thể từ Thái Tử lập tức trở thành Tân hoàng, ngài nói như vậy có phải tốt hơn không?” Lục hoàng tử cười đến đắc ý.

“Người, người nói cái gì! Thì ra, tất cả chuyện này đều do người bày ra!” Chính Hoàng bừng tỉnh đại ngộ.

“Ha hã, không dám nói là ta bày ra, chỉ có thể nói là ta vừa mới có ý này thôi. Không có cách nào a, ai kêu phụ hoàng có nhiều nữ nhi như thế, lại chậm chạp không chịu lập thái tử chứ! Mà thân thể phụ hoàng lại

khỏe mạnh, có ba hay năm năm nữa cũng không thoái vị được. Vừa lúc Tiêu tướng quân nguyên ý trợ giúp ta một tay, cho nên... Ha ha, phụ hoàng, xin mời ngài lập tức băng hà đi!”

“Người, người thí phụ đoạt vị(giết cha giành ngôi), không sợ người trong thiên hạ mắng chửi sao? Văn võ bá quan cũng sẽ buộc tội người, những hoàng tử khác cũng sẽ...”

Không kiên nhẫn nổi nữa, lục hoàng tử đánh gãy lời phụ hoàng, “Không nhọc phụ hoàng lo lắng, tất cả đều được Tiêu tướng quân an bài thỏa đáng vì trẫm hết rồi. Không cần nói thêm nữa! Người tới, ban rượu!”

Một thái giám trẻ tuổi bưng rượu độc tới.

Ngày mười tám tháng mười một, năm Hòa thứ hai mươi ba, giờ Hợi, Chính Hoàng Hoàng Phủ Thắng băng hà.

Ngày kế, Trung Xu cơ Vương Minh Nhiêntuyên đọc di chỉ của Chính Hoàng trên đại điện, lập lục hoàng tử làm thái tử.

Sau đó, lục hoàng tử – Hoàng Phủ Lý Dụdưới sự giúp đỡ toàn lực của Phiêu Kị tướng quân Tiêu Chấn Nhân, đi lên ngôi vị hoàng đế, hiệu Nhân Hoàng, sửa niên hiệu thành ‘Tông’.

Chuyện đầu tiên Nhân Hoànglàm sau khi đăng vị, chính là truy phong phụ hoàng Chính Hoàngthành ‘Thắng Liệt hoàng đế’; chuyện thứ hai, là công bố tình hình thực sự lúc tiên hoàng Chính Hoàng băng hà.

Cáo trạng công bố, “An Bình công chúa cầu kết ngoại thần Tiêu Chấn Tổ, có ý muốn bức vua thoái vị. Tiêu vương phái binh trợ giúp, vọt vào hoàng cư Thanh Ninh cung, bức tử Chính Hoàng. May mắn là việc này bị đại tướng đương triều – Tiêu Chấn Nhân biết được, mang binh chạy tới hoàng cung,cố gắng ngăn cản việc này.

Đau buồn thay, Chính Hoàngđã băng hà. Tiêu tướng quân khi tới nơi chỉ kịp giết An Bình công chúa – kẻ phản nghịch của hoàng tộc, còn đám ngườiTiêu vươngđã đào thoátđược. Tiêu tướng quân đau đớn vì sự bại hoại của Tiêu phủ, thật sự xấu hổ, thỉnh chỉ đượcphụ trách tra rõ án này.”

Sau khi hạ cáo trạng, Nhân Hoàng hạ chỉ, lệnh cho Hình bộ thượng thư năm đó, bây giờ là Đại tướng quân Tiêu Chấn Nhân phụ trách án ‘Thanh Ninh cung biến’ này.

Mười hai canh giờ sau, Tiêu Chấn Nhân điều tra rõ vụ án, có nhân chứng chính mắt nhìn thấy An Bình công chúa quả thật trước đó có đến Tiêu phủ, cũng lui tới qua lại với đám ngườiTiêu vương. Cũng có thái giám, cung nữ làm chứng, Tiêu vươngTiêu Tri Viễn có đến Thanh Ninh cung vào ngàyChính Hoàng băng hà. Trong quân cũng có người chỉ chứng, Tiêu vương từng hứa sẽ cất nhắc sau này, muốn họ đợi lệnh bên ngoài. Nhân chứng vật chứng đầy đủ, Chấn Nhângiao kết quả điều tra lại cho Nhân Hoàng, bày tỏ tấm lòng trong sạch của mình.

Ngày hai mươi mốt, năm Tông thứ nhất, Nhân Hoànghạ chỉ, nghiêm trị Tiêu vươngvà đám người liên can đến chuyện phản nghịch, nhưng nể tình Tiêu tướng quân, cũng có đại thần trong triều cầu tình, đặc biệt miễn sao trảm cả Tiêu phủ, chỉ nghiêm trị Tiêu vương và đám người liên quan, cũng tịch thu lại phủ đệ.

Bốn ngày sau khi Chấn Nhân rời khỏi Tiêu phủ lần trước, cũng là ngày hai mươi mốt (hiện tại), hấn lại đến đây lần nữa.

Lần này hấn không phải lẻ loi một mình, mà là dẫn theo năm nghìn binh lính và thánh chỉ của Nhân Hoàng tiến vào.

Hấn muốn tới báo thù choQuả Quảcủa hấn!

Đám người Tiêu vươngđã sớm đã biết tin, chờ sẵn ở đại sảnh chủ ốc. “Bức vua thoái vị”, loại tộitrạng này căn bản là không ai dám làm, là bị người vu oan. Vô luận Tiêu vương có bao nhiêu lần muốn tìm gặp Nhân Hoàng đều bị cự tuyệt, hiện tại bọn họ chỉ có dựa vào Tiêu Chấn Nhân có thể bặt tâm đến huyết mạch hay không, có thể vì bọn họ rửa sạch tội danh một lần nữa hay không.Tiêu vương đến giờ vẫn không hiểu, sao ông lại bị người khác vu vào tội danh bức vua thoái vị!

43. Chương 43

“Phụ vương, lão nãi nãi, đại ca, còn đại bá, tam thúc, Chấn Nhân thỉnh an mọi người.” Chấn Nhân tiến vào đại sảnh, hành lễ với những người ở đó.

Trong lòng hân, hành động này có nghĩa là cáo biệt những người này lần cuối cùng.

“Mặt khác, tam thúc, Chấn Vũ cùng Chấn Nam mặc dù đã hy sinh trên chiến trường, nhưng khi bọn nó lâm chung đã bảo ta chuyển lời đến thúc, “Biết cha thật tâm đối với mẫu thân, nếu cha thực sự yêu thương mẫu thân, gia hương của mẫu thân chắc người không quên, chúng ta ở đó chờ người tới.” Tro cốt của hai người họ, ta đã ủy thác người đưa đến đó, thỉnh tam thúc nén bi thương.” Chắp tay thi lễ.

Tiêu Trì Thanh tuy đã biết được chuyện ái tử (con trai yêu) của mình hi sinh qua những người khác, nhưng ông vẫn luôn ôm chút hi vọng; bây giờ lại nghe Chấn Nhân chứng thực đó là sự thật, phút chốc khóc ngã xuống đất. Tiêu Chấn Hành mặc dù cũng là con ông, nhưng sao có thể so được với song bào thai mà ái nhân ông yêu thương thật lòng thật dạ sinh ra.

Hơn nữa thân là người đọc sách, ông cũng ghét cay ghét đắng những hành vi độc ác của Tiêu Chấn Hành, chỉ là vô lực ngăn cản. Sau khi Chấn Nhân định tội Tiêu Chấn Hành, ông cũng không trách móc Chấn Nhân, còn cho rằng cái chết của nhi tử là trừng phạt đúng tội. Nhưng Chấn Nam cùng Chấn Vũ không như vậy. Bọn nó tốt như vậy, quả thực không giống như hài tử trưởng thành trong Tiêu phủ này. Tiêu Trì Thanh hối hận vạn phần, lẽ ra ông phải sớm đưa Chấn Nam và Chấn Vũ rời khỏi Tiêu phủ mới đúng.

Đứng lên, Tiêu Trì Thanh cười thắm đi ra ngoài. Ông muốn đến gia hương của mẫu thân Chấn Vũ, Chấn Nam, thấp cho chúng nó một nén nhang, sau đó sẽ đi tìm chúng, một nhà đoàn viên.

Thấy Tiêu Trì Thanh đã rời khỏi, sắc mặt Chấn Nhân bắt đầu biến hóa. Đến khi ánh mắt hân một lần nữa quét đến đám người Tiêu vương, trong ánh mắt chỉ còn lại ánh sáng sắc lạnh, như nhìn thấy thứ cặn bã gì đó, làm người ta phát hoảng. Ánh mắt đó ẩn chứa sự ác độc, như muốn giết người!

Không biết có phải cảm nhận được dục vọng muốn báo thù của Chấn Nhân hay không mà sắc mặt những người trong Tiêu phủ đều biến hóa, từ hi vọng đã biến thành tuyệt vọng.

“Người...” Tiêu vương đột nhiên phát hiện yết hầu mình không biết vì sao đã trở nên khàn khàn, ho khan một tiếng, nói tiếp “Chấn Nhân, ngày đó ngươi đến hoàng cung, hẳn là không thấy ta, đúng không? Nói cách khác... Khụ khụ, ngươi hẳn là biết, cha vô tội. Ngươi có thể thượng tấu với Nhân Hoàng, thẩm tra lại án này một lần nữa được không?”

Tiêu vương không hề tự xưng là ‘bổn vương’, hiếm khi nào ông tự xưng được chữ ‘cha’ này, có lẽ trong vô thức ông muốn dùng tình thân để làm Chấn Nhân nghĩ lại.

Như thể không nghe đến lời ông nói, Chấn Nhân quét mắt đến những người ở Tiêu phủ, chuyển tới khối đá thoạt nhìn còn mới kia.

Quả Quả của hắn đã trút hơi thở cuối cùng ở nơi đó!

Thanh viêm * lạnh như băng biến thành nhu tình như nước, một lần nữa dùng ánh mắt âu yếm nhìn mặt đất kia, dường như chỗ đó vẫn còn người hắn yêu thương nhất đang đứng.

(* lửa xanh: lửa xanh nóng hơn lửa đỏ, ý ở đây là ánh mắt lạnh lùng nhưng ý chí trả thù thì hùng hực > <) tựa="" hồ="" không="" thể="" chịu="" nổi="" loại="" không="" khí="" trầm="" mặc="" này="" lâu="" hơn="" nữa, tiêu="" chấn="" tổ="" hồn="" hển="" nói,="" “tiêu="" chấn="" nhân,="" trong="" bụng="" người="" cũng="" rõ, an="" bình="" công="" chúa kia="" rõ="" ràng="" coi="" trọng="" người,="" nàng="" sao="" có="" thể="" cấu="" kết="" với="" ta="" mà="" làm="" cái="" việc="" bức="" vua="" thoái="" vị="" gì="" gì="" đó="" được!="" còn="" nữa,="" nàng="" đến="" tiêu="" phủ="" ta="" cũng="" không="" phải="" vì="" chuyện="" đó,="" mà="" là="" vì="" xử="" lý="" nô...="" một="" bát="" tai="" đánh="" cho="" lời="" nói="" còn="" lại="" của="" lão="" nuốt="" ngược="" hết="" vào="" bụng.="" “nếu="" người="" còn="" dám="" nói="" một="" tiếng="" tráng="" quả="" là="" nô="" tài="" gì="" gì="" đó,="" ta="" sẽ="" cho="" người="" nếm="" thử="" đầu="" lưỡi="" của="" người="" có="" hương="" vị="" gì.”="" chấn="" nhân="" chặm="" rãi=""

nói.= " "người...=" người=" hôm=" nay=" đến=" đây,=" rớt=" cuộc=" là=" vì=" cái=" gì?=" " tiêu=" vương=" rớt=" cuộc=" chịu=" không=" nổi,=" giận=" dữ=" hét=" lên.= " "đến=" xử=" trí=" các=" người=" a,=" giống=" như=" trước=" đây=" các=" người=" xử=" lý=" trắng=" quả=" ở=" đây=" ấy.= " " chán=" nhânbày=" ra=" bộ=" dáng=" thực=" kinh=" ngạc,=" như=" là=" thấy=" kì=" lạ=" tại=" sao=" bọn=" họ=" lại=" không=" biết=" mục=" đích=" của=" hấn=" khi=" đến=" đây.= " "người=" nói=" cái=" gì?!=" thì=" ra,=" thì=" ra=" tất=" cả=" đều=" là=" do=" người=" âm=" thầm=" làm=" hết?=" " không=" hổ=" là=" tiêu=" vương,=" phản=" ứng=" rất=" nhanh.= " "ha=" hả,=" đang=" nói=" cái=" gì=" vậy?!=" sao=" lại=" do=" ta=" gây=" ra=" chứ?= " "đó=" không=" phải=" là=" hậu=" quả=" các=" người=" tự=" gây=" ra=" sao?"=" " chán=" nhân=" cười=" nhạo,=" tiếp=" tục=" nói=" "này=" lão=" thái=" bà,=" người=" cùng=" với=" mấy=" nữ=" nhân=" không=" biết=" xấu=" hổ=" trong=" phủ=" hợp=" mưu=" giết=" nường=" ta,=" cùng=" với=" ba=" mười=" nhân=" khẩu,=" hỏa=" thiêu=" tạc=" hương=" sơn=" trang.= " " còn=" nhớ=" không?= " người=" có=" lẽ=" thấy=" lạ=" là=" sao=" ta=" lại=" biết=" chứ=" gì?= " cáidó=" còn=" phải=" cảm=" tạ=" tiêu=" chán=" hành,=" nếu=" không=" phải=" khi=" xử=" vụ=" án=" kia=" bỗng=" nhiên=" xuất=" hiện=" một=" tên=" tú=" tài,=" ta=" chỉ=" sợ=" còn=" không=" biết=" việc=" các=" người=" vì=" muốn=" diệt=" khẩu=" mà=" độc=" chết=" toàn=" bộ=" số=" người=" giang=" hồ=" năm=" đó=" đã=" thuê=" ta=" tra=" xét=" nhiều=" năm=" như=" thế=" cũng=" không=" tìm=" thấy=" chứng=" cứ=" các=" người=" giết=" người=" diệt=" khẩu.= " " hừ!= " chắc=" các=" người=" khôngngờ=" trong=" số=" những=" người=" các=" người=" độc=" chết=" năm=" đó=" còn=" có=" cả=" huynh=" trưởng=" của=" tên=" tú=" tài=" đó=" a!= " cái=" này=" gọi=" là=" 'lười=" trời=" tuy=" thừa=" nhưng=" khó=" thoát!=" " (nhớ=" bao=" đại=" nhân=" a=" ^)= " lão=" phu=" nhân=" lập=" tức=" ngã=" phịch=" xuống=" ghé,=" "người...=" là=" muốn=" báo=" thù=" cho=" nường=" người,=" mới=" có=" chuyện=" hôm=" nay,=" phải=" không?"=" bà=" biết=" dù=" có=" liệu=" chết=" không=" nhận=" cũng=" không=" còn=" ý=" nghĩa=" gì=" nữa=" rồi.= " " nghe=" bà=" ta=" nói=" như=" vậy,=" tiêu=" vương=" liền=" ngậy=" người.= " " ông=" nghĩ=" người=" động=" thủ=" chỉ=" có=" tiêu=" vương=" phi,=" cho=" nên=" nhiều=" năm=" nay=" mới=" khôngbước=" vào=" nơi=" ở=" của=" nàng=" nữa;=" không=" ngờ=" mẫu=" thân=" ông=" cũng=" tham=" gia=" vào=" lần=" hành=" hung=" đó!= " "ha=" ha=" ha!= " người=" sai=" rồi.= " ta=" tuy=" có=" ý=" giết=" người,=" nhưngtrắng=" quả=" lại=" nói=" với=" ta,=" tuổi=" tác=" người=" đã=" cao,=" cũng=" không=" còn=" sống=" được=" bao=" nhiêu=" năm=" nữa,=" không=" bằng=" buông=" tha=" cho=" người,=" quên=" đi=" chuyện=" này.= " " về=" phần=" những=" người=" khác=" trong=" tiêu=" phủ,=" trắng=" quả=" cũng=" nói=" với=" ta,=" sự=" tình=" đã=" qua=" nhiều=" năm=" như=" vậy,=" oan=" oan=" tương=" báo=" đến=" khi=" nào,=" không=" bằng=" cũng=" buông=" tha=" các=" người=" là=" được=" rồi.= " " trắng=" quả=" thiện=" tâm,=" không=" muốn=" nhìn=" thấy=" ta=" cũng=" nhẩy=" vào=" dầu=" sôi=" lửa=" bỏng;=" mà=" ta=" cũng=" không=" muốn=" làm=" y=" khổ=" sở,=" cho=" nênlần=" này=" từ=" mặt=" bắc=" trở=" về,=" ta=" cũng=" không=" có=" ý=" đối=" phó=" các=" người.= " "nhưng=" năm=" ngày=" trước,=" thiện=" tâm=" của=" trắng=" quả=" đã=" được=" các=" người=" báo=" đáp=" thế=" nào?!=" ha=" ha=" ha=" ha...=" " đáng=" thương=" cho=" các=" người,=" các=" người=" lại=" bức=" tử=" phạt=" đã=" cứu=" mạng=" mình!= " " chính=" các=" người=" đã=" đưa=" mình=" vào=" tử=" lộ!= " " các=" người=" muốn=" chết=" cũng=" được,=" ta=" sẽ=" thành=" toàn=" (giúp=" đỡ=" để=" đạt=" được=" mục=" đích)= " " cho=" các=" người,=" cần=" gì=" phải=" hại=" chếtquả=" quảcủa=" ta!= " " các=" người=" là=" cầm=" thú!= " " hại=" chết=" nường=" của=" ta=" còn=" chưa=" đủ,=" còn=" muốn=" đoạt=" đi=" quả=" quả=" của=" ta!= " " y=" đã=" đắc=" tội=" với=" các=" người=" khi=" nào=" mà=" các=" người=" phải=" làm=" thế=" với=" y?= " " có=" chuyện=" gì=" thì=" đến=" tìm=" ta,=" vì=" sao=" lại=" đi=" tổn=" thương=" y?= " " hử?= " vì=" sao?"=" " chán=" nhân=" đã=" không=" thể=" không=" chế=" tâm=" trạng=" của=" mình,=" càng=" không=" ngừng=" nói=" "ta=" sẽ=" không=" dễ=" dàng=" buông=" tha=" cho=" các=" người=" như=" vậy!= " ta="

cũng=" phải=" cho=" các=" người=" chịu=" chút=" thống=" khổ=" và=" khuất=" nhục=" mà=" trắng=" quả=" từng=" chịu=" tất=" cả=" các=" người=" dùng=" hòng=" chết=" thoả=" mái!=" "người=" chỉ=" vì=" tên=" tiện=" nô=" kia=" mà=" hủy=" diệt=" cả=" tiêu=" phủ=" ta!=" người=" điên=" rồi=" sao?"=" tiêu=" vương=" thanh=" tỉnh=" lại=" từ=" đã=" kích=" dù=" sao=" thứ=" ông=" chú=" trọng=" nhất=" là=" tiêu=" phủ=" của=" ông,=" là=" vương=" vị=" của=" ông,=" "tiêu=" trì=" viễn,=" người=" là=" người=" đầu=" tiên,=" bây=" giờ=" bắt=" đầu...=" nghe=" thấy=" ngôn=" từ=" vũ=" nhục=" trắng=" quả=" từ=" tiêu=" vương,=" hai=" con=" người=" của=" chán=" nhân=" bắt=" đầu=" co=" rút=" lại,=" "thánh=" chỉ=" đến,=" người=" tiêu=" phủ=" tiếp=" chỉ!=" lấy=" chiếu=" thư=" từ=" tay=" áo=" ra,=" chán=" nhân=" lớn=" tiếng=" hô,=" người=" trong=" tiêu=" phủ=" bắt=" đắc=" dĩ=" phải=" quỳ=" xuống=" tiếp=" chỉ=" "phụng=" thiên=" thừa=" vận,=" hoàng=" đế=" chiếu=" viết:=" người=" tiêu=" phủ=" cầu=" kết=" với=" an=" bình=" công=" chúa=" hoàng=" phủ=" ninh=" dục,=" dùng=" vũ=" lực=" bức=" vua=" thoả=" vị,=" độc=" sát=" tiên=" hoàng=" (giết=" hoàng=" đế=" trước=" bằng=" thuốc=" độc),=" nhiều=" loạn=" triều=" cương,=" tội=" không=" thể=" tha!=" đặc=" biệt=" dụ=" (bảo=" phiêu=" kị=" tướng=" quân=" tiêu=" chán=" nhân,=" sao=" thu=" (thịch=" thu)=" tiêu=" phủ,=" điều=" tra=" chứng=" cứ=" phạm=" tội,=" giám=" sát=" chấp=" hình!=" "tiêu=" vương=" tiêu=" trì=" viễn,=" cướp=" đoạt=" vương=" vị,=" phán=" trăm=" thủ=" chi=" hình(chặt=" đầu);=" tiêu=" phủ=" đại=" thế=" từ=" tiêu=" chán=" tổ,=" phán=" yêu=" trăm=" chi=" hình(chém=" ngang=" lưng);=" tiêu=" phủ=" lão=" phu=" nhân=" tiêu=" lão=" vương=" phi,=" bởi=" tuổi=" đã=" già=" nên=" miễn=" tử=" tội,=" phán=" lưu=" đầy=" chi=" hình;=" những=" người=" còn=" lại=" trong=" tiêu=" phủ=" biếm=" làm=" thứ=" dân,=" suốt=" đời=" không=" được=" muốn=" người=" ;=" tất=" cả=" tài=" sản=" của=" tiêu=" phủ=" phán=" sung=" quốc=" khó,=" sau=" khi=" tiếp=" chỉ=" lập=" tức=" thi=" hành!=" khâm=" thử!=" cách!=" một=" tiếng,=" chán=" nhân=" cuộn=" thánh=" chỉ=" lại,=" đưa=" tới=" trước=" mặt=" tiêu=" trì=" viễn,=" "tiếp=" chỉ=" đi!=" tiêu=" trì=" viễn!=" mặt=" khác,=" phụng=" khấu=" dụ=" của=" thánh=" thượng,=" nô=" bộc=" trong=" tiêu=" phủ=" đều=" được=" đặc=" xá=" làm=" bình=" dân,=" không=" phải=" gia=" nhập=" nô=" tịch=" nữa,=" ngày=" mai=" sẽ=" có=" đại=" thần=" đến=" đây=" niêm=" phong=" phủ=" trịnh=" đại=" nhân=" mau=" ra=" ngoài=" truyền=" lệnh,=" bảo=" những=" nô=" bộc=" trong=" tiêu=" phủ=" lập=" tức=" rồi=" khởi=" đây=" ngay,=" "vâng,=" vài=" vị=" tướng=" sĩ=" vẫn=" luôn=" im=" lặng=" đứng=" sau=" chán=" nhân,=" có=" một=" người=" tiếp=" lệnh,=" đi=" ra=" bên=" ngoài=" đại=" sảnh,=" hai=" tay=" tiêu=" trì=" viễn=" run=" rẩy=" tiếp=" nhận=" thánh=" chỉ,=" ông=" không=" bao=" giờ=" ngờ=" được,=" chẳng=" qua=" chỉ=" là=" xử=" lý=" một=" tên=" nô=" bộc=" không=" biết=" xấu=" hổ=" mà=" đưa=" đến=" kết=" cục=" như=" thế=" này!=" nhưng=" chuyện=" làm=" ông=" thống=" khổ=" nhất=" còn=" chưa=" đến...=" "người=" đầu,=" đem=" tiêu=" trì=" viễn=" và=" những=" nghi=" phạm=" liên=" quan=" lột=" sạch=" y=" phục,=" nữ=" tử=" chưa=" lại=" nội=" sản(đồ=" lót=" aka=" yếm=" và=" quần),=" đưa=" ra=" khỏi=" tiêu=" phủ,=" đi=" đến=" pháp=" trường=" chịu=" hình!=" chán=" nhân=" vung=" tay=" lên,=" đi=" ra=" phía=" ngoài=" đám=" người=" trong=" tiêu=" phủ=" nghe=" được=" lời=" này,=" vô=" cùng=" hoảng=" sợ,=" tiêu=" chán=" tổ=" lập=" tức=" nhảy=" dựng=" lên,=" một=" chưởng=" đánh=" tới=" phía=" chán=" nhân,=" dù=" sao=" đều=" là=" chết,=" lão=" không=" muốn=" chịu=" nổi=" nhục=" này,=" đáng=" tiếc=" tay=" lão=" còn=" chưa=" đựng=" đến=" người=" chán=" nhân=" đã=" bị=" mấy=" tướng=" lĩnh=" khác=" đánh=" ngã=" xuống=" đất,=" tiêu=" trì=" viễn=" không=" thể=" tin,=" nhìn=" bóng=" dáng=" nhi=" tử=" của=" mình=" đến=" bây=" giờ=" ông=" mới=" biết=" được=" cái=" gì=" là=" con=" hơn=" cha=" !=" tiêu=" chán=" nhân=" còn=" độc=" lạt=" (độc=" ác=" nham=" hiểm)==" hơn=" ông=" cả=" trăm=" lần!=" "tiêu=" chán=" nhân!=" người=" không=" thể=" làm=" như=" vậy!=" ta=" là=" phụ=" thân=" người=" a!=" bà=" ấy=" là=" nãi=" nãi=" của=" người=" a!=" tiêu=" trì=" viễn=" đau=" đón=" kêu=" lên,=" sớm=" biết=" có=" ngày=" này=" thì=" hà=" có=" gì=" phải=" gây=" ra=" chuyện=" khi=" trước!=" nhưng=" chán=" nhân=" cũng=" không=" vì="

thế=" mà=" cảm=" động.= lương=" tâm=" của=" hấn,=" cảm=" tình=" của=" hấn,=" vĩnh=" viễn=" đã=" biến=" mất=" không=" còn=" bóng=" dáng=" tắm=" hơi=" từ=" khi=" trắng=" quả=" bỏ=" hấn=" mà=" đi=" rồi=" hấn=" bây=" giờ,=" chẳng=" qua=" là=" người=" bị=" mất=" đi=" yêu=" thương,=" là=" độc=" lang=" (con=" sói=" cô=" độc)= gặp=" ai=" cũng=" hận=" không=" thể=" cần=" kẻ=" đó=" một=" miếng=" mà=" thôi=" huống=" chi=" thủ=" phạm=" đã=" bức=" tử=" trắng=" quả=" thì=" đương=" nhiên=" hấn=" tuyết=" đối=" sẽ=" không=" bỏ=" qua=" cho=" bọn=" chúng!= không=" để=" ý=" đến=" phản=" kháng=" của=" dám=" người=" tiêu=" phủ,=" những=" binh=" sĩ=" nhất=" tề=" ùa=" lên,=" lột=" hết=" y=" phục=" bọn=" họ,=" nữ=" tử=" chỉ=" chùa=" lại=" nội=" sam,=" cứ=" thể=" mà=" trói=" tay=" chân=" lại,=" tha=" ra=" ngoài=" phủ.= ngoài=" đại=" sản=" đã=" đứng=" đầy=" hạ=" nhân=" tiêu=" phủ,=" trên=" tay=" mỗi=" người=" đều=" có=" mang=" theo=" một=" cái=" bọc.= mất=" thấy=" người=" đã=" từng=" là=" chủ=" nhân=" của=" mình=" bị=" người=" khác=" chinh=" cho=" thê=" thảm,=" có=" bọc=" nhân=" từng=" chịu=" khổ=" thì=" võ=" tay=" mừng=" rõ,=" vui=" sướng=" khi=" người=" gặp=" họa,=" người=" có=" chút=" trung=" hậu=" thì=" cú=" đầu=" không=" đành=" lòng=" nhìn=" lại.= trên=" đường=" ra=" pháp=" trường,=" tiêu=" trì=" viễn=" rớt=" cục=" cảm=" nhận=" được=" tâm=" trạng=" giận=" dữ=" và=" xấu=" hổ=" muốn=" chết=" của=" trắng=" quả=" ngày=" đó.= nếu=" để=" ông=" có=" thể=" làm=" lại=" lần=" nữa,=" ông=" tuyết=" đối=" không=" chọn=" loại=" biện=" pháp=" này=" mà=" tra=" tấn=" y.= đây=" thực=" sự=" là=" nỗi=" nhục=" mà=" không=" người=" nào=" có=" thể=" chịu=" được!= dân=" chúng=" vây=" xem=" tập=" nập,=" chỉ=" chỉ=" trở=" trở=" dám=" người=" tiêu=" phủ,=" khi=" thì=" lại=" có=" tiếng=" huýt=" sáo=" vui=" vẻ.= thật=" vất=" vả=" mới=" tới=" đượcpháp=" trường,=" lão=" phu=" nhân=" đã=" bắt=" tỉnh,=" xem=" dáng=" vẻ=" thì=" có=" lẽ=" chưa=" cần=" đưa=" bà=" đi=" lưu=" đầy=" đã=" xuống=" địa=" ngục=" mất=" rồi.= đáng=" thương=" cho=" bà,=" kiêu=" ngạo=" một=" đời,=" cuối=" cùng=" lại=" vì=" một=" kẻ=" tềtiêu=" trắng=" quămà=" bị=" chính=" tôn=" tử=" của=" mình=" trả=" thù=" đến=" thế=" này.= giữa=" những=" người=" này,=" tiêu=" chán=" tổmới=" là=" người=" phải=" chịu=" oan=" uổng=" nhất.= chỉ=" là=" đơn=" giản=" nói=" vài=" câu=" bây=" bạ=" về=" trắng=" quả=" mà=" bị=" phán=" yêu=" trăm=" chi=" hình.= chỉ=" có=" thể=" trách=" lão=" ngày=" thường=" quá=" mức=" âm=" hiểm=" với=" tiêu=" chán=" nhânmà=" thôi.= tiêu=" trì=" viễn=" hung=" tợn=" nhìn=" nhi=" tử=" của=" mình.= ông=" không=" bao=" giờ=" ngờ=" được=" rằng,=" nhi=" tử=" thân=" sinh,=" lại=" do=" chính=" tay=" mình=" dạy=" dỗ=" ra,=" cuối=" cùng=" lại=" chính=" là=" người=" phá=" hủy=" tiêu=" phủ=" của=" mình!= ông=" muốn=" cần=" lưỡi=" tự=" sát,=" nhưng=" lại=" bị=" những=" binh=" lính=" trông=" coi=" nghiêm=" ngặt,=" không=" hề=" có=" cơ=" hội=" đó.= trên=" pháp=" trường,=" chán=" nhân=" như=" người=" ngậy=" ngốc,=" ngẩng=" đầu=" nhìn=" không=" trung,=" ngay=" cả=" khitêu=" chán=" tổ=" bị=" chém=" ngang=" lưng=" cũng=" không=" thêm=" liếc=" mắt=" một=" cái.= bây=" giờ,=" tất=" cả=" mọi=" thứ=" với=" hấn=" đã=" không=" còn=" ý=" nghĩa=" gì=" nữa!= 'quả=" quả,=" người=" có=" nhìn=" thấy=" không?=" tất=" cả=" những=" kẻ=" dám=" khi=" dễ=" người=" đều=" đã=" nhận=" báo=" ứng;=" lão=" thiên=" gia=" không=" phạt=" chúng=" thì=" chính=" tay=" ta=" sẽ=" phạt=" chúng!= cũng=" sắp=" rồi,=" chờ=" xử=" lý=" hết=" chuyện=" ở=" tiêu=" phủ=" rồi,=" ta=" sẽ=" đến=" tìm=" người.= "tiêu=" chán=" nhân!= người=" cho=" dù=" giết=" chết=" người=" trong=" cả=" thiên=" hạ=" này=" cũng=" không=" thể=" lôi=" tên=" tiện=" nô=" kia=" trở=" về=" ha=" ha,=" cho=" dù=" người=" có=" chết=" cũng=" không=" thể=" gặp=" được=" y!= người=" lại=" vì=" một=" thứ=" đê=" tiện,=" vì=" một=" nam=" nhân=" mà=" hủy=" diệt=" tiêu=" phủ,=" giết=" chết=" phụ=" thân!= người=" cứ=" chờ=" người=" trong=" thiên=" hạ=" cười=" nhạo=" người=" đi!= nói=" xong,=" tiêu=" vương=" không=" đợi=" người=" hành=" hình=" động=" thủ,=" tự=" mình=" đưa=" cổ=" đến=" dưới=" đao,=" một=" nhát=" xuống=" hoàng=" tuyền.= "người=" nói=" cái=" gì=" ta=" có=" chết=" cũng=" không=" gặp=" được=" y?=" người=" nói,=" y=" không=" phải=" còn="

sống=" "đấy=" "chứ?"=" "chấn=" "nhân=" "vọt=" "tối=" "trước=" "mặt=" "tiêu=" "trì=" "viễn,=" "nhưng=" "đã=" "muộn=" "một=" "bước,=" "bỏ=" "lại=" "thì=" "thể=" "trong=" "tay,=" "dưới=" "ánh=" "mắt=" "của=" "những=" "người=" "đứng=" "dưới=" "đài,=" "chấn=" "nhân=" "triển=" "khai=" "khinh=" "công=" "chạy=" "về=" "hướng=" "tiêu=" "phủ,=" "hắn=" "nghĩ=" "có=" "lẽtiêu=" "trì=" "viễnnhót=" "trắng=" "quảđầu=" "đó=" "trong=" "phủ=" "mà=" "thôi=" "lục=" "lợi=" "khắp=" "nơi=" "trong=" "tiêu=" "phủ=" "cũng=" "không=" "tìm=" "thấy=" "chút=" "dấu=" "vết=" "y=" "lưu=" "lại,=" "không=" "để=" "ý=" "tới=" "lời=" "khuyên=" "can=" "của=" "ô=" "triển,=" "chấn=" "nhânnhư=" "đã=" "phát=" "điên,=" "tìm=" "kiếm=" "khắp=" "nơi=" "trong=" "phủ,=" "ngay=" "cả=" "từngviên=" "đá=" "cũng=" "lật=" "hết=" "cả=" "lên,=" "những=" "tướng=" "sĩ=" "ở=" "đó=" "không=" "đành=" "lòng,=" "đành=" "phải=" "động=" "thủ=" "giúp=" "hắn=" "tìm=" "kiếm,=" "không=" "đến=" "một=" "lát,=" "cả=" "tiêu=" "phủ=" "đã=" "thay=" "đổi=" "hình=" "dạng=" "trong=" "tay=" "năm=" "nghìn=" "binh=" "chúng,=" "nhưng=" "vẫn=" "không=" "thể=" "tìm=" "thấy=" "chút=" "dấu=" "vết=" "nào=" "của=" "trắng=" "quả,=" "hi=" "vọng=" "mới=" "vừa=" "được=" "nhen=" "nhóm=" "lập=" "tức=" "bị=" "đánh=" "vỡ,=" "chấn=" "nhân=" "như=" "người=" "đã=" "mất=" "tất=" "cả,=" "tình=" "cảm=" "của=" "hắn=" "đổi=" "với=" "trắng=" "quả=" "thực=" "sự=" "quá=" "sâu=" "đậm!= "từ=" "khi=" "sinh=" "ra,=" "theo=" "y=" "trên=" "đường,=" "theo=" "y=" "luyện=" "công,=" "đến=" "lần=" "đầu=" "tiên=" "ôm=" "lấy=" "y,=" "đến=" "khi=" "hắn=" "trở=" "thành=" "đại=" "tướng=" "quân,=" "đến=" "tận=" "bây=" "giờ,=" "hắn=" "chưa=" "bao=" "giờ=" "thật=" "sự=" "rời=" "khỏi=" "trắng=" "quả,=" "nam=" "nhân=" "đầu=" "tiên=" "của=" "hắn,=" "thê=" "tử=" "duy=" "nhất=" "của=" "hắn,=" "tất=" "cả=" "của=" "hắn!= "chấn=" "nhân=" "không=" "biết=" "tìm=" "được=" "y=" "phục=" "mà=" "trắng=" "quả=" "từng=" "mặc=" "ở=" "đâu,=" "có=" "lẽ=" "không=" "phải=" "là=" "thứ=" "hắn=" "tìm=" "được=" "trong=" "tiêu=" "phủ=" "này,=" "mà=" "là=" "thứ=" "lúc=" "nào=" "cũng=" "mang=" "theo=" "bên=" "người,=" "hắn=" "cùng=" "quả=" "quả=" "của=" "hắn=" "thậm=" "chí=" "còn=" "chưa=" "từng=" "trao=" "đổi=" "tín=" "vật=" " *= "nữa=" "mà!= "chấn=" "nhân=" "ôm=" "y=" "phục,=" "vừa=" "khóc=" "vừa=" "cười,trong=" "mắt=" "hắn=" "đã=" "không=" "còn=" "sự=" "tồn=" "tại=" "của=" "người=" "khác=" "nữa=" "rồi...=" "các=" "tướng=" "sĩ=" "vây=" "quanh=" "hắn=" "cũng=" "chỉ=" "có=" "thể=" "nhìn=" "chứ=" "không=" "biết=" "làm=" "thế=" "nào=" "cho=" "phải,=" "ô=" "triển=" "muốn=" "đến=" "gần,=" "lại=" "bị=" "chấn=" "nhân=" "một=" "chuông=" "đấy=" "ra,=" "hắn=" "không=" "muốn=" "bất=" "luận=" "kể=" "nào=" "đến=" "quấy=" "rầy=" "sự=" "thân=" "mật=" "của=" "mình=" "và=" "quả=" "quả,=" "lúc=" "này,=" "một=" "lão=" "giả=" "từ=" "bức=" "tường=" "người=" "đi=" "ra,=" "run=" "rẩy=" "nói,=" "“thiếu=" "gia...trắng=" "quả=" "không=" "chết,=" "y...=" "thanh=" "âm=" "mặc=" "dù=" "không=" "cao,=" "nhưng=" "làm=" "chochấn=" "nhân=" "tựa=" "như=" "bị=" "sấm=" "đánh=" "trúng,=" "lập=" "tức=" "ngây=" "người,=" "một=" "lát=" "sau=" "mới=" "đấy=" "mạnh=" "các=" "tướng=" "lĩnh=" "ra,=" "năm=" "lấy=" "lão=" "giả=" "quát,=" "“ngươi=" "nói=" "cái=" "gì!= "nói=" "lại=" "một=" "lần=" "nữa!=" "mọi=" "người=" "đều=" "nhìn=" "lão=" "giả=" "kia=" "—=" "lão=" "hoa=" "tượng=" "trần=" "bá,=" "trần=" "bá=" "khẩn=" "trương=" "nói=" "“thiếu=" "gia,=" "trắng=" "quả=" "không=" "chết,=" "lão=" "gia=" "bọn=" "họ=" "lừa=" "người=" "thôi...=" "ngày=" "đó,=" "khi=" "lão=" "gia=" "mangtrắng=" "quảvề,=" "lão=" "nô=" "ta=" "tránh=" "ở=" "ngoài=" "đại=" "sảnh=" "nhìn=" "lên=" "thấy...=" "khi=" "lão=" "gia=" "muốn=" "xử=" "trí=" "trắng=" "quả,=" "có=" "một=" "người=" "dị=" "tộc=" "đến=" "đấy...=" "gã=" "mang=" "trắng=" "quả=" "đi...=" "lão=" "gia=" "đánh=" "không=" "lại=" "gã,=" "“người=" "dị=" "tộc?= "bộ=" "dáng=" "gã=" "thế=" "nào?= "tên=" "gì?"=" "chấn=" "nhân=" "bị=" "vui=" "sửng=" "xong=" "nào,=" "dùng=" "âm=" "thanh=" "như=" "khóc=" "mà=" "hỏi=" "lại,=" "“gã...=" "mặc=" "áo=" "da,=" "còn...gã=" "hình=" "như=" "nói=" "với=" "lão=" "gia...=" "gã=" "gọi=" "là..=" "cái=" "gì=" "mà=" "‘tà=" "gì=" "gì=" "đó...=" "chưa=" "bao=" "giờ=" "thấy=" "chấn=" "nhân=" "như=" "thế,=" "trần=" "bá=" "cũng=" "vô=" "cùng=" "bối=" "rối,=" "“tà?= "người=" "dị=" "tộc?= "hồ=" "hàn=" "tà!= "ngươi=" "nói=" "có=" "phải=" "lànhô=" "hàn=" "tàkhông?"=" "chấn=" "nhân=" "quát=" "lớn,=" "“hình=" "như=" "là...đúng=" "a,=" "thiếu=" ">

44. Chương 44

Sau khi Chấn Nhân biết được Tráng Quả không chết mà là được Thiền Vu Hung Nô từng đối đầu với hắn – Hàn Tà cứu, lập tức hưng phấn hồi tưởng quân phủ chuẩn bị bao phục đi Mạc Bắc, mang Tráng Quả trở về.

Nhưng Ô Triễn cho hắn một đả kích nho nhỏ, không đúng, là đả kích rất lớn mới phải a!

Tiểu tử Ô Triễn này là điển hình của loại người không bao giờ tốt được, gã sẽ tuyệt đối không cho người khác dẹt hoa trên gáy, mà còn là loại người có thể lấy kéo cắt thêm hai ba đường nữa.

Ô Triễn nói với Chấn Nhân thế này, “Hô Hàn Tà tuyệt đối không có hảo ý! Nếu không sao sau khi gã cứu được Tráng Quả lại không đưa y về tướng quân phủ mà lại đưa về Mạc Bắc? Hơn nữa Tráng Quả và Hô Hàn Tà chắc chắn đã sớm quen nhau rồi! Nếu không Hô Hàn Tà cứu ai không cứu, lại cố tình chạy đến Tiều vương phủ cứu Tráng Quả sao? Cuối cùng, Tráng Quả có thể đã bị đám người Tiều phủ làm nhục không ít! Nếu không sao y được cứu ra rồi lại không về Tướng quân phủ? Mà gay go nhất chính là...”

“Người nói đủ chưa?! Không phải đã nói cuối cùng rồi sao? Sao mãi vẫn không xong thế hả?” Chấn Nhân bị những lời phân tích của Ô Triễn làm phẫn hận đầy đầu! Tên này tuyệt đối cố ý!

“Không cần thì thôi! Lão đại, người đã quên lời người hay nói rồi sao? Cái gì mà ‘biết người biết ta, trăm trận trăm thắng’ ấy. Ta chỉ muốn tốt cho người thôi!” Ô Triễn ra vẻ tận tình khuyên bảo.

“Người nói!”

“Nói cái gì?”

“Nói gay go nhất là cái gì?”

“Ách, việc gay go nhất chính là, có thể Tráng Quả sau khi chịu vũ nhục của mấy người kia đã nản lòng thoái chí, mất hết can đảm! Cho dù lão đại người đi, chỉ sợ y cũng sẽ không muốn trở về với người. Mấy cái đó chỉ là phân tích của thuộc hạ ta đây về tình trạng hiện nay của Tráng Quả và ngài. Nếu phân tích của thuộc hạ có thể cho ngài tham khảo được chút nào đó, thuộc hạ sẽ cảm thấy vạn phần vinh hạnh, muôn lần chết không từ, vạn...”

“Tiều Trì Viễn chết tiệt, tử lão thái bà đáng chết, Hoàng Phủ Ninh Dục, nếu Tráng Quả thực bị các người làm bị thương... Ta sẽ cho các người chết cũng không được an ổn!” Chấn Nhân nghĩ thầm.

“Chuẩn bị ngựa!” Thấy Ô Triễn chỉ ngón tay về mũi mình, ra bộ khó hiểu, Chấn Nhân nhấn mạnh “Đúng, chính là người, đi giúp ta chuẩn bị ngựa!”

Ô Triễn thở dài, xem ra chính mình là vượt mong ngựa lại chụp phải... Quên mất lão đại bây giờ đã bị vây trong trạng thái không bình thường a!

Khi Chấn Nhân ra đến ngoài phủ tướng quân, phát hiện ở đó có đến hai con ngựa, không khỏi tò mò “Ngựa của Tráng Quả, chờ đến khi ta dẫn y trở về thì mua dọc đường cũng được, nếu không thì ta và y cùng cưỡi một con, không cần chuẩn bị đến hai con như vậy.”

“Hắc hắc, lão đại, con ngựa này là của ta mà.” Ô Triễn sờ sờ cổ nói.

“Có ý gì?”

“Thuộc hạ muốn... đi cùng ngài, trên đường cũng có thể chăm sóc lẫn nhau, cho nên... Ha ha!”

“Ta thấy người là ở kinh thành này đến phát chán thì có! Cái gì mà chăm sóc hả? Chỉ biết gây thêm phiền toái cho ta thôi! Người xem người là Tráng Quả chắc!” Có thể Chấn Nhân biết Tráng Quả không chết, bắt đầu từ từ khôi phục như bình thường, cũng biết bỏ đi vẻ lạnh lùng mà vui đùa một chút.

Ô Triễn ngây ngô cười, vẻ mặt cầu xin nhìn Chấn Nhân.

Bất đắc dĩ, Chấn Nhân xoay người lên ngựa, rống lớn một tiếng, “Đi!”

Ô Triễn cao hứng đến hô to với tướng sĩ vừa trở về đến nơi “Trịnh Kiến Hoa, chuyện còn lại trong kinh giao cho người xử lý nhé!”

Thì ra gã sợ phiền toái, biết sau khi Chấn Nhân rời đi, chuyện còn lại chắc chắn sẽ đến phiên mình giải quyết, lập tức nhanh chóng tìm kẻ chết thay, chuẩn đến Mạc Bắc xem diễn!

Một đường không nói chuyện. Hai người lấy tốc độ mà kẻ khác không thể tưởng tượng nổi, trong mùa đông chạy tới Mạc Bắc.

Ngay sau hôm khởi hành, Ô Triển đã bắt đầu hối hận. Nếu biết chuyện sẽ chờ gã khi tới Mạc Bắc vào mùa đông thì gã đã chẳng thêm vác xác tới! Nhưng tưởng tượng đến trò hay sẽ đợi mình ở đó, cũng đành khẽ cắn môi nhẫn nhịn. Ai! Cứ coi như còn chưa đánh nhau xong vậy.

Dọc theo đường đi, Chấn Nhân chưa nói gì cả, chỉ là mải mê chạy tới, biến thành một nam tử tuấn mỹ, thoát nhìn tựa như sơn đầu đại vương (chủ trại cướp trên núi ==) nào đó.

Thật vất vả mới tiến vào được sân viện của Thiên Vu, Chấn Nhân không chút do dự thoải mái đi vào cung điện Hô Hàn Tà.

Hắn dùng ngôn ngữ Hung Nô nói đơn giản với thủ vệ một chút, mình là Tiêu Chấn Nhân, tới đón ái nhân của mình – Tiêu Tráng Quả. Vệ binh thấy hai người đều là Hán nhân, trong đó còn có một người nghe đồn là chinh bắc Đại tướng quân, vội vàng chạy vào thông báo với Hô Hàn Tà.

Không lâu sau, vệ binh lại chạy về, nói “Vị khách nhân này, Thiên Vu đại nhân của chúng ta nói, Mạc Bắc không có người tên Tiêu Tráng Quả, ngài có phải nhầm lẫn gì rồi hay không?”

“Người đi truyền lại, nói với Thiên Vu của các người, gã đã cứu một Hán nhân ở Tiêu vương phủ, người nọ chính là Tiêu Tráng Quả.” Chấn Nhân bắt đầu cảm thấy tình huống không ổn, không phải là đúng như cái tên Ô Triển miệng quạ đen kia nói chứ?

Ô Triển làm bộ ‘Ta nói đúng chưa’ mà nhìn Chấn Nhân, Chấn Nhân quay lại trừng mắt liếc gã một cái.

Lần này, vệ binh trở về còn nhanh hơn.

“Ách, Thiên Vu đại nhân nói, không biết người này, ngài cũng không cứu ai cả.”

Chấn Nhân nhú mày, dùng vẻ mặt hết sức ôn hoà nói với vệ binh, “Phiền người chuyển cáo lại với Thiên Vu các người lần nữa, nói phiêu kị đại tướng quân của Đại Á hoàng triều – Tiêu Chấn Nhân bái phỏng, thỉnh sắp xếp sự vụ một chút. Ta nghĩ, cự tuyệt khách nhân phương xa đến đây ngoài cửa, chắc không phải là đạo đãi khách của người Hung Nô đấy chứ.”

Vệ binh vừa nghe đối phương nói thân phận, đành phải sờ sờ mũi, lại đi vào thông báo.

Một nén nhang sau, vệ binh đi ra, truyền lời “Thiên Vu đại nhân nói thân thể ngài không khoẻ, không thể gặp khách. Hai vị khách nhân đường xa mà đến chắc đã mệt mỏi, thỉnh đến Quý tân đình (viện dành cho khách quý) nghỉ ngơi. Tiểu nhân sẽ dẫn đường cho hai vị đại nhân.” Nói xong, liền hướng ra ngoài cung mà đi.

Chấn Nhân không vui, nói “Sao? Khách quý không phải thường được tiếp đãi trong cung sao?”

Vệ binh không biết trả lời thế nào, suy nghĩ nửa ngày mới nói một câu, “Thiên Vu đại nhân không thích để người lạ tiến vào nội cung.”

“Úc? Vậy sao Tiêu Tráng Quả lại có thể ở bên trong?”

“Bởi vì y là huynh đệ của Thiên Vu a!” Vệ binh phát hiện mình nói sai rồi, nhưng đã quá muộn.

“Hừ!” Đẩy vệ binh ra, Chấn Nhân chuẩn bị xông vào.

Ô Triển cũng theo sau Chấn Nhân, một đường đánh đi vào.

Nhanh chóng, vệ binh càng ngày càng nhiều, người ra võ công càng cao. Xem ra Hô Hàn Tà có ý không cho Chấn Nhân thuận lợi gặp Tráng Quả.

Một chưởng đánh bay một vệ binh, Chấn Nhân quay đầu nói với Ô Triển “Ta xông vào trước xem thử, người ở đây giao cả cho người.”

Ô Triển vội tranh thủ thời gian, đáp lại một tiếng “A, đã biết, lão đại. Ngài đi thông thả!”

Chấn Nhân nhanh chóng vọt người một cái, phi thân lên tường cung, thi triển khinh công tuyệt đỉnh chạy vào trong cung. Vệ binh muốn đuổi theo nhưng không thể đuổi kịp tốc độ của hắn, hơn nữa Ô Triểncòn cố ý quấy nhiễu, chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy thân ảnh Chấn Nhânđầu nữa.

Tìm vài chỗ trong cung cũng không tìm được người muốn tìm, Chấn Nhân bắt đầu lo lắng. Ngay khi hắn nóng lòng khó dần nổi, đang chuẩn bị bắt một người đến tra hỏi thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng người rống giận “Người đâu? Hắn chạy đi đâu ? Mau tìm cho ta!”

Chấn Nhân lắc mình bay về phía cung điện truyền ra thanh âm. Cửa cung mở rộng, bên trong rõ ràng là Thiên Vu Hung Nô Hô Hàn Tà đang ngồi đó khiển trách thuộc hạ.

“Hô Hàn Tà Thiên Vu, Tiêu Chấn Nhân đến bái phỏng!” Tiếng vừa dứt, người hiện ra.

“Tiêu Chấn Nhân!” Không ngờ hắn lại tìm được nơi này,Hô Hàn Tàđáp bần.”Người tới vừa đúng lúc! Ta đang lo không biết tìm người ở đâu mà tính toán đây! Người đâu, bắt tên dám xông loạn vào cung cho ta!”

“Chờ một chút! Ân oán giữa ta và người lát nữa nói sau. Lần này ta đến đây tìm Tráng Quả, người mau cho y ra đây gặp ta.” Chấn Nhân nghĩ đến chuyện tính toán mà Hô Hàn Tà nói là chỉ mối hận giao chiến khi trước.

“Để y ra gặp người? Người còn có mặt mũi tới gặp y! Người xem người làm y thành cái dạng gì rồi!” Nghĩ đến Tráng Quả hơn một tháng nay như cái xác không hồn, không có phản ứng với bất cứ điều gì, tìm Hô Hàn Tàđầu như bị đao cắt.

“Tráng Quảbây giờ...Y làm sao? Có chuyện gì xảy ra sao? Có phải bị trọng thươngkhông?” Chấn Nhân lo lắng vạn phần, hận không thể lập tức kéo Tráng Quả vào ***g ngực an ủi.

“Y có chuyện gì hay khôngkhông liên quan đến người! Bây giờ y đã có Hô Hàn Tàta chiếu cố, không nhọc Tiêu Đại tướng quân quan tâm! Người đâu, thỉnh Tiêu tướng quân ra ngoài!”

“Người cứ để ta gặp y một lần trước đã!” Cảm giác Hô Hàn Tà hình như có ôm tâm tình đặc biệt gì đó vớiTráng Quả, Chấn Nhân càng lo lắng hơn.

Hô Hàn Tà dùng hành động trả lờiChấn Nhân, vung tay lên để cao thủ trong cung vây quanhhắn.

Vừa đánh nhau với vệ binh, Chấn Nhân vừa lớn tiếng gọi, “Tráng Quả! Mau ra gặp ta! Tráng Quả!”

Hô Hàn Tà thấy hắn gọi Tráng Quả, sợ y thật sự chạy đến đây, gã cũng nhảy vào đám người đang vây công Chấn Nhân.

Đầu lóe một cái,Chấn Nhânsửa lại, “Tráng Quả, nếu người không ra gặp ta, ta sẽ giết Hô Hàn Tà! Có nghe thấy không, ta muốn giết Hô Hàn Tà!” Hắn nghĩ, với tính tình của Tráng Quả, tuyệt đối sẽ không để ân nhân cứu mạng mình mất mạng vì mình; nghe hắn la lên như thế hắn là phải nhịn khôngđược mà chạy ra mới đúng.

...

Quả nhiên, Tráng Quảnghe được lời hắn la hét liền từ trong cung chạy ra, nhưng y lại không muốn gặpChấn Nhân, dùng bướctránh ở bên ngoài.

Bây giờ lại nghe Chấn Nhân nói nếu mình không ra ngoài thì sẽ giết Hô Hàn Tà, không khỏi lo lắng vô cùng. Y biết với công lực của Chấn Nhân, muốn giết Hô Hàn Tà cũng là chuyện dễ dàng thôi. Do dự nửa ngày, rốt cuộc y cũng cất bước vào trong cung, nơi Chấn Nhân đang đánh nhau.

...

“Quả Quả!” Chấn Nhân thấy Tráng Quả bước vào cung liền cao hứng quát to một tiếng, xông lên muốn ôm lấy y.

Hô Hàn Tà thấyTráng Quảđi ra, biết có đánh nữa cũng vô nghĩa, liền lệnh cho mọi người dừng tay, đi đến bên cạnh Tráng Quả.

Hai người một trước một sau nhào vào Tráng Quả.

Tráng Quả né tránh ôm ấp của Chấn Nhân, vòng ra phía sau Hồ Hàn Tà.

Chấn Nhân ngây ngốc.

Hắn không tin, Quả Quả của hắn lại né tránh hắn, lựa chọn đứng phía sau người khác...

45. Chương 45

Vui sướng khi gặp lại, kích động khi tận mắt thấy y còn đứng ở đó, tơ vương tràn ngập như con sóng ngất trời, từng trận từng trận thổi quét vào Chấn Nhân.

Nhưng khi thấy hành động của Tráng Quả, cơn sóng kích động lập tức kết băng, đập thẳng vào ngực hắn!

Ngực đau quá!

Chấn Nhân si ngốc nhìn Tráng Quả, thiên ngôn vạn ngữ đều hóa thành ánh mắt nhìn thẳng vào y. Hắn muốn nói, “Quả Quả, ta tới đón ngươi.” Nhưng có thể nào cũng không nói nên lời.

“Lão đại, thì ra ngươi ở đây, làm ta tìm thật vất vả. Tráng Quả! Ngươi thật sự còn sống, thật tốt quá!” Một cơn gió từ ngoài điện quét vào đây, tiếp theo một thân người hiện ra, hóa ra là Ô Triển đã tìm được đến đây.

Cảm thấy không khí không đúng, Ô Triển ngưng ngưng nói “Ách, Tráng Quả a, đã lâu không thấy... Ngươi có tốt không?”

“Ta... Tốt lắm, Hồ đại ca chăm sóc ta rất tốt, ta ở đây tốt lắm.” Liên tiếp nói ba từ ‘tốt’ Tráng Quả hình như là ở không để ý mình đang nói cái gì.

Ô Triển nhận ra Tráng Quả không bình thường. Tuy vẫn là gương mặt thành thật như trước, nhưng sao y lại không có chút thần thái nào của người đang sống như vậy? Vì sao ánh mắt bình thường của y luôn trong suốt, mà giờ lại hỗn độn mơ màng như thế? Như là đứa nhỏ mới sinh ra, dựa sát vào Hồ Hàn Tà, như đang coi gã là người duy nhất có thể bảo vệ cho mình. Y đang sợ cái gì? Người luôn nơm nớp lo sợ, thần tình bí ẩn này là ai? Tráng Quả thật sự đâu rồi?

Trong lòng Ô Triển hồ đồ không ổn, quay đầu nhìn về phía người kia. Không xem còn đỡ, vừa thấy liền...

“Trời ạ! Lão đại, trong thời khắc mấu chốt này thỉnh thoảng lại một chút được không hả? Ngươi không phải tên Chấn Nhân sao? Sao không thể động đậy gì thế này?” Ô Triển nghĩ trong lòng.

(chấn trong Chấn Nhân nghĩa là dao động/rung động/ phẫn chấn. Ta nghĩ tên của anh nghĩa là người luôn vui vẻ khoái hoạt. Ở đây Ô Triển dùng từ ‘chấn’ không phải với nghĩa nguyên bản mà là nghĩa ‘rung động’)

“Khụ khụ...” Ô Triển đang chuẩn bị mở miệng đánh vỡ cục diện, Chấn Nhân vốn đang ngăn người bỗng nhiên nói chuyện.

“Quả Quả, lại đây, đến bên cạnh ta này. Sẽ không có ai làm tổn thương ngươi nữa đâu, tin tưởng ta...”

Đi bước tới gần Tráng Quả, trong mắt Chấn Nhân căn bản là không có sự tồn tại của Hồ Hàn Tà!

“Ta đã giết hết tất cả những kẻ dám khi dễ ngươi rồi! Về sau bọn chúng sẽ không dám đến quấy rầy ngươi nữa đâu. Quả Quả, lại đây, vì sao lại không đến? Ngươi có còn cần ta nữa không? Ngươi lại không cần ta nữa sao?” Chấn Nhân vươn tay.

Tráng Quả không biết vì sao lại ôm lấy bắp vai Hồ Hàn Tà, sợ hãi nhìn Chấn Nhân tới gần.

Tráng Quả hối hận. Có lẽ mình không nên chạy đến đây, Hồ đại ca nói đúng, Chấn Nhân đúng là muốn mang y về, sau đó sẽ để những người khác đến vũ nhục mình lần nữa.

“Vì sao hắn lại cư xử với ta như vậy? Ta đã làm sai cái gì? Ta không muốn trở về với hắn nữa, không muốn giống như một nam sủng thấp hèn nữa, để hắn muốn làm gì thì làm nữa. Không bao giờ... tin hắn nữa! Hắn chỉ biết lừa gạt ta, làm ta cam tâm tình nguyện mở chân ra hầu hạ hắn, để mỗi người đều xem thường ta, để mỗi người đều cười nhạo ta, mỗi người đều... nhìn ta như vậy.”

Tráng Quả nhớ lại dân chúng trên đường đã chỉ trỏ mình thế nào, người Tiêu phủ châm chọc mình ra sao, ngôn ngữ của An Bình công chúa... Trong đầu y lại hiện lên ánh mắt khinh bỉ của họ...

“Đừng nói ta như vậy, đừng nhìn ta như vậy... Đừng nói ta như vậy, đừng nhìn ta như vậy...!” Tráng Quả không biết mình đã ôm lấy đầu điên cuồng gào thét, dường như y không còn biết mình đang ở đâu nữa, chỉ không ngừng lặp đi lặp lại, “Đừng nhìn ta như vậy...”

Hô Hàn Tào ôm chặt lấy Tráng Quả, lo lắng hô to “Tráng Quả, Tráng Quả! Nhìn ta, nhìn ta! Không có việc gì, đã không có việc gì nữa rồi! Bây giờ ngươi đang ở đại mạc, ở trong cung của Hô Hàn Tà ta, sẽ không ai làm ngươi bị thương nữa, không ai nữa cả! Tráng Quả, không sao nữa rồi...” Gã như đã quen với hành vi này của Tráng Quả, thuận thực an ủi.

Thấy Tráng Quả biến thành như thế, lòng Chấn Nhân đau như dao cắt. Lại thấy Hô Hàn Tào kéo Quả Quả vào ***g ngực an ủi, hai mắt hắn sớm trở nên đỏ bừng!

‘Quả Quả là của ta! Không cho người đụng vào y! Quả Quả là của ta!’

Liều lĩnh, Chấn Nhân một chưởng đánh về phía Hô Hàn Tà, làm gã lão đảo lui về sau, bất giác buông lỏng Tráng Quả đang ôm trong tay. Chấn Nhân thuận thế đoạt lại Quả Quả, kéo mạnh y vào ***g ngực

‘A, Quả Quả của ta...’ Nước mắt Chấn Nhân đã sớm tẩm ướt hai gò má. Chớ nói nam nhi không chảy lệ, chẳng qua là chưa đến lúc đau lòng mà thôi!

Nhưng không để Chấn Nhân có thời gian cởi bỏ tâm tình, Tráng Quả bắt đầu mạnh mẽ giãy dụa.

‘Đừng chạm vào ta, đừng ôm lấy ta, ngươi sẽ chỉ làm ta biến thành người không biết hổ thẹn nhất trên đời này! Không, ta không muốn biến thành như vậy!’...

Nhưng y càng vùng vẫy, Chấn Nhân cũng càng ôm chặt.

Hô Hàn Tà muốn ra tay ngăn cản, lại bị Ô Triển ngăn lại.

Đột nhiên, Chấn Nhân “A!” một tiếng, há miệng phun ra máu tươi.

Thì ra, hắn lại bị Tráng Quả đánh một chưởng vào ngực!

Tráng Quả không ngờ mình lại đã thương Chấn Nhân, cũng sửng sốt.

Ô Triển cùng Hô Hàn Tà cũng ngừng tranh đấu, song song nhìn về phía hai người.

Tráng Quả đang run rẩy, giống lá cây lay động trong gió lạnh mùa đông...

“Người, người đừng bức ta như vậy nữa, được không? Coi như ta van cầu người, thiếu gia...” Tráng Quả giãy ra khỏi cái ôm của Chấn Nhân, quỳ xuống trước mặt hắn.

“Ta biết bình thường mình hèn, không biết xấu hổ. Tất cả đều là ta không tốt... Thiếu gia ngài cho ta đọc sách biết chữ, cho ta ăn mặc, lại cứu tiện mệnh của ta, đối với ta ân trọng như núi, những điều này Tráng Quả đều biết... Thiếu gia, Tráng Quả dập đầu với ngài, cầu ngài buông tha Tráng Quả đi! Để Tráng Quả hảo hảo làm người đi! Cầu ngài...” Bịch bịch! Tráng Quả không ngừng dập đầu với Chấn Nhân.

“Đừng! Đừng như vậy!” Chấn Nhân đau lòng như bị ai cắt, đưa tay đỡ Tráng Quả, lại bị y né tránh.

“Tráng Quả chẳng những không biết báo đáp ân huệ, còn đã thương thiếu gia, Tráng Quả biết tử tội khó tránh khỏi, không cần thiếu gia mang ta về chịu gia pháp, Tráng Quả sẽ lập tức trả lại cái mạng này cho ngài!” Nói xong, Tráng Quả lập tức đâm đầu vào cột đá trong điện.

“Không...” Chấn Nhân không để ý đến thương thế của mình, vọt tới trước mặt Tráng Quả, rống lớn “Ta không bức ngươi! Ta không hề muốn dẫn ngươi trở về! Ngươi không cần tìm chết...”

Tay che trước ngực, không dám đụng tới Tráng Quả nữa, Chấn Nhân bị thương nói, “Coi như ta cầu ngươi, đừng bao giờ nói rằng sẽ trả lại sinh mệnh cho ta nữa! Đừng nói ngươi đánh ta, cho dù có xéo thịt lóc xương ta, ta cũng không cần ngươi đền một cọng lông tơ nào! Ta... sẽ trở về... sẽ không đến làm phiền ngươi nữa. Hảo hảo sống cho tốt, chỉ cần sống tốt...”

Gần một tháng nay, từ khi nghe tin Tráng Quả gặp chuyện không may, Chấn Nhân ăn không ngon ngủ không yên, luôn luôn đau lòng, không lúc nào không nghĩ đến chuyện báo thù. Đến khi báo thù thành công, lại biết tin Tráng Quả chưa chết, nhất thời hưng phấn không thôi. Vui mừng và đau khổ cực độ liên tiếp đã sớm tạo thành nội thương, hơn nữa hắn còn ăn gió nằm sương, ra roi thúc ngựa, làm cho hành trình vốn phải đi mất một tháng rút ngắn lại còn nửa tháng chạy đến cung Thiên Vu. Thân thể không được nghỉ ngơi đầy đủ, lại bị ái nhân đánh trúng ngực một chưởng, thân thể hắn rốt cuộc cũng đã đến cực hạn, không thể chống đỡ nổi nữa. Nhưng điều hắn không ngờ được nhất là Tráng Quả lại dùng cách đập đầu liều chết để cự tuyệt hắn!

Đau lòng! Đau lòng! Chỉ còn duy nhất cảm giác đau lòng!

Chấn Nhân từng bước một rút lui khỏi cung điện. Còn chưa tới cửa cung, hắn đã té ngã trên đất.

Ô Triển xông lên, muốn ôm Chấn Nhân dậy, nhưng lại bị hắn đẩy ra. Lau lau tơ máu bên khóe miệng, Chấn Nhân phân phó Ô Triển “Người ở lại đây giúp ta chăm sóc Tráng Quả cho tốt, ta lo khi y được người khác chăm sóc. Nhớ kĩ, không nghe được tin tức gì của ta thì không được rời khỏi y. Cái này không phải mệnh lệnh, mà là... thỉnh cầu của ta...”

Chấn Nhân không để ý đến thân thể bị thương của mình, quyết định rời khỏi Mạc Bắc. Bất luận Ô Triển khuyên hắn thế nào, hắn cũng không nghe. Sau đó, ngay cả khi Tráng Quả cũng mở miệng thỉnh cầu, muốn hắn dưỡng thương rồi lại đi, nhưng Chấn Nhân vẫn cố ý rời đi. Hắn nói với Tráng Quả “Ta không muốn ở lại để người thấy ta lại thương tâm khổ sở!”

Cuối cùng, Chấn Nhân vẫn là mang theo thân thể bệnh tật, trong mùa đông, rời khỏi Mạc Bắc...

Ba tháng qua mau, từ khi Chấn Nhân rời đi đến nay đã quagần ba tháng, Mạc Bắc cũng sắp nghênh đón mùa xuân – mùa mà vạn vật hồi sinh.

Trong ba tháng này, mỗi ngày Tráng Quả đều nghe Ô Triển nói những chuyện mà Chấn Nhân đã làm trong kinh vì y. Từ chuyện bức vua thoái vị, nộ sát (giết vì giận) An Bình công chúa, đến hủy diệt Tiêu phủ, dùng thủ đoạn hết sức nhục nhã giết chết người Tiêu phủ. Ô Triển miêu tả sinh động như thật.

Nghe tới chuyện Chấn Nhân suốt năm ngày đêm không ngủ, tìm cách báo thù cho mình, Tráng Quả lo lắng đến mất hết không còn chút máu. Dù y không muốn gặp Chấn Nhân, nhưng tính tình hàm hậu của y cũng không muốn nhìn hoặc nghe thấy Chấn Nhân tiêu tụy thế nào.

Đến khi Ô Triển nói với y, Chấn Nhân luôn là người cao ngạo có một không hai lại vì y mà suýt chút nữa là hóa điên, tâm Tráng Quả bắt đầu đau đớn.

Khi y biết, Chấn Nhân luôn luôn lạnh lùng không thể hiện cảm tình, lại ở trước mặt năm nghìn binh sĩ Tiêu phủ, ôm y phục của mình vừa khóc vừa cười, Tráng Quả bắt đầu rơi lệ.

Khi y biết được, thiếu gia mà y cho rằng đang đùa giỡn với mình, khi cho rằng y đã bị giết, chuẩn bị sau khi báo thù xong sẽ đến hoàng tuyền tìm mình, y bắt đầu nghĩ, phải chăng mình đã trách lầm thiếu gia rồi?

Dưới sự bầu bạn của Ô Triển vốn hài hước và sự cẩn thận quan tâm chăm sóc của Hồ Hàn Tà, ba tháng sau, cảm xúc sợ hãi và tự ti của Tráng Quả cũng dần chuyển biến tốt hơn.

...

Hôm nay, Tráng Quả đang ngồi trong phòng trầm tư, Ô Triển và Hồ Hàn Tà cùng nhau đến đây.

Thấy sắc mặt hai người ngưng trọng, Tráng Quả hỏi “Phát sinh chuyện gì?”

Nửa ngày, Ô Triển mới mở miệng nói “Trong kinh có người dùng khoái mã ở dịch trạm truyền tin, tin của Chấn Nhân... Ta phải trở về một chuyến.”

“Có tin gì?” Tráng Quả không cảm lòng được mà hỏi.

Ô Triển muốn nói lại thôi.

“Chấn Nhân có phải... đã xảy ra chuyện gì không?” Tráng Quả nhận ra cái gì đó.

“Ngô... Ta nghĩ, về sau ngươi có thể không cần lo lắng... Hẳn sẽ không đến quấy rầy ngươi nữa đâu.” Ô Triển mặt không chút thay đổi nói.

“Có ý gì?” Tráng Quả đứng lên.

“Trong kinh người tới truyền tin, nói Phiêu Kị tướng quân Tiêu Chấn Nhân sau khi quay về kinh, mỗi ngày đều học máu không ngừng, thuốc và kim châm cứu không có hiệu quả, “khởi thủ hồi xuân” Phong đại phu nói Tiêu tướng quân chính là bệnh tim, không thể chữa bằng thuốc và kim châm. Sau khi Tiêu tướng quân nằm trên giường một tháng liền hôn mê, trong miệng đều lẩm bẩm gọi tên một người. Cuối cùng, hẳn cứ như vậy mà gọi cái tên này... Ô...Chấn Nhân... Nửa tháng trước, hẳn đã... rời khỏi nhân thế rồi...” Ô Triển nói đến đó, lại nhin không được mà nước mắt thành tiếng.

“Hắn vẫn luôn... Hắn vẫn luôn gọi tên... “Quả Quả”! Bộc nhân ở tướng quân phủ nói, câu cuối cùng mà Chấn Nhân nói, hình như là “Quả Quả, đừng rời khỏi ta...”

Tráng Quả nghe được câu này, ruột cuộc không thể nén bị thương trong lòng, thất thanh khóc lớn.

Hồi lâu sau, Hô Hàn Tà mở miệng nói với Tráng Quả “Ta chuẩn bị thiên lý mã cho ngươi!”

“Hô đại ca...”

“Ngươi không cần phải nói gì cả! Ta nghĩ ta đã hiểu lầm Tiêu Chấn Nhân rồi, kỳ thật ta... ta cũng... Quên đi! Ngươi về đó nhìn hắn, coi như đi gặp hắn lần cuối cùng. Nghe người ta nói, đương kim Nhân Hoàng vì cảm động và coi trọng công lao Tiêu tướng quân đã vì nước mà hiến lương (cống hiến sức lực), đặc biệt cho quân (để quan tài) lại trong phủ, cúng thất tuần bốn mươi chín ngày rồi mới hạ táng. Bây giờ ngươi ngày đêm chạy đến đó, có lẽ sẽ thấy mặt hắn lần cuối. Ngươi đi đi! Mặc kệ ngươi đi đâu, Mạc Bắc vẫn là nhà của ngươi, đại ca sẽ luôn ở đây chờ ngươi!” Hô Hàn Tà cố nén cảm tình trong lòng xuống, cắn răng nói.

“Hô đại ca! Tráng Quả cảm ơn đại ca!” Tráng Quả ôm quyền hành lễ nói.

46. Chương 46

Tráng Quả cùng Ô Triển một đường truy phong đuổi nguyệt (chạy vội) về tới kinh thành.

Khi tiến vào cửa thành, Tráng Quả do dự. Y sợ có người nhận ra mình là người y phục rách nát trên đường, bị tha đi khắp phố ngày đó.

Ô Triển phản ứng mau lẹ, cảm nhận sự bất an của y liền an ủi, “Ngươi yên tâm, việc này đã qua bốn, năm tháng rồi, không ai nhớ rõ ngươi nữa đâu. Dân chúng cảm thấy hứng thú là mấy chuyện đồn nhảm của hoàng tộc thôi, chuyện của người bình thường như ngươi thì bọn họ sẽ không nhớ lâu đâu. Đi thôi, Chấn Nhân đang chờ ngươi đó.”

Sẵn sóc đưa cho Tráng Quả một cái sa mào (mũ trùm, loại có khăn che trên mũ ấy), nói là dùng để chắn bão cát. Tráng Quả yên lặng không nói gì, nhận lấy rồi mang trên đầu, vào kinh thành.

Xuyên qua ngã tư đường trong kinh, đi đến ngoài tướng quân phủ, tướng quân phủ mà hắn đang đợi y bên trong, bây giờ treo đầy hương đình, hàng mã, cờ tế, đồ cúng, nơi nơi đều là khói hương lượn lờ, bộc nhân đều mặc áo gai trắng, bộ dáng đúng là đang có tang sự.

Ngoài phủ cũng có rất đông dân chúng bình thường, đang cầm nhang dập đầu tế bái, bởi họ thương cảm cho Chấn Nhân vì nước mà vất vả hại thân, tuổi còn trẻ mà đã phải ly thế (chết).

Vì bảo vệ cho thi thể Tiêu Chấn Nhân không bị tổn thương, tất cả tế bái đến ngày thứ hai đều tiến hành ở ngoài phủ. Người đến tế bái thậm chí còn có người khóc, chắc là khi Tiêu Chấn Nhân còn đảm nhiệm chức vị Hình bộ thượng thư, đã có ân tình với người này.

Sau khi xuống ngựa, vẫn còn mang sa mào, Tráng Quả không dám tin, từng bước một đi vào trong phủ. Ô Triển theo sát phía sau. Bộc nhân trong phủ nhìn thấy Ô Triển, có người muốn tiến lên nói cái gì đó, nhưng lại bị không khí ngưng trọng của hai người làm cho sợ hãi, đứng im tại chỗ, nuốt xuống lời muốn nói.

Trịnh Kiến Hoa tức tưng bên linh cữu, thấy Ô Triển trở về, vội vã thấp giọng hỏi, “Sao bây giờ người mới trở về? Ta không biết hẳn nghĩ cái gì mà lại thật lòng muốn chết...”

Ô Triển cắt đứt lời hắn, phát tay nói, “Người không cần phải nói, giúp ta đưa vị khách nhân từ xa đến đi tế bái di thể Chấn Nhân trước đã, cho bậc nhân lui hết luôn, chỉ chờ người và y thôi. Nhớ là lúc nào cũng phải coi chừng nhất cử nhất động của y đấy! Ta đi gặp Phong đại phu đã, ông ấy ở phòng nào?”

“Đông thủ gian thứ ba. Ông ấy vẫn chờ người về đấy. Về phần vị ‘khách nhân’ này, ta sẽ cẩn thận lưu ý hành động của y, xin yên tâm.” Trịnh Kiến Hoa hiểu ý đáp.

Dẫn Tráng Quả có chút dờ dẫm đi vào linh đường để linh cữu của Chấn Nhân, Trịnh Kiến Hoa đang chuẩn bị đưa nhang cho y, đã thấy Tráng Quả tháo sa mào xuống, quỳ rạp trước linh cữu của Chấn Nhân, si ngốc nhìn di thể hắn trong quan tài.

Ngừng lại động tác trên tay, Trịnh Kiến Hoa lo lắng nhìn y chăm chú.

Muốn đưa tay vuốt lên khuôn mặt trong quan tài, xác định rằng đây không phải là sự thật, nhưng y lại sợ; nếu vươn tay ra, xác định tất cả những chuyện này đều là thật, vậy thì y phải làm gì bây giờ?!

Tiêu tướng quân không ai bì nổi, luôn tự tin tràn đầy, kiêu ngạo kiệt xuất kia; Tiêu tướng quân quân công ngất trời, có bao nhiêu phong công vĩ nghiệp (công danh sự nghiệp lớn) kia; tiểu Ưng vẫn luôn vỗ cánh bay lượn cuối chân trời, với y mà nói là cao không thể với, là tiểu Ưng trân quý nhất trong lòng y... Bây giờ hắn cứ như đang ngủ, nhắm mắt lại, hai tay đặt lên ngực, lẳng lặng nằm trong quan tài làm từ mộc hương đàn, dung nhan xinh đẹp tựa tiên nhân.

Một người như vậy mà nói phải nghĩ rằng hắn đã...

“Quả Quả, Quả Quả, ôm một cái! Ôm Ưng nhi, Quả Quả, ôm một cái...” Tiểu nhân nhi luôn chấp chững đi theo sau y, mở đôi tay nho nhỏ beo béo, âm thanh non nớt tức giận nói với y.

“Quả Quả, Ưng nhi đau quá nga... Quả Quả, ta muốn nường...” Tiểu thiếu gia bị ám toán khóc lóc kêu đau với y, làm nũng với y.

“Quả Quả, vì sao cha không thương Ưng nhi? Đại ca vì sao cứ luôn khi dễ ta? Ta không thích phu nhân, bà ấy rất đáng sợ...”

“Quả Quả, ta không muốn học quân pháp binh thư nữa, ta muốn chơi... Quả Quả, ta đưa người đi một chỗ này chơi hay lắm! Hi hi...”

“Quả Quả, người xem, người mau nhìn nha, thấy gì không? Ta hái quả hồng này từ trên núi đó, người nói người thích mà...”

“Quả Quả, tay của ta đau quá nga, ta không muốn luyện kiếm nữa, ôm...”

“Quả Quả, ta muốn, còn muốn, cho ta, đều cho ta... Nghe lời, tách chân ra...” Sắc mặt đầy mị lực tràn ngập xuân tình, thoát nhìn thật xinh đẹp đến bất khả tư nghị.

“Quả Quả, cái này ăn được không? Là ta trộm từ nhà lão nhân ở biên cảnh đó. Ha ha, người ném thử chút xem, thực ngọt nga...”

“Quả Quả, người không sao chứ? Quả Quả, mở mắt nhìn ta này, không cho người ngủ! Không được nhắm mắt lại! Quân y lập tức tới ngay, Quả Quả... Ta cầu người, đừng nhắm mắt lại, kiên trì một chút...” Người kia cũng đang bị thương, hẳn không phát hiện trên vai mình vẫn đang đổ máu sao?

“Người là đồ ngốc! Ai bảo người đến đây? Hả? Ta không phải đã bảo người phải ở sau ta sao? Người muốn ta lo chết phải không? Người là đồ đại ngốc! Tức chết ta...”

“Quả Quả, ánh trăng đêm nay thật đẹp... Chờ bình định Hung Nô rồi, ta mang người đến Thiên Sơn nhìn bầu trời. Nghe nói cảnh sắc nơi đó được mệnh danh là ‘tiên cảnh nhân gian’. Không riêng gì Thiên Sơn ta còn muốn đưa người tới Thái Sơn, Hoa Sơn, Hoàng Sơn, Nhạn Đãng Sơn. Ân, ta muốn dẫn người đi du lãm phong cảnh thiên hạ, chúng ta có thể ở trên đỉnh tuyết sơn, làm chuyện chúng ta vừa rồi đã làm. Ha ha, lần sau thử làm trên lưng ngựa xem...”

“Quả Quả, người đã nói sẽ không nói không cần ta, người cũng hứa sẽ không quên. Cả đời này, ta chỉ muốn một mình người! Người cũng không được cho ta câu tam đáp tứ (lãng nhăng), nếu không ta và người sẽ không để yên!”

“Cho dù người có xẻ thịt lóc xương ta, ta cũng không cần người đến một sợi lông tơ nào cả! Ta sẽ trở về... sẽ không đến làm phiền người nữa! Hảo hảo sống cho tốt, phải sống cho tốt...”

Trong đầu không ngừng xuất hiện giọng nói và dáng điệu của Chấn Nhân ngày xưa, trong lòng Tráng Quả hò hét, ‘Người mất, ta sống còn ý nghĩa gì nữa! Người cũng biết, ta sợ nhất, không phải là thương tổn từ người khác. Điều ta sợ chính là, bị người coi thường, bị người vứt bỏ...

‘Người vẫn muốn ta ‘không được rời khỏi người’... Nhưng người có biết, người muốn nói những lời này nhất là ta không?

‘Người biết không, khi Tiêu vương gia bọn họ nhục mạ ta, ta cũng không quá khổ sở, bởi vì ta biết người cần ta... Ta bị thương chính là An Bình công chúa nói người muốn thú nàng, nói người giao ta cho nàng xử lý... Ta nghĩ người không cần ta nữa – Ta nghĩ rằng người đã chơi ta đến phát chán rồi, ta nghĩ rằng người luôn coi ta như tiện phó (người hầu hèn hạ)...

‘Xin lỗi, ta không nên không tin người... Ta không nên rời khỏi người... Ta không nên dả thương người... Ta không nên để người rời đi... Thực xin lỗi, ta không nên không cần người...

‘Ta muốn người...!’

Nghĩ đến đây, Tráng Quả thất thanh khóc rống, khàn khàn thốt ra, “Ta muốn người a! Ta không phải không cần người nữa! Người mau đứng lên cho ta! Người muốn dẫn ta nhìn bầu trời... Người nói phải cả đời... cùng ta chung sống... Người đừng gạt ta nữa! Người mau đứng lên, đứng lên đi! Mở mắt ra nhìn ta này, ta đã đến đây rồi... A... Người không để ý tới ta, người không muốn tan tã sao? Người vẫn không cần ta...” Tráng Quả khóc không ra tiếng.

“Chấn Nhân, Ứng, tiểu Ứng của ta...” Yêu thương vượt ve hai má nam nhân, Tráng Quả ngây ngốc.

“Ha hã... Ứng nhi, người từ nhỏ đến giờ đều được ta hầu hạ mà lớn lên, bây giờ người một mình đến đó thì ai chiếu cố người a? Thật là, sao người lại bỏ ta lại như thế chứ? Là ta không tốt nên mới bỏ người lại một mình; nhưng người yên tâm... sau này, bất luận người đuổi ta thế nào, ta cũng sẽ không rời khỏi người nữa. Tiểu Ứng của ta... của ta...”

Tráng Quả nở nụ cười. Từ khi rời khỏi tướng quân phủ tới nay, lần đầu tiên y nở nụ cười, cười hạnh phúc như vậy, động lòng người như vậy...

“Tráng Quả! Đừng!” Trịnh Kiến Hoa vẫn luôn lo lắng nhìn nhất cử nhất động của Tráng Quả, một bước tiến lên, hô lớn “Tráng Quả! Chấn Nhân hẳn không chết!”

“Người nói cái gì?” Không thể phản ứng được, Tráng Quả ngơ ngàng hỏi.

“Hắn nói Chấn Nhân chưa chết! Nhưng nếu người chết thì Chấn Nhân cũng chết thật đấy.” Ô Triển cùng Phong đại phu vội vàng đi vào linh đường, trả lời vấn đề vừa rồi của Tráng Quả.

Tráng Quả nắm chặt bàn tay trái của Chấn Nhân đang đặt trước ngực, nhìn bọn họ, không nói gì...

Phong đại phu giải thích “Lúc Tiêu tướng quân trở lại kinh thành, nội thương đã cực kỳ nghiêm trọng, hơn nữa hắn cũng không có ý muốn sống nữa; sau khi phát sốt một thời gian thì rơi vào hôn mê. Trong cơn mê, hắn vẫn luôn miệng gọi tên một người,” Quả Quả”.

“Tại hạ lớn mật đoán, Tiêu tướng quân rất có thể là đau lòng vì tình, vì tâm bệnh mới hôn mê bất tỉnh. Đã biết nguyên do bệnh tình, tra ra bệnh căn cũng tiện cho tại hạ hốt thuốc. Sau đó dùng vài thang thuốc mạnh, đã có thể kéo Tiêu tướng quân từ Vong Xuyên hà (sông mà người chết phải bước qua để đến âm phủ) lại, nhưng chỉ là chưa tỉnh lại mà thôi. Nếu muốn trị bệnh tim của tướng quân, loại trừ những chỗ tụ huyết trong thân thể tướng quân thì phải thêm một thang thuốc mạnh nữa. Mà vấn đề ở chỗ dược tính của loại thuốc ấy...”

“Để ta thay Phong đại phu giải thích cho. Nói đơn giản, loại thuốc này có hai phần: lá và rễ. Lá chứa độc, nếu dùng có thể làm người ta rơi vào hôn mê bảy bảy bốn mươi chín ngày; chỉ khi uống thêm rễ của nó mới có thể hoàn toàn trừ được độc tính, khôi phục như bình thường. Nhưng khi đã uống lá mà bốn mươi chín ngày sau không uống được rễ thì cơ thể sẽ không chống cự được kịch độc trong cơ thể mà chết đi.” Ô Triểnnhanh chóng giải thích rõ ràng.

Chăm chú nhìn Tráng Quả, Ô Triểnmở miệng nói “Chấn Nhânđã nói qua, nếu người đến đây rồi, nếu người còn muốn hẩn thì để người tự mình mớm thuốc cho hẩn. Còn nếu người không tới, hoặc nếu người không còn muốn hẩn nữa, như vậy tang sự này sẽ thành tang sự thật luôn. Vì sợ bọn ta không làm theo căn dặn của hẩn, tự tiện mớm thuốc cho hẩn, hẩn đã phá hết thuốc rồi, chỉ còn có một gốc cây ở nơi mà chỉ hẩn và người biết. Nếu người không đến thật thì chúng ta cũng chỉ có thể tro mắt nhìn hẩn chết đi.”

“Thuốc... Ở chỗ nào?” Tráng Quảrun giọng hỏi “Ta không biết, ta không biết hẩn để ở đâu a!”

Trịnh Kiến Hoa thấy vậy, vội vàng bổ sung “A, trước khi Chấn Nhân uống thuốc đã bảo ta nhắn lại với người” “Người có thích tiểu oa ta đích thân làm cho người không?” Ách, ngại quá, ta đã quên nói cho Ô Triểnnhanh. Nói xong liền bị Ô Triểnnhanh đạp cho một cái.

“Tiểu oa?” Tráng Quả bắt đầu dốc sức nhớ lại...

“Quả Quả, thế nào? Đây là ta tự tay làm đấy, cam đoan thoải mái. Tấm gỗ này vừa ẩm vừa dày, bất luận có làm cái gì cũng rất tiện. Hắc hắc, đây là tiểu oa của riêng hai người chúng ta. Đến, Quả Quả, chúng ta ngồi đó trở lại kinh thành nào...”

Cổ xe ngựa kia!

Tráng Quảgiật mình một cái, hỏi “Xe ngựa ở chỗ nào?”

“Cái gì? Xe ngựa?”

“Đúng! Cổ xe ngựa mà ta và Chấn Nhân từ Mạc Bắc trở về đã ngồi ấy, giờ ở đâu?”

“Ở hậu viện sau thính đường ấy. Chấn Nhâncoi nó như bảo bối, nói cái gì mà kỉ niệm gì đó, sờ cũng không cho người ta sờ một cái! Sau khi trở về còn thường xuyên chạy tới đó ngủ... Chẳng lẽ là...” Trịnh Kiến Hoa ngẩng đầu nhìn về phía Tráng Quả.

47. Chương 47

Từ gầm xe ngựa u ám, Tráng Quả tìm được gốc cây có thể cứu mạng Chấn Nhân.

Phong đại phuẩn thận dùng rễ và vài loại dược vật khác, ngao thành nước thuốc, bưng đến chỗ Tráng Quả vẫn luôn ngồi cạnh giường mà nắm lấy tay trái Chấn Nhân.

Tráng Quảcố gắng dùng đôi tay run rẩy, vụn phần cẩn thận tiếp nhận chén thuốc. Vì phải mớm thuốc cho Chấn Nhân, trước mặt mọi người, y phải dùng đầu lưỡi mở hàm hẩn ra, sau đó mới ngậm thuốc đắng chát trong miệng, nhẹ nhàng chạm vào môi hẩn, chạm rãi đẩy hết vào trong.

Một lần lại một lần, cho đến khi toàn bộ bát thuốc đã mớm hết cho Chấn Nhân.

Người nào cũng đều lo lắng vụn phần, lo lắng nhìn Chấn Nhânđược mớm thuốc. Dù sao hẩn đã ‘ngủ’ bốn mươi hai ngày nay rồi, thảo dược kia có còn làm hẩn thức dậy được hay không, ngay cả Phong đại phu cũng không dám cam đoan.

Thuốc này chính là cấm dược trong cung, bởi vì sau khi uống lá thì người đó có thể bảo trì dung nhan, khi chết cũng không thống khổ, bình thường đều là hoàng đế dùng loại thuốc này như là độc dược nhân từ, dùng để ban chết cho phi tử, số lượng rất ít. Mà những người từng dùng loại thuốc này trị tim thì đều là cùng lúc uống cả lá lẫn rễ, rất ít người sau khi uống lá, cách thời gian dài như thế này mới uống rễ.

Vừa dùng những gì viết trên y thư mà trấn an mình, vừa lau mồ hôi trên trán, Phong đại phu đi đến trước giường, bắt đầu bắt mạch cho Chấn Nhân.

Dần dần, sắc mặt Chấn Nhân bắt đầu khôi phục huyết sắc, Phong đại phu bắt mạch cũng lộ ra sắc mặt vui mừng.

“Tiêu tướng quân sẽ tỉnh. Phiên Trịnh đại nhân có thể bưng thuốc nước đã sắc lại đây được không? Sau khi Tiêu tướng quân tỉnh lại, tạm thời không thể ăn cơm, trước phải uống thêm ba thang thuốc nữa, sau đó mới cho tướng quân dùng cháo loãng được. Chờ đến khi tướng quân có thể ngồi dậy mới ăn uống bình thường được. Cái này nhất định phải nhớ.”

Trịnh Kiến Hoá đáp lại một tiếng, lập tức chạy ra ngoài.

Chấn Nhân còn chưa mở mắt, miệng đã mấp máy trước. Tráng Quả vội vàng nghiêng đầu lắng nghe, xem thử hẳn đang nói cái gì...

Một tiếng lại một tiếng, “Quả Quả... Quả Quả...”

Đôi mắt nhắm chặt nhưng vẫn có nước mắt tràn ra bên khóe mắt, Chấn Nhân cúi đầu gọi tên Tráng Quả.

Ôm lấy đầu Chấn Nhân, cũng không quản trong phòng còn có người khác hay không, Tráng Quả không ngừng hôn má hần, nhẹ giọng nói “Chấn Nhân... Ứng... Ứng của ta, tiểu Ứng của ta... Ta ở đây, mở to mắt nhìn ta này. Ta ở đây...” Nước mắt hai người hòa vào nhau, đều bị Tráng Quả liếm vào miệng. Chấn Nhân vẫn như trước không mở mắt, chỉ liên tục rơi lệ, thậm chí ngay cả thanh âm cũng không phát ra.

“Phong đại phu, vì sao hần vẫn không mở mắt? Hần không sao đấy chứ? Thảo dược kia có thể thanh trừ độc tính không? Có phải...”

“A... Người ở lại đây chờ tướng quân tỉnh lại, gọi tướng quân nhiều hơn, nói tâm sự của người ấy, nói với tướng quân... Khụ khụ... tình cảm của người.” Phong đại phu đỏ mặt. Ai, sống đã hơn bốn mươi năm nay rồi, lần đầu tiên ông cổ vũ một người nam nhân nói rõ với một nam nhân khác a...

“Tất cả mọi người ra ngoài đi. Người nhiều quá thì khí cũng loạn. Ra ngoài đi, ra ngoài hết nào.” Nói xong, Phong đại phu dẫn đầu chuẩn ra ngoài.

Những thuộc hạ khác của Chấn Nhân nghe thấy thế cũng đều ra khỏi cửa, trả lại không gian cho hai người yêu nhau mới trải qua đau khổ. Chỉ có Ô Triền lưu luyến không rời, mỗi bước đi đều muốn ngoảnh lại xem màn trình diễn của hai người, cuối cùng vẫn là Trịnh Kiến Hoá mang thuốc bổ thân đến nắm lấy ống tay áo gã mà kéo ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại...

Bảy ngày sau, năm thứ hai trăm ba mươi bảy của Đại Á hoàng triều, ngày một tháng tư năm Tông thứ hai, phiêu kỵ Đại tướng quân Tiêu Chấn Nhân được hạ táng một cách long trọng. Nhân Hoàng tự mình viết tụng văn (bài văn ca ngợi công lao của người chết, gần như điệu văn), để hộ quốc tướng quân Ô Triền đưa tang, văn võ bá quan giới trai (ăn chay) ba ngày, bày tỏ sự tôn kính với Tiêu tướng quân.

Ngày đó, đội ngũ đưa ma dài đến ba dặm (~ 1.5km bị giờ >.<), dân=" " chúng=" " bình=" " thường=" " có không=" " ít=" " người=" " cam=" " nguyện=" " làm=" " hiếu=" " tử=" " ,=" " vì=" " chấn=" " nhân=" " đưa=" " tang=" " tiễn=" " biệt=" " từ=" " đó=" " về=" " sau=" " tiểu=" " vương=" " gia=" " tiêu=" " phủ=" " mười=" " sáu=" " tuổi=" " đã=" " xử=" " lý=" " đề=" " hoàng=" " hà=" " cùng=" " năm=" " đó=" " cũng=" " thành=" " song=" " khoa=" " trạng=" " nguyên=" " mười=" " bảy=" " tuổi=" " nhậm=" " chức=" " hình=" " bộ=" " thương=" " thư=" " phá=" " kì=" " án=" " quân=" " pháp=" " bắt=" " vị=" " thân=" " vì=" " dân=" " giải=" " oan=" " cùng=" " năm=" " đó=" " mang=" " binh=" " chinh=" " bắc=" " trở=" " thành=" " phiêu=" " kì=" " đại=" " tướng=" " quân=" " chinh=" " phục=" " hung=" " nô=" " bình=" " định=" " phương=" " bắc=" " chiến=" " công=" " hiển=" " hách=" " mười=" " tám=" " tuổi=" " vì=" " chính=" " nghĩa=" " mà=" " tự=" " tay=" " hủy=" " diệt=" " gia=" " viên (nhà=" " và=" " người=" " thân);=" " mười=" " chín=" " tuổi=" " vì=" " lao=" " lực=" " quá=" " độ=" " ly=" " thế=" " mà=" " đi=" " trở=" " thành=" " truyền=" " kỳ=" " ở=" " đại=" " á=" " hoàng=" " triều=" " đời=" " sau=" " còn=" " truyền=" " lại=" " người=" " tên=" " tiêu=" " chấn=" " nhân=" " này=" " tựa=" " như=" " thần=" " long=" " hiện=" " thể=" " ba=" " năm=" " chuyên=" " vì=" " cứu=" " giúp=" " dân=" " chúng=" " khỏi=" " thủy=" " tâm=" " hỏa=" " nhiệt=" " (những=" " đau=" " khổ=" " và=" " khó=" " khăn=" " mà=" " dân=" " chúng=" " gặp="

phải)mà=" đến=" thế=" gian.=" người=" xem=" trong=" vòng=" ba=" năm=" ngắn=" ngủi,=" ngàimột=" trị=" thủy=" hoạn=" (nước=" lũ,=" hai=" bình=" dân=" hại(trừ=" tai=" họa=" cho=" dân),=" ba=" bảo=" quốc=" định=" gia=" viên(bảo=" vệ=" tổ=" quốc=" và=" gia=" đình=" bá=" tánh),=" bốn=" đưanhân=" hoàng=" tiến=" hành=" nhân=" chính=" (chính=" trị=" nhân=" từ=" -=" ý=" chỉ=" nên=" cai=" trị=" lấy=" dân=" làm=" gốc,=" nhân=" từ=" với=" nhân=" dân).=" một=" chút=" cũng=" không=" giống=" với=" tổ=" tiên=" không=" bao=" giờ=" vì=" dân=" chúng.=" làm=" xong=" bốn=" việc=" đó,=" đương=" nhiên=" là=" bị=" thiên=" đình=" triệu=" hồi=" về=" khi=" tôn=" tử=" (cháu=" trai)= hời=" gia=" gia=" nãi=" nãi(ông=" bà=" nội),=" vì=" sao=" tiêu=" tướng=" quân=" lại=" là=" thiên=" nhân=" (người=" trời)= hạ=" phạm?= gia=" gia=" nãi=" nãi=" sẽ=" nói=" với=" nó,=" "cháu=" không=" thấy=" bức=" họa=" còn=" lưu=" truyền=" đến=" đời=" sau=" của=" tướng=" quân=" sao?= nếu=" ngài=" không=" phải=" thiên=" nhân=" thì=" sao=" có=" thể=" đẹp=" được=" đến=" thế?"=" nhưng=" cũng=" có=" người=" nghi=" ngờ=" nguyên=" nhân=" cái=" chết=" của=" tiêu=" chấn=" nhân.= có=" người=" đoán=" là=" nhân=" hoàng=" sợ=" tiêu=" tướng=" quân=" công=" cao=" chấn=" chủ(công=" lao=" cao=" hơn=" cả=" chủ,=" cho=" nên=" âm=" thâm=" hạ=" độc,=" độc=" chếthắn.= cũng=" có=" người=" nói,=" tiêu=" tướng=" quân=" là=" vì=" tình=" mà=" chết,=" hình=" như=" ái=" nhân=" của=" ngài=" đã=" rời=" khỏi=" nhân=" thế,=" ngài=" không=" thể=" chấp=" nhận=" chuyện=" này=" là=" thật=" nên=" mới=" thương=" tâm=" đi=" theo=" ái=" nhân.= hơn=" nữa=" còn=" nghe=" đồn=" rằng,=" ái=" nhân=" này=" rất=" có=" thể=" là=" một=" vị=" nam=" tử.= lời=" đồn=" trên=" đời=" này=" nhiều=" như=" sao=" trên=" trời,=" nơi=" nơi=" đều=" kể=" lại=" chuyện=" bại=" vong=" của=" tiêu=" phủ,=" tiêu=" tướng=" quân=" xuất=" sắc=" mà=" cuộc=" sống=" quá=" mức=" ngắn=" ngủi,=" đón=" xem=" ái=" nhân=" của=" tiêu=" tướng=" quân=" rớt=" cuộc=" là=" nam=" hay=" nữ,=" nguyên=" nhân=" thực=" sự=" dẫn=" đến=" cái=" chết=" của=" tiêu=" tướng=" quân=" là=" gì...=" *****=" năm=" tông=" thứ=" hai,=" tháng=" tư,=" nhâm=" phủ=" ở=" thành=" kim=" lăng=" -=" giang=" nam=" đột=" nhiên=" trở=" nên=" vô=" cùng=" náo=" nhiệt.= hời=" ra=" mới=" biết,=" đại=" thiếu=" gia=" và=" tứ=" thiếu=" gia=" của=" nhâm=" phủbuôn=" bán=" từ=" phương=" bắc=" đã=" trở=" lại.= nhắc=" tới=" nhâm=" phủ=" ở=" giang=" nam=" tiếng=" tăm=" lừng=" lẫy=" là=" thế=" nào,=" nguyên=" nhân=" là=" do=" ba=" năm=" trước=" đây=" có=" nhị=" thiếu=" gia=" đến=" chủ=" trì=" cục=" diện,=" sinh=" ý=" phát=" triển=" không=" ngừng.= nghe=" nói,=" tứ=" thiếu=" gia=" của=" nhâm=" phủ=" đã=" phát=" hiện=" được=" một=" mỏ=" vàng=" ở=" thung=" lũng=" một=" ngọn=" núi=" cạnh=" hoàng=" hà.= nhị=" thiếu=" gia=" vốn=" chuyên=" phụ=" trách=" châu=" bảo=" hành=" (cửa=" hàng=" châu=" báu)của=" nhâm=" phủ,=" dùngvàng=" trong=" mỏ=" làm=" thành=" trang=" sức=" vật=" phẩm,=" dùng=" buôn=" bán.= pháp=" luật=" của=" đại=" á=" hoàng=" triều=" có=" quy=" định=" phạm=" là=" mỏ=" vàng=" mỏ=" bạc=" khôngđược=" tự=" ý=" khai=" thác,=" vàng=" bạc=" thông=" dụng=" trong=" cả=" nước=" phải=" có=" ấn=" kí=" niên=" hiệu=" của=" hoàng=" thượng.= nhưng=" quặng=" vàng=" quặng=" bạc=" của=" tứ=" nhân=" đã=" được=" chế=" thành=" trang=" sức=" mà=" buôn=" bán=" thì=" không=" bị=" coi=" là=" phạm=" vào=" hoàng=" luật.= hơn=" nữa=" nhâm=" phủvốn=" có=" tài=" lực=" hùng=" hậu;=" màkhi=" nhân=" hoàng=" phái=" quan=" viên=" kê=" biên=" tài=" sản=" tiêu=" phủ,=" phát=" hiện=" tài=" sản=" tiêu=" phủ=" chỉ=" có=" vỏ=" không=" ruột(chỉ=" có=" tiếng=" chứ=" không=" có=" miếng,=" ý=" chỉ=" tướng=" nhiều=" nhưng=" không=" có=" bao=" nhiêu),=" vàng=" bạc=" châu=" báu=" khi=" bị=" sao=" thu=" còn=" kém=" cả=" một=" nhà=" giàu=" bình=" thường.= quan=" viên=" làm=" nhiệm=" vụ=" kê=" biên=" tài=" sản=" cảm=" thán,=" "xem=" ra=" tiêu=" vươngđã=" dùng=" tất=" cả=" tài=" lực=" cho=" việc=" bức=" cung=" mưu=" phản=" rồi,=" quả=" nhiên=" là=" không=" thành=" công=" thì=" xả=" thân=" nha!=" cho=" nên,=" nhâm=" phủ=" nhanh=" chóng=" thành=" phú=" gia=" hàng=" đầuở=" giang=" nam.= *****=" trong=" nhâm=" phủ.= "trời=" ạ!=" trắng=" quả=" ca,=" tứ=" ca,=" các=" người=" cuối=" cùng="

đến=" " đây,=" " nghe=" " tin=" " tức=" " từ=" " kinh=" " thành=" " truyền=" " đến=" " làm=" " chúng=" " ta=" " lo=" " muốn=" " chết!=" " lực=" " thiếu=" " gia=" " nhâm=" " gia=" " -=" " nhâm=" " nam=" " hưng=" " phần=" " kêu=" " to,=" " bỏ=" " nhào=" " lên.= " "cẩn=" " thận!=" " nhâm=" " gia=" " đại=" " thiếu=" " gia=" " -=" " nhâm=" " quãđỡ=" " được=" " tiểu=" " đệ=" " nhiệt=" " tình=" " của=" " mình,=" " nhưng=" " lập=" " tức=" " đã=" " bị=" " tứ=" " thiếu=" " gia=" " nhâm=" " ưng=" " nắm=" " cổ,=" " kéo=" " ra=" " khỏi=" " ***g=" " ngực=" " nhâm=" " quả.= " "ngươi=" " sà=" " vào=" " chỗ=" " nào=" " đẩy=" " hả?=" " cái=" " gì=" " mà=" " trắng=" " quả=" " cả?=" " phải=" " gọi=" " là=" " đại=" " ca!=" " còn=" " nữa,=" " khôngđược=" " vô=" " lẽ=" " với=" " đại=" " ca!=" " khôngđượcđộng=" " một=" " cái=" " là=" " sà=" " vào=" " lòng=" " y!=" " xem=" " ra=" " gia=" " giáo=" " của=" " tứ=" " gia=" " này=" " rất=" " nghiêm=" " khắc.= " "ném=" " nam=" " nam=" " vẫn=" " giấy=" " dựa=" " không=" " ngọt=" " cho=" " lão=" " nhị=" " nhâm=" " thiện=" " đang=" " đứng=" " bên=" " cạnh,=" " lão=" " tứ=" " ôm=" " lấy=" " cổ=" " đại=" " ca=" " hấn,=" " cong=" " miệng=" " nói=" " "không=" " phải=" " ngươi=" " đã=" " nói=" " ngoại=" " trừ=" " ta=" " ra=" " sẽ=" " không=" " gặp=" " người=" " nào=" " khác=" " bên=" " ngoài=" " nữa=" " sao?=" " -=" " ác,=" " mùi=" " dấm=" " chua=" " (ghen=" " tuông)= " "nồng=" " nặc=" " quá=" " a!=" " thân=" " là=" " lão=" " đại,nhâm=" " quả=" " xấu=" " hổ=" " cười=" " cười,=" " nhỏ=" " giọng=" " nói=" " "ta=" " nói=" " là=" " ngoại=" " trừ=" " ngươi=" " ra,=" " ta=" " không=" " muốn=" " ai=" " nữa,=" " cũng=" " không=" " cho=" " ai=" " đựng=" " vào=" " hết.= " "sau=" " này=" " đều=" " là=" " huynh=" " đệ=" " trong=" " nhà,=" " đựng=" " chạm=" " là=" " chuyện=" " khó=" " tránh=" " khỏi,=" " ngươi=" " đứng=" " giống=" " như=" " trên=" " đường...=" " cái=" " đó=" " thật=" " sự=" " là...=" " ai!=" " vừa=" " nhớ=" " đến=" " nữ=" " tử=" " đáng=" " thương=" " tên=" " thiết=" " trinh=" " đựng=" " phải=" " trên=" " đường,=" " nhâm=" " quả=" " không=" " khỏi=" " thờ=" " dài.= " "dục=" " vọng=" " độc=" " chiếm=" " của=" " ưng=" " nhi=" " cũng=" " thật=" " sự=" " quá=" " mạnh=" " mẽ=" " rồi=" " a!=" " nữ=" " tử=" " kia=" " mới=" " đuổi=" " kịp=" " mình,=" " vừa=" " nói=" " một=" " câu"ngươi=" " có=" " khỏe=" " không",=" " đã=" " bị=" " hấn=" " hung=" " dữ=" " đuổi=" " đi.= " "trước=" " khi=" " đi=" " còn=" " đoạt=" " lại=" " con=" " ngựa=" " người=" " ta=" " cười,=" " nói=" " là=" " ngựa=" " tốt,=" " vừa=" " lúc=" " dùng=" " để=" " kéo=" " xe!=" " ngũ=" " thiếu=" " gia=" " nhâm=" " vũ=" " thực=" " nhu=" " thuận=" " lên=" " tiếng=" " "đại=" " ca,=" " tứ=" " ca,=" " các=" " ngươi=" " hảo.= " " "còn=" " có=" " tam=" " ca=" " của=" " ngươi=" " nữa=" " nè,=" " sao=" " ngươi=" " quên=" " rồi=" " hả?=" " ô=" " triển=" " chỉ=" " cái=" " mũi=" " của=" " mình,=" " cười=" " hì=" " hì=" " hỏi.= " "hứ!=" " lão=" " ngũ=" " cho=" " gã=" " một=" " ánh=" " mắt=" " xem=" " thường=" " —=" " vốn=" " trong=" " nhà=" " không=" " có=" " tam=" " thiếu=" " gia,=" " ô=" " triển=" " này=" " còn=" " cổ=" " tình=" " chen=" " vào,=" " bày=" " ra=" " đáng=" " vẽ=" " của=" " tam=" " thiếu=" " gia.= " " nói=" " vậy,=" " xưng=" " hô=" " vốn=" " không=" " cần=" " thay=" " đổi,=" " kêu=" " cũng=" " thuận=" " miệng=" " hơn.= " "không=" " ngờ=" " tứ=" " ca=" " lại=" " đồng=" " ý,=" " kết=" " quả=" " là=" " nhâm=" " phủ=" " bày=" " giờ=" " cũng=" " không=" " hiểu=" " sao=" " lời=" " ra=" " thêm=" " một=" " tam=" " thiếu=" " gia=" " nữa!=" " nhâm=" " thiện=" " cũng=" " cười=" " tùm=" " tùm,=" " ân=" " cần=" " thăm=" " hỏi=" " "cuối=" " cùng=" " cũng=" " chờ=" " các=" " ngươi=" " đến=" " đây=" " được=" " rồi!=" " lần=" " từ=" " biệt=" " này=" " đến=" " những=" " ba=" " năm=" " a.= " "ha=" " hả,=" " đại=" " ca,=" " tứ=" " đệ!=" " cẩn=" " thận=" " nhìn=" " có=" " thể=" " phát=" " hiện=" " quang=" " mang=" " trong=" " suốt=" " ở=" " khóe=" " mắt=" " hấn=" " (khóc=" " đó=" " a=" " ^).=" " nhâm=" " quả=" " nhìn=" " hấn,=" " nhất=" " thời=" " không=" " nói=" " gì...=" " nhâm=" " phủ=" " mặc=" " dù=" " có=" " tiền=" " nhưng=" " thuê=" " mượn=" " bọc=" " nhân=" " cũng=" " không=" " nhiều,=" " từng=" " người=" " từng=" " người=" " một=" " lên=" " chào=" " hỏi.= " "trong=" " đó=" " có=" " trần=" " bá=" " -=" " ba=" " tháng=" " trướccòn=" " là=" " lão=" " hoa=" " tượng=" " trong=" " tiêu=" " phủ=" " -=" " bày=" " giờ=" " đi=" " lên=" " ôm=" " đại=" " thiếu=" " gia,=" " khóc=" " rống=" " lên,=" " được=" " đại=" " thiếu=" " gia=" " an=" " ủi=" " cả=" " nửa=" " ngày.= " "tứ=" " thiếu=" " gia=" " thấy=" " tuổi=" " đối=" " phương=" " cũng=" " đã=" " là=" " một=" " bó=" " to,=" " cũng=" " không=" " phát=" " tác=" " nổi,=" " đành=" " phải=" " ở=" " bên=" " cạnh=" " cố=" " gắng=" " nhẩn=" " nhịn.= " "thật=" " vất=" " vả=" " mới=" " hoàn=" " lẽ=" " xong=" " từng=" " người=" " trong=" " nhâm=" " phủ,=" " lúc=" " mọi=" " người=" " còn=" " đang=" " hàn=" " huyền,=" " tứ=" " thiếu=" " gia=" " đã=" " không=" " kiên=" " nhẫn=" " khiêng=" " đại=" " thiếu=" " gia=" " trên=" " vai,=" " cứ=" " như=" " vậy=" " khiêng=" " về=" " phòng=" " mình.= " "hạ=" " nhân=" " ngây=" " người,=" " nam=" " nam=" " ngốc=" " điệu,=" " tiểu=" " vũ=" " nhún=" " vai,=" " ra=" " vẽ=" " 'quả=" " nhiên=" " là=" " thể',=" " nhị=" " thiếu=" " gia=" " chỉ=" " khê=" " cười,=" " ô=" " triển=" " thấy=" " như=" " đó=" " là=" " chuyện=" " đương=" " nhiên,=" " chỉ=" " nhìn=" " tiểu=" " vũ=" " cười=" " đến=" " bại=" " hoại.= " "*****=" " trong=" " phòng="

tứ=" thiếu=" gia=" truyền=" ra=" tiếng=" nói=" chuyện=" của=" hai=" người..." "ưng=" nhi,=" sao=" trước=" mặt=" nhiều=" người=" như=" vậy=" người=" lại=" đem=" ta,=" đem=" ta..." "ai=" kêu=" bọn=" họ=" đều=" nhìn=" chăm=" chăm=" vào=" người!=" người=" cũng=" luôn=" nhìn=" bọn=" họ,=" nói=" chuyện=" với=" bọn=" họ,=" không=" để=" ý=" đến=" ta!=" "người..." rõ=" ràng=" bọn=" họ=" nhìn=" người.= " bộ=" dạng=" người=" lại=" đẹp=" như=" vậy..." oa!=" người=" làm=" gì=" vậy!=" bây=" giờ=" còn=" là=" ban=" ngày=" a!=" người,=" người..." "hắc=" hắc,=" vậy=" theo=" như=" người=" nói,=" tới=" tới=" là=" có=" thể=" sao?!=" không=" sao=" đâu,=" đợi=" lát=" nữa=" trời=" cũng=" tới=" thôi..." trước=" khi=" trời=" tới,=" chúng=" ta=" nên=" làm=" trước=" một=" chút..." "ưng!=" ta=" rất=" tức=" giận!=" "ô=" ô..." ta=" biết=" rồi,=" người=" chắc=" chắn=" vẫn=" còn=" nhớ=" nhưng=" đại=" ca=" hô=" hàn=" tà=" ôn=" nhu=" kia=" của=" người,=" nếu=" không=" người=" cũng=" sẽ=" không..." ô=" oa!=" "...=" "ưng,=" người=" chắc=" chắn=" là=" thuốc=" kia=" không=" có=" vấn=" đề=" gì=" đấy=" chứ?=" ta=" cảm=" thấy=" người=" không=" giống=" trước=" kia..." có=" thể=" nào=" sau=" khi=" uống=" thuốc=" kia=" sẽ=" làm=" người=" ta=" phản=" lão=" hoàn=" đồng(trẻ=" ra,=" trở=" thành=" người=" trẻ=" tuổi/trẻ=" con)/không?=" "quả=" quả!=" âm=" thanh=" của=" hổ=" vồ=" dê.= " hết=" phân=" hạ=" hết=" chính=" văn=" phiên=" ">

48. Chương 48

‘Một năm rưỡi. Từ khi ta rời khỏi Mạc Bắc đến nay đã qua một năm rưỡi rồi, thời gian đúng là qua thật nhanh. Không biết Hô đại ca có mạnh khỏe hay không...’ Lòng Nhâm Quẩrung động, thì thào nói.

“Gã đó a, thân là Thiên VuHung Nôđương nhiên sẽ không phải lo lắng! Nói không chừng bây giờ đang tay ôm mỹ nữ, đàn hát uyên ương rồi ấy chứ!” Nhâm Ưng lắc lắc mã tiên trong tay, có vẻ ghen tị.

Đúng vậy, hắc ghen tị! Ghen tị mỗi một tên nam nhân đang ôm mỹ nữ trong tay! Đừng hỏi hắc vì sao, bởi vì rất rõ ràng là đang dục cầu bất mãn! Cực kì luôn!

Từ ba ngày nay, Quả Quả đã không cho hắc chạm vào nữa rồi, nói là muốn bảo trì tinh lực mà đánh xe. Làm hại hắc bây giờ tinh lực dồi dào đến muốn điên cả lên! Hắc không cần cái thứ lợi ích nhìn được nhưng không ăn được a!

“Người không phải mệt mỗi đấy chứ? Có muốn ta thay cho người không?” Quả Quả quan tâm hỏi han. Hai ngày này vẫn do Ưng đánh xe, chắc là mệt mỗi lắm rồi.

“Không cần, người cũng không biết đường, để ta tốt hơn. Người ngồi bên cạnh ta là được rồi.” Ưng âm thầm bày ra mưu ma chước quỷ.

“Cho người ” Quả Quả đưa bầu nước qua. Trời nắng nóng như thế này mà phải đánh xe cũng rất vất vả a.

Vốn ý của y là muốn đến lúc làm lễ mừng năm mới cơ, nhưng hắc nói mùa đông Mạc Bắc làm cho người ta chịu không nổi, cho nên mới kéo dài tới mùa hè. Nhưng lúc xuất phát, hắc lại nói mùa hè đến đó thì quá nóng, nếu người cưỡi ngựa chắc chắn sẽ nổi mẩn ngay. Cho nên cuối cùng đành phải đánh xe ngựa! Nói thật ra thì, y không muốn ngồi xe ngựa chút nào. Bởi vì... ai, khó nói quá a.

“Người xem hôm nay muốn đi nhiều hay ít? Nếu đi nhiều một chút, ba ngày sau là có thể vào đến biên cảnh Mạc Bắc rồi đấy.” Ưng hỏi.

“Àn... được rồi. Chỉ cần người không quá vất vả thì đi thêm một chút đi.”

“Hừ! Quả nhiên người vẫn muốn sớm gặp Hô đại ca của người! Được, ta đi!! Giá!” Ưng vung mã tiên lên, tiếng roi vang lên trong không trung, ngựa kéo xe lao đi nhanh hơn.

Quả Quả dở khóc dở cười, đề tài này đã bắt đầu từ hôm đầu tiên xuất phát rồi, không, giống như là lúc nào hắc cũng khắc ghi trong lòng, thường xuyên thốt ra hai ba câu chưa lẽ như thế. Cũng không biết hắc ăn dấm chua gì nữa? Hơn một năm nay, cứ nghĩ đến sự độc chiếm của hắc là Quả Quả lại xấu hổ. Trước kia là thiếu gia hắc đi đến đâu thì y phải theo tới đó, bây giờ y lấy danh nghĩa là đại thiếu gia Nhâm phủ, mà

cứ hễ đi đến chỗ nào cũng đều thấy bóng dáng tứ thiếu gia Nhâm Ứng ở đó. Có ném cũng ném không được, mà dù có ném thật thì y cũng không có cái gan đó. Hậu quả đáng sợ lắm a! Y cũng không muốn thường xuyên hai ba ngày không xuống giường nổi.

Có đôi khi, Ứng thật sự cả ngày lẫn trên giường với y; hỏi hấn sinh ý phải làm sao bây giờ; hấn nói cho dù người trong cả cái Nhâm phủ này có ăn không ngồi rồi cả ngày thì gia sản cũng phải ba đời mới hết được.

Ai! Đây chính là bằng chứng của ăn no rừng mỡ mà!

Càng vô lý hơn là, khi phú cổ thương hộ (người làm ăn buôn bán) đến tìm Nhâm phủ bàn sinh ý, đương nhiên sẽ mời mình và vài huynh đệ khác đến thanh lâu uống hoa tửu (uống rượu có kĩ nữ bên cạnh), cho dù không đến thanh lâu thì cũng sẽ kêu hoa khôi nổi danh đến bồi tiệc.

Vừa mới bắt đầu, Ứng còn có thể chịu được. Nhưng có một lần, một vị cô nương thừa dịp hấn đi ra ngoài (giải quyết nhu cầu a = !!!), đã chạy tới kính rượu mình, thuận thế ngồi luôn trên đùi mình, Ứng đi nhà xí về nhìn thấy, lập tức nổi bão. Từ đó, tứ thiếu gia Nhâm phủ – cũng là nguồn gốc của mọi sinh ý trong phủ – nói rằng, nếu ai dám mang cô nương đến lúc bàn sinh ý, vậy sinh ý đó không cần nhắc đến nữa!

Từ đầu năm nay, những người đến cầu sinh ý của Nhâm phủ cơ hồ đều thành thành thật thật ngồi xuống bàn chuyện. Khi Nhâm phủ đi ra ngoài bàn sinh ý, chỉ cần là mình và Ứng ra mặt là tuyệt đối không bao giờ có thể thấy được thanh lâu nữ tử nữa.

Khiến cho bên ngoài đầy lời đồn đãi là tứ thiếu gia Nhâm phủ có luyện huynh tình kết (brother complex =)). Cứ thế, đại thiếu gia Nhâm phủ đã hơn nửa hai mươi (> 25 tuổi) mà còn chưa thú thê.

Càng lý kỳ chính là, còn có lời đồn rằng tứ thiếu gia Nhâm phủ kì thật là thê tử của đại thiếu gia, bởi vì nữ tử không tiện xuất đầu lộ diện nên mới nữ phần nam trang, giả làm tứ thiếu gia, theo sát phía sau phu quân của mình để ngừa y lục diệp ba tường.

“Người nghĩ cái gì mà xuất thần đến vậy? Có phải lại đang nghĩ đến Hô đại ca của người không?” Mặt Ứng tức thì xụ xuống.

Phì! Quả Quả nhin không được cười thành tiếng, “Người a...”

“Hừ hừ! Người không nói ta cũng biết, người chắc chắn là nhớ tên đại ca Hung Nô ôn nhu khoan hậu, tính tình hạng nhất kia! Còn ‘đệ đệ’ ta tính tình thối nát, tâm ngoan thủ lạt, thái độ làm người lãnh khốc không nói tình cảm, đương nhiên là không lọt vào lòng người được rồi! Hừ hừ! Ô!” Bộ dáng thật sự rất ủy khuất.

Sao cho tới bây giờ ta chưa bao giờ nhìn thấy bộ mặt này của người trước mặt các thuộc hạ chứ? Quả Quả thậm buồn cười, không dám cười thành tiếng kích động hấn nữa.

“Ta vừa rồi nghĩ đến người, xem ta có nên báỉ đường thành thân với người luôn không. Người có biết lời đồn bên ngoài đã biến người thành thê tử luôn chỉ biết ăn dấm chua không?”

“Biết, ta còn biết lời đồn đãi kia xuất phát từ đâu nữa kia.”

“Úc, từ đâu?”

“Hắc hắc, là kẻ đã bị ta ném tới Tây Vực khai thác con đường tơ lụa mới a.”

“Ô Triển? Ha haha...” Quả Quả cười lớn. Ô Triển này là người duy nhất luôn gây sự với hấn, lại luôn thò đầu vào chuyện của mình và hấn. Sau đó, Ứng thật sự chịu không nổi nữa, bực bội với việc ngày ngày gã đều đến ‘bái phỏng’, trực tiếp trối gã lại, đá lên xa đội đến Tây Vực, để gã đi khai thác sinh ý mới ở chỗ khác. Ha ha ha! Không ngờ lời đồn kia lại từ gã mà ra! Quả Quả lớn tiếng cười.

“Từ khi gia khảo kia biến mất, đại gia ta mới có thể hưởng thụ những ngày sung sướng hạnh phúc, nghĩ cách xem làm thế nào đá tiểu tử kia đi một thời gian. Quả Quả, nói thật, chúng ta cũng nên báỉ đường luôn đi, ta có thể mặc nữ trang, cam đoan làm cho mấy kẻ khác không dám đến cầu hôn sự với người nữa!”

Đối với mấy tam cô lục bà cứ hai ba bữa lại chạy tới cửa đề thân (mai mối) giúp Nhâm Quả, Ứng đã tích đầy bụng căm tức rồi. Nhưng Quả Quả lại không cho hấn có dịp phát hỏa, nói là quan hệ với hàng xóm là quan trọng. Mà với tính tình của Quả Quả thì nếu có người nói y là người của mình, chắc chắn sẽ lại xấu hổ mà chạy thẳng về nương gia (Mạc Bắc) cũng nên.

“Ha ha, ta không muốn một tân nương còn cao lớn hơn cả ta a.” Quả Quả nói giỡn. Hơn một năm nay, nụ cười của y đã tươi tắn sáng sủa hơn trước nhiều, điều đó làm Ứng rất là vui vẻ.

“Vậy thì thôi. Người ta muốn gả cho người, người còn chê ta! Vậy người gả cho ta là được rồi.” Ứng không vui.

“Người a, bộ dáng của ta mặc nữ trang a...” Quả Quả đưa tay vuốt ve hai má Ứng, xem như đang an ủi hẳn.

“Sao không thể chứ?!...”

Hai người một đường nói nói cười cười, khi bọn họ lướt qua một thành nhỏ Bắc Cảnh, sắc trời cũng đã tối sầm xuống.

“Quả Quả, hình như chúng ta đã chạy quá nhanh rồi... Tối nay chúng ta đành phải ăn ngủ ở vùng hoang dã này vậy. Người sửa sang lại xe ngựa một chút, đêm nay chúng ta ngủ trong đó. Ta thử xem xét xung quanh xem có chỗ nào dừng lại được không.” Cố ý chạy quá đường, vẻ mặt Ứng xấu xa, vừa hắc hắc cười đánh giá cảnh vật xung quang, vừa phân việc cho Quả Quả.

“A, ta biết rồi. Đúng rồi, nước sạch vẫn còn, chỉ là lương khô còn chưa chuẩn bị...”

“Đưa cho ta!”

Tìm một chỗ khuất giữa núi dừng lại. Ứng chạy lên núi săn được hai con thỏ hoang béo béo mập mập, Quả Quả đốt lửa. Ăn xong bữa tối, hai người tẩy rửa thân thể trong con suối nhỏ gần đó, sau đó mới trở về trong xe.

Xuyên qua cửa xe, Quả Quả nhìn trời sao trên không, thuận miệng nói “Khi còn ở Mạc Bắc. Hô đại ca thường đưa ta đến thảo nguyên nhìn sao trời, kể cho ta ít chuyện xưa hiem gặp trên thảo nguyên. Khi đó ta... Nhưng Hô đại ca vẫn kiên nhẫn... Oa! Ứng, người làm cái gì vậy?!”

Áp trên người Quả Quả, vẻ mặt Ứng lộ vẻ hung dữ, tức giận nói “Ta hỏi người, người và cái tên Hung Nô kia rốt cuộc có phát sinh chuyện gì không? Gã có chạm vào người không? Có sờ người như vậy không? Nửa đêm có vào phòng người không? Nói!”

“Người...Mấy cái đó không phải ta đã nói hết cho người rồi sao? Sao giờ người còn hỏi nữa? Mau đứng lên đi, nặng quá.” Quả Quả đưa tay đẩy đẩy người phía trên.

“Ta không tin! Ai bảo người suốt ngày chỉ nhớ đến gã! Nói, gã có câu dẫn người không?” Ứng bắt đầu vói tay vào ngực Quả Quả, sờ loạn khắp nơi.

“A... , đừng đùa nữa, Hô đại ca không phải loại người như vậy. Gã...” Bị Ứng nắm chỗ mẫn cảm, Quả Quả bắt đầu thở dốc.

“Người đừng có nói gã không chạm vào người. Bây giờ người cứ giao cho ta, tối nay ta sẽ cho người thư thư phức phức(sung sướng =.=). Nếu người dám gạt ta, xem ta có đem người...” Nói xong liền động thân, hung hăng va chạm vào hạ thân Quả Quả.

“A, Ứng nhi! Người với người lúc tiếp xúc khó tránh khỏi sẽ có đụng chạm, người cũng đừng để ý như thế chứ!” Quả Quả có chút sợ hãi, có phải đã để hắc cầm dục lâu quá rồi không.

“Hừ hừ! Được, ta đây hỏi người. Chỗ này có chạm vào không?” Cởi bỏ y phục đơn bạc của Quả Quả, bắt đầu xoa xoa trên vai y.

“...Không có xoa vai a...” Quả Quả bất đắc dĩ nói.

“Ta chỉ biết người làm cho gã sờ rồi.” Ứng mở miệng ra, cắn xuống một miếng.

“Đau, đừng...” Ai, thì ra hẳn vẫn rất dễ ý.

Vừa cắn vừa gặm, lại dùng lưỡi nhẹ nhàng liếm lên chỗ vừa lưu lại dấu răng, tinh tế nhấm nháp. Cảm giác tê ngứa từ đầu vai lan khắp toàn thân. Thân mình y ngày càng...

“Nơi này thì sao?” Đầu lưỡi trơn nhẵn di chuyển đến trên cổ, nhẹ nhàng liếm.

“... Ngô... Không...”

“Cái này cũng không khác lắm. Vậy nơi này?” Rồi khỏi cổ, ngón tay Ưng thon dài vuốt ve trên ngực Quả Quả.

Muốn nói không có, nhưng trong đầu y hiện lên hình ảnh khi Hô Hàn Tà giúp mình trị thương, từng bôi thuốc trên ngực mình. Nên nói thế nào đây?

Vừa thấy Quả Quả do dự, lửa giận trong lòng Ưng bốc lên. Hắn vốn chỉ là muốn tìm cơ hội để khi dễ Quả Quả của hắn mà thôi, không ngờ Quả Quả... Ta giận!

Lột sạch y phục trên người Quả Quả, cưỡi lên người y, áp sát lên người y.

“Người dám cho người khác sờ người! Người không biết người là của ta à?! Xem ra hôm nay không hảo hảo giáo huấn người một chút, người sẽ thừa dịp ta không chú ý mà hồng hạnh xuất tường. Nói! Còn chỗ nào để gã sờ loạn nữa?” Sờ sờ mó mó tiểu đậu đậu của Quả Quả, dùng ngón tay mạnh mẽ xoa nắn.

“Ngô...Đừng..., Ưng nhi, người hãy nghe ta nói... Hô đại ca... là vì giúp ta chữa thương...”

“Người còn tìm cớ! Vì sao chữa thương không đến tìm ta?!” Ưng bắt đầu không nói để ý. Người đang ghen tuông có bao giờ nói lý lẽ đâu.

“... Khi đó người không ở đó mà...” Quả Quả hảo ủy khuất.

“Nói đến cái đó, ta còn muốn hỏi người, ta không phải đã nói với người phải tin tưởng vào ta sao? Vì sao lúc đó người không tin ta, lại chọn tin vào cái tên Hung Nô đó? Chẳng lẽ ta không bằng gã?” Ưng thực thương tâm, vì sao Quả Quả của hắn không tin tưởng hắn? Là bởi vì y không thương ta sao?

Quả Quả lặng yên. Thời điểm đó, ngoại trừ bị thương và tự ti, y cũng quên tất cả, cũng là sự tin tưởng dành cho hắn.

“Ta...Lúc đó ta nghĩ, người chỉ xem ta như nô bộc mà thôi, sớm hay muộn cũng có lúc không cần đến ta nữa. Hơn nữa ta chẳng những là đại nam nhân, là hạ nhân... lớn lên cũng không đẹp... tuổi cũng lớn hơn người... Người có rất nhiều lý do có thể bỏ ta mà lựa chọn công chúa cao quý xinh đẹp, cho nên... thực xin lỗi... Ta không phải cố ý...” Quả Quả đau thương nhìn nam nhân trước mặt.

“Vậy bây giờ người đã tin ta hơn trước kia chưa? Nếu lại phát sinh chuyện tương tự như thế nữa, người có còn chọn cách cùng người khác rời đi nữa không? Còn không cần ta nữa không...” Thái độ Ưng mềm xuống. Hắn đã quên Quả Quả của hắn luôn dễ tự ti như vậy, mà cái đó có đến tám phần là do hắn tạo thành.

Hạ người xuống, ôm chặt lấy người dưới thân, nhẹ nhàng cọ cọ mặt mình trong ***g ngực y. Ta... yêu người a, người cũng biết...

Ôm lại người trên thân, Quả Quả đỏ mắt, nở nụ cười “Bây giờ dù người có nói không cần ta thì ta cũng không rời khỏi người nữa. Nếu... thực sự đến lúc đó, xin người hãy ban cho ta cái chết.”

“Người nói vậy cái gì vậy hả?! Sao ta có thể... Sau này không cho người nói thế nữa! Người muốn để ta đau lòng chết sao?! Người... người...” Ưng ôm đầu Quả Quả, dùng môi bao phủ y.

Thật lâu sau thật lâu sau...

“Quả Quả, người... thích ta không? Ta rất thích người...”

“Ân, thích.”

“Bao nhiêu?”

“Ha hả, nhiều như sinh mệnh ta vậy, chỉ cần ta còn sống...”

“Vậy... Người yêu ta không? Ta rất yêu rất yêu người! Yêu không biết thế nào cho hết...”

“Ta không hiểu...thế nào là yêu, nhưng ta biết trừ người ra, có đánh chết ta cũng không để cho người khác... đụng vào ta như vậy...”

“Hắc hắc, là đụng thế này sao?” Xe ngựa thoáng động một cái.

“A... Người...không phải mới vừa... A... Ân, Ưng... nhẹ chút... cầu người... A...”

“Người thích ta nhẹ? Được, ta đây sẽ nhẹ một chút...”

“... Không... Ô...Đừng như vậy...người...đừng... khi dễ ta... Ô...”

“Ai, Quả Quả, người càng ngày càng khó hầu hạ, người có biết không hả? Mạnh cũng không được, mà nhẹ cũng không xong. Rốt cuộc người muốn thế nào? Người không nói rõ ràng, ta đành phải làm theo cách ta thích a.” Xe ngựa động kịch liệt.

“A...! Ô... chết... chết mất... A...! Ưng! Không...sẽ hỏng mất... Sẽ... Ô ô...”

“... Ngô, còn có nói chuyện như vậy sao? Xem ra ta dùng không đủ sức rồi... Vậy thế này thì sao...”

“A a a...! Ưng...!”

Xe ngựa động kịch liệt, trong thùng xe truyền đến thanh âm đã không thể gọi là từ ngữ...

“Ô ô... muốn... A a... Ưng... Ô ô...”

“...Quả Quả, Quả Quả của ta... bảo bối của ta...tâm can... A...Quả Quả, Quả Quả...”

Xem tình hình này, muốn đến Mạc Bắc chỉ sợ còn phải mất thêm một thời gian nữa. Chỉ đáng thương cho Hồ Hàn Tà, từ khi nhận được thư luôn mỗi mắt ở Thiên Vu đình trông người mà thấy tung tích người đâu.

49. Chương 49

Nói đến cuộc sống của Chấn Nhân và Tráng Quả ở Giang hơn một năm sau...

Hôm nay, Tráng Quả đang ngăn người trước một *** phò (cửa hàng). Điểm phò này vốn là một trong những sản nghiệp của Nhâm phủ, chuyên kinh doanh vải vóc. Tráng Quả phát gốc trước *** phò một hồi rồi quyết định.

Bước nhanh vào trong ***. Bởi vì hôm nay là cuối tháng, Chấn Nhân đang tính toán sổ sách với vài thuộc hạ.

Thấy Tráng Quả đến, Chấn Nhân vô cùng vui vẻ.

“Quả Quả, người đến đây, mau đến ngồi đây. Tiểu Bắc, châm trà.”

Trà và điểm tâm được bưng đến.

Kéo Tráng Quả lại, để y ngồi trên đùi mình, lại cầm chung trà lên đưa đến bên miệng y, không thềm để ý đến những người kia có đang nhìn hay không! Chấn Nhân thầm nghĩ, ‘nếu không phải đang có mấy người bên cạnh, ta đã sớm dùng miệng rồi, sao có thể lấy tay thế này chứ!’

Tráng Quả ngượng ngùng, đẩy chung trà ra, chuôi xuống khỏi đùi Chấn Nhân, chuyển qua ghế trên. Chấn Nhân giận!

“Ta đến nói chuyện với người thôi.”

Chấn Nhân thầm nghĩ ‘ngồi ở đâu không phải cũng như nhau sao?! Chỉ cần người không phải đến nói với ta là người muốn thú thê (cưới vợ) thì cái gì ta cũng đồng ý với người hết! Ách, còn chuyện ở phía trên cũng không được...’

Mặt hần cười cười tà mị “Quả Quả a, chuyện gì vậy? Người nói ta nghe xem.”

Nhìn đám người tỏ vẻ hứng thú đang đông tai nghe, Tráng Quả suy nghĩ một chút mới nói “Ta cảm thấy tất cả mọi người rất lợi hại, Mỗi người đều có năng lực đặc biệt, bất luận chuyện gì cũng có thể xử lý gọn gàng, an bài thỏa đáng; không như ta, cái gì cũng không thể làm, cái gì cũng không thể giúp...”

Chấn Nhân nghe xong liền nóng nảy “Thế nào là không thể giúp?! Người cũng có thể giúp a! Ai nói người không thể? Người rất hữu dụng a!”

“Nhưng mỗi lần người tính toán sổ sách hay bàn chuyện kinh doanh *** phò cũng không để ta nhúng tay vào, chỉ để ta ở bên nhìn... Ta biết mình không thể trông nom *** phò, cũng không thể tính toán sổ sách, ta

cũng chưa học gì chuyện quản lý. Ngoại trừ có thể viết chữ, ta không biết mình có thể làm cái gì... Ta có phải chỉ có thể làm mấy chuyện mà chỉ có bậc nhân mới có thể làm không?”

Mọi người té ngã !

Chấn Nhân là người đầu tiên bò dậy được, cười cười giả lả, cười đến giống đóa mẫu đơn nở rộ “Quả Quả ~ người nói cái gì vậy! Cái gì bậc nhân với không bậc nhân thế? Ai dám nhìn người, nói người như vậy? Ta làm thịt hân!”

—Sao có thể để y trông coi *** phò được chứ?! Với tinh thần trách nhiệm của y, một khi đã phải trông nom thì chẳng phải là quên tuốt luật ta rồi sao? Đến khi nào mới ngoái lại mà nhìn ta chứ!

Tráng Quả thực sự nghiêm túc nói”Ung nhi, người từng là người xuất sắc nhất Đại Á hoàng triều, đương nhiên bây giờ cũng thế, hơn nữa người đã từng là song khoa trạng nguyên...”

—Chấn Nhân vui sướng.

“Nhưng mà ta... Thân là ái nhân của người [Quả Quả đỏ mặt], chẳng những không có lấy chút công danh, cũng không có sở trường gì, hơn nữa còn từng là một bậc nhân... Ta cảm thấy mình không xứng với người...”

—Chấn Nhân gấp đến độ gãi đầu gãi tai, lát sau bắt đầu thao thao bất tuyệt đồng ái ngữ (lời yêu aka lời đường mật) có thể làm cho nữ nhân trong thiên hạ này chết ngất hơn phân nửa, hy vọng có thể là cho Quả Quả của hân tự tin hơn.

Những ái ngữ của Chấn Nhân có thể làm đám thuộc hạ có mặt ở đó chết chìm cũng không thể đánh động Tráng Quả đã quyết tâm.

Mặc dù nghe đến đỏ mặt tai hồng, nhưng Tráng Quả vẫn kiên trì nói ra quyết định của mình “Ta muốn học, muốn làm một người hữu dụng. Ta muốn xứng đôi với người! Ta quyết định cùng Tiểu Bắc đến Đông Dương lưu học (du học Nhật Bản nhá!)”

Cầm tiểu Bắc muốn rụng luôn xuống đất.

Chấn Nhân thật vất vả mới khôi phục lại từ cú đả kích đó, hân hân hỏi “Người vừa nói cái X※ phải không? Là ai? Ta muốn lột da hân!”

Tráng Quả lắc đầu, trầm nghĩ, ‘người này sao vẫn huyết tính (khát máu/ham chém giết) như thế? Động chút là muốn lột da người ta? Lúc nào trở về phải nhớ kĩ hảo hảo nói chuyện với hân mới được!’

“Không ai nói gì với ta cả. Chỉ là hôm nay ta nói chuyện với hài tử nhà kẻ bên mới nghĩ đến thôi.”

“Người và nó nói cái gì?” Chấn Nhân hỏi.

Tráng Quả suy nghĩ một chút mới nói “Hài tử kia chuẩn bị vào kinh cho kịp kì thi. Nhưng phu tử dạy nó nói rằng với năng lực của nó, nhất định không thể nào lên được cao trung bằng khôi (tên đề trên bảng ở lớp cao hơn). Hài tử An gia kia rất thất vọng, sợ mình nếu thực đúng như phu tử nói, nếu không thể nào vào được cao trung trong năm nay thì tiền đồ sẽ không rộng mở được. Dù sao chỉ là một thư sinh với sức lực tay trái gà không chặt thì chỉ khi nào có tên đứng ba bậc đầu trên bảng cao trung mới được. Nhưng nghe nói quan chủ khảo năm nay là một người rất biến thái, chuyên môn chèn ép người có tài, còn người không có gì lại có khả năng.”

Chấn Nhân nghe xong liền hô”Ồ Triển, người vào kinh đổi lại quan chủ khảo mau! Trước khi đi thì giáo huấn tên phu tử dạy hài tử An gia một trận, bảo lão đừng có tùy tiện đả kích sự hăng hái của thư sinh. Năm nay thi không đỗ thì còn có năm sau!”

— Giáo huấn lão là bởi vì lão dám gián tiếp đả kích tự tin Quả Quả của ta! Hừ!

Ồ Triển cười hì hì chạy ra ngoài — gã thích nhất là giáo huấn người khác a! [Người này ở phương diện nào đó cũng là cực kì biến thái!]

Tận tình khuyên bảo, Chấn Nhân kéo tay Tráng Quả nói”Quả Quả a, thế gian này có vạn vật, người có bao nhiêu loại, các nghề nghiệp nhiều như sao trên trời. Người cảm thấy mình không hữu dụng, không có công

danh, cảm thấy không thể giúp gì cho ta; nhưng người có biết, trên đời này người không bằng người còn nhiều hơn, những kẻ đó cũng không có công việc gì mà sinh sống.

“Đừng cảm thấy mình vô dụng, bởi vì người thực sự rất hữu dụng. Đối với ta mà nói, trước không nói đến chuyện người quản lý gia đình rất tốt, chỉ cần mỗi lần người theo ta ra ngoài bàn sinh ý, rất nhiều người bởi vì thấy người thành thật trung hậu mới nguyện ý tin tưởng chúng ta, giao sinh ý cho chúng ta làm. Không cần phải để ý đến công danh gì cả, đó chỉ là thứ giả dối không hơn, lừa gạt là có thể có được! Người có công danh mà không có thực học rất nhiều, điểm này người cứ hỏi tiểu Bắc là rõ nhất. Người xem hẩn đi, đồ đạc lớn, có công danh, còn không phải là tiểu tư dưới quyền ta sao? [Tiểu Bắc tức giận nhưng chỉ phỉ hơi thừa lời]. Người thật sự giúp ta rất nhiều, nhất là ở những chỗ người không ý thức được. Một câu thôi, không có người thì cũng không có ta hôm nay!”

Tráng Quả im lặng, nghĩ xem có còn muốn đi Đông Dương nữa không.

Chấn Nhân thấy y đã dao động, vội vàng nói “Người không cần lo lắng hải tử An gia đâu. Ta thấy nó rất thông minh, nhất định là có thể vào cao trung. Nếu năm nay không đỗ thì còn có sang năm nữa mà. Hơn nữa, làm một người buôn bán, ta xem là xem năng lực của người đó mới quyết định có dùng hay không. Không riêng gì ta, rất nhiều người trong nghề này cũng không quá quan tâm coi trọng người có công danh, mà là xem năng lực mới có thể giao việc được. Những người chỉ chú trọng công danh bên ngoài mà tuyển những người đó thì cũng không thể phát triển quá lớn, nhanh chóng bị phá sản thôi! [Thật độc!] Bị những người đó cự tuyệt, chỉ có thể nói người đó đúng là may mắn!”

Chìa chìa má, Chấn Nhân cầu xin “Quả Quả, người có thể bỏ lại một mình ta mà đến Đông Dương với tên tiểu Bắc gốc ghêch kia sao? [tiểu Bắc: ta choáng!] Ta nghe tiểu Bắc nói, nam hải tử chỗ đó đều tương đối âm nhu (có nét giống con gái =.=). Người lại anh tuấn cao lớn như thế, có khí khái nam nhi như thế; nếu để bọn chúng nhìn trúng, sống chết quán lấy người, không để người về đây nữa thì phải làm sao bây giờ?!”

Thấy y lại do dự, Chấn Nhân khóc lóc “Người lại không muốn ta sao?! Ô ô, ta mặc kệ... Tóm lại người không thể đi, ta chết cũng không để người đi! Oa... Quả Quả đáng ghét, lúc nào cũng muốn khi phụ (bỏ rơi) ta, làm ta thương tâm! Ô ô, đáng thương người si tình như ta mà cũng bị Quả Quả tức giận ném đi rồi... Ô... Y thà đến Đông Dương tìm tiểu bạch kiếm cũng không muốn đệ nhất tuyệt sắc Trung Nguyên như ta... Ô ô, ta muốn phái binh đi diệt cái đảo hồ ly tinh kia! Ô ô...”

Tráng Quả tay chân loạn cả lên, vội vàng vàng an ủi Chấn Nhân đang khóc lớn. An ủi lại an ủi, an ủi từ sương phòng hậu viện đến trên giường luôn. Liều mạng an ủi bảo bối Ứng nhi đang khóc đến lê hoa đài vũ trên giường, Quả Quả đã quên sạch mục đích mà mình đến gặp hẩn hôm nay!

Không đến một canh giờ, sự nghiệp lưu học của Quả Quả đã biến mất sạch sẽ dưới phòng thuật (thuật phòng the aka... tự hiểu...!!!) cao siêu của tiểu lão Ứng của y...

Lúc này, tiểu Bắc ngồi xồm trong phòng mình, nhìn nhìn văn bằng của mình mà trầm tư. Ngô, ta có nên đổi một lão bản khác không đây?

(văn bằng: vàng, mọi người nghĩ đúng rồi đấy, nó chính là cái loại bằng cấp bị giờ, được các cơ quan có thẩm quyền cấp cho những người đã vượt qua một kì thi nào đó)

50. Chương 50

Đây là cổ sự nhiều năm sau...

Cuộc sống của Tiêu Chấn Nhân và Tráng Quả ở Giang Nam quá mỹ mãn, nhưng thịnh thoả cũng sẽ có lúc phu thê hai người cũng có trận cãi nhau nho nhỏ, như là hương vị tô điểm cho cuộc sống.

Cách vách Nhâm phủ có một nhân gia mới chuyển đến từ tháng trước, nhà này có một tiểu nữ hài hoạt bát lanh lợi. Hôm nay trên tay tiểu nữ hài này cầm một ngọn nến.

Tiểu cô nương này hưng trí, trèo tường vào Nhâm phủ, lúc chạy đến hoa viên thì bị lão hoa tượng Trần bá nhìn thấy.

“Tiểu nha đầu a, ngươi lại đến đại thiếu gia nhà ta a? Cẩn thận bị tứ thiếu gia nhìn thấy sẽ đánh nát tiểu thí thí (mông =.) của ngươi đó a!”

Tiểu nha đầu làm mặt quỷ. “Hừ! Ta không sợ hấn đâu, nếu hấn dám đánh ta, ta sẽ nói với Quả ca ca lời nói bậy của hấn a! Hơn nữa, Trần bá à, hôm nay là sinh thần của ta đó! Ta đến tìm Quả ca ca chúc mừng nè! A a a...”

...

Vào viện môn, đi tới Nhân Quả cư thoát nhìn giống như thiện phòng hòa thượng nga. Tiểu nha đầu cảm thán nói.

Bên trong Nhân Quả cư ở, hai hoa hòa thượng(hòa thượng phá giới), a, không, là hai vị công tử.

Bọn họ đang ngủ. Chính xác phải nói là, sao cái danh từ ‘ngủ’ này đã biến thành động từ mất rồi?

Tiểu nha đầu giơ ngón nền lên, đập cửa phòng ra, sau đó hét lên một tiếng... Chạy?

Đương nhiên không phải! Nàng lập tức nhào vào... Không cần phải hỏi nàng bỏ nhào vào người nào!

Sau đó, tiểu nha đầu bị đá bay ra khỏi cửa sổ, bỏ lại đó duy nhất một cây nến đỏ...

Cũng không phải! Quả ca ca của nàng cứu nàng- khi đó y đang bị khi dễ, nước mắt lưng tròng.

“Ngươi tới đây làm gì, Tiểu Sái Sái?” Quả ca ca vẻ mặt ôn hoà ôm chần hỏi.

Vừa đếm hôn ngân (kiss mark) lộ ra của Quả ca ca, vừa không yên lòng mà đáp, “Đã đến sinh thần của ta! Hôm nay là sinh thần của ta đó!”

“Còn nhỏ vậy mà sinh thần cái gì! Về nhà ngươi đi! Chạy đến đây làm gì!” Ứng ca ca xinh đẹp hung tợn nói.

Cong cong miệng, “Ta muốn cùng Quả ca ca trải qua sinh thần a!”

Nói xong, ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm vào cái áo ngủ bằng gấm đang động đậy một cách kì quái trên giường. Tò mò quá nha, sao giống như có người đang đánh nhau bên trong vậy?

“Quả ca ca, ngươi cùng Ứng ca ca đang làm cái gì vậy? Đừng đánh nhau nha!”

“Chúng ta không đánh nhau, chúng ta đang luyện công!” Ứng ca ca chẳng biết xấu hổ lừa gạt tiểu nữ hài.

Quả ca ca đỏ mặt. Ai, cũng đã nhiều năm như thế, sao người này vẫn không thể giảm được tính dục như hồi còn thiếu niên chứ?

“Úc... thật là lợi hại, trách không được công phu hai vị ca ca cao cường như vậy, thì ra khi ngủ cũng phải luyện. Nếu ta có thể làm hết bài tập phu tử giao cho trong khi ngủ thì tốt quá rồi.” Tiểu Sái Sái vô cùng hâm mộ!

“Rốt cuộc ngươi tới đây làm gì?” Ứng ca ca không kiên nhẫn hỏi. Một chút xiu nữa thôi, hấn cũng sắp phải công tiến trận địa a!

“Sinh thần! Đến, giúp ta hát bài chúc mừng sinh thần nào. Chờ ta cầm nến lên đã...”

“Quả ca ca, giúp ta lấy cây nến ra đây. Cây nến này được đặc chế rồi đó, sẽ không nóng đâu. Ta đến cắt bánh ngọt.” Tiểu Sái Sái nói.

“Tại sao phải cắt bánh ngọt?” Ứng ca ca hỏi.

“Ta không biết, là nương ta nói với ta đến sinh thần phải cắt bánh ngọt. Nói sinh thần mà ăn bánh ngọt thì sau này mọi việc đều suông sẻ*.” Tiểu Sái Sái giải thích bịa chuyện thôi!

(nguyên văn là ‘bộ bộ đăng cao’: ý chỉ con đường làm quan sẽ thẳng tiến không ngừng. đừng mơ ở đây bé là con gái, đương nhiên không thể làm quan nên ta để là mọi việc đều suông sẻ)

Ăn xong bánh ngọt, Quả ca ca hát bài ca chúc mừng sinh thần:

Tiểu muội muội nha, ngươi sinh ra thật là tốt, cha yêu ngươi, nương cũng coi ngươi như bảo bối.

Ai nha nha, từ nhỏ sinh ra, đó là trời sinh mỹ mạo,

Tiểu muội muội nha, người sinh ra thật khéo, là thời điểm an bình thịnh thế.

Ai nha nha, lớn lên nhất định càng thêm vượt trội.

Ứng ca ca lại hát tiếp:

Ai nha nha nha, này tiểu quý mỗi ngày hồ nháo, có cái gì sẽ la to,

Ai nha nha nha, này tiểu quý chân tay vụng về, bông hoa chỉ như cây cỏ (cây chê, vì cây cỏ thì không có hoa, ý chỉ người bất tài)

Ai nha nha nha, trưởng thành vượt trội, há mầm là căn người!

Ai nha nha nha, sao lại thế này được?! Thịnh người nào hảo tâm mau mau đóng gói (lấy) nàng đi!

Tiểu Sái Sái tức giận đến té ngã, đứng lên bỏ chạy. Nàng không bao giờ... muốn gặp Ứng ca ca bại hoại kia nữa!

Bỏ lại một cây nến vẫn còn ánh lửa trên tay Quả ca ca.

Đột nhiên, “Ai nha!” Quả ca ca cả kinh kêu lên.

“Làm sao vậy?” Ứng ca ca vội vàng hỏi.

“Sáp nến này nóng lắm a. Người xem, tay ta đỏ lên rồi này.” Quả ca ca đưa tay cho Ứng xem.

“Ai nha, thật đúng là đỏ a... Màu đỏ thật đẹp!” Ứng ca ca mê đắm nói. Hắn bị sáp nến kết thành khối mê hoặc, cảm thấy được màu sắc này thật xứng với Quả Quả nga. Thật muốn nhỏ xuống chỗ khác trên người y xem thử... Ví dụ như hai viên đậu đỏ mà hắn rất thích chẳng hạn – Ứng ca ca chảy nước miếng

“Đưa ta cầm cho.” Ứng ca ca lôi chặn ra, đưa tay cầm lấy ngọn nến...

“Nóng!” Quả ca ca kêu lên. Thì ra khi tay Ứng ‘không cẩn thận’ đưa tay, sáp nến nhỏ xuống trên ***g ngực trần trụi của Quả Quả.

“A, thực xin lỗi, ngại quá.” Ứng càng nhận lỗi càng luống cuống tay chân, sáp nến cũng nhỏ xuống khắp nơi.

“A! Ngó! Nha!” Quả Quả bắt đầu xoay thân mình. Đóa hoa đỏ rực kia đúng thật là đẹp!

“Tắt nó đi...” Quả Quả thở gấp.

...

Sau đó Ứng rút cuộc có tắt tắt ngọn nến đó hay không? – Người hỏi ta hả?

Thôi đi – đó là chuyện khuê phòng nhà người ta, cho nên ngoại trừ hai đương sự thì đương nhiên người ngoài như chúng ta làm sao mà biết được. Muốn nhìn lên à? Bị Ứng tiểu tử kia ném ra, rồi lấy đồng bánh ngọt còn thừa ném vào thì đừng trách! =_ =

Bất quá theo như lời tiểu Sái Sái cách vách Nhâm phủ nói: Ứng ca ca Nhâm phủ có tới hỏi nàng, cây nến mà không nóng lắm, lại không làm hại đến thân thể ấy, là mua ở đâu...

Ai, Quả Quả đáng thương, lần sau vẫn đừng có làm sinh thần cho người ta nữa, miễn cho Ứng tiểu tử kia lại tìm được đồng đạo cụ không biết từ đâu ra nữa.

HẾT PHIÊN NGOẠI

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xung-quan-nhat-no-vi-lam-nhan>